

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ПОЛ КЕМПРЕКОС БЯЛА СМЪРТ

Част 4 от „Архивите на НАМПД: Приключенията на Кърт Остин“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ I

Западно от Британските острови, 1515 г.

Диего Агирес се събуди от неспокойната си дрямка. Имаше чувството, че по лицето му е пробягал плъх. Широкото му чело бе плувнало в студена пот, сърцето блъскаше бясно в гърдите му, безформен ужас го захапа жадно в червата. Заслуша се в приглушеното хъркане на спящия екипаж, долови тихия плясък на разбиващите се в дървения корпус вълнички. Като че ли всичко бе на мястото си. Въпреки това не можеше да се отърси от натрапчивото чувство, че нейде из сенките се спотайва някаква невидима заплаха.

Стана, наметна дебело вълнено одеяло около яките си рамене и изкачи стълбите до обгърнатата от мъгла палуба. Под приглушената светлина на луната масивната каравела проблясваше, сякаш бе направена от паяжина. Агирес тръгна към човека, сгушил се до жълтия пламък на фенера.

— Добър вечер, капитане — поздрави мъжът.

Агирес със задоволство отбеляза, че вахтеният е буден и си отваря очите на четири.

— Добър вечер — отвърна той. — Всичко наред ли е?

— Да, господине. Само дето все още няма никакъв вятър.

Агирес погледна нагоре към призрачните мачти и платна.

— Ще дойде. Надушвам го.

— Щом казвате, капитане — отвърна мъжът; едва потисна прозявката си.

— Слез да подремнеш. Ще те сменя.

— Още е рано. Смяната ми свършва след още едно обръщане на стъклото.

Капитанът взе пясъчния часовник до фенера и го обърна.

— Готово. Вече е време.

Мъжът измърмори някаква благодарност и се затътри към спалното, а капитанът застана на пост на високата, четвъртита като

кула на замък кърма. Обърна се на юг и се загледа в мъглата — издигаше се като пара над гладкото като огледало море.

В зори все още бе на поста си. Черните му като маслини очи смъдяха от умора. Одеятото бе натежало от влагата. С типичната си упоритост Агирес обаче пренебрегваше несгодите и крачеше напред-назад като затворен в клетка тигър.

Капитанът бе от жителите на суровите планини между Испания и Франция и допълнително изострените му от морето инстинкти не биваше да се подценяват с лека ръка. Баските бяха най-добрите моряци на света и мъже като Агирес редовно пътуваха по места, пълни според по-боязливите мореплаватели с морски чудовища и огромни водовъртежи. Подобно на повечето си сънародници, той имаше вежди като гъсталак, големи щръкнали уши, дълъг прав нос и брадичка като планински рид. Столетия по-късно учените щяха да предположат, че баските с техните груби масивни черти са преки потомци на кроманьонците.

Екипажът се появи с прозевки и протягания в сивата светлина преди зазоряване и всеки се залови със задълженията си. Капитанът отказа предложенията да го сменят. Постоянството му бе възнаградено късно сутринта. Кръвясалите му очи уловиха трептящата светлина през матовото було на мъглата. Бързият нервен проблясък продължи само миг, но бе достатъчен, за да изпълни Агирес със странната комбинация между облекчение и ужас.

С разтупкано сърце, Агирес вдигна месинговия далекоглед, който висеше на врата му, рязко го разгъна на пълна дължина и примижа в окуляра. Отначало виждаше само неясен сив кръг на мястото, където мъглата се сливаше с морето. Избърса очи с ръкав, примигна и отново вдигна далекогледа. Отново не видя нищо. Може би просто светлината си бе изиграла шега.

И тогава долови движението. Остър нос разкъса мъглата като проучващ клон на хищна птица. След малко се появи целият кораб. Тънкият черен корпус се стрелна напред, забави за няколко секунди, след това отново рязко набра скорост. Незабавно го последваха два други кораба — носеха се по гладката повърхност като огромни водни насекоми. Агирес изруга.

Бойни галери.

Слънчевите лъчи се отразяваха от мокрите весла, които се потапяха във водата в механичен ритъм. С всяко загребване дългите тънки галери бързо стопяваха разстоянието до платнохода.

Капитанът спокойно измери бързо приближаващите кораби от носа до кърмата, преценяваше изчистените им функционални очертания с окото на опитен корабостроител. Същински морски хрътки, способни бързо да развият огромна скорост, бойните галери на венецианците намираха топъл прием в доста европейски страни.

Всяка галера се задвижваше от сто и петдесет гребла — три реда по двадесет и пет от всяка страна. Ниският равен корпус придаваше на галерите изпреварил времето си аеродинамичен вид. Задната част грациозно се извиваше нагоре, към капитанската каюта над кърмата. Носът бе издължен, макар вече да не служеше за таран, както в миналото. Предната част на палубата бе превърната в артилерийска платформа.

На единствената мачта в задната част на всяка галера висеше малко триъгълно платно, но скоростта и маневреността на галерите се дължеше на човешките мускули. Испанската наказателна система осигуряваше постоянен поток гребци, осъдени да умрат, докато дърпат тежките, дълги по тридесет стъпки весла. Тясната пътека *corsia*, минаваща от носа до кърмата, бе царството на сурови мъже, подтикващи гребците към работа с камшици и крясъци.

Агирес знаеше, че насочената срещу кораба му огнева мощ е огромна. Галерите бяха почти два пъти по-големи от неговата дълга осемдесет стъпки дундеста каравела. Обикновено на борда си всеки от тези съдове имаше по петдесет гладкоцевни аркебузи. Най-тежкото оръжие — издигнатото под висок ъгъл оръдие от лято желязо, наречено бомбарда — бе монтирано на артилерийската платформа на носа. Бе разположено в дясната част — атавизъм от времето, когато основният прийом в морския бой бил да вземеш противника на таран.

Докато галерата бе наследник на здравия гръцки кораб, откарал Одисей от острова на Цирцея до циклопа, каравелата бе полъхът на бъдещето. Бърз и маневрен, този наглед тежък кораб можеше да стигне до всяко море на Земята. Каравелата бе съчетание от южняшки такелаж, здрава дъсчена конструкция от севера и закрепен на шарнир рул. Лесните за използване триъгълни платна, заети от арабите,

правеха каравелата много по-добра от всеки друг платноход, особено когато имаше попътен вятър.

За съжаление на Агирес, тези тъй чудесни с простотата и ефективността си платна сега висяха безжизнени на двете мачти. При липсата на вятър, който да ги изпълва, те бяха просто ненужни парчета плат. Попадналата в безветрие каравела не можеше да помръдне.

Агирес погледна безжизнените платна и прокле наговорилите се срещу него стихии. Наруга се за късогледата си арогантност, която го бе накарала да загърби инстинктивното си желание да стои далеч от брега. Със своите ниски бордове галерите не бяха предвидени за плаване в открито море и щеше да им е трудно да последват каравелата. Но той се бе приближил към сушата, защото пътят бе по-пряк. При подходящ вятър корабът му можеше да изпревари всеки друг съд. Никога не бе предполагал, че ще попадне в такова мъртво безветрие. Нито пък очакваше, че галерите ще го открият тъй лесно.

Отърси се от самообвиненията. По-късно щеше да има достатъчно време да се занимава с тези въпроси. Отметна одеялото като пелерина на матадор, закрачи по палубата и закрещя заповеди. Щом мощният му глас проехтя от единия край на кораба до другия, палубата заприлича на разбунен мравуняк.

— Пускайте лодките! — Агирес посочи приближаващите галери. — Действайте, момчета, или палачите ще има да работят денем и нощем.

Всички се втурнаха да изпълняват задачите си. Всеки човек на борда на каравелата си даваше идеална сметка какви ужаси и мъчения го чакат, ако попадне в плен. Само след минути и трите лодки бяха спуснати на вода, а в тях бяха скочили най-силните гребци. Въжетата се опънаха като тетиви, но каравелата упорито не пожела да помръдне. Агирес закрещя на хората си да гребат още по-силно. Въздухът закънтя от най-цветистите ругатни към баската им мъжественост, за които можеше да се сети.

— Гребете! — крещеше Агирес с пламнали очи. — Какво ми се правите на испански курви!?

Греблата превърнаха спокойната вода в кипяща пяна. Корабът потрепна, изскърца и най-сетне се помръдна — едва-едва. Агирес изкрещя окуражително, втурна се към кърмата и вдигна далекогледа.

През стъклото различи висок слаб мъж на носовата платформа на предната галера — и той се взираше в него през далекогледа.

— El Braserо — прошепна Агирес с неприкрито отвращение.

Игнаций Мартинес видя наблюдаващия го Агирес и дебелиите му сластолюбиви устни се изкривиха в триумфална усмивка. Безмилостните му хлътнали жълти очи горяха от фанатизъм. Дългият му аристократичен нос се сбърчи, сякаш доловил някаква неприятна миризма.

— Капитан Блекторн — измърка той на червенобрадия мъж, който стоеше до него. — Слезте при гребците. Кажете им, че ще бъдат освободени, ако хванем плячката си.

Капитанът сви рамене и изпълни заповедта. Знаеше много добре, че Мартинес няма намерение да спази обещанието си и че това е просто жестока измама.

El Braserо на испански означаваше мангал. Мартинес си бе спечелил това прозвище заради ревността, с която предаваше на огъня еретиците по време на публичните аутодафета. Присъстваше на почти всяко quemerdo, мястото на изгаряне. Използваше всякакви средства, включително подкупи, за да си осигури честта да запали кладата. Въпреки че официалната му титла бе обществен обвинител и съветник на Инквизицията, Мартинес бе успял да убеди началниците си да го назначат за инквизитор, натоварен специално с преследването на баските. Тъкмо това бе изключително доходно занимание. Инквизицията незабавно конфискуваше имуществото на обвинения. Заграбеното богатство финансираше затворите, тайната полиция, залите за мъчения, армията и бюрокрацията на Инквизицията, а самите инквизитори ставаха богаташи.

Баските бяха овладели изкуството на мореплаването и корабостроенето до такова съвършенство, че никой не можеше да се мери с тях. Агирес бе плавал десетки пъти до тайните риболовни райони през Западното море на лов за китове или треска. Баските си бяха родени търговци и мнозина като Агирес бяха натрупали богатство, като продаваха китова мас и риба. Корабостроителницата му на река Нервион пускаше на вода съдове от всякакъв тип и размери. Агирес много добре си даваше сметка за Инквизицията и нейните

изстъпления, но пък и бе прекалено зает да движи множеството си начинания и да се наслаждава на рядката компания на прекрасната си жена и двете си деца, за да ѝ обръща особено внимание. Докато не му се случи при едно завръщане лично да се убеди, че Мартинес и Инквизицията са злини, които не бива да се подминават с лека ръка.

Разярена тълпа посрещна натоварените с риба кораби, когато приближиха доковете да изпразнят трюмовете си. Хората викаха Агирес и го молеха за помощ. Инквизицията бе арестувала няколко местни жени и ги бе обявила за вещици. Съпругата му бе сред отведените. Заедно с останалите тя бе съдена, призната за виновна и предстоеше да бъде преместена от тъмницата до мястото за изгаряне.

Агирес успокои тълпата и отиде направо в центъра на провинцията. Макар да бе влиятелен човек, молбите му затворничките да бъдат освободени останаха нечути. Чиновниците казаха, че не могат да направят нищо — това било църковен, а не светски въпрос. Някои прошепнаха, че ако се опълчели срещу Светата служба, ще изложат на опасност собствения си живот и имущество. И добавяха с ужас: „El Braserо“.

Агирес пое лично нещата и събра стотина свои хора. Нападнаха конвоя, отвеждащ осъдените вещици на кладата, и освободиха жените без нито един изстрел. Още докато държеше съпругата си в обятията си, Агирес знаеше, че El Braserо е организирал арестите и процесите единствено с цел да сложи ръка върху него и богатството му.

Подозираше, че Инквизицията има и още по-основателни причини да насочи вниманието си към него. Година преди това съветът на старейшините го бе определил за разпоредител на най-свещените реликви в родината му. Един ден те можеха да се използват, за да вдигнат баските на въстание срещу Испания. Засега се пазеха на сигурно място в един сандък, закътан в тайно скривалище в богатата къща на Агирес. Може би Мартинес бе чул за тях. Навсякъде гъмжеше от доносници. Може би Мартинес си бе дал сметка, че свещените реликви могат да раздухат религиозния фанатизъм по същия начин, по който Свещеният Граал бе станал причина за кървавите кръстоносни походи. А всичко, което обединяваше баските, представляваше заплахата за Инквизицията.

Мартинес не реагира на освобождаването на жените. Агирес не беше глупак. El Braserо щеше да нанесе удара едва след като е събрал и

последната улика срещу жертвата си. Агирес използва това време. Изпрати най-бързата си каравела в Сан Себастиан под предлог, че се нуждае от ремонт. Не пожали средства, за да се сдобие със собствена армия от шпиони, сред които имаше и хора от антуража на инквизитора, и ясно даде да се разбере, че най-голямата награда ще получи онзи, който го предупреди за предстоящия му арест. След това се зае с обичайните си дела и чакаше, като гледаше да не се отдалечава от дома си — там бе заобиколен от стражи, всички до един калени в битки.

Изминаха няколко спокойни месеца, но една нощ един от шпионите му — работеше за самата Инквизиция — препусна с всички сили към дома му и заблъска на вратата. Мартинес бе тръгнал начело на група войници да го арестува. Агирес възнагради щедро човека и задейства внимателно замисления план. Целуна жена си за сбогом и ѝ обеща, че ще се видят в Португалия. Докато семейството му бягаше в закритата карета с по-голямата част от богатството им, отрядът на Инквизицията се втурна да преследва нарочно пусната примамка из пущинаците. Агирес стигна до брега заедно с въоръжената си свита. Под прикритието на нощта каравелата се отдели от кея, вдигна платна и се насочи на север.

По изгрев малка флота от бойни галери се появи от мъглата в опит да пресече пътя на каравелата. Благодарение на ловкостта си като моряк Агирес се изплъзна от лапите на преследвачите и постоянният бриз понесе кораба на север покрай крайбрежието на Франция. Агирес пое курс към Дания, откъдето щеше да завие на запад към Гренландия, Исландия и Голямата земя отвъд. Но недалеч от Британските острови вятърът отслабна и Агирес и хората му се озоваха насред неподвижен въздух...

Трите галери наближаваха като нападащи хищници. Агирес бе твърдо решен, ако е необходимо, да се бие до смърт, въпреки че най-силното му желание бе да се измъкне жив.

Заповяда на стрелците да се приготвят. В подготовката на каравелата бе пожертвал въоръжение за скорост и огнева мощ за подвижност.

Стандартната аркебуза представляваше тромаво, зареждано през цевта оръжие с фитил, което се закрепваше на преносима стойка, и за обслужването ѝ бяха необходими двама души. Стрелците на каравелата бяха въоръжени с по-малки и по-леки версии, с които можеше да се справи и сам човек. Хората му бяха изключително точни и рядко пропускаха целта. За тежка артилерия Агирес се бе спрял на две бронзови оръдия, които можеха да се придвижват на стойки с колела. Артилеристите бяха тренирани да зареждат, насочват и стрелят с точността на часовников механизъм — нещо нечувано за повечето кораби.

Гребците видимо оставаха без сили и каравелата приличаше на пълзяща в меласа муха. Галерите се бяха приближили почти на един изстрел разстояние. Стрелците им можеха с лекота да се справят с гребците. Агирес реши, че хората му трябва да останат в лодките. Докато корабът се движеше, разполагаше поне с някакъв минимален контрол. Викна на мъжете да продължават да гребат и тъкмо се обръщаше да помогне на артилеристите, когато изострените му сетива доловиха съвсем лек полъх — предвестник на вятър. Най-малкото платно се размърда като крилото на ранена птица. После отново увисна неподвижно.

Огледа морето с надеждата да види характерното за приближаващия вятър набраздяване на повърхността — и чу рева на бомбардата.

Тя бе монтирана на фиксирана рамка, без да може да се насочва или издига. Гюлето вдигна безполезен фонтан на стотина ярда зад кърмата на каравелата и Агирес се изсмя — знаеше, че е практически невъзможно да постигнеш пряко попадение с бомбарда дори целта ти да е толкова бавна като каравелата.

Галерите се движеха в редица една до друга. Когато димът над водата се разсея, двете странични набраха скорост и се озоваха точно зад каравелата. Маневрата беше за заблуждение. Двете галери рязко отклониха наляво и едната поведе. По-голямата част от въоръжението на галерите се намираше в предната дясна част. Докато минаваха покрай бавно движещата се каравела, можеха да пометат палубата и такелажа ѝ с по-малките си оръдия.

Агирес бе очаквал подобна атака и се бе погрижил двете оръдия да се разположат на левия борд, като бе прикрил цевите им с черен

плат. Врагът щеше да сметне, че каравелата не е въоръжена достатъчно добре и че фланговете ѝ са на практика незащитени.

Огледа артилерийската платформа през далекогледа и изруга, понеже видя един бивш член на собствения си екипаж — бе го придружавал на доста от риболовните експедиции. Човекът познаваше пътя, по който Агирес смяташе да стигне до Западно море. Най-вероятно Инквизицията го бе изнудила да проговори, като бе заплашила семейството му.

Провери вертикалното насочване на оръдието, махна черния плат и се вгледа през отвора за стрелба. След като не срещна никаква съпротива, първата галера приближи каравелата — и Агирес даде заповед за стрелба. Двете оръдия изстреляха. Първият изстрел бе преждевременен и отнесе носа на галерата, но второто гюле улучи точно артилерийската платформа.

Предната част на галерата се разпадна в пламъци и дим. Водата устремно нахлу в разбития корпус, подпомагана от скоростта на галерата, и тя потъна само за няколко мига. Агирес изпита съжаление за гребците — бяха приковани към греблата и не можеха да се спасят, но поне смъртта им бе бързо избавление в сравнение с месеците и годините страдание.

Екипажът на втората галера видя участието на водача и с прочутата за триремите пъргавина рязко изви по-далеч от каравелата, след което направи кръг и се пристрои да Мартинес, който предвидливо бе задържал своя кораб на разстояние.

Агирес предположи, че галерите ще се разделят, ще заобиколят кораба му отдалече, като внимават да стоят извън обсега на оръдията, след което ще обърнат и ще атакуват беззащитните гребци. Мартинес сякаш прочете мислите му — двете галери се разделиха и започнаха да заобикалят отдалеч каравелата, предпазливи като хиени.

Чу как главното платно над главата му изплющя. Затаи дъх, като се питаше дали не е просто единичен порив като предишния. Но платното изплющя отново, изду се и мачтите изскърцаха. Той изтича към носа, надвеси се през перилата и изкрещя гребците да се качват на борда.

Прекалено късно.

Галерите прекъснаха дългата си мързелива траектория и рязко поеха курс, който щеше да ги изведе право при кораба. Дясната обърна

и стрелците насочиха аркебузите си към едната беззащитна лодка. Върху гребците се изсипа унищожителен огън.

Набрала смелост, втората галера предприе същата маневра от лявата страна. Стрелците на каравелата се бяха окопитили след изненадващата маневра на противника и съсредоточиха огъня си върху откритата артилерийска платформа, където Агирес за последен път бе видял Мартинес. El Brasero несъмнено се криеше някъде на сигурно място, но щеше да разбере посланието.

Залпът улучи платформата като оловен юмрук. Веднага след като стреляха, хората му вземаха следващото оръжие и стреляха пак, докато други трескаво презареждаха. Канонадата бе смъртоносна. Неспособна да издържи продължителната стрелба, галерата рязко се отдалечи — греблата и корпусът ѝ бяха нацепени.

Екипажът се втурна да издърпа лодките. Първата бе потънала в кръв, половината гребци бяха мъртви. Агирес изкрещя заповеди на артилеристите и се втурна се към румпела. Хората се завтекоха към оръдията и ги избутаха към амбразуриите на носа. Други нагласяваха платната така, че да уловят възможно най-пълно вятъра.

Каравелата набираше скорост. Агирес я насочи към пострадалата от стрелците галера. Тя се опита да се измъкне, но бе изгубила гребци и се движеше неравномерно. Агирес изчака, докато разстоянието се стопи на петдесет ярда. Стрелците от галерата откриха огън, но без особен ефект.

Гюлето улучи покритата капитанска каюта на кърмата и я пръсна на парчета. Следващите изстрели бяха насочени към ватерлинията и пробиха огромни дупки в корпуса. Галерата бързо потъна — останаха само мехури, парчета натрошено дърво и неколцина окаяни плувци.

Капитанът насочи вниманието си към третия противник.

Мартинес се спасяваше с бягство. Галерата му летеше на юг като подплашен заек. Пъргавата каравела се обърна и се опита да я последва. Очите на Агирес се бяха налили с кръв — предвкушаваше как ще си отмъсти на El Brasero.

Но не бе писано това да стане. Вятърът изведнъж отслабна и каравелата вече не можеше да се мери по скорост с бягащата галера, чиито гребци се мъчеха да спасят живота си. Скоро галерата се превърна в черна точка наскоро океана.

Агирес бе готов да преследва Мартинес до края на света, но видя платна на хоризонта и предположи, че това са подкрепления. Ръката на Инквизицията бе дълга. Спомняше си какво бе обещал на жена си и отговорността си пред народа си. Неохотно обърна кораба и пое на север към Дания. Нямаше илюзии относно врага си. Макар и страхливец, Мартинес бе търпелив и упорит.

Рано или късно пътищата им щяха да се пресекат отново.

ПРОЛОГ II

Германия, 1935 г.

Малко след полунощ кучетата по ивицата между Хамбург и Северно море започнаха да вият. Ужасените животни се взираха към черното безлунно небе с изплезени езици и настръхнала козина. Острият им слух бе доловил нещо, което човешкото ухо не можеше — слабото бръмчене на двигателите на огромното сребристо торпедо, плъзгащо се през гъстите облаци високо над земята.

Четирите 12-цилиндрови двигателя „Майбах“, по два от всяка страна, висяха в аеродинамичните си обшивки от дъното на дългия 240 метра въздушен кораб. Светлините блестяха в големите прозорци на контролната зала в предната част на фюзелажа. Дълга и тясна, тя бе организирана като кабината на лоцман, с компас и румпели за руля и хоризонталните стабилизатори.

Висок и изправен, сякаш бе глътнал бастун, Хайнрих Браун стоеше до кормчията, разкراчил крака и с ръце на гърба, в безукорна тъмносиня униформа и с островърха шапка. Студът се просмукваше в кабината и надвиваше нагревателите, поради което капитанът носеше под куртката дебело поло. Надменният профил на Браун бе като изсечен от гранит. Скованата му поза, побелялата му, подстригана късо като на войник коса и леко вирнатата му твърда брадичка напомняха за годините му като пруски морски офицер.

Той свери посоката по компаса и се обърна към човека до себе си — едър мъж на средна възраст с мустаци, които го правеха да прилича на добродушен морж.

— Е, хер Люц, вече успешно направихме първата крачка от историческото ни пътешествие. — Браун винаги се изразяваше изискано, макар и в малко анахроничен стил. — Движим се към целта си със сто и двадесет километра в час. Дори при слабия насрещен вятър изразходваното гориво е точно колкото бе изчислено. Моите поздравления, хер професор.

Херман Люц приличаше на кръчмар от мюнхенска бирария, но това не му пречеше да е един от най-изкусните аероинженери в Европа. След пенсионирането си Браун бе написал книга, в която излагаше идеята за въздушна линия до Северна Америка през полюса. На една лекция при представянето на книгата се бе срещнал с Люц, който се опитваше да събере средства за финансирането на въздушно пътешествие до Северния полюс. Двамата веднага се сближиха поради твърдата си увереност, че въздухоплаването ще допринесе за международното сътрудничество.

Сините очи на Люц блестяха от вълнение.

— *Вие* заслужавате повече поздравления, капитан Браун. Заедно ще допринесем за славата на световния мир.

— Искате да кажете за славата на *Германия* — презрително се усмихна Герхард Хайнц и с огромна превзетост запали цигара. Бе дребен и кльощав и досега бе мълчал, но все пак стоеше достатъчно близо, за да не пропусне нито дума.

— Хер Хайнц, да не би случайно да сте забравили, че над главите ни има хиляди кубични метри лесно възпламеним водород? — сурово каза Браун. — Пушенето е позволено единствено в определеното за целта място в отделението за екипажа.

Хайнц измърмори недоволено, изгаси цигарата с пръсти и се изпъчи като петел в опит да възстанови част от накърненото си достойнство. На носа му бе кацнало пенсне, а белеещата му се бръсната глава стърчеше нелепо над тесните рамене. Макар да бе замислена като заплашителна, позата му бе по-скоро гротескна.

На Люц му хрумна, че с дебелилото си кожено палто Хайнц прилича на измъкваща се от какавидата си личинка, но предвидливо запази тази мисъл за себе си. Присъствието на Хайнц на борда бе цената, която двамата с Браун трябваше да платят, за да полети корабът им. Хайнц и името на кораба — „Ницше“, на името на немския философ. Германия се мъчеше да се освободи от финансовото и психологическо иго, наложено от Версайския договор. Когато Люц предложи въздушна експедиция до Северния полюс, обществото бе готово да предостави средства, но проектът все пак забоксува.

Тогава с Люц тихомълком се свързаха някои индустриалци с ново предложение. С подкрепата на военните те бяха готови да финансират една тайна експедиция до полюса. Ако мисията се

увенчаеше с успех, тя щеше да бъде огласена и Съюзниците щяха да бъдат изправени пред свършения факт на технологичното превъзходството на Германия в областта на въздухоплаването. При евентуален провал щеше да се мълчи, за да се избегне поредната черна точка. Корабът бе построен в тайна и Люц го бе проектирал по образец на огромния „Граф Цепелин“. Част от сделката бе да се съгласи в експедицията да участва и Хайнц като представител на интересите на индустриалците.

— Капитане, бихте ли ни осведомили как напредваме? — каза Люц.

Браун пристъпи към картографската маса.

— Ние сме тук. Ще продължим по курса на „Норвегия“ и „Италия“ до островите Шпицберген. Оттам продължаваме към полюса. Според преценката ми последният етап ще продължи около петнадесет часа, в зависимост от атмосферните условия.

— Надявам се да имаме по-голям късмет от италианците — обади се Хайнц: ненужно напомняше на останалите за предишните опити да се стигне до полюса по въздуха. През 1926 година норвежкият пътешественик Амундсен и един италиански инженер, Умберто Нобиле, успешно бяха достигнали и обиколили полюса с италианския дирижабъл „Норвегия“. Вторият полет на Нобиле с кораба близник „Италия“ предвиждаше кацане на полюса, но експедицията завърши с катастрофа. По време на спасителната операция Амундсен изчезна. Нобиле и неколцина от хората му бяха спасени.

— Не става въпрос за късмет — каза Люц. — Този дирижабъл е проектиран с оглед на грешките на останалите и е замислен специално за тази мисия. Той е по-здрав и по-пригоден за суровото време. Разполага с най-разнообразни средства за връзка. Използването на блаугаз позволява по-добър контрол, тъй като не ни се налага да изпускаме водород като баласт. Средствата за управление са защитени от замръзване. Механизмите им са предвидени за работа в арктически условия. Това е най-бързият дирижабъл, строен досега. Налице е цяла мрежа самолети и кораби, които ще реагират незабавно, ако изникне какъвто и да било проблем. Метеорологическите ни уреди нямат равни на себе си.

— Имам пълно доверие във вас и в кораба — с мазна усмивка побърза да каже Хайнц: имаше природната дарба да се присламчва към силния на деня.

— Добре. Предлагам да починем, преди да стигнем Шпицберген. Там ще заредим с гориво и ще продължим към полюса.

Пътуването до Шпицберген мина без инциденти. Уведоменият по радиото екип ги очакваше. Няколко часа по-късно корабът продължи на север, като подмина архипелага Франц Йосиф.

По мрачното сиво море под тях се виждаха отделни парчета плаващ лед. Постепенно парчетата ставаха все по-големи и по-големи, образуваха огромни маси с неправилни очертания, които в крайна сметка се съединиха в ледена шапка, разкъсвана тук-там от черните вени на цепнатините. Недалеч от полюса ледът се превърна в огромна равномерна пустош. Макар от височина триста метра синкавобялата повърхност да изглеждаше равна, полярните изследователи знаеха, че всъщност я пресичат безброй хребети и хълмове.

— Добри новини — радостно каза Браун. — Намираме се на осемдесет и пет градуса северна ширина. Скоро ще стигнем до полюса. Атмосферните условия са идеални. Небето е чисто.

Напрежението от очакването растеше и дори свободните от смяна членове на екипажа се тълпяха в контролната кабина и се взираха през големите прозорци, сякаш се надяваха да видят някакъв боядисан на ивици стълб, бележещ мястото на полюса.

— Капитане, май виждам нещо в леда — обади се един от наблюдаващите.

Капитанът обърна бинокъла към мястото, което му сочеха, и промърмори:

— Ама че работа!

И подаде бинокъла на Люц.

— Та това е кораб! — възкликна Люц.

Браун кимна и нареди да променят курса.

— Какво правите? — обади се Хайнц.

Браун му подаде бинокъла, без да се впуска в обяснения.

— Вижте.

Хайнц неумело се засуети с пенснето си и примижа в окуляра. После каза безизразно:

— Нищо не виждам.

Браун не се изненада. Хайнц бе сляп като прилеп.

— Както и да е. В леда има кораб.

— Какво търси *кораб* тук? — Хайнц бързо замига. — Не съм чувал за никакви други експедиции до полюса. Нареждам ви да се върнете към стария курс.

— И на какво основание, хер Хайнц? — попита капитанът и вдигна брадичка още по-високо. От ледения му глас ясно личеше, че изобщо не го е грижа какъв ще е отговорът.

— Задачата ни е да стигнем до Северния полюс — каза Хайнц.

Капитан Браун го изглежда яростно, сякаш смяташе да го изрита през люка и да гледа как тялото му се размазва в леда.

Люц усети, че става напечено, и побърза да се намеси:

— Хер Хайнц, имате право, разбира се. Но няма съмнение, че наше задължение е и да проучим всеки въпрос, който би се оказал от полза за следващата експедиция.

— Освен това дългът ни повелява да помагаме на онези, които вероятно се намират в беда — добави Браун.

— Ако ни видят, могат да се свържат по радиото с някого и така мисията ни ще се изложи на риск — опита се да смени тактиката Хайнц.

— Трябва да са слепи и глухи, ако не са ни видели досега — каза Браун. — А и да съобщят за нас, какво от това? Корабът ни няма отличителни белези, с изключение на името.

Осъзнал поражението си, Хайнц бавно запали цигара, предизвикателно издуха дима и зачака реакцията на капитана.

Браун не обърна внимание на нахалството му, даде съответната заповед и огромният кораб започна дългото си полегато спускане към ледената покривка.

Фарьорските острови, наши дни

Самотният кораб, движещ се към Фарьорските острови, приличаше на изгубил участник в стрелба с цветни топчета. Корпусът на 50-метровия „Морски страж“ бе покрит от носа до кърмата с ослепителни психеделични потпури във всички цветове на дъгата. Карнавалната атмосфера спокойно можеше да се допълни от механичен орган вместо тръба и екипаж от клоуни. Просташкият вид на кораба обаче бе измамен. Горчивият опит бе научил мнозина, че „Морски страж“ е опасен по свой собствен начин.

„Морски страж“ бе пристигнал на Фарьорските острови след преход от 180 мили от Шетландските острови недалеч от Шотландия. Корабът бе посрещнат от малка флотилия рибарски гемии и наети от международната преса яhti. Недалеч се намираше и датският крайцер „Лейф Ериксон“, а в смръщено небе кръжеше хеликоптер.

Ръмеше. Бе типичен летен ден за Ферьорите — архипелаг от двайсет и четири парчета скала в Североизточния Атлантически океан между Дания и Исландия. Населението им — около 45000 души — се състоеше предимно от наследници на викингите, установили се тук през IX век. Въпреки че островите се водеха част от Кралство Дания, местните жители говореха на диалект, произлизащ от стария норвежки. Освен хората тук живееха милиони птици — снасяха яйцата си по отвесните скали, извисяващи се над морето като бастиони.

На предната палуба стоеше висок грубоват мъж към четиридесетте, наобиколен от репортери и оператори. Маркърс Райън, капитанът на „Морски страж“, бе облечен в консервативна черна офицерска униформа със златни нашивки по яката и ръкавите. С профила си на филмова звезда, обветрено лице, развявана от вятъра коса до раменете и с леко рижавата си брада, подчертаваща квадратната му челюст, Райън сякаш играеше ролята на смел морски

капитан. За постигането на този имидж бяха положени огромни усилия.

— Поздравления, дами и господа. — Грижливо отработеният му глас отекна през грохота на моторите и шума на разбиващите се в корпуса вълни. — Извинете, но не успяхме да издействаме по-спокойно море. Някои от вас изглеждат леко позеленели от пътуването ни от Шетландските острови.

Хората от пресата бяха избраници от мнозината желаещи да отразят историята на инвазията. След бурната нощ на тесните койки на някои представители на Четвъртата власт им се искаше да не бяха изкарвали такъв късмет.

— Няма нищо — изграчи репортерката на Си Ен Ен. — Само гледайте историята да си струва целия проклет драматизъм, дето изгълтах.

Райън пусна холивудската си усмивка.

— Мога почти да ви *гарантирам*, че ще видите малко екшън.

И направи театрален жест с ръка. Камерите покорно проследиха пръста му — той сочеше бойния кораб, който се движеше в широка дъга със скорост точно колкото да държи преднина. На главната му мачта се развяваше червено-бялото датско знаме.

— Последния път, когато се опитахме да попречим на жителите на Фарьорските острови да избиват китове, същият този кораб стреля точно пред носа ни. Стрелбата едва не уби член на екипажа ни, макар датчаните да отричат, че са откривали огън по нас.

— Наистина ли сте ги обстрелвали с боклук? — попита репортерката от Си Ен Ен.

— Защищавахме се, с каквото можехме — с престорена сериозност отвърна Райън. — Корабният готвач бе изработил катапулт, с който да изхвърля чувалите с разлагащи се биологични отпадъци. Средновековните оръжия са му хоби, така че изработи една джаджа като требушет, която се оказа учудващо далекобойна. Когато корабът се опита да ни засече, готвачът отбеляза пряко попадение — за наша най-голяма изненада. Както и *тяхна*.

Райън направи съвършено изчислена пауза, след което продължи:

— Нищо не може да ви лиши по-категорично от попътен вятър от купчина обелки от картофи, черупки от яйца и утайка от кафе.

През групата премина смях.

— Не се ли опасявате, че подобни маймунджилъци могат само да заздравят репутацията на Пазителите на морето като една от най-радикалните екозащитни групи? — обади се репортерката от Си Ен Ен. — Организацията ви открито признава, че поврежда китоловни кораби, блокира морски пътища, оплесква с боя тюленови кожи, тормози ловци, прерязва мрежи...

Райън вдигна ръка в знак на протест.

— Това бяха *пиратски* китоловни кораби в международни води, а за останалото можем да докажем, че е напълно законно според международните спогодби. От друга страна, *нашият* кораб бе атакуван, срещу *нашите* хора бе използван сълзотворен газ, гумени куршуми и незаконни арести.

— Какво ще кажете на онези, които ви наричат терористична организация? — попита един репортер от „Икономист“.

— Бих ги попитал какъв по-голям терор може да има от хладнокръвното убийство на хиляда и петстотин до две хиляди напълно беззащитни кита на година. Освен това бих им напомнил, че никой не е бил раняван или убит от нас — „SOS — Зов за помощ“. — Райън отново пусна ослепителната си усмивка. — Стига, приятели, нали се срещнахте с хората на този кораб. — Той посочи към една привлекателна млада жена, която стоеше малко настрана от останалите. — Кажете ми честно, нима тази дама изглежда заплашително?

Тери Уелд бе малко над тридесет, средна на ръст, със стегнато тяло. Избелелите джинси и работната риза под широкия анорак трудно можеха да скрият атлетичната ѝ, но категорично женствена фигура. Бейзболната шапка с надпис SOS не можеше да скрие кестенявите ѝ къдрици. Сините ѝ като тинтява очи гледаха будно и интелигентно. Тя пристъпи напред и се усмихна лъчезарно на журналистите.

— Вече се запознах с повечето от вас — каза тя с нисък, но ясен глас. — Знаете, че когато не работя като робиня на Маркърс на палубата, изпълнявам ролята на юридически съветник на „SOS — Зов за помощ“. Както каза Маркърс, използваме преки действия само в краен случай. След последната ни поява в тези води се оттеглихме, за да организираме бойкот на рибата, добивана в района на Фарьорските острови.

— Но въпреки това не спряхте лова на китове — обади се репортерът на Би Би Си.

— Пазителите винаги са си давали сметка колко трудно ще е да се сложи край на една вековна традиция — отговори Райън. — Жителите на Фарьорските острови проявяват абсолютно същия инат, благодарение на който са оцелели прадедите им викингите. Изобщо нямат намерение да се отказват заради някаква шайка любители на китове като нас. Но макар и да им се възхищавам, аз смятам, че китоловството е жестокост и варварство. То е под човешкото достойнство. Зная, че някои от вас са виждали лов на китове. Някой ще се съгласи ли да разкаже с две думи?

— Кървава работа — призна репортерът на Би Би Си. — Но пък лично аз не харесвам и лова на лисици.

— Е, лисицата поне има шанс да избяга — каза Райън и стисна зъби. — Докато така нареченият лов на китове е просто *клане*. Щом някой забележи стадо китове, пускат сирената и корабите ги подкарват към островите. Местните жени, а понякога и деца — чакат на брега. Пада голямо пиене и страхотна веселба, но не и за китовете. Забиват куки в дихателните им отвори и ги извличат на сушата, прерязват вратните им вени и оставят кръвта им да изтече. Водата става червена. Понякога им отсичат главите, докато са още живи!

— Но тогава по какво ловът на китове се различава от убиването на говеда? — обади се една русокоса репортерка.

— Защо питате мен? Аз съм извънземен, не ги разбирам тия неща — отвърна Райън. Изчака смехът да утихне и продължи: — Въпреки това въпросът ви е основателен. Може би защитаваме жителите на Фарьорските острови от тях самите. Месото на китовете е пълно с живак и кадмий, което е вредно за децата им.

— Но ако искат да отровят себе си и децата си, нима не е проява на нетолерантност от страна на SOS да заклеимява традициите им?

— Някога гладиаторските борби и публичните екзекуции също са били традиция. Цивилизацията е решила, че тези дивашки зрелища нямат място в днешния свят. Причиняването на ненужна болка на беззащитни животни е абсолютно същото. Те казват, че било традиция. Ние твърдим, че е *убийство*. И затова сме отново тук.

— Защо просто не продължите с бойкота? — попита човекът на Би Би Си.

На този въпрос отговори Тери:

— Бойкотът се оказа прекалено бавна мярка. А през това време продължават да се избиват стотици живи същества. Затова решихме да променим стратегията си. Нефтените компании искат да издигат платформи в тези води. Ако раздухаме лошата слава на лова, възможно е компаниите да се отдръпнат. Това пък може да принуди тукашните жители да спрат лова.

— А освен това имаме работа и на други места — добави Райън. — Има една международна риболовна компания: смятаме да я оградим с пикети и да изразим отношението си към ужасните последици от промишления риболов.

— Има ли изобщо някой, срещу когото *не смятате* да се опълчите? — недоверчиво попита репортерът на Фокс Нюз.

— Кажете ми, ако сме пропуснали някого — отвърна Райън.

Всички се разсмяха.

— И докъде смятате да стигнете с протеста си? — попита представителят на Би Би Си.

— Докъдето е по силите ни. Смятаме, че според международното право този лов е незаконен. Вие сте тук като свидетели. Нещата може да загрубеят. Ако някой желае да си тръгне, мога да уредя превозването му. — Райън изгледа всички поред и се усмихна. — Няма ли желаещи? Добре. Е, смелчаци, в такъв случай да тръгваме на бой. Следяхме няколко стада китове. Водите наоколо направо гъмжат от тях. А, явно онзи енергично ръкомахащ млад матрос има да ни каже нещо.

Вахтеният притича до капитана.

— Две стада минават край Стрьомьо. Наблюдателят ни на брега съобщава, че сирената е пусната и корабите излизат в морето.

— Вероятно ще се опитат да подкарат стадото до брега на китобойната Квивик — каза Райън на журналистите. — Ще застанем между тях и китовете. Ако не успеем да прогоним стадото, ще опитаме да попречим на ловците.

Репортерът на Си Ен Ен посочи крайцера.

— А онези няма ли да се ядосат?

— *Разчитам* на това — отвърна с хищна усмивка Райън.

Високо на мостика на „Лейф Ериксон“ един мъж в цивилно облекло — казваше се Карл Бекер — присви очи към „Морски страж“ през мощния бинокъл и изсумтя на капитан Ерик Петерсен:

— Боже мой! Тоя кораб сякаш е боядисан от *побъркан*.

— А, значи познавате капитан Райън. — Петерсен се подсмихна.

— Само от репутацията му. Сякаш има онова, което американците наричат тефлонов щит. Въпреки всичките му нарушения на закона не е бил осъден по нито едно обвинение. Какво знаете за него, капитане?

— На първо място, не е побъркан. Вярно, обладан е от едва ли не фанатична решимост, но всичките му действия са премерени. Дори крещящите цветове на кораба му са специално подбрани. Така кара неподозиращите опоненти да правят грешки — и това да си проличи идеално по телевизията.

— Може би следва да го арестуваме за визуално замърсяване на морето, капитан Петерсен?

— Подозирам, че Райън ще намери експерт, който да заяви, че корабът си е чиста проба плаващо произведение на изкуството.

— Радвам се, че сте запазили чувството си за хумор въпреки унижението, на което бе подложен този кораб при предишния си сблъсък с тези „морски пазители“.

— Бяха нужни само няколко минути, за да полеем палубата с маркучи и да се отървем от отпадъците. Предшественикът ми реши, че трябва да отвърне на боклучената атака с оръдейна стрелба.

Бекер трепна.

— Името на капитан Олафсен продължаваше да се споменава често в редакциите, когато за последен път чух за него. Много лошо. „Датски боен кораб атакува невъоръжен съд“. Заглавия, според които екипажът бил пиян. Боже мой, ужасно!

— В качеството ми на първи заместник на Олафсен мога да кажа, че уважавам безусловно решението му. Проблемът бе, че няхаме ясни нареждания от бюрократите в Копенхаген.

— Бюрократи като мен ли? — попита Бекер.

Капитанът се усмихна криво.

— Аз изпълнявам заповеди. Началниците ми казаха, че ще дойдете на борда в качеството си на наблюдател от военноморския отдел. Следователно сте такъв.

— Не бих искал да имам бюрократ на кораба си, ако бях на ваше място. Все пак можете да сте сигурен, че нямам властта да отменям заповедите ви. Разбира се, ще съобщя всичко, което видя и чуя, но все пак ще ви напомня, че ако мисията претърпи фиаско, ще се търкаля не само вашата, но и моята глава.

Капитанът не знаеше какво да си мисли за Бекер. Чиновникът бе дребен и мургав и с големите си влажни очи и дългия си нос приличаше на отчаян корморан. Петерсен пък отговаряше на стандартите за типичния датчанин — висок, рус и с квадратна челюст.

— Не ми се искаше да ви приемам на борда, но в ситуацията са въввлечени доста горещи глави и нещата могат да излязат извън контрол — каза капитанът. — Затова съм доволен, че имам възможност да се консултирам с представител на правителството.

— А вие какво мислите за лова на китове? — попита Бекер. Капитанът сви рамене.

— Имам много приятели на острова. Биха предпочели да умрат, отколкото да се откажат от обичаите си. Казват, че именно това ги прави такива, каквито са. Уважавам чувствата им. А вие?

— Аз съм градско чедо, живея в Копенхаген. Цялата тази история ми се струва огромна загуба на време. Но в случая залогът е много висок. Правителството уважава желанията на островитяните, но бойкотът нанесе удар върху риболова. Не искаме жителите на Фарьорските острови да изгубят поминъка си и да станат храненици на държавата. Прекалено скъпо ще излезе. Да не говорим за огромните загуби за страната, ако нефтените компании решат да забавят изграждането на платформите заради лова на китове.

— Много добре си давам сметка, че ситуацията е режисирана. Всички актьори знаят идеално ролите си. Островитяните са замислили този лов, за да предизвикат екозащитниците и да се уверят, че парламентът знае за проблемите им. Райън бе не по-малко категоричен, като каза, че няма да позволи на никого да го спре.

— А вие, капитан Петерсен? Знаете ли своята роля?

— Разбира се. Просто не зная как свършва драмата.

Бекер изсумтя.

— На полицията ѝ е наредено да стои настрана — продължи капитанът. — Няма да употребя оръжие по никакъв повод. Заповедите ми са да предпазя островитяните от евентуални опасности. Мога сам

да решавам как точно да го направя. Имам право да *избутам* кораба на SOS, ако „Морски страж“ застраши рибарите. А сега моля да ме извините, господин Бекер. Май завесата ще се вдигне всеки момент.

Рибарските кораби вече бяха излезли и с пълна скорост и с вдигнати носове подскачаха по ниските вълни. Целта им бе мястото, където на повърхността се виждаха блестящите черни гърбове на стадото китове. Във въздуха се вдигаха фонтани пръски.

„Морски страж“ също се насочваше към китовете.

Бекер умуваше върху думите на Петерсен.

— Кажете ми, капитане, кога „избутването“ се превръща в таран?

— Когато аз реша.

— Има ли ясна граница между двете?

Петерсен нареди на кормчията да увеличи скоростта и да поеме право към „Морски страж“. После се обърна към Бекер и пак се усмихна криво.

— Скоро ще разберам.

2

Райън гледаше как крайцерът прекъсва мързеливите си обиколки и се насочва към кораба на SOS.

— Май Хамлет най-сетне взе решение — промърмори той на първия си помощник Чък Мърсър, който стоеше на щурвала на „Морски страж“.

Корабът им се бе опитал да прогони китовете в морето. Стадото се състоеше от около петдесет животни и някои от женските изостанаха заради малките си, с което забавиха спасителната операция. Корабът на SOS сновеше на зигзаг като овчарско куче, опитващо се да събере пръснало се стадо, но раздразнените китове правеха задачата му почти невъзможна.

— Все едно да събереш в стадо котки — промърмори Райън и отиде до десния борд, за да види как напредват китобойните лодки. Никога не бе виждал толкова много островитяни да участват в лова. Сякаш всички пристанища бяха опразнени. Десетки съдове, вариращи по размери от траулери до плоскодънни лодки с окачени мотори, се носеха с пълна скорост от няколко различни посоки към мястото на лова. Тъмните води бяха прорязани от белите ивици на следите им.

Тери Уелд също наблюдаваше скупчването на армадата.

— Няма начин да не се възхитиш на ината им — каза му.

Райън кимна. Наистина бе поразен.

— Да. Островитяните са готови на всичко, за да запазят кървавите си традиции.

— Това не е спонтанна реакция — каза Тери. — Ако се съди по начина, по който се движат, явно са намислили нещо.

И тъкмо го каза, сякаш по даден знак флотилията се раздели като клещи. Лодките направиха класическо обходно движение, понесоха се около кораба на Райън и в крайна сметка се озоваха между открито море и бавно движещото се стадо. Подредиха се и обърнаха към брега. Китовете останаха между тях и „Морски страж“. Краищата на

редицата бавно започнаха да се свиват. Стадото се скупчи и се насочи към островите.

Райън се боеше, че ще нарани изпадналите в паника животни или ще раздели малките от родителите им, ако корабът му остане на място. С неохота даде заповед на кормчията да премести кораба от пътя на лова.

Щом „Морски страж“ се дръпна, откъм ловците се надигна буря от ликуващи викове. Редицата започна да се затваря в смъртоносна прегръдка около безпомощните китове. Лодките стегнаха обръча и подкараха плячката си към касапницата, където я очакваха харпуните на палачите.

Райън нареди на Мърсър да изведе „Морски страж“ в открити води.

— Много лесно се предаваме — каза Мърсър.

— Още нищо не си видял — със загадъчна усмивка каза Райън.

Крайцерът се движеше край „Морски страж“ като ченге, извеждащо футболен запалняк от стадиона, но когато се озоваха на около километър от лова, започна да изостава. Райън пое руля — често се обръщаше да провери местоположението му. Щом реши, че корабите са на подходящото място, вдигна телефона на машинното отделение и нареди:

— Пълен напред.

„Морски страж“ бе трмав и широк, с висок нос и кърма и силует, напомнящ на старовремска вана. Бе проектиран преди всичко като стабилна платформа, от която да се спускат подводни инструменти и мрежи. След като SOS се бе сдобила с кораба на един търг, първата работа на Райън бе да оборудва машинното отделение с мощни дизелови двигатели.

Рязко завъртя щурвала наляво. Кърмата се разтресе, корабът изписа огромна дъга от пяна и се понесе обратно към лова. Сварен неподготвен, крайцерът се опита да го последва, но не можа да повтори острия завой на „Морски страж“ и изостана, губеше безценни секунди.

На два километра от брега „Морски страж“ направи рязък завой и прегради пътя на ловците. Райън остана на щурвала. Искеше сам да поеме отговорността в случай на някакъв инцидент. Планът му да попречи на лова изискваше сръчна ръка. Малка грешка в скоростта

или разстоянието и китоловците щяха да бъдат преобърнати и хвърлени в ледените води. Държеше постоянна скорост. Широката кърма оставяше бурна дия. Вълната удари лодките челно. Някои успяха да я яхнат и се озоваха високо във въздуха. Други се отклониха от курса си в яростен опит да се спасят от потапяне.

Редицата се разкъса на разхвърляни групички, с широки пролуки между лодките. Райън отново завъртя щурвала и „Морски страж“ направи втори остър завой и застана на пътя на китовите. Бягащите от ловците животни се обърнаха и се насочиха към пролуките в редицата лодки.

Сега бе ред на екипажа на „Морски страж“ да ликува — но веселието им не продължи дълго. По-бързият крайцер бе настигнал кораба на SOS и се намираше на не повече от стотина метра от него, движеше се с абсолютно същата скорост. От радиото се чу глас:

— Капитан Петерсен от „Лейф Ериксон“ вика кораба на SOS „Морски страж“.

Райън грабна микрофона.

— Говори капитан Райън. С какво мога да ви бъда полезен, капитан Петерсен?

— Нареждам ви да изведете кораба си в открито море.

— Действаме според международното право. — Райън се ухили криво на Тери. — Юридическият ми съветник в момента е до мен.

— Нямам намерение да обсъждам тънкостите на закона нито с вас, нито с юридическите ви съветници, капитан Райън. Излагате на опасност датски рибари. Имам правото да употребя сила. Ако не се махнете незабавно, ще вдигна кораба ви във въздуха.

Оръдейната кула се завъртя и дулото се насочи право към „Морски страж“.

— Играете опасни игри — с премерено спокойствие каза Райън. — Достатъчна е само една грешка, за да не ни улучите и да потопите някой от рибарите, които се опитвате да защитите.

— Не вярвам да не уцеля от това разстояние, но не искам да се стига до кръвопролитие — отговори Петерсен. — Осигурихте достатъчно материал на телевизионните камери. Повечето китове избягаха и попречихте на лова. Постигнахте своето и вече не сте желан тук.

Райън се изсмя.

— Приятно е да си имаш вземане-даване с разумен човек. За разлика от кибритлията преди вас. Добре, ще се отдръпна, но няма да напуснем водите на Фарьорските острови. Имаме и друга работа тук.

— Можете да правите каквото ви се хареса, стига да не нарушавате законите ни и да не застрашавате нашите граждани.

Райън въздъхна облекчено. Външното му спокойствие бе просто представление — много добре съзнаваше на каква опасност са изложени екипажът и представителите на пресата. Отстъпи щурвала на първия си помощник и даде заповед да продължат бавно напред. „Морски страж“ излезе от района на лова и се насочи към открито море. Планът на Райън бе да закотви кораба на няколко километра навътре, докато се подготви за протеста срещу риболовната компания.

Петерсен — бе си взел поука от предишното поведение на „Морски страж“ — го последва на известно разстояние, готов всеки момент да се намеси и да пресече евентуален опит за връщане.

Тери наруши напрегнатата тишина в лоцманската кабина.

— Капитан Петерсен не си дава сметка, че току-що се размина на косъм. — Ухили се. — Един изстрел и щях да го завлека в съда и да поискам кораба му като обезщетение.

— Мисля, че повече се страхуваше от боклукчийския катапулт — каза Райън.

Смехът им бе прекъснат от ругатнята на Мърсър.

— Какво има, Чък?

Мърсър бе стиснал щурвала с две ръце.

— *Мамка му*, Марк. Явно си развалил нещо, като въртеше кораба насам-натам като джет. — Намръщи се. — Ето, виж.

Райън се опита да завърти щурвала. Придвижваше се на сантиметър-два в двете посоки, но само толкова. Натисна леко, после се отказа.

— Проклетият щурвал е блокирал. — В гласа му звучеше едновременно ярост и объркване.

Вдигна слушалката, нареди на машинното отделение да спрат двигателите и отново насочи вниманието си към щурвала. Вместо да намали, корабът неясно защо започна да набира скорост. Райън изруга и отново се обади в машинното отделение.

— Какво става, Кал? Да не си оглушал най-накрая от тези двигатели? Казах да *спреш*, а не да *увеличаваш* скоростта.

Машинистът — Кал Ръмсън, първокласен моряк — изсумтя:

— По дяволите, знам какво каза. — Отчаянието в гласа му се четеше съвсем ясно. — *Намалих* скоростта. Двигателите са се побъркали. Управлението като че ли не работи.

— Тогава ги изключи — каза Райън.

— Опитвам се, но с дизела е *по-трудно*.

— Продължавай да опитваш, Кал.

Райън тресна слушалката. Ама че лудост! Сякаш корабът си беше наумил нещо. Огледа морето пред себе си. Поне не им се изпречваха никакви съдове или суша. В най-лошия случай щяха да останат без гориво някъде наред Атлантика. Вдигна микрофона, за да информира крайцера за затрудненото им положение, но бе прекъснат от вика на Мърсър.

— Щурвалът се завърта!

Помощникът се опитваше да задържи колелото, което бавно се завърташе надясно — и насочваше кораба към крайцера. Райън също го сграбчи и двамата с Мърсър се опитаха да върнат кораба на курса му. Напрегнаха всичките си сили, но щурвалът се изплъзваше от потните им длани и „Морски страж“ се приближаваше към военния кораб.

Датчаните бяха забелязали промяната в курса. От радиото отново прозвуча познатият глас:

— Обадете се, „Морски страж“. Говори капитан Петерсен. Какво сте намислили?

— Имаме проблем с управлението. Щурвалът е заял и не можем да изключим двигателите.

— Невъзможно — каза Петерсен.

— Кажете го на *кораба!* Последва мълчание.

— Ще се отдръпнем, за да ви осигурим свободно място — обади се накрая Петерсен. — Ще предупредим и другите кораби по пътя ви.

Крайцерът започна да се оттегля.

Но преди да успее да се отдалечи, „Морски страж“ направи рязък завой и се насочи право към него като гигантско управляемо торпедо.

Матросите на крайцера се изсипаха на палубата и започнаха да махат като обезумели на приближаващия кораб да завие. Крайцерът даде няколко къси предупредителни сигнала със сирената си. По радиото се разнесоха думи на датски и английски.

Щом видяха, че двата кораба са на няколко секунди от катастрофата, моряците се втурнаха да спасяват живота си.

Райън натисна с цялата си тежест щурвала в последен отчаян опит да предотврати неизбежния сблъсък. Все още се бе вкопчил в него, когато корабът се врязва в борда на крайцера. Острият нос на „Морски страж“ проби стоманените плочи на корпуса като байонет. Чу се ужасяващият писък на разкъсван метал.

„Морски страж“ отстъпи в океана като зашеметен боксьор, току-що получил здрав удар в носа. През пробойната в корпуса на крайцера нахлуваха хиляди литри вода. Екипажът скачаше в спасителните лодки.

Испадналите в паника репортери, които вече бяха не наблюдатели, а участници в историята, се мъчеха да намерят някой, който да им каже какво да правят.

Някой крещеше за помощ. Хора от екипажа и журналисти измъкваха нечие окървавено тяло от металната каша, която допреди секунди бе носът на кораба.

Райън закрепя всички да напуснат кораба.

В цялата тази врява и объркване никой не погледна нагоре и не видя реещия се високо над корабите хеликоптер. Машината направи няколко кръга като гладен ястреб, след което се отдалечи успоредно на брега.

3

Недалеч от северното крайбрежие на Русия

На 2200 км югоизточно от Фарьорските острови изследователският кораб „Уилям Бийб“ стоеше на котва в ледените води на Баренцово море. Върху 75-метровия тюркоазен корпус бяха изрисувани буквите НАМПД. „Бийб“ бе кръстен на един от пионерите в дълбоководните проучвания и от него бяха щръкнали стрелите на мощни кранове и лебедки, способни да издигат от океанското дъно цели кораби.

На кърмата стояха четирима души в неопренови костюми, вперили погледи към мястото, където океанът бушуваше като кипящ казан. Повърхността изсветля, издигна се в пенест бял купол и спасителната подводница „Морска минога“ изскочи от водата като мутирал левиатан, излязъл за глътка въздух. С точността на трениран боен отряд четиримата спуснаха по задната рампа надуваемата лодка с външен двигател, скочиха в нея и се понесоха към подмятаната от стихията подводница.

Екипът закрепил кабели към яркооранжевия съд, мощният мотор на лебедката на борда на „Бийб“ изръмжа и „Морска минога“ се надигна от водата. Беше с цилиндричен корпус и странно скъсен, подобен на акордеон нос.

Кранът бавно се завъртя над палубата и постави подводницата в специално пригледеното стоманено гнездо. Люкът в горната част на ниската командна кула се отвори и се стовари шумно върху металния корпус. Кърт Остин подаде глава и примигна като къртица. Сивата му, почти платинена коса проблясваше на металната светлина на смръщеното небе.

Остин махна на екипажа, промуши широките си рамене през тесния люк, излезе навън и застана до командната кула. Миг по-късно Джо Дзавала също се измъкна и подаде на партньора си лъскава алуминиева кутия.

Остин метна кутията на набития мъж на средна възраст, който стоеше под стълбата. Човекът бе облечен във вълнен пуловер с висока яка, жълти непромокаеми панталони и мушама. При вида на летящата кутия нададе отчаян вик. Улови я, едва не я изпусна, след което я притисна до гърдите си.

Докато Остин и Дзавала се спускаха по стълбата, руснакът отвори кутията и извади увит в хартия предмет, поставен в защитен стиропор. Смъкна хартията и всички видяха тежка четвъртита бутилка. Той я гушна като новородено и замънка нещо на руски.

Забеляза обърканите изражения на хората на НАМПД и обясни:

— Извинете, господа. Благодарих на Бога, че съдържанието на контейнера е останало непокътнато.

Остин погледна етикета и се намръщи.

— Да не би да се спуснахме на деветдесет метра дълбочина до потънала подводница само за да спасим бутилка *водка*!

— О, *не* — отвърна Власов и бръкна в кутията. — *Три* бутилки. Най-добрата водка, произвеждана в Русия.

Грижливо разви другите бутилки — звучно целуваше всяка, преди да я постави обратно в кутията.

— „Руска перла“ е една от най-добрите водки, а „Московская“ е върхът. „Чародей“ е най-добра много студена.

Остин се запита дали изобщо някога ще успее да разбере руския начин на мислене. После каза:

— Ясно. Както го обяснявате, потопяването на цяла подводница само за да охладите питието си, е в реда на нещата.

— Подводницата беше стар модел „Фокстрот“, използван само за тренировки. Излезе от употреба преди повече от тридесет години — каза Власов и отправи на Остин 14-каратова златна усмивка. — Трябва да признаете, че именно *на вас* ви хрумна да поставяте предмети в подводница, за да изпробвате дали ще успеете да ги извадите.

— *Mea culpa*.^[1] Навремето не ми се струваше чак толкова лоша идея.

Власов затвори капака на кутията.

— Е, значи потапянето беше успешно?

— Като цяло, да — каза Дзавала. — Имахме някои технически проблеми. Нищо сериозно.

— Трябва да го полеем тогава — каза Власов.

Остин взе кутията от руснака.

— Точно сега е моментът.

Взеха три пластмасови чаши от столовата и отидоха в залата за инструктаж. Власов отвори бутилката „Чародей“, наля щедри дози и вдигна чаша.

— За храбрите младежи, които умряха на „Курск“.

Изгълта водката си, сякаш пиеше билков чай. Остин отпи предпазливо. От опит знаеше, че в силната руска огнена вода се спотайват истински демони.

— И за това случаи като „Курск“ никога да не се повтарят — каза той.

Потъването на „Курск“ бе една от най-големите подводни катастрофи в историята. Над сто души умряха през 2000 г., когато ракетната подводница клас „Оскар И“ потъна в Баренцово море след експлозия в торпедния отсек.

— С подводница като вашата нито един служител на родината си младеж не е нужно да умира по такъв ужасен начин — каза Власов. — Благодарение на изобретателността на НАМПД имаме начин да стигнем до потънал съд независимо дали спасителните люкове работят, или не. Нововъведенията ви в тази подводница са революционни.

— Много мило от ваша страна, капитан Власов. Джо е виновникът, който събра това-онова и приложи и капка здрав американски разум.

— Благодаря за похвалата, но всъщност откраднах идеята от Майката природа — с типичната си скромност се обади Дзавала. Беше завършил Морското училище в Ню Йорк и имаше блестящ технически ум. Директорът на НАМПД Джеймс Сандекър го назначи веднага след завършването и освен че изпълняваше задълженията си в Специалния екип на Остин, Дзавала бе проектирал най-различни подводни съдове — както с екипаж, така и автоматични.

— Глупости! — каза Власов. — Миногата е доста по-различна от вашата подводница.

— Принципът е един и същ — каза Дзавала. — Миногите са невероятно устроени създания. Улавят движеща се риба, забиват зъбите си в кожата и ѝ изсмукват кръвта. Вместо зъби ние използваме смукала и лазери. Основният проблем бе да се измисли гъвкав

водонепроницаем затвор, който да може да се закрепва, за каквато и да е повърхност и да ни позволи да направим разреза. С помощта на космическите материали и компютрите успяхме да скалъпим доста добро решение.

Власов отново вдигна пълна чаша.

— Доказателството за вашата изобретателност е в ръката ми. Кога „Морска минога“ ще стане напълно готова за действие?

— Скоро — отвърна Дзавала. — Поне така се надявам.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Направо ме втриса, като си помисля каква е вероятността за нова катастрофа. Съветският съюз построи някои великолепни лодки. Но сънародниците ми винаги са имали предпочитание към гигантизма за сметка на качеството. — Власов довърши питието си и стана. — А сега трябва да се връщам в каютата си и да подготвя доклада до началството. Ще останат много доволни. Благодаря ви за усърдната работа. Лично ще се обадя на адмирал Сандекър.

Щом Власов си тръгна, влезе един от офицерите и каза на Остин, че го търсят по телефона. Остин вдигна слушалката, послуша малко и зададе няколко въпроса.

— Задръжте — каза той. — Ще ви се обадя веднага.

Затвори и се обърна към Дзавала.

— От Източноатлантическия отдел за подводни аварии на НАТО. Искат помощта ни в спасителна операция.

— Някой е изгубил подводница ли? — попита Дзавала.

— Датски крайцер е потънал до Фарьорските острови и част от екипажа е останала вътре. Явно все още има живи. Шведите и англичаните са почнали работа, но крайцерът няма спасителен люк. Датчаните се нуждаят от някой, който може да мине право през корпуса и да измъкне момчетата. Чули са, че правим пробни спускания.

— Колко време имаме?

— Няколко часа, ако се съди по думите им.

Дзавала поклати глава.

— Фарьорските острови са на повече от две хиляди километра оттук. „Бийб“ е бърз за размерите си, но няма криле.

— Ти си гений.

— Радвам се, че най-сетне го разбра. Нещо против да ми кажеш как точно стигна до това заключение? Може да ми послужи доста добре в някой бар.

— Първо, нека попитам — „Морска минога“ във форма ли е за спасителна операция? Долових нотка на ПСЗ, когато Власов попита дали е готова.

— Ние цивилните имаме навика автоматично да излъчваме „Пази си задника“, когато се обвързваме с нещо — каза Дзавала.

— Явно си завършил с отличие. Е?

Дзавала се поколеба.

— Видя как се държеше на излизане.

— Да де — необязден кон. Но все пак я обездихме. С тези умения можеш да изкараш куп пари в Дисниленд.

Дзавала поклати глава.

— Имаш страхотната дарба да представяш вероятността от ужасна смърт по възможно най-безгрижния начин.

— Жаждата ми за смърт не е по-силна от твоята. Нали каза, че „Морска минога“ е стабилна като тухлен клозет на равен двор.

— Добре де, малко се поизфуках. Като конструкция е наистина много здрава. Но от управлението има още какво да се желае.

— Според теб какви са шансовете за успешна мисия?

— Петдесет на петдесет. Мога да позакърпя това-онова, за да увелича леко шансовете в наша полза.

— Не те насилвам, Джо.

— Не е и нужно. Не бих могъл да мигна, ако не се опитаме да помогнем на онези момчета. Но все пак трябва да замъкнем някак си подводницата дотам. Значи все пак си го измислил, а, хитрец такъв? — попита Дзавала, забелязал ухилената физиономия на Остин.

— Може би — отвърна той. — Трябва обаче да уточня някои подробности с Власов.

— Май ми е писано да рискувам живота си в поредното типично за Остин спонтанно хрумване. Питам се, дали имам някакъв шанс да разбера какво се спотайва под тази твоя преждевременно побеляла коса?

— Никакъв — отвърна Остин. — Помниш ли какво спомена Власов за съветския гигантизъм?

— Да, но...

— Мисли *мащабно* — каза Остин, докато вървеше към вратата.
— Ама *наистина* мащабно.

---

[1] Виновен съм (лат.). — Б.пр. ↑

Карл Бекер крачеше нервно по палубата на датския изследователски кораб „Тор“. Свил рамене и пъхнал ръце в джобовете на дебелия си палто, бюрократът от Копенхаген приличаше на тромава безкрила птица. Беше навлякъл дебели дрехи, но въпреки това потреперваше, когато спомените му се връщаха към момента на сблъсъка. Бяха го натикали в една спасителна лодка, която се преобърна при спускането, и той падна в ледената вода. Сигурно щеше да умре за броени минути, ако един траулер не го бе измъкнал почти в неслучайност.

Събра шепа да запали цигара и се опря на перилото. Докато се взираше в червената пластмасова сфера, бележеща гроба на крайцера, чу някой да го вика. Беше капитанът на „Тор“ Нилс Ларсен.

— Къде са проклетите американци? — изръмжа Бекер.

— Нося добри новини. Току-що се обадиха — каза капитанът. — Пристигат след пет минути.

— Крайно време беше — каза Бекер.

Подобно на колегата си от „Лейф Ериксон“, капитан Ларсен бе висок, рус и с ъгловат профил.

— Честно казано, минаха само няколко часа от потъването на крайцера. На екипа на НАТО му трябват *седемдесет и два* часа, за да достави на място кораб и спасителни съдове. Хората на НАМПД спазиха обещанието си да дойдат в рамките на осем часа. Малко закъснение им е простено.

— Зная, *зная* — по-скоро раздражено, отколкото ядосано отговори Бекер. — Не искам да прозвучи като неблагодарност, но ни е скъпа всяка минута.

Метна фаса в морето и пъхна още по-дълбоко ръце в джобовете си. После изръмжа:

— Жалко, че Дания отмени смъртното наказание. Искането ми се да видя проклетата тайфа от SOS увиснала на бесилката.

— Сигурен ли сте, че са ви ударили нарочно?

— И още как! Промениха курса си и се насочиха право към нас. *Бам!* Като същинско торпедо. — Бекер си погледна часовника. — Сигурен ли сте, че казаха пет минути? Не виждам да приближават никакви кораби.

— Странно — каза капитанът, вдигна бинокъла и огледа хоризонта. — Аз също не виждам нищо.

В този момент чу някакъв звук и се загледа в небето.

— Момент. Идва някакъв хеликоптер. Движи се много бързо.

Малката точка бързо растеше на фона на покритото със сиви облаци небе. Скоро се чу ревът на перките. Вертолетът се понесе право към „Тор“, прелетя ниско над него, след което рязко зави и описа широк кръг. На борда на тюркоазния „Бел 212“ ясно се четяха големите букви НАМПД.

Първият помощник-капитан притича и посочи хеликоптера.

— Американците. Искат разрешение за кацане.

Капитанът отговори утвърдително и свързочникът предаде разрешението по радиото. Хеликоптерът се плъзна надолу, увисна над задната палуба и бавно се спусна — кацна точно в центъра на белия кръг на вертолетната площадка.

Вратата се отвори, под въртящите се перки се появиха двама мъже и закрачиха по палубата. Като политик, Бекер имаше набито око за хора. Двамата се движеха с небрежното спокойствие, което бе виждал и у други американци, но решителната им походка и нещо в позата им изпълваше въздуха с усещане за пълна самоувереност.

Доколкото можеше да прецени, широкоплещестият мъж отпред бе висок над метър и осемдесет и тежеше поне деветдесет килограма. Косата му бе побеляла, но когато приближи, Бекер забеляза, че е млад, може би около четиридесетте. Тъмнокожият му спътник бе малко по-нисък, по-млад и по-слаб. Движеше се с котешката грациозност на боксьор и Бекер нямаше да се учуди, ако се окажеше, че наистина е боксьор средна категория. Движенията му бяха спокойни, но изпълнени с характерната за навита пружина енергия.

Капитанът пристъпи напред, за да ги поздрави.

— Добре дошли на борда на „Тор“.

— Благодаря. Аз съм Кърт Остин от Националната агенция за морско и подводно дело — каза едрият мъж; изглеждаше така, сякаш може да мине и през стена. — А това е партньорът ми Джо Дзавала.

Стисна ръката на капитана, после и на Бекер, от което на очите на датчанина едва не избиха сълзи. Дзавала премаза костите, които Остин бе пропуснал.

— Много бързо се отзовахте — каза капитанът.

— Изоставаме с няколко минути от графика — каза Остин. — Имахме известни логистични затруднения.

— Всичко е наред. Слава богу, че дойдохте! — каза Бекер и разтърка ръката си. Погледна към хеликоптера. — А къде е спасителният екип?

Остин и Дзавала се спогледаха развеселено.

— Пред очите ви — каза Остин.

Изумлението на Бекер отстъпи пред едва сдържаната ярост и той рязко се извъртя към капитана.

— Как, за бога, тези двама... *господа* ще спасят капитан Петерсен и хората му?

Капитан Ларсен се питаше същото, но все пак прояви повече сдържаност.

— Предлагам да попитате тях — отвърна той, очевидно смутен от избухването на Бекер.

— *Е?* — Бекер изгледа първо Остин, после и Дзавала.

Нямаше представа, че двамата мъже от хеликоптера се равняват на цял кораб спасители. Роденият в Сиатъл Остин бе израснал в и до морето — и в това нямаше нищо чудно, тъй като баща му имаше компания за изваждане на потънали съдове. Докато учеше управление на системи във Вашингтон, мина и престижната сиатълска водолазна школа, където усвои няколко специализирани области. Използва наученото в нефтените платформи в Северно море, работи известно време за баща си, след което бе вербуван от ЦРУ като подводен разузнавач. След края на Студената война бе нает от Сандекър като шеф на Специалния екип.

Дзавала бе син на мексиканци, пресекли Рио Гранде и установили се в Санта Фе. Техническият му гений бе станал легендарен в НАМПД. Можеше да поправя, модифицира или възстановява всички възможни двигатели. Имаше навъртени хиляди летателни часове като пилот на хеликоптери и малки реактивни и витлови самолети. Постъпването му в екипа на Остин се оказва щастлива комбинация. Широката публика никога нямаше да разбере за

много от задачите им, а остроумната им духовитост пред лицето на опасността скриваше стоманена решимост, пред която не можеше да устои почти нищо.

Остин спокойно изглежда Бекер с пронизващите си синьо-зелени очи — на цвят приличаха на корал под водата. Не остана бездушен към положението на датчанина и отклони яростта му с широка усмивка.

— Извинете за лекомислието ми. Трябваше веднага да ви обясня, че спасителната подводница пътува насам.

— Би трябвало да пристигне до един час — добави Дзавала.

— А дотогава можем да свършим много неща — каза Остин и се обърна към капитана. — Нуждая се от помощта ви за разтоварване на част от оборудването от хеликоптера. Можете ли да отделите някои от по-яките ви момчета?

— Да, разбира се. — Капитанът изпита облекчение, че най-сетне е в състояние да направи нещо, и незабавно нареди на първия си помощник да се погрижи за подробностите.

Под ръководството на Остин неколцина матроси с пъшкане вдигнаха големия дървен сандък от товарния отсек на хеликоптера и го свалиха на палубата. С помощта на железен лост Остин откърти капака и след кратък оглед каза:

— Май всичко е тип-топ. Каква е ситуацията?

Капитанът посочи люлеещата се на вълните шамандура, отбелязваща мястото на потопения крайцер. Докато Остин и Дзавала слушаха внимателно, Ларсен набързо им описа сблъсъка и потъването.

— Не разбирам — каза Остин. — От думите ви излиза, че са имали колкото си искат свободно пространство.

— Също като „Андреа Дория“ и „Стокхолм“ — обади се Дзавала. Имаше предвид ужасната морска катастрофа недалеч от Нантъкет.

Бекер промърмори нещо за престъпници от SOS, но Остин не му обърна внимание и се съсредоточи върху конкретните въпроси.

— Какво ви кара да мислите, че капитанът и хората му са все още живи?

— Правехме проучване на популацията китове недалеч оттук, когато получихме зов за помощ — каза Ларсен. — Спуснахме хидрофон и чухме как някой предава сигнала SOS с удари по корпуса. За съжаление, можем само да приемаме съобщения, не и да предаваме.

Все пак установихме, че тринадесет души, сред които и капитан Андерсен, са попаднали във въздушен джоб в предното спално помещение. Въздухът е мръсен и се намират в начален стадий на хипотермия.

— Кога ги чухте за последен път?

— Преди два часа. Беше същото послание, само че този път предадено по-слабо. Накрая предаваха непрекъснато една и съща дума.

— А именно?

— „Помощ“.

Остин пръв наруши последвалото мрачно мълчание.

— Получихте ли допълнително оборудване на кораба?

— Бреговата охрана се обади в базата на НАТО на Стрьомьо. Свързаха се с тяхната спасителна мрежа минути след потъването на крайцера. Корабите там са предимно от скандинавските страни. Междувременно ние играем ролята на кораб-майка. Скоро трябва да пристигне шведски кораб със спасителна подводница, но и тя ще е безполезна в конкретната ситуация. Предназначена е да спасява хора през спасителен люк на подводница. Успяхме да установим точно местоположението на крайцера на дълбочина осемдесет метра, но като изключим това, не ни остава нищо, освен да сме наблюдатели на трагедията.

— Не е задължително — каза Остин.

— Значи мислите, че можете да помогнете? — Бекер ги погледна умоляващо.

— Може би — отвърна Остин. — Ще мога да отговоря по-конкретно едва след като видим какво точно е положението.

Бекер се извини за проявената грубост.

— Съжалявам, че изпуснах нервите си. Благодарни сме, че предложихте помощта си. Особено съм задължен на капитан Петерсен. След като бяхме ударени и стана ясно, че корабът ще потъне за няколко минути, той лично се погрижи да ми намери място в спасителната лодка. Когато разбра, че долу има хора, се втурна да им помага и явно се е озовал в капан, когато корабът потъна.

— Храбър мъж. Още една причина да направим всичко възможно за спасяването и на него, и на хората му — каза Остин. — Имате ли представа как точно лежи корабът на дъното.

— Да, разбира се. Елате.

Капитанът ги поведе към електронната лаборатория при главната палуба. Помещението бе пълно с монитори, използвани в проекти за отдалечено наблюдение.

— Това е сонарно изображение на „Лейф Ериксон“ с висока резолюция — каза той и посочи един от големите екрани. — Както виждате, лежи под лек ъгъл на полегат склон. Спалното помещение е тук, едно ниво под столовата и недалеч от носа. Явно въздухът се е задържал тук. — Той очерта кръг с курсора на мишката. — Истинско чудо е, че са все още живи.

— Чудо, което едва ли биха си пожелали да им се случи — мрачно отбеляза Бекер.

— Кажете ми за помещението.

— Доста е голямо. Има койки за двадесет членове на екипажа. До него се стига по една-единствена шахта от столовата. Има и аварийен люк.

— Трябват ни подробности за помещението, особено за разположението на тръбите, проводниците и носещите греди.

Капитанът им подаде една папка.

— От военното министерство ни изпратиха този материал в случай, че се наложат спасителни операции. Мисля, че ще откриете всичко необходимо. Ако нещо липсва, ще го набавим бързо.

Остин и Дзавала проучиха чертежите на кораба, после отново загледаха сонарното изображение.

— Май не можем да научим повече от картинките — каза Остин. — Като че ли е време да поплуваме.

— Добре, че си взех костюма — отвърна Дзавала.

— Новия модел на „Мишелин“, нали? Специално за сваляне на мадами.

Бекер и капитанът започваха да се чудят дали не се намират в компанията на побъркани и се спогледаха с недоумение. Дзавала почна да описва в общи линии стратегията, а Остин наглеждаше четиримата моряци, които преместиха сандъка под гика. Спуснаха въжето на крана, Остин го закрепил и даде знак да вдигат.

Яркожълтото нещо, което се подаде, бе с височина почти два метра и приличаше на робот от научнофантастичен филм от петдесетте. Алуминиевите ръце и крака наистина приличаха на тези на човека на „Мишелин“, а шлемът — на голям кръгъл аквариум. Ръцете

завършваха с щипци като на насекомо. От лактите и над тях се подаваха четири малки перки, предпазени от кръгли кожуси.

Остин почука по закрепената на гърба на фигурата кутия.

— Последното постижение на тежководолазната технология. Този модел може да работи на дълбочина шестстотин метра в продължение на шест часа, така че имам повече от достатъчно време. Ще ми намерите ли някаква къса стълба? Освен това ще ми трябва лодка с опитни моряци.

Капитанът предаде заповедта на първия си помощник. Остин свали анорака, навлече дебел вълнен пуловер върху полото си и си сложи една черна шапка. После се качи по стълбата и се пхна в костюма. Гикът бавно го вдигна.

Щом се озова на няколко стъпка над палубата, Остин извика по радиостанцията на костюма — тя работеше на честотата на използваните на кораба предаватели — да спрат. Раздвижи ръце и крака с помощта на шестнадесетте хидравлични връзки, след което опита манипулаторите в края на всяка ръка. Накрая провери управлението на стъпалата и се заслуша в бръмченето на моторите.

— Всичко е наред.

Атмосферният водолазен костюм, или АВК, бе предназначен да предпазва хората от огромното налягане и същевременно да им позволява да изпълняват сравнително сложни операции под водата. Въпреки хуманоидната си форма костюмът се смяташе по-скоро за подводница, а човекът вътре — за навигатор.

Под ръководството на Дзавала гикът се извъртя над водата и Остин се залюля над нея.

— Сваляй — каза той, щом моряците докараха лодката.

Въжето се разви и Остин потъна под вълните. Зелената пяна покри шлема му. На няколко метра под водата той нагласи костюма на неутрална плавателност, поигра си малко с дюзите, придвижи се напред, назад, нагоре и надолу, после увисна на едно място. Погледна светлата повърхност над себе си, включи светлините на гърдите си и започна да се спуска.

Без да подозира за случващите се на шестдесет метра над главата му събития, капитан Петерсен лежеше на койката, взираше се в мрака и се питаше дали ще умре от измръзване, или преди това ще се задуши от липсата на въздух. Това бе чисто интелектуално упражнение. Вече не го интересуваше как точно ще настъпи краят му. Надяваше се само да дойде по-скоро.

Студът бе изсмукал енергията му. Всяко измъчено изпускане на поредната порция въглероден двуокис правеше въздуха все по-негоден за дишане. Капитанът изпадаше в онова състояние на летаргия, характерно за момента, когато волята за живот започва да отстъпва като море при отлив. Дори мислите за жена му и децата му не можеха да го накарат да се бори.

Копнееше да достигне етапа на безчувственост, който да успокои болките и страданията му. В тялото му все още се таеше достатъчно живот, за да продължи агонията му. Измъчените му дробове се свиха в кашлица, от която лявата му ръка запулсира — беше я счупил, когато се удари в една преграда. Болеше ужасно. Стоновете на моряците му напомняха, че не е сам в това окаяно състояние.

Както бе правил вече десетки пъти, отново се замисли за катастрофата и се запита дали бе имало някакъв начин да я избегне. Всичко бе тръгнало добре. Опасната конфронтация бе избегната и „Морски страж“ излизаше в открито море. После, без никакво предупреждение, боядисаният като циркаджийски фургон кораб най-неочаквано се заби в борда на крайцера.

Паникьосаната му заповед да се изтеглят закъсня. Писъкът на разкъсвана стомана му каза, че раната е фатална. Морският му тренинг се намеси бързо. Той даде команда за напускане на кораба и лично ръководеше спускането на спасителните лодки. Един моряк дотича и викна, че под палубата има ранени. Петерсен не се поколеба: остави спускането на лодките в ръцете на първия си помощник и се втурна да помага на хората си.

По време на удара нощната вахта спеше. Носът на „Морски страж“ бе разцепил корпуса зад спалното помещение. Моряците се бяха отървали от моменталната смърт, имаше неколцина ранени. Петерсен се хвърли в столовата, почти се стовари през люка и видя, че останалите невредими се мъчат да окажат първа помощ на другарите си.

— Напуснете кораба! — заповяда той. — Изнесете ранените.

Корабът потъваше с кърмата надолу под тежестта на нахлуващата през огромната дупка вода. Тя нахлу в столовата, а после и в спалното, като им отрязва пътя за отстъпление. Петерсен се изкатери по стълбата и успя да затвори люка. Докато слизаше, корабът се разтресе, капитанът падна, удари се лошо и изгуби съзнание.

Би трябвало да е благодарен за това, понеже не чу ужасните стонове и скърцане на кораба, докато той потъваше към дъното. А и безчувственото му тяло не бе наранено допълнително, когато секунди по-късно крайцерът се заби в меката тиня. Въпреки това, когато се събуди в притъмнялото помещение, капитанът чу още по-ужасни звуци — крясците на собствените си хора. Малко след като дойде в съзнание, лъч светлина разкъса мрака и освети окървавени бледи лица сред бъркотията от преобърнати койки и сандъци. Главният готвач — дребният дебеланко Ларс — го викаше.

— Тук съм — изграчи Петерсен.

Лъчът се насочи към него и Ларс изпълзя до Петерсен с фенерче в ръка.

— Добре ли си, Ларс?

— Малко натъртвания и синини. Сланината ми ме защити. Вие как сте, сър?

Петерсен успя да се засмее насила.

— Нямам твоя късмет. Счупих си лявата ръка.

— Какво стана, капитане? Спях.

— Блъсна ни кораб.

— По дяволите! Тъкмо сънувах едни превъзходни лакомства — и изведнъж излетях от койката. Не очаквах да ви видя тук долу, сър.

— Докладваха ми, че сте загазили. Дойдох да помогна. — Петерсен се помъчи да се надигне. — Но май няма да съм особено от полза.

Ларс направи от колана на капитана импровизирана превръзка през рамо, после обиколиха помещението. С помощта на неколцина по-леко ранени моряци се опитаха да помогнат, доколкото им бе по силите, на извадилите по-малко късмет. Най-голямата непосредствена опасност бе влагата и пронизващият студ, но в спалното помещение имаше водонепроницаеми костюми в случай, че корабът започне да потъва.

Отне известно време, докато облекат ранените в костюмите. Сложиха им ръкавици и качулки, след което събраха, останалите одеяла и дрехи и се увиха в тях.

След като по този начин се предпазиха донякъде от студа, Петерсен насочи вниманието си към проблема с въздуха. В едно от алуминиевите шкафчета имаше дихателни апарати за случаи на авария. Разпределиха ги. Това също щеше да им осигури малко време. Петерсен реши да използва първо запасите на апаратите, тъй като въздухът в помещението бе мръсен и на моряците им прилошаваше.

Организира смени за предаване на сигнали — главно, с цел да запази донякъде духа на хората си. Всички се редуваха да чукат по корпуса сигнала SOS с един тежък гаечен ключ. Един по един започнаха да се изморяват, но Петерсен продължи да чука, макар сам да не знаеше защо точно. SOS му омръзна и започна да изпраща съобщения, описващи положението им. После и той се умори и започна да чука по корпуса само когато му позволяваха силите — а това не бе често. Накрая съвсем спря. Престана да се надява на спасение, затвори очи и мислите му се завъртяха около смъртта.

Хванал въжето на шамандурата, Остин се спускаше в дълбините с краката напред и леко под ъгъл, подобно на тежководолаз от миналото — липсваше му само въздушен шланг. Танцуващи разноцветни снопове светлина пронизваха водата като минаващи през витраж слънчеви лъчи. С увеличаването на дълбочината водата гасеше цветовете и здрачът се смени с виолетова нощ.

Мощните халогенни лампи на гърдите на костюма осветяваха бели петна водорасли и разтревожени ята риби, но скоро Остин се озова в придънната част, където живееха само най-добре приспособените. На дълбочина шестдесет метра светлините осветиха

мачтите и антените на крайцера, а накрая се материализираха и призрачните очертания на самия кораб.

Остин включи вертикалните перки и спря спускането си на нивото на палубата. С помощта на хоризонталните двигатели се понесе покрай корпуса, заобиколи кърмата и се върна при носовата част. Корабът лежеше така, както го показваше сонарното изображение — под лек ъгъл на склон, като носът се издигаше над кърмата. Той го проучи с опитно око, като съдебен лекар, оглеждащ отворено за аутопсия тяло на убитата жертва. Особено внимание обърна на триъгълния отвор в едната страна. Нито един кораб не би могъл да оцелее след такава повреда.

Зад назъбените краища на дупката се виждаше само изкривен метал. Остин отново отиде към носа. Приближи се на сантиметри от корпуса — усещаше се дребен като муха на стена, — опря шлема си в стоманената обшивка и се заслуша. Чуваше единствено собственото си дишане и бръмченето на перките, които държаха костюма на едно място. Извъртя се, включи хоризонталните перки и металните му стъпала удариха кораба.

Петерсен отвори очи и затаи дъх.

— Какво беше това? — разнесе се дрезгав глас в тъмното. Ларс се бе свил на съседната койка.

— Слава богу, и ти си го чул — прошепна Петерсен. — Помислих, че полудявам. Чуй.

Напрегнаха слух и чуха някой да чука от външната страна. Морзова азбука. Бавна и премерена, сякаш човекът оттатък се мъчеше с всяка буква. Очите на капитана се разшириха като на герой от анимационен филм, когато преведе почукванията в букви.

П-Е-Т-Е...

Остин проклинаше този тромав начин на общуване. По негова заръка един от екипажа бе закрепил специално приспособен чук към манипулатора на дясната му ръка. Механичният крайник се движеше мъчително бавно, но той все пак завърши думата...

ЕРСЕН...

Спря и опря шлема в корпуса. След малко чу изпратените в отговор точки и тирета.

ДА
СТАТУС
ЛОШ ВЪЗДУХ СТУД
ПОМОЩ СКОРО

Пауза.

БЪРЗО
СКОРО

Петерсен извика на хората си, че помощта идва. Изпитваше угризения, че лъже. Времето им изтичаше. Трудно му бе да се съсредоточи. Дишането скоро щеше да стане невъзможно. Температурата бе паднала под нулата и дори водонепроницаемият костюм не можеше да го предпази от студа. Беше спрял да трепери — първият признак на хипотермията.

Ларс прекъсна унеса му.

— Капитане, може ли да попитам нещо?

Петерсен изсумтя утвърдително.

— Защо ви трябваше да слизате долу, сър? Можехте да се спасите.

— Чувал съм, че капитанът трябва да потъне с кораба си — отвърна Петерсен.

— На по-голямо потъване от това здраве му кажи.

Петерсен издаде смътно приличащ на смях клокочещ звук.

Ларс му заприглася, но силите скоро ги напуснаха.

Оставаше им само да чакат.

Моряците от лодката видяха как Остин изскача от водата и го спипаха като опитващо се да избяга бебе кит. След минути той бе на палубата и обясняваше ситуацията на Бекер и капитан Ларсен.

— Господи! — възкликна Бекер. — Ама че ужасен начин да умреш. Правителството няма да пожали средства, за да извади телата и да ги предаде на близките им.

Нагласата на чиновника започваше да дразни Остин.

— Моля ви, престанете да играете ролята на меланхоличния датчанин, господин Бекер. Правителството ви може да не бърза да си отваря портфейла. Хората долу все още са живи.

— Но вие казахте...

— *Зная* какво съм казал. Положението им е сериозно, но това не означава, че са обречени. Спасителната операция на подводницата „Шквал“ продължи повече от един ден и завърши със спасяването на тридесет и трима души.

Млъкна — острият му слух долови някакъв нов звук. Загледа се в небето и заслони очи от яркото слънце.

— Май идва тежката артилерия.

Приближаваше се гигантски хеликоптер. Под него на въжета се люшкеше подводница с формата на дирижабъл.

— Какъв е този грамаден хеликоптер? — възкликна капитан Ларсен.

— Ми-26 е най-големият хеликоптер на света — каза Остин. — Дълъг е трийсет и три метра. Наричат го летящ кран.

За първи път от часове Бекер се усмихна.

— И онова странно изглеждащо нещо под хеликоптера е спасителната подводница, нали?

— Е, „Морска минога“ не е най-красивото произведение на изкуството — обади се Дзавала и сви рамене. — Като я проектирах, жертвах формата в името на функционалността.

— Тъкмо напротив — каза Бекер. — *Прекрасна е.*

Капитанът поклати невярващо глава.

— Как успяхте да я домъкнете толкова бързо от две хиляди километра?

— Сетихме се, че руснаците си падат по *големите* неща — каза Остин. — Веднага се хванаха за възможността да покажат на света, че все още са велика сила.

— Но този хеликоптер не би могъл да докара подводницата за толкова кратко време. Господа, вие явно сте магьосници.

— Е, доста работа падна — каза Остин, докато гледаше как хеликоптерът маневрира над тях. — Ми-26 взе подводницата от морето и я прехвърли в една база на сушата, където чакаха два тежкотоварни самолета „Антонов 124“. „Морска минога“ тръгна с единия. В другия натоварихме хеликоптера и вертолета на НАМПД. Полетът до базата на НАТО на Ферьорите продължи два часа. Дойдохме да проверим ситуацията, докато разтоварят подводницата и я подготвят за прехвърлянето.

Отговорът на капитана бе заглушен от рева на мощните турбореактивни двигатели — грамадната машина се приближи и увисна неподвижно във въздуха. Осемте витла на основната перка и петте на задната разсичаха въздуха и въздушното течение образува в морето огромен кратер. Откачиха подводницата малко над повърхността и вертолетът се отдалечи. За „Морска минога“ бяха закрепени големи, напълнени с въздух понтони. За секунди тя потъна, но бързо изскочи на повърхността.

Остин каза на капитана да подготви лазарета за справяне с напреднала хипотермия. Моряците с лодката ги откараха до подводницата, те се вмъкнаха в нея, откачиха я, понтоните бяха освободени, изхвърлиха въздуха от баластните резервоари и подводницата потъна в синьо-черната вода.

„Морска минога“ увисна неподвижно на няколко метра под повърхността, задържана от равномерната тяга на перките. Остин и Дзавала седяха в тясната кабина — лицата им бяха осветени от синята светлина на контролния панел — и проверяваха уредите преди потапянето. Дзавала натисна напред лоста за управление, наведе притъпления нос надолу и изхвърли още баласт. Подводницата небрежно тръгна по спускаща се надолу спирала, сякаш бяха излезли на неделна разходка.

Остин се взираше в синкавия мрак отвъд обсега на светлините.

— Нямах време да те попитам, преди да се качим — каза той, сякаш се бе сетил едва сега. — Това чудо безопасно ли е?

— Както е казал един президент, „Зависи какво разбираш поде“.

Остин изстена.

— Добре, ще повторя въпроса с други думи. Течовете и помпата поправени ли са?

— Мисля, че спрях течовете, а баластната помпа работи доста добре при идеални условия.

— А при *реални* условия?

— Баща ми много обичаше една стара испанска поговорка — „Затворената уста не лапа мухи“.

— Какво общо има това с нашето положение, по дяволите?

— Нищо — отвърна Дзавала. — Просто реших да сменя темата. Може би проблемът с контролирането на баласта ще отшуми.

Подводницата бе проектирана като спасително средство, което трябваше да се използва само в краен случай. След като лазерите пробиеха дупка в потъналия съд, водата нахлуваше в него веднага след като подводницата се отделише от корпуса. Нямахше начин отворът да се запуши. Всички намиращи се вътре членове на екипажа трябваше да се евакуират наведнъж. „Морска минога“ бе прототип, предвиден за осем души плюс двучленния екипаж. Ако вземеха всички тринадесет моряци и капитана, щяха да превишат ограниченията в теглото с шестима души.

— Изчислявах наум — каза Остин. — При седемдесет килограма на човек се получава малко повече от тон общо тегло. Това е безопасният лимит за „Минога“, така че едва ли ще имаме особени проблеми, освен ако не закъсаме с баластния резервоар.

— Няма проблем. Ако основната помпа закъса, разполагаме с резервна.

При проектирането на „Морска минога“ Дзавала бе следвал обичайната практика да осигурява и преосигурява системите.

— А и някои от екипажа може би са мъртви — след кратко мълчание добави той.

— Мислих и за това — каза Остин. — Ще направим нещата по-сигурни, ако оставим труповете, но няма да тръгна оттук, докато не натоваря всички. Независимо дали са живи, или мъртви.

Възцари се мълчание — двамата обмисляха ужасните възможности. Чуваше се единствено бръмченето на електромоторите, които спускаха грозноватата подводница към дъното. След малко стигнаха до крайцера и Остин насочи Дзавала до мястото на проникване. Разнесе се приглушен звън и предният край на подводницата опря огънатата стоманена обшивка. Електромоторите на помпите забръмчаха и подводницата застана неподвижно, залепена от вакуума към стената.

Разгънаха спасителния тунел, изработен от здрав еластичен синтетичен материал. Управляваните от компютри осем вертикални и хоризонтални перки поддържаха подводницата неподвижно. Уредите показаха, че закрепването е завършило. При нормални условия през корпуса трябваше да се вкара тънка сонда, която да провери за експлозивни газове.

Сензорите измерваха налягането и поддържаха вакуума. След сигнала, че всичко е готово, Остин надяна малка кислородна бутилка и дихателен апарат и застана при люка. Около мястото за захващане имаше малко теч, но иначе нямаше нищо обезпокоително. Той бавно запълзя по спасителния тунел.

Капитанът и оцелелите членове на екипажа бяха изпаднали в нещо като мъртвешки сън. Петерсен бе изтръгнат от ледената дрямка от тракането на огромен кълвач. „Проклетата птица!“ Докато част от съзнанието му проклинаше източника на шума, друга автоматично го анализираше и групираше почукванията в познати комбинации, образуващи букви.

ПРИВЕТ

Той светна фенерчето. Готвачът също чу тропането и очите му се ококориха като пържени яйца. Скованите пръсти на капитана опипом намериха гаечния ключ и слабо го блъснаха в стената. После отново, по-силно.

Отговорът последва незабавно.

ДРЪПНЕТЕ СЕ

Лесно е да се каже, помисли си капитанът. Каза на готвача да се дръпне от преградата, след което се претърколи от койката. Запълзя по пода и завика на останалите да се размърдат. Опря гръб на едно шкафче и зачака сякаш цяла вечност, без да е сигурен какво точно чака.

Остин изпълзя в „Минога“.

— Мисията е изпълнена.

— Пускам отварачката за консерви — каза Дзавала и натисна копчето. Режещите лазери проникнаха през петте сантиметра стомана с лекота, с която нож разрязва портокал. Единият от мониторите показва завършването на пробиването и ослепителните червени лъчи. Лазерите автоматично се изключиха.

Петерсен гледаше как бледорозовият кръг става червен. Усети блажена топлина по лицето си. Чу се глухо дрънчене — част от корпуса падна в помещението. Той закри очи от ярката светлина.

Спасителният тунел бе изпълнен с пара, краищата на отвора бяха още горещи. Остин избута специално направената стълба през ръба и подаде глава през дупката.

— Господата да са поръчвали такси?

Въпреки приповдигнатия си тон се запита дали не е закъснял. Никога не бе виждал такава окаяна тайфа. Извика капитан Петерсен и едно покрито с грес привидение изпълзя напред.

— Аз съм капитанът — изграчи то. — Кой сте вие?

Остин изпълзя в кораба и му помогна да се изправи.

— Официалната част ще трябва да почака. Моля, всички, които могат да се движат, да изпълзят в дупката.

Остин метна няколко мокри одеяла върху ръба на отвора и помогна на онези, които не можеха да се справят със собствени сили. Петерсен насмалко не припадна, докато се опитваше да пропълзи в подводницата. Остин го изблъска вътре, после пропълзя след него. Докато минаваше през люка, видя теч на мястото, където Дзавала бе сложил набързо кръпката.

Бързо затвори люка. Дзавала бе оставил управлението на автопилот и дърпаше спасените през люка. Беше истинско чудо, че моряците все още бяха живи. Колкото и да бе поразително, някои успяха да пропълзят сами.

В пътническото отделение имаше две сгъваеми пейки, разделени от тясна пътека. Оцелелите се наблъскаха в него като сардели.

— Извинете за липсата на първа класа — каза Остин.

— Ще го преживеем — отвърна капитанът. — Все пак е по-добре от допреди малко.

Кърт се вмъкна в кабината и каза:

— Имаме малък теч при уплътнението.

Дзавала посочи мигащата светлина на компютърния модел на подводницата.

— Повече от малък. Пръстенът гръмна като спукана гума секунда след като затворихме люка.

Прибра телескопичната спасителна тръба и отдели подводницата от крайцера. Прожекторите осветиха кръглата дупка на изрязания от лазерите спасителен отвор. Електромоторите на баластните помпи се задействаха с тихо бръмчене — с изключение на предната дясна, откъдето се разнесе звук като от паднала в шахта за боклук вилица. В единия от резервоарите все още имаше вода и нарушаваше равновесието на подводницата. Останалите се пълнеха със сгъстен въздух.

„Морска минога“ действаше като всяка друга подводница — пълнеше резервоарите с вода при потапяне и с въздух, когато трябваше да изплава. Компютърът се опита да компенсира, като включи вертикалните перки на по-високи обороти. Подводницата наклони нос и през отдушниците се разнесе миризмата на нагорещен метал. Дзавала отново напълни резервоарите с вода и „Морска минога“ застана повече или по-малко хоризонтално.

Остин се взираше в уредите. На аварийната диаграма примигваше светлина. Той направи справка с централния компютър. Системата показва, че предупредителната светлина е предизвикана от механичен проблем — от онези, които са обичайни за новото оборудване и би трябвало да могат да се отстранят сравнително лесно. Това обаче не беше изпитание — намираха се дълбоко под водата. Запримигва друга светлина, този път червена.

— И двата предни мотора са свършили — каза Остин. — По-добре използвай резервните помпи.

— Това бяха резервните помпи — отвърна Дзавала.

— Да ти имам подсигурените системи. Какъв е проблемът?

— Веднага щях да ти кажа, ако това чудо бе окачено във въздуха.

— Не виждам никакви сервиси наоколо, пък и съм си забравил кредитната карта.

— Баща ми казваше: „Достатъчна е една пръчка динамит, за да размърдаш заинатилото се магаре“.

В НАМПД Остин имаше заслужената репутация на човек, проявяващ изумителен инат пред лицето на опасността. Повечето предпочитаха благоразумно да зарежат всичко и да си спасяват задниците от надвисналата катастрофа; Остин обаче я посрещаше най-невъзмутимо. Фактът, че все още дишаше и бе жив, говореше, че притежава забележителна комбинация от изобретателност и късмет. Онези, на които им се бе налагало да преминават през различни несгоди с него, намираха находчивостта му плашеща. Остин винаги пренебрегваше възраженията им. А сега Джо му го връщаше със собствените му камъни. Остин сви устни в кисела усмивка, сплете пръсти на тила си и се облегна в седалката.

— Нямах да си толкова спокоен, ако не разполагаше с някакъв план.

Дзавала му намигна и свали ключа, който висеше на верижка на шията му. Отвори един малък капак в центъра на конзолата и пхна ключа.

— Когато го завъртя това нещо и щракна превключвателчето до него, ще задействам третата подсигурителна система. Експлозивите ще изпразнят всички резервоари и поемаме нагоре. Хитро, нали?

— Не и ако ни се изпречи „Тор“, когато излетим от водата. Ще потопим и кораба, и себе си.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, натисни ей онова копче. Изпраща на повърхността предупредителна шамандура. Фойерверки, пищялки — пълна програма.

Остин натисна копчето. Чу се приглушено съскане и шамандурата се понесе нагоре. Той извика на моряците да се държат здраво.

Дзавала вдигна палци и се ухили като хлапак.

— Излитаме!

Завъртя ключа и всички се вкопчиха кой, в каквото намери. Единственият звук, който последва, бяха ругатните на Дзавала на испански.

— Проклетата джаджа не действа — каза той с тъпа усмивка.

— Да видим дали ще успее да обобща. Намираме се на дълбочина деветдесет метра, претоварени сме, подводницата е пълна с полумъртви моряци и паникбутонът не работи.

— Винаги те е бивало в сбитите описания, Кърт.

— Благодаря. Да продължа. Имаме два пълни резервоара отпред и два празни отзад, което означава неутрална плавателност. Сещаш ли се за някакъв начин да направим „Миногоата“ по-лека?

— Мога да изхвърля свързващата тръба. Ще стигнем до повърхността, но няма да е особено приятно.

— Не виждам да имаме много голям избор. Ще кажа на пътниците да се държат.

Повтори на моряците да се държат здраво, закопча се на мястото си и даде сигнал. Дзавала склучи пръсти и изхвърли спасителната тръба. Беше направена да се отделя като предпазна мярка в случай, че се наложи бързо да се махнат от мястото на корабокрушението. Чу се приглушен тътен, подводницата се разтресе, издигна се една стъпка, метър, после няколко метра. Отначало се движеха мъчително бавно, но колкото повече се издигаха, толкова повече набираха скорост.

„Морска миногоа“ излетя от морето с кърмата нагоре и се стовари обратно във фонтан от бяла пяна. Зап्रेмята се като зар в ръката на комарджия. Предупредени от шамандурата и звуковите и светлинни сигнали, лодките се хвърлиха напред и екипажите им закрепиха понтони, които стабилизираха подводницата.

След минути „Морска миногоа“ бе на палубата. Медицинският персонал се втурна напред веднага щом отвориха люка. Оцелелите бяха измъкнати, качени на носилки и натоварени в чакащите хеликоптери, които щяха да ги откарат до болница на сушата. Когато Остин и Дзавала излязоха от подводницата, палубата бе почти опразнена, с изключение на неколцина членове на екипажа, които приближиха да ги поздравят и побързаха да се махнат.

Дзавала огледа опустялата палуба.

— И без духов оркестър?

— Героизмът е награда сам по себе си — поучително отбеляза Остин. — Все пак не бих отказал една текила, стига да има кой да ми я предложи.

— Ама че съвпадение! По някаква случайност съм скътал една бутилка синьо агаве. Първокласна работа.

— Май ще се наложи да отложим празненството. Идва господин Бекер.

Датският бюрократ крачеше към тях по палубата с грейнало от щастие лице. Разтърси енергично ръцете им, затупа ги по гърбовете и ги обсипа с възторжени хвалби.

— Господа, благодаря ви — задъхано редеше той. — Дания ви благодари. *Светът* ви благодари!

— Удоволствието е изцяло наше — отвърна Остин. — Благодарим за възможността да изпробваме „Морска минога“ в реални условия. Руският хеликоптер е в базата на НАТО заедно с транспортните самолети. Ще им се обадим и ще потеглим след няколко часа.

На лицето на Бекер се появи обичайното кисело делово изражение.

— Господин Дзавала е свободен, но се боя, че на вас ще ви се наложи да забавите пътуването си. Образувана е специална следствена комисия за разглеждане на инцидента. Изслушванията ще се проведат утре в Торсхавн. Искат да чуят и вашите показания.

— Не разбирам с какво мога да бъда от полза. Не съм видял самото потъване.

— Да, но се спуснахте два пъти до „Ериксон“. Можете да опишете подробно повредите. Това би ни помогнало. — Бекер долови съмнението в очите на Остин и продължи: — Боя се, че се налага да настоя да бъдете наш гост на островите до приключването на изслушването. Горе главата. Американското посолство е уведомено за молбата ни и ще я предаде на НАМПД. Вече уредих да ви настанят. Всъщност ще сме в един хотел. Островите са много красиви, а и ще се забавите само ден-два.

— За мен няма проблем, Кърт — каза Дзавала. — Ще върна „Минога“ до „Бийб“ и ще почна тестовете.

Очите на Остин проблеснаха гневно. Не обичаше разни надуты търтеи бюрократи да му казват какво да прави. Изобщо не се постара

да прикрие раздразнението си.

— По всичко личи, че ще бъда ваш гост, господин Бекер — каза той и се обърна към Дзавала. — Май ще отложим празненството. Ще се обадя в базата на НАТО да задвижат нещата.

Скоро въздухът се изпълни с рева на двигателите на огромния руски хеликоптер, който натовари „Морска минога“. Дзавала се качи в хеликоптера на НАМПД и последва подводницата към базата, където щяха да я натоварят в транспортния самолет.

— Има и още нещо — каза Бекер. — Бих искал да оставите забележителния си костюм на борда в случай, че на комисията ѝ потрябват допълнителни сведения. Ако ли не, с удоволствие ще ви го изпратим, където посочите.

— Искате да се гмуркам отново ли?

— Може би. Разбира се, първо трябва да се консултирам с началниците си.

— Разбира се — повтори Остин. Беше прекалено уморен, за да възразява.

Капитанът дойде и съобщи, че катерът е готов да ги откара до сушата. Остин не изгаряше от желание да прекарва повече време от необходимото в компанията на датския бюрократ и каза:

— Ако нямате нищо против, ще сляза на сушата утре. Капитан Ларсен иска да ми покаже някои от резултатите от проучванията на китове.

Капитанът видя отчаянието в очите му и продължи играта.

— О, да, както казах, ще ви е много интересно. Ще изпратя господин Остин утре сутринта, господин Бекер.

— Както желаете. — Бекер сви рамене. — Лично аз изкарах достатъчно време в морето. Май ще ми стигне и за следващия живот.

Остин проследи как катерът потегля към брега и се обърна към капитана.

— Благодаря, че ме избавихте от господина.

Ларсен въздъхна тежко.

— Е, и от бюрократи като Бекер има полза.

— Също като от бактериите в стомасите ни — изсумтя Остин.

Капитанът се разсмя и го тупна по рамото.

— Мисля, че е време да полеем успеха ви.

— Мисля, че сте прав — съгласи се Остин.

Остин бе посрещнат на борда на изследователския кораб като ВИП персона. След питието в каютата на капитана имаше превъзходна вечеря, а след това разгледаха невероятните подводни снимки, направени при изучаването на китовете. Настаниха го в удобна каюта и спа като пън, а на сутринта отиде да се сбогува с капитан Ларсен.

Капитанът като че ли съжаляваше, че си тръгва.

— Ще останем тук няколко дни и ще проучваме крайцера — каза той. — Уведомете ме, ако мога да направя нещо за вас или за НАМПД.

Стиснаха си ръцете и Остин се качи в катера за краткото пътуване до Западното пристанище. Закрачи по калдъръма на кея покрай рибарските лодки, щастлив да усети под краката си твърда земя след прекараните на и под вода седмици. Главният град на Фарьорските острови се наричаше Торсхавн — Пристанището на Тор. Бе наречен на най-могъщия скандинавски бог. Въпреки гръмовното си име Торсхавн се оказа тихо градче, разположено между две оживени пристанища.

Искаше му се да поскита по тесните улички между разноцветните стари къщи, но един поглед към часовника го подсети, че е по-добре да се размърда, ако иска да стигне навреме за изслушването. Остави багажа си в хотелската стая, която му бе резервирана от Бекер, и си помисли, че няма да остане на островите повече от ден-два — смяташе да си тръгне, независимо от мнението на чиновника. На излизане от хотела поръча на рецепцията да му запазят полет до Копенхаген след два дни.

Оказа се, че мястото, където трябва да отиде, е съвсем наблизо, на площад „Валиго“ в центъра на града. След няколко минути той стоеше пред внушителна сграда от XIX век, построена от тъмни базалтови блокове. Плочата при входа обясняваше, че това е *Раохус*, сградата на кметството. Той мислено се стегна за предстоящото изпитание. Като служител на федерална агенция добре си даваше сметка за рисковете от плаване в правителствени води. Изведнъж

осъзна, че спасяването на хората от „Лейф Ериксон“ може да се окаже най-лесната част от цялата авантюра тук.

Човекът на рецепцията му обясни как да стигне до залата за изслушването. Остин тръгна по коридора към една охранявана от як полицай врата и се представи. Полицаят му каза да изчака и се вмъкна в стаята. Миг по-късно се появи с Бекер. Чиновникът го хвана под ръка и го поведе по-далеч от вратата.

— Радвам се да ви видя, господин Остин. — Хвърли поглед към полицаия и сниши глас. — Въпросът е особено деликатен. Известно ли ви е нещо за правителството на Фарьорските острови?

— Само че е свързано с Дания. Без никакви подробности.

— Правилно. Островите са част от Кралство Дания, но от 1948 година имат собствено управление. На практика са независими и дори имат свой собствен език. Когато обаче се появят финансови проблеми, изобщо не се колебаят да искат пари от Копенхаген — каза чиновникът с едва доловима усмивка. — Инцидентът стана в местни води, но в него е участвал датски военен кораб.

— Което означава, че SOS няма да спечели кой знае каква популярност в Дания.

Бекер пренебрегна коментара му.

— Просто изяснявам позицията си. Онези умопобъркани трябва да бъдат *обесени*, задето потопиха наш кораб. Но все пак съм реалист. Целият злополучен инцидент изобщо нямаше да се случи, ако не беше магарешкият инат на островитяните да запазят обичаите си.

— Имате предвид лова на китове ли?

— Няма да коментирам моралността на *китоловството*.

Мнозина в Дания го смятат за варварство. Икономическите съображения са много по-важни. Компаниите, готови да купуват местната риба или да търсят нефт, не искат общественото мнение да реши, че имат вземане-даване с убийци на китове. Когато местните не могат да си платят сметките, Копенхаген трябва да отвори кесията си.

— Много удобна независимост.

Бекер отново се усмихна.

— Датското правителство желае да реши случая колкото се може по-бързо и по-тихо, без да привлича международно внимание. Не искаме онези типове от SOS да излязат храбри мъченици, действали решително в защита на безпомощните животни.

— Какво искате от мен?

— Моля ви да прекратите отвъд чисто техническите показания. Знаем какво е потопило крайцера. Спокойно бихте могли да наблегнете на страданието, което видяхте с очите си. Целта ни е да пратим Райън на съда на общественото мнение, да изхвърлим тези отвратителни хулигани от страната си и да се погрижим никога да не припарят отново тук. Искаме да сме сигурни, че светът ще ги види не като мъченици, а като отрепки. Може би така ще попречим подобни неща да се случват отново.

— Ами ако Райън няма никаква вина за случая?

— Неговата невинност или виновност не е грижа на моето правителство. Залогът е много по-голям.

— Въпросът е особено деликатен, както сам се изразихте. Ще кажа онова, което видях. Друго не мога да ви обеща.

Бекер кимна.

— Напълно съм съгласен. Влизаме ли?

Полицаят им отвори вратата и двамата пристъпиха в залата за изслушване. Погледът на Остин обходи голямото облицовано с тъмна ламперия помещение и се спря върху присъстващите — вероятно политици и юристи, насядали на няколко редици столове. Всички бяха с костюми. Самият той бе облечен в обичайните работни джинси, поло и анорак — на кораба никога не бе имал нужда от официални дрехи. Зад дългата дървена маса в предната част на стаята се бяха настанили още костюми. Вдясно от масата седеше мъж в униформа. Говореше на датски и думите му се записваха от стенограф.

Бекер посочи един стол и щом Остин седна, се настани до него и му прошепна:

— Това е представителят на бреговата охрана. Вие сте след него.

Свидетелят от бреговата охрана приключи и Остин чу да произнасят името му. На масата седяха четирима мъже и две жени — по равен брой представители на Фарьорските острови и на Дания. Съдията, добродушен датчанин с издължено викингско лице, се представи като Лундгрен. Обясни на Остин, че ще му задава въпроси, а останалите ще ги допълват. И че това било само предварително изслушване за събиране на информация, а не процес, така че нямало да има разпит. Освен това щял да превежда при нужда.

Остин се настани на стола и в отговор на въпросите направи ясно и честно описание на спасителната операция. Не му се налагаше да доукрасява страданията на екипажа в тъмната и практически лишена от въздух гробница. От изражението на Бекер личеше, че е крайно доволен от чутото. След четиридесет и пет минути Лундгрен благодари на Остин за показанията и той стана. Изгаряше от нетърпение да си тръгне, но реши да остане, когато председателят заяви на датски и английски, че капитанът на „Морски страж“ ще изложи своето становище.

Беше му чудно как някой би успял да се защити при наличието на показанията на очевидци. Вратата се отвори и в залата влязоха двама полицаи. Между тях вървеше висок як мъж на около четиридесет и пет с червеникава брада в стил капитан Ахав от „Моби Дик“, грижливо сресана коса и униформа със златни ширити.

Съдията помоли свидетеля да седне и да се представи.

— Казвам се Маркъс Райън — каза мъжът и сивите му очи се впериха в очите на присъстващите. — Аз съм изпълнителен директор на „Пазители на морето“ и капитан на флагманския кораб на SOS „Морски страж“. За онези, които не знаят, ние сме международна организация, посветила се на спасяването на морето и морския живот.

— Моля да опишете събитията около сблъсъка ви с датския крайцер „Лейф Ериксон“.

Райън започна с филипика против лова на китове. С твърд глас съдията го помоли да се придържа към катастрофата. Райън се извини и описа как „Морски страж“ внезапно се обърнал към крайцера и го блъснал.

— Капитан Райън, да не би да искате да кажете, че корабът ви е атакувал и взел на таран „Лейф Ериксон“ на своя глава? — Лундгрен не се и опита да прикрие подигравката си.

За първи път, откакто Райън бе започнал да говори, самоувереността му го напусна.

— Тъъ, не, сър. Казвам, че управлението на кораба ми отказа.

— Момент. Искам да се уверя, че съм ви разбрала правилно — обади се една жена от комисията. — Твърдите, че корабът е излязъл от контрола ви и сам се е отклонил от курса си, така ли?

През аудиторията премина лек смях.

— Така изглеждаше — призна Райън.

Това даде повод за допълнителни въпроси. Изслушването може и да не беше като на процес, но комисията се нахвърли върху Райън като глутница кучета. Райън направи всичко възможно да парира въпросите, но с всеки отговор каузата му ставаше все по-слаба. Накрая той вдигна ръце, сякаш казваше — *стига*.

— Разбирам, че моето обяснение поражда повече въпроси, отколкото отговори. Все пак ми позволете да го заявя недвусмислено, за да няма неразбирателство. *Не сме* атакували преднамерено датския кораб. Имам свидетел, който ще ме подкрепи. Питайте капитан Петерсен. Той ще потвърди, че го предупредих.

— Колко време преди сблъсъка го предупредихте? — попита Лундгрен.

Райън пое дълбоко дъх и издиша.

— По-малко от минута преди сблъсъка.

Лундгрен не зададе повече въпроси. Райън бе освободен и на мястото му застана репортерката от Си Ен Ен. Беше спокойна при описанието на сблъсъка, но изгуби самообладание и изгледа свирепо Райън, когато стигна до смъртта на оператора си.

Съдията даде знак на секретаря да сложи видеокасетата в уредбата в ъгъла на залата, където можеха да я виждат всички. Записът показваше Райън на палубата, заобиколен от журналисти и фотографи. Чуха се шеги за бурното море, после гласът на репортерката: „Само гледайте историята да си струва целия проклет драматизъм, дето изгълтах“.

Камерата показва ухиленото лице на Райън в едър план, докато отговаряше: „Мога почти да ви гарантирам, че ще видите малко екшън“. Докато операторът проследяваше пръста му към датския крайцер, хората в залата започнаха да мърморят. „Това е — помисли си Остин. — С Райън е свършено“.

Касетата свърши и Лундгрен зададе на репортерката само един въпрос.

— Ваш ли е гласът от записа?

Тя отговори утвърдително.

— Не е честно! — Райън скочи. — Използвате думите ми напълно извън контекст!

— Моля, седнете, господин Райън. — Лундгрен като че ли дори се смая.

Райън усети, че избухването му може да засили имиджа му на луда глава, способна да атакува цял кораб, и бързо се овладя.

— Моите извинения, сър. Не ми бе казано, че в качеството на доказателства ще се използва и видеоматериал. Моля да ми се даде възможност да го коментирам.

— Това не е американски съдебен процес, но все пак ще имате възможност да изразите становището си преди приключването на следствието. Комисията ще изслуша капитан Петерсен и екипажа веднага щом са в състояние да дадат показания. Дотогава ще останете на разположение на полицейското управление. Ще направим всичко възможно да ускорим делото.

Райън благодари и излезе, съпровождан от двамата полицаи.

— Това ли е всичко? — обърна се Остин към Бекер.

— Явно да. Очаквах да ви призват отново, но явно повече не сте им необходим. Надявам се планове ви да не са били объркани напълно.

Остин го увери, че няма проблем. Докато залата се опразваше, остана на мястото си, замислен за показанията на Райън. Човекът или казваше самата истина, или бе страшно добър актьор. Е, това щяха да го решат по-умни глави от него. А сега бе ред на чаша силно кафе, след което щеше да провери дали няма по-ранни полети до Копенхаген. Оттам щеше да продължи към Вашингтон.

— Господин Остин.

Към него вървеше някаква жена, усмихваше се широко. Бе добре сложена, с кестенява коса до раменете, чиста кожа и будни очи. Носеше бял вълнен пуловер.

Ръкуваха се.

— Аз съм Тери Уелд — каза тя с топъл мек глас. — Юридически съветник на SOS.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Уелд. С какво мога да ви бъда полезен?

Тери бе наблюдавала сериозното изражение на Остин по време на показанията му и бе неподготвена за убийствената му усмивка. С широките си рамене, изсечените си черти и синьо-зелените си очи й заприлича на капитан от някой пиратски филм. Насмалко да забрави какво щеше да каже, но бързо се окопити.

— Бихте ли ми отделили няколко минути?

— Тъкмо се канех да изпия едно кафе. Ще се радвам да ми правите компания.

— Благодаря. Има едно доста приятно кафене зад ъгъла.

Намериха си една закътана маса и си поръчаха капучино.

— Показанията ви бяха поразителни — каза тя и отпи от чашата си.

— А вашият капитан Райън стана звездата на деня. Думите ми бледнеят пред неговия разказ.

Тери се засмя. Смехът ѝ бе мелодичен и игрив. Хареса му.

— Боя се, че днес не е най-добрият му ден. Обикновено е доста красноречив, особено по въпросите, които са му присърце.

— Трудно е да се мъчиш да обясняваш на сбирщина скептици, че корабът ти е бил обладан от зли духове. А и показанията на репортерката и видеозаписът не му помогнаха особено.

— Съгласна съм. Именно затова поисках да се срещнем.

Остин пусна най-добрата си сваляческа усмивка.

— Аз пък си помислих, че сте се оказали безнадеждно привлечена от животинския ми магнетизъм.

Тери изящно вдигна вежда.

— Това е повече от ясно. Но все пак основната причина да разговарям с вас е да разбера дали бихте желали да помогнете на SOS.

— Като за начало, госпожице Уелд...

— Тери. Мога ли да те наричам Кърт?

Остин кимна.

— Моментално изникват някои проблеми, Тери. Първо, не виждам как мога да съм ви от помощ. И второ, не съм сигурен дали ми се *иска* да помагам на организацията ви. Не съм защитник на клането на китове, но и не поддържам радикални малоумници.

Тери го прониза с ярките си очи.

— Хенри Дейвид Торо, Джон Мюр и Едуард Аби също са били смятани за радикални малоумници в своето време. Но все пак разбирам позицията ви. SOS има склонността да действа прекалено бурно за вкуса на мнозина. Добре, казваш, че не подкрепяш радикали. Ще те запitam подкрепяш ли *несправедливостта*, защото в случая става въпрос именно за това.

— В смисъл?

— Маркър не атакува нарочно датския кораб. Бях в лоцманската кабина, когато се случи. Той и останалите направиха всичко възможно да избегнат сблъсъка.

— Каза ли го на датските власти?

— Да. Те отговориха, че не е нужно да давам показания, и ми казаха да напусна страната.

— Добре. Вярвам ти — каза Остин.

— Сериозно? Не ми приличаш на човек, който се доверява току-така.

— Не зная какво друго да кажа, без да те обидя.

— С *нищо* не можеш да ме обидиш.

— Радвам се да го чуя. Но какво те кара да мислиш, че ми пука дали делото срещу Райън е справедливо, или не?

— Не те моля да ти пука за Маркър.

От тона й пролича, че зад меките й черти се крие твърда стомана. Остин потисна усмивката си.

— Какво точно искаш от мен, Тери?

Тя отметна кичур коса от челото си.

— Да се гмурнеш до „Морски страж“.

— И какво би постигнало подобно гмуркане?

— Би могло да докаже, че Маркър е невинен.

— Как по-точно?

— Не зная. — Тя разпери ръце. — Но може би ще откриеш *нещо*. Зная само, че Маркър казва истината. Честно казано, голяма част от радикализма му е въздух под налягане. На практика той е упорит прагматик и най-добросъвестни преценява всеки риск. Не е от хората, които ей така ще тръгнат да вземат на таран военни кораби. Освен това той *обичаше* „Морски страж“. Дори самичък подбра нелепите психеделични цветове. Никой на борда не искаше да има пострадали.

Остин се облегна, сплете пръсти на тила си и се загледа в настойчивото й изражение. Харесваше му как красивите й устни се извиват нагоре в усмивката на Мона Лиза дори когато беше сериозна. Непринуденият й вид не можеше да скрие чувствената жена, спотайваща се зад изумителните й очи. Имаше хиляди причини просто дай благодари за компанията, дай стисне ръката и дай пожелае късмет. Може би имаше и добри основания да обмисли молбата й. Беше прекрасна. Може би имаше своя кауза. И я поддържаше страстно,

независимо дали бе правилна, или не. Полетът му беше след два дни. Нямаше причина краткият му престой на островите да бъде отегчителен.

Заинтригуван, Остин изхъмка, поръча още по едно кафе и каза:

— Е, добре. Разкажи ми точно какво се случи.

След няколко часа Остин бе безкрайно далеч от топлината на кафенето и за пореден път потъваше в студените води, затворен в тумбестата защитна броня на алуминиевия тежководолазен костюм. Докато се спускаше към дълбините, се усмихна, като си представи как ли щеше да реагира Бекер, ако разбереше, че датски съд помага на Маркърс Райън и SOS.

След като се раздели с Тери Уелд, той се върна в хотела, обади се на капитан Ларсен и го помоли за разрешение да се спусне още веднъж от „Тор“. Каза, че иска да направи снимки за доклада за спасителната мисия, което донякъде бе вярно. Ларсен тутакси се съгласи и дори изпрати катера специално за Остин. Бекер го бе помолил да остави костюма на борда, така че всичко бе налице.

Дълбокомерът показваше, че приближава дъното. Той забави спускането си с кратки включвания на вертикалните перки и увисна на петнадесет метра над носа на крайцера. Морето не бе губило време и веднага се бе заело да погълне кораба. По корпуса вече имаше водорасли. Ята риби сновяха навън и навътре през люковете, привлечени от организмите, които се бяха наместили в закътаните ъгълчета на кораба.

Остин снима с цифровия апарат отвора, направен от „Морска минога“ по време на спасителната операция, както и триъгълната рана на корпуса, оставена от „Морски страж“. Беше разпитал капитан Ларсен за последното известно местоположение на кораба на екозащитниците спрямо крайцера и се насочи най-общо в посока на корабокрушението.

Използва стандартния модел на търсене — предприе серия приблизително успоредни курсове, докато светлините на прожекторите не осветиха психеделично боядисания корпус. Също като крайцера, корабът на SOS вече се сдобиваше с покривало от морска растителност. Комбинацията от водораслите и боядисването бе доста стряскаща. „Морски страж“ лежеше на дъното върху левия си борд и

изглеждаше в съвсем добро състояние, като се изключеше смазаният нос.

Остин огледа разбитата предна част и си припомни показанията на Райън. Беше казал, че двигателите полудели и престанали да се подчиняват на управлението. Нямаше начин да провери думите му, без да влезе в машинното отделение, но управляващата система бе полесна за оглед, тъй като отчасти бе външна. Управлението на съвременните кораби се осъществяваше от комбинация между електроника и хидравлика. Но все пак при всички компютри, GPS и автопилоти, основната концепция не се различаваше особено от онази по времето, когато Колумб вдигнал платна и отплавал да търси Индия. От единия край е щурвалът или румпелът. От другата — рулят. Завърташ кормилото и рулят също се завърта и насочва кораба в желаната посока.

Остин се зарея над кърмата, направи рязък завой и се спусна няколко метра надолу до високия колкото човек рул.

„Интересно“.

Рулят бе непокътнат, но нещо не беше наред. Към него бяха прикрепени две метални въжета, продължаваха от лопатата към двете страни на корпуса. Той проследи въжето покрай десния борд до една стоманена кутия, голяма горе-долу колкото куфар. Беше заварена за корпуса. От нея към трюма продължаваше електрически проводник.

„Още по-интересно“.

Заварката блестеше и изглеждаше съвсем нова. Той се върна до руля и проследи другото въже — то го отведе до точно такава кутия от другата страна. Остин вдигна фотоапарата и направи няколко снимки. Двете кутии бяха свързани с дебел колкото палец изолиран проводник. Друг проводник минаваше от кутията на лявата страна по заоблените очертания на корпуса до една точка, намирала се над ватерлинията преди потъването на кораба. На края му имаше плосък пластмасов диск с диаметър около 15 сантиметра. Остин изведнъж си даде сметка колко важно е това, което вижда.

„Май някой ви дължи извинение, господин Райън“.

Направи няколко снимки, изскубна диска с помощта на манипулаторите си и го постави в закрепената за костюма кутия. Остана още двадесетина минути и изучи всеки квадратен сантиметър на корпуса. Не откри други необичайни находки, включи вертикалните

перки и започна да се издига към повърхността. Измъкна се от водолазния костюм, благодари на капитан Ларсен за помощта му и взе катера до Торсхавн.

В хотела извади картата от цифровия апарат, пъхна я в лаптопа и зареди подводните снимки. Разглежда висококачествените изображения, докато не ги запечата в паметта си, после се обади на Тери и я помоли да се видят в същото кафене. Отиде по-рано и когато тя пристигна, вече беше приготвил компютъра.

— Добри ли са новините, или лоши? — попита тя, докато сядаше.

— И от двете. — Остин побутна лаптопа към нея. — Реших една загадка, но се натъкнах на друга.

Тя впери поглед в екрана.

— И какво точно е това пред очите ми?

— Мисля, че е някакъв механизъм за преодоляване или заобикаляне на уредите за управление на мостика.

— *Сигурен ли си?*

— До голяма степен.

Прехвърли няколко изображения, показващи под различен ъгъл запоените за корпуса кутии.

— Може би под тях се намират лостове, способни да управляват руля или да го застопорят. Виж тук. Електрическата връзка минава нагоре до приемник над ватерлинията. Някой би могъл да управлява кораба от разстояние.

— Прилича на поднос... — Тери се намръщи.

Остин бръкна в джоба си, измъкна пластмасовия диск и го тупна на масата.

— На подноса обаче няма чай и бисквитки. Това е антена, която може да се използва за приемане на сигнали.

Тери хвърли поглед към екрана, взе диска и го заразглежда.

— Това може да обясни проблемите на Маркърс с управлението. Ами неподдаващите се на изключване двигатели?

— Тук ме хващаш натясно — отвърна Остин. — Ако можеш да се вмъкнеш в трюма и да обърнеш машинното наопаки, може и да намериш механизъм, който би позволил дистанционно контролиране на скоростта на кораба.

— Познавам целия екипаж на „Морски страж“. Всички са абсолютно лоялни. — Тери вдигна предизвикателно брадичка, сякаш очакваше възражения. — Никой не би извършил такъв саботаж.

— Да съм обвинявал някого?

— Извинявай — каза тя. — Всъщност нищо чудно да е замесен някой от екипажа.

— Не е задължително. Ще задам въпроса, който задават на летищата. Някой друг да ви е приготвял багажа или да сте го оставяли без надзор?

— Значи *наистина* мислиш, че *външен* човек би могъл да саботира кораба.

Остин кимна.

— Намерих проводник, водещ до вътрешността — вероятно е получавал хранване от самия кораб. За да го постави, някой би трябвало да е успял да влезе в кораба.

Тя се поколеба.

— Всъщност наскоро правиха малък ремонт на двигателите. Корабът беше на сух док четири дни на Шетландските острови.

— Кой извърши ремонта?

— Маркър сигурно знае. Ще го питам.

— Може да се окаже важно. — Остин потупа екрана. — Това вероятно е картата на Райън за излизане от затвора. Съветвам те да се свържеш с един тип в моя хотел — казва се Бекер. Май играе някакви задкулисни мръсни игрички от страна на датските военноморски сили. Може и да е в състояние да помогне.

— Не разбирам. Защо им е на датчаните да помагат на Маркър след всички отвратителни неща, които наговориха за него?

— Това е за публична консумация. Всъщност им се иска да изритат Райън по-надалеч от Фарьорските острови и да се уверят, че повече кракът му няма да стъпи тук. Не искат отново да става център на внимание, защото това може да подплаши компаниите, които смятат да инвестират на островите. Съжалявам, ако това обърква мъченическите му планове.

— Няма да отрека, че Маркър се надяваше всичко това да стане причина за ликуване.

— Стратегията не е ли малко рискована? Ако натисне датчаните прекалено силно, може да ги принуди да го осъдят и да го тикнат в

затвора. Не ми прилича на луда глава.

— Изобщо не е луда глава, но въпреки това ще поеме всеки пресметнат риск, ако реши, че залогът си заслужава. В конкретния случай би преценил вероятността да се окаже зад решетките срещу спирането на убийствата на китове.

Остин извади картата от компютъра и я подаде на Тери.

— Кажи на Бекер, че съм готов да свидетелствам и да потвърдя, че аз съм направил снимките. Ще проверя производителя на антената, но е възможно да е била сглобена от различни части — в такъв случай няма да разберем нищо от нея.

— Не зная как да ти се отблагодаря — каза Тери, докато ставаше.

— Обичайната ми тарифа е приемане на покана за вечеря.

— За мен ще е повече от удоволствие... — Тя спря и погледна някъде над рамото му. — Познаваш ли онзи човек? От известно време не откъсва очи от теб.

Остин се обърна. Един оплешивяващ мъж с малко конска челюст, на възраст около шейсетте, тъкмо идваше към масата им.

— Ако не греша, вие сте Кърт Остин от НАМПД — каза високо мъжът.

Остин стана и протегна ръка.

— Професор Йоргенсен, радвам се да ви видя. Не сме се срещали цели три години.

— Всъщност четири, откакто работихме по онзи проект в Юкатан. Каква чудесна изненада! Разбрах от новините за чудодейната спасителна операция, но реших, че вече сте напуснали островите.

Професорът бе висок, с тесни рамене. Буйните кичури около плешивото му теме приличаха на криле на лебед. Говореше английски с оксфордски акцент, което не бе изненадващо — беше учил в прочутия университет.

— Останах да помогна по един проект на госпожица Уелд. — Остин представи Тери. — Това е професор Петер Йоргенсен, един от най-големите специалисти по физиология на рибите на света.

— От устата на Кърт изглежда много по-ефектно, отколкото е в действителност. Просто съм рибешки доктор, така да се каже. Е, госпожице Уелд, какво ви е домъкнало на ръба на цивилизацията?

— Аз съм адвокат. Изучавам датската юридическа система.

— А вие, професоре? — попита Остин. — Някакво изследване ли провеждате тук?

— Да, търсех някои особени феномени — отвърна Йоргенсен, без да сваля очи от Тери. — Може би малко избързвам, но имам чудесно предложение. Какво ще кажете да вечеряме заедно? Така ще мога да ви разкажа с какво точно се занимавам.

— Опасявам се, че двамата с госпожица Уелд имаме други планове.

На лицето на Тери се изписа съжаление.

— О, Кърт, извинявай. С удоволствие ще вечерям с теб, но не днес. Ще съм заета с юридическия въпрос, който обсъждахме.

— Е, сам съм си виновен. — Остин сви рамене. — Май ще прекараме вечерта по мъжки, професоре.

— Превъзходно! Ще ви чакам в ресторанта на хотел „Хания“ към седем, ако ви е удобно. — Йоргенсен се обърна към Тери. — Направо съм разбит, госпожице Уелд. Надявам се да се видим пак. — И ѝ целуна ръка.

— Очарователен е — отбеляза Тери, когато професорът си тръгна. — Много изискан, макар и старомоден.

— Така е — съгласи се Остин. — Но все пак бих предпочел вечеря в твоята компания.

— Наистина съжалявам. Може би когато се видим в Щатите. — Очите ѝ леко помръкнаха. — Мислех си за вероятността „Морски страж“ да е бил управляван отвън. От какво разстояние е възможно да се осъществи това?

— От доста голямо, но който и да го е правил, би трябвало да се е намирал някъде наблизо, за да е сигурен, че корабът отговаря на командите. Някакви идеи?

— Имаше доста кораби с журналисти в района. Дори и един хеликоптер.

— Дистанционното управление може да се осъществи и от морето, и от въздуха. Не е нужно кой знае колко обемисто оборудване. Просто предавател и джойстик, като на видеоигрите. Да приемем, че знаем как, и да поговорим за *защо*. Кой би извлякъл полза от неутрализирането на Райън?

— Имаш ли свободен ден? Списъкът може да се окаже безкраен. Маркърс си е създал врагове по цял свят.

— Нека като за начало се съсредоточим върху Фарьорските острови.

— Китоловците са на първо място. Страстите са доста разгорещени, но като цяло те са свестни хора, независимо от шантавите им обичаи. Не мога да си ги представя да атакуват военен кораб, изпратен да ги защитава. — Тери се замисли. — Има и друга възможност, но може би е прекалено фантастична, за да се обсъжда сериозно.

— Кажй я все пак.

Тя сбърчи вежди.

— След операцията с лова на китове Маркърс смяташе да се заеме с една рибовърдна ферма, собственост на корпорацията „Океанус“. Пазителите са против рибодобива в големи размери, тъй като вреди на околната среда.

— Някакви подробности за „Океанус“?

— Съвсем малко. Те са международен дистрибутор на морски продукти. Купуваха риба от цял свят, но през последните няколко години се заеха с рибовърдство. Рибарниците им са огромни.

— И смяташ, че може те да са нагласили всичко това?

— Не зная, Кърт. Въпреки че определено разполагат с необходимите ресурси. А може би и с мотив.

— Кърде се намира въпросният рибарник?

— Недалеч оттук, в Скаалсхавн. Маркърс смяташе да мине с „Морски страж“ пред рибарника, за да могат журналистите да го снимат. — Тери си погледна часовника. — Коего ми напомня... че трябва да тръгвам. Наистина имам доста работа.

Стиснаха си ръцете и си обещаха да се срещнат отново. На излизане Тери му хвърли кокетен поглед през рамо. Това може би бе замислено като окуражаващо, но само го вкисна още повече.

Професор Йоргенсен изчака вежливо няколко минути, докато Остин се опитваше да се ориентира из непостижимите дебри на менюто, но накрая не издържа и се наведе над масата.

— Ако искате да опитате местен специалитет, препоръчвам ви пържена кайра или делфийска пържола.

Остин си представи как нагъва бутче от дебелите дребни птички с папагалски клюн и се отказа от кайрата. А пък делфийско... Спря се на *скерпикьот* — специалитет от овнешко. Още след първата хапка съжали, че не си е поръчал кайра.

— Как е овнешкото? — попита Йоргенсен.

— Още малко и може да съперничи на гъон — отвърна Остин. Дъвчеше усилено.

— Господи, трябваше да ви посъветвам да поръчате *варено* овнешко, като моето. Скерпикьотът се суши на вятър. Обикновено го приготвят по Коледа и го ядат цяла година. Малко е на възраст, така да се каже. — Лицето му светна при хрумналата му нова мисъл. — Все пак продължителността на живота на островите е доста висока, така че сигурно е здравословно.

Остин с мъка успя да отреже още едно късче и го задъвка. После остави ножа и вилицата и даде почивка на мускулите на челюстта си.

— Какво ви води тук, професоре? Едва ли е храната.

Очите на Йоргенсен проблеснаха развеселено.

— Занимавах се с докладите за намаляващия добив на риба на островите. Истинска мистерия!

— В смисъл?

— Отначало си помислих, че причината за изчезването на рибата е вероятно в замърсяването, но водите около островите са необичайно чисти. Тук не мога да направя кой знае какви анализи, затова утре летя за Копенхаген да пусна пробите през компютъра. Възможно е да има съвсем малки количества химикали, които да обясняват проблема.

— А да имате идея за източника им?

— Странна работа — каза професорът и почеса единия от двата кичура на главата си. — Убеден съм, че проблемът е свързан по някакъв начин с намиращия се наблизо рибарник, но засега не мога да открия някаква видима връзка.

Остин тъкмо поглеждаше овнешкото и се питаше дали не може да си уреди един сандвич, но думите на професора моментално го накараха да застане нащрек.

— Взимали сте проби в района на рибарника?

— Да. На островите има няколко рибовъдни предприятия, които произвеждат пъстърва, съомга и така нататък. Взех проби от водите около рибарника в Скаалсхавн, на няколко часа път нагоре от Торсхавн към Сундини — дългият пролив, който разделя Стрьомьо от Йостурьо. Навремето там имаше китоловна станция. Рибарникът е собственост на една голяма корпорация.

— „Океанус“? — наслуки предположи Остин.

— Да. Чували сте за нея, така ли?

— Съвсем наскоро. Доколкото разбирам, професоре, рибата около рибарника е по-малко, отколкото би трябвало.

— Точно така — намръщено отвърна Йоргенсен. — Същинска загадка.

— Чувал съм, че рибарниците може да са вредни за околната среда.

— Така е. Отходните продукти може да са токсични. Слагат в храната на рибата специални химически препарати, за да расте по-бързо, но от „Океанус“ твърдят, че разполагат с най-модерните пречиствателни станции. Засега не съм открил данни, които да оборят твърдението им.

— Посетихте ли самия рибарник?

Йоргенсен се усмихна — усмивката му приличаше на озъбване.

— Посетители не се допускат. Рибарникът се охранява по-строго и от съкровищница. Успях да говоря с човек от адвокатската кантора, която представлява компанията в Дания. Той ме увери, че в рибарника не се използват никакви химикали и че е оборудван с най-добрите пречиствателни инсталации. Като истински скептик, наех една хижа недалеч от рибарника и минах с лодка колкото бе възможно по-близо до него, за да взема пробите. Както казах, утре пътувам за Копенхаген,

но ако вие с приятелката ви пожелаете, спокойно можете да отседнете в хижата. Много е приятно.

— Благодаря, професоре. За съжаление, госпожица Уелд е заета през следващите няколко дни.

— Е, това *наистина* е жалко.

Остин разсеяно кимна. Бе заинтригуван от споменаването на силната охрана на рибарника. Докато за друг това би изглеждало като препятствие, за Остин бе покана да провери връзката между „Океанус“ и фаталния сблъсък между кораба на SOS и крайцера.

— Но все пак бих приел предложението ви. Искане ми се да видя колкото се може повече от островите, преди да си тръгна.

— Чудесно! Останете, колкото искате. Островите наистина са чудесни. Ще предупредя собственика, че ще отидете. Казва се Гунар Йепсен и живее в къщата зад хижата. Можете да използвате колата, която наех. Покрай хижата минава корабче... с две думи, няма да скучаете. По скалите има страшно много птичи колонии, местността е чудесна за разходки, а има и много интересни археологически останки.

Остин се усмихна.

— Убеден съм, че няма да скучая.

След вечерята пиха по едно питие в бара и се сбогуваха с уговорката да се видят в Копенхаген. Професорът щеше да пренощува при свой приятел и да отпътува още в зори. Остин се качи в стаята си. Искане на следващия ден да се задейства от рано сутринта. Отиде до прозореца, известно време замислено съзерцава притихналия град и пристанището, след това измъкна клетъчния си телефон и набра един номер.

Гамей Морган-Траут седеше в кабинета си в централата на НАМПД във Вашингтон и се взираше напрегнато в монитора. Телефонът иззвъня. Без да отмести поглед, тя вдигна слушалката и измърмори разсеяно: „Ало“. Щом чу гласа на Остин, на лицето ѝ цъфна ослепителна усмивка — беше уникална с характерния процеп между предните ѝ зъби.

— Кърт! — възкликна тя. — Радвам се да те чуя!

— И аз теб. Как вървят нещата в НАМПД?

Без да престава да се усмихва, Гамей отметна кичур тъмночервена коса от челото си.

— Откакто ви няма с Джо, тъпчем на едно място. Чета някакво резюме за изследването върху нервите на краставата риба, които можели да помогнат за проблеми с вестибуларния апарат у хората. Пол прави компютърен модел на Яванската падина. А бе — ужас. Много ни липсват с Джо. Сигурно онази рискована спасителна операция ви е отегчила до смърт.

Компютърът на Пол Траут бе долепен до този на жена му. Траут се взираше в екрана, застанал в типичната си поза — с приведена глава, отчасти замислен, отчасти за да компенсира двуметровата си височина. Светлокестенявата му коса бе сресана на път по средата по модата от времето на джаза и пригладена назад при слепоочията. Както винаги, бе облечен безупречно — лек маслиненозелен италиански костюм и подходяща по цвят папийонка. Вдигна лешниковите си очи, сякаш поглеждаше над очила, макар да носеше контактни лещи, и каза:

— Попитай безстрашния ни вожд кога се връща, ако обичаш. Централата на НАМПД е тиха като гробница, откакто двамата с Джо станаха знаменитости.

Остин го чу и отвърна високо:

— Кажи на Пол, че ще ме види зад бюрото ми след няколко дни. Джо ще пристигне по-късно тази седмица, след като приключи с изпитанията на последната си играчка. Искан да ви уведомя къде ще съм. Утре отивам в едно малко крайбрежно селце на Фарьорските острови, казва се Скаалсхавн.

— Какво става? — попита Гамей.

— Искан да разгледам рибарника на една компания — „Океанус“. Възможно е да има връзка между нея и потъването на онези два кораба. Докато се мотая тук, бихте ли посъбрали малко информация за компанията? Не зная почти нищо за нея. Може би Хайрам е в състояние да помогне — Хайрам Йегър бе компютърният вълшебник, който въртеше огромната база данни на НАМПД.

Побъбриха още няколко минути. Остин разказа това-онова за спасяването на датските моряци и затвори, след като Гамей му обеща веднага да се заеме с молбата му за „Океанус“. Тя преразказа основните неща от разговора на съпруга си.

— Кърт е най-големият спец по викане на вятъра със свиркане — засмя се Пол. Намекваше за старото поверие, че свиренето с уста на кораб довежда буря. — Какво иска да знае за рибните ферми? Как се кара трактор под вода ли?

— Не, балировачка — изсумтя Гамей. — Нали си израснал на рибарска гемия? С какво балирахте рибите?

— Аз съм само прост син на сина на рибар. — Траут бе роден в Кейп Код, в рибарско семейство. Отклони се от родовата традиция, когато като младок започна да се мотае около Океанографския институт в Удс Хол. Някои от работещите там учени го навиха да следва океанография, той завърши Океанографския институт в Скрипс, специализира дълбочинна геология и бе майстор в използването на компютърни графики в проектите си.

— По една случайност зная, че въпреки очевидното си невежество знаеш доста за рибовъдството.

— Рибовъдството не е от вчера. По родните ми места хората отглеждат и събират миди и стриди от сто години, ако не и от повече.

— Тогава знаеш, че принципът е същият, само че прехвърлен върху риба. Развъждат я в големи мрежи в океана. Рибарниците могат да произведат риба за частица от времето, необходимо за улавянето ѝ в диво състояние.

Пол се намръщи.

— Когато властите наложат ограничения върху риболова поради изчерпването на запасите, подобна конкуренция е последното, което е нужно на един рибар.

— Занимаващите се с рибовъдство не биха се съгласили. Според тях рибарниците произвеждат по-евтина храна, осигуряват работна ръка и наливат пари в икономиката.

— А какво е твоето мнение като морски биолог?

Гамей бе учила по подводна археология, преди да насочи интересите си в друга област и да постъпи в Скрипс, където написа докторат по морска биология и покрай това се омъжи за Пол.

— Май ще застана по средата — каза тя. — Рибовъдството има своите преимущества, но мисля, че когато рибарниците попадат в ръцете на големите компании, нещата могат да излязат извън контрол.

— И накъде духа вятърът?

— Трудно е да се каже, но ще ти дам пример какво всъщност става. Представи си, че си гонещ избори политик и че някой представител на рибовъдната промишленост заяви, че ще инвестира стотици милиони в крайбрежните общини и с инвестицията си ще осигури работни места и милиарди долари годишни приходи и икономически ръст в избирателния ти район. *Ти* на чия страна би застанал?

Траут подсвирна.

— *Милиарди?* Нямах представа, че играят толкова големи пари.

— Говоря само за *частица* от общия бизнес. Рибарници има по цял свят. Ако напоследък си ял съомга, скариди или миди, можеш да си сигурен, че са произведени в някоя ферма в Канада, Тайланд или Колумбия.

— Явно фермите трябва да имат невероятен капацитет, за да бъдат продукти в такива количества.

— Направо *феноменален*. В Британска Колумбия отглеждат седемдесет милиона съомги в рибарниците, докато в диво състояние улавят само петдесет и пет хиляди.

— И как успяват рибарите да се конкурират с подобна продукция?

— *Не успяват*. — Гамей сви рамене. — Кърт се интересува от една компания, „Океанус“. Да видим какво мога да открия. — Пръстите й пробягаха по клавиатурата. — Странно. Обикновено проблемът на интернет е прекалено *много* информация. Но за „Океанус“ няма почти нищо. Намирам само един абзац, според който някаква канадска фабрика за обработка на съомга била продадена на „Океанус“. Ще поровя още малко.

Ловът продължи около четвърт час. Пол отново се бе потопил дълбоко в Яванската падина. Накрая Гамей наруши мълчанието.

— Аха!

— Напила ли жилата?

Гамей прелисти екрана.

— Попаднах на няколко изречения за придобивката, погребани в бюлетин за индустрията. Излиза, че „Океанус“ притежава фирми по целия свят, произвеждат над двеста двайсет и пет хиляди тона годишно. Сливането осигурява на концерна достъп до пазара в

страната чрез американска дъщерна фирма. Според изчисленията САЩ ще купуват четвърт от цялата продукция.

— Двеста дваисет и пет хиляди тона! Приготвям си въдиците. Не бих имал нищо против да видя някой от тези рибарници. Къде е най-близкият?

— Канадският, за който вече споменах. Аз също бих искала да го видя.

— Тогава какво ни спира? Така и така си клатим краката, докато Кърт и Джо ги няма. Светът не се нуждае от спасяване, а и да се нуждае, Дърк и Ал винаги са налице.

Тя присви очи към екрана.

— Заводът е в Кейп Бретан, на две крачки от бреговете на Потомак.

— Кога ще се научиш да се доверяваш на гениалността ми на янки? — престорено въздъхна Пол, извади телефона и набра някакъв номер. След кратък разговор затвори и на момчешкото му лице се изписа ликуваща усмивка.

— Имам едно приятелче от пътния отдел. Самолет на НАМПД излита след няколко часа за Бостън. Има две свободни места. Може би ще успееш да омагьосаш пилота да ни метне до Кейп Бретан.

— Струва си да опитам — каза Гамей и изключи компютъра.

— А изследването на краставата риба?

— А Яванската падина?

— Тя си стои на мястото от милиони години. Все ще може да почака още няколко дни.

Неговият монитор също почерня. Радостни, че най-сетне са се спасили от скуката, двамата забързаха към вратата на офиса.

Сутрешният полумрак се бе разсеял и Фарьорските острови се радваха на слънчевата светлина, озарила прелестта на пейзажа. Земята сякаш бе покрита с яркозелено сукно като маса за билиард. Тук не растяха дървета — виждаха се само каменни огради, пътеки, къщи с покрити с чимове покриви и тук-там някоя камбанария.

Остин караше волвото на професора по лъкатушещия крайбрежен път. От студеното синьо море се издигаха назъбени сиви скали като някакви вкаменени плавници на китове. Птици се рееха около отвесните стени на бреговата линия.

По обяд излезе от един тунел и видя едно сякаш направено от къщи играчки село, скупчило се на полегатия склон над един фиорд. Пътят тръгна на серпантини и се спусна на стотици метри само за няколко километра. Колелата на волвото свистяха на остриите завои. Мантинела нямаше и Остин въздъхна облекчено, когато спускането свърши и той излезе на пътя между разпененото море и разноцветните къщи, накацали по склона като зрители в амфитеатър.

Една жена садеше цветя пред малка черква с ниска квадратна камбанария. Остин направи справка с разговорника и слезе от колата.

— Orsaka. Hvar er Gunnar Japsen? — Прощавайте, къде мога да намеря Гунар Йепсен?

Жената остави лопатката и се изправи. Беше красива, малко над петдесетте. Побелялата ѝ коса бе вързана на кок. Бе загоряла и изпъкналите ѝ скули бяха почти червени. Очите ѝ бяха сиви като морето. Усмихна му се и посочи една уличка.

— Gott Taak — каза той. — Благодаря.

— Eingiskt?

— Не, американец съм.

— Не виждаме често американци в Скаалсхавн — каза тя на английски. — Добре дошъл.

— Надявам се да не съм последният.

— Гунар живее малко по-нагоре. Няма да го пропуснете. — Тя пак му се усмихна. — Приятен ден.

Остин ѝ благодари, качи се в колата и потегли. След четиристотин метра пътят свършваше при голяма къща с покрив от чимове, построена от тъмнокафяви вертикални дъски. Стотина метра по-надолу се виждаше нейно по-малко копие. Остин се качи на верандата и почука.

Отвори му среден на ръст пълен мъж. Лицето му беше кръгло като ябълка, бузите също, а около оплешивялото му теме стърчаха рехави кичури червеникаворуса коса.

— *Ja* — каза той с любезна усмивка.

— Господин Йепсен? Аз съм Кърт Остин. Приятел съм на професор Йоргенсен.

— О, господин *Остин*. Заповядайте. — Червендалестият стисна ръката на Кърт като опитен търговец на автомобили, посрещащ потенциалния си клиент, и го въведе в обзаведената по селски дневна. — Професор Йоргенсен се обади и каза, че идвате. Доста път е от Торсхавн дотук. Ще пийнете ли нещо?

— Не, благодаря. Може би по-късно.

Йепсен кимна.

— Идвате да ловите риба ли?

— Казват, че на вашите острови можеш да ловиш риба и на сухо.

— Не точно, но е почти също толкова добра — ухили се Йепсен.

— Участвах в една спасителна операция при Торсхавн и реших, че риболовът е добър начин да си почина.

— Спасителна операция? *Остин!* — Йепсен изхъмка. — Трябваше да се сетя. Вие сте американецът, който спаси датските моряци. Видях ви по телевизията. Истинско чудо. Само гледайте какво ще стане, когато селото разбере, че ми гостува знаменитост.

— Надявах се на малко уединение.

— Разбирам. Но няма начин да запазим посещението ви в тайна.

— Срегнах само една жена, пред черквата. Много мила жена.

— А, сигурно е вдовицата на свещеника. Тя е пощаджийка — и главната клюкарка. Значи вече *всички* знаят, че сте тук.

— Това там долу ли е хижата на професора?

— Да — отвърна Йепсен и свали един ключ от забит в стената пирон. — Елате да ви я покажа.

— Приятели ли сте с професор Йоргенсен? — попита Йепсен, докато слизаха по отъпканата пътека.

— Познаваме се от няколко години. Той е прочут ихтиолог.

— Да, зная. За мен е огромна чест, че отсяда тук. А сега и вие.

Спряха пред хижата. От верандата се разкриваше изглед към пристанището и живописната флотилия рибарски лодки.

— Рибар ли сте, господин Йепсен?

— В малко селище като това оцеляваш, като вършиш какво ли не. Давам хижата под наем. Разходите ми не са особено големи.

Влязоха. Имаше само една стая с легло, освен нея баня с тоалетна и кухненски бокс с малка маса и два стола. Бе тясно, но изглеждаше удобно.

— В килера има рибарски принадлежности — каза Йепсен. — Ако ви трябва водач за риболов или обиколки, само кажете. Мога да проследя произхода си до времето на викингите — никой не познава района по-добре от мен.

— Благодаря, но последните дни бях сред доста хора. Предпочитам да прекарам известно време сам. Доколкото разбрах, към хижата има и лодка.

— Третата от края на кея — каза Йепсен. — Ключовете са в запалването.

— Благодаря — каза Остин. — Ако нямате нищо против, бих искал да си разопаковам багажа и да се поразтъпча из селото.

— Облечете се топло — каза Йепсен, докато тръгваше към вратата. — Тук времето се променя бързо.

Остин го послуша и след като си оправи багажа, нахлузи анорака върху пуловера си. Излезе, застана на верандата и вдиша дълбоко студения въздух.

Склонът плавно се спускаше към морето. От хижата имаше чудесна гледка към залива и кея. Остин се качи по пътеката до волвото и подкара към селото.

Най-напред спря на оживения рибарски кей. Върволица траулери разтоварваха улова си под облак пронизително крещящи морски птици. Намери лодката на мястото, където му бе обяснил Йепсен. Бе здрава, дълга шест метра и с извити бордове. Той провери двигателя — оказа се сравнително чист и нов. Ключът бе пъхнат в запалването, точно както бе казал Йепсен. Пусна мотора и го заслуша няколко

минути. След като се увери, че работи равномерно, го изключи и закри обратно към колата. По пътя срещна вдовицата на свещеника.

— Здравейте, американецо — каза тя с широка дружелюбна усмивка. — Видяхте ли се с Гунар?

— Да. Благодаря, че ме упътихте.

Жената държеше увита във вестник риба.

— Дойдох да взема нещо за вечеря. Аз съм Пиа Кнутсен.

Здрависаха се. Ръката на Пиа бе топла и силна.

— Много ми е приятно. Аз съм Кърт Остин. Тук е много красиво. Скаалсхавн е прекрасно място. Всъщност какво означава името му?

— Разговаряте с неофициалния историк на селото. Скаалсхавн означава „Заливът на черепа“.

Остин погледна към морето.

— Заливът с форма на череп ли е?

— О, не! Просто когато се заселили тук, викингите открили черепи в едни пещери.

— Значи тук е имало хора преди *викингите*?

— Може да са били ирландски монаси, а може би и още по-стари. Пещерите са от другата страна на носа, при някогашното пристанище на първата китоловна станция. С разрастването на риболова пристанището станало прекалено малко и затова хората се преместили тук.

— Искам да се поразходя. Откъде мога да огледам околността най-добре?

— От птичите скали се вижда на километри. Тръгнете по пътеката зад селото. — Тя посочи. — Ще минете през ливадите покрай няколко красиви водопада и покрай едно езеро.

След като подминете останките от старата ферма, пътеката се изкачва стръмно нагоре и стига до скалите. Терасите са на височина почти петстотин метра. Гледайте купчините камъни да са от лявата ви страна. Пътеката се спуска много стръмно. Не се приближавайте до ръба, защото понякога вълните са много високи и могат да ви отнесат.

— Ще внимавам.

— И се облечете топло. Времето тук се мени много бързо.

— Гунар вече ме предупреди. Изглежда доста запознат с района. Местен ли е?

— Иска всички да си мислят, че може да проследи произхода си до Ерик Рижия — изсумтя тя. — От Копенхаген е. Засели се тук преди година-две.

— Добре ли го познавате?

— И още как — каза тя и завъртя красивите си очи. — Опитала се да ме вкара в леглото си, но не съм закъсала чак толкова.

Пиа изглеждаше много добре и Остин никак не се изненада на мерациите на Йепсен. Но все пак не бе дошъл тук, за да се занимава с местните пикантни истории.

— Чух, че нагоре по брега имало някакъв рибарник.

— Да, ще го видите от скалите. Грозни сгради от бетон и метал. Целият залив е преграден с мрежите им. Отглеждат рибата и я изнасят. Местните рибари се сърдят. Риболовът около старото пристанище започна да не върви. Никой от селото не работи там. Дори Гунар.

— Значи е работил за рибовъдната ферма?

— В началото. Покрай строежите. Със спечелените пари купи къщите и сега живее от наемите.

— Много посетители ли имате? — Остин гледаше как в пристанището влиза елегантна синя яхта.

— Рибари и любители на птиците. — Тя проследи погледа му. — Като хората на онази хубава яхта. Била на някакъв богат испанец. Ей, да дойде чак от Испания да лови риба тук!

— Говорите много добре английски.

— Учим го в училище наравно с датския. А и със съпруга ми живяхме известно време в Англия. Сега не ми се случва често да говоря на английски. — Тя вдигна рибата към носа на Остин. — Защо не дойдете на вечеря? Тъкмо ще си поопресня английския.

— Няма ли да ви създам грижи?

— Не, разбира се. Елате, като се върнете от разходката. Къщата ми е зад черквата.

Разбраха се дай отиде на гости и Остин подкара към началото на маршрута. Чакълена пътека се изкачваше плавно през обсипани с цветя ливади, после мина покрай малко, почти идеално кръгло езеро, направено сякаш от студен кристал. На километър и половина от езерото Остин стигна останките на стара ферма и гробище.

Пътеката стана по-стръмна и се различаваше по-трудно. Той спазва съвета на Пиа и последва грижливо натрупаните купчини

камъни, които бележеха пътя. Можеше да различи стада овце — бяха толкова далеч, че приличаха на прашинки. В далечината се извисяваха планини с каскади водопади — приличаха на сватбени воали.

Пътеката водеше към скалите. В небето над тях безброй птици се рееха грациозно на издигащите се въздушни потоци. Високи скали се издигаха от морето и плоските им върхове се губеха в мъглата. Остин задържа едно десертно блокче и си помисли, че Фарьорските острови са сякаш най-извънземното място в целия свят.

Продължи да се изкачва, докато не стигна хребета. Оттам се разкриваше панорамен изглед към назъбения бряг. Заоблен нос разделяше Скаалсхавн от един по-малък съседен тесен залив. Покрай брега на старото пристанище се виждаха десетки спретнато подредени постройки. Докато ги гледаше, на бузата му капна капка. От планините се спускаха тъмни облаци и закриха слънцето. Той заслиза надолу. Макар че пътеката минаваше на зигзаг, наклонът си бе стръмен и Остин трябваше да върви бавно, докато не стигна по-равен участък. Докато слезе до морето, заваля силно. Той продължи към светлините на селото и скоро стигна до колата.

Пиа отвори, огледа го и поклати глава.

— Сякаш си изпълзвал от морето. — Дръпна го за ръкава да влезе и му нареди да иде в банята и да се съблече. Беше прекалено мокър, за да протестира. Докато сваляше дрехите си, Пиа откряхна вратата и му метна кърпа и сухи дрехи.

— Сигурна бях, че дрехите на мъжа ми ще ти станат — доволно отбеляза тя, когато Остин излезе от банята. — И той беше здравеняк като теб.

Докато Пиа нареждаше масата, Остин простря дрехите си до печката на дърва, после седна до нея да се стопли, докато Пиа не обяви, че вечерята е готова.

Печената треска се топеше в устата. Пиха леко бяло вино. Десертът бе пудинг със стафиди. Докато се хранеха, тя му разказа за живота си на островите, а Остин сподели това-онова за работата си в НАМПД. Пиа остана силно впечатлена от пътешествията му из целия свят.

— Забравих да те попитам, хареса ли ти разходката, независимо от дъжда? — попита тя, докато разчистваше масата.

— Качих се до върха на скалите. Гледката е невероятна. Видях и фермата. Допускат ли посетители?

— О, *не* — Пиа поклати глава. — Не пускат *никого*. Нали ти обясних, никой от селото не работи там. Покрай брега има път. Използваха го по време на строителството, но сега е преграден с висока ограда. Всичко идва и заминава по море. Там си е просто отделно градче.

— Интересно. Жалко, че никой не може да влезе.

Пиа му напълни чашата и го изгледа лукаво.

— Ако искам, мога да вляза за нула време — през Портата на русалката.

— Портата на русалката ли?

— Един проход в края на старото пристанище. Баща ми понякога ме взимаше с лодката и отивахме там. Никога не ме е пускал вътре. Опасно е заради теченията и скалите. Неколцина се удавили, докато се опитвали да минат оттам, затова рибарите стоят настрана. Казват, че там обитавали духовете на умрелите. Можеш да чуеш стоновете им, но това е всъщност само вятърът, който духа в пещерите.

— Изглежда, баща ти не се е страхувал от призраци.

— Не се страхуваше от *нищо*.

— Какво общо имат тези пещери с фермата?

— През тях може да се влезе вътре. Едната пещера е свързана с друга, която води до старото пристанище. Баща ми разказваше, че имало рисунки по стените. Чакай, ще ти покажа.

Отиде до библиотеката и извади стар семеен албум. Между снимките имаше сгънат лист. Пиа го разгъна и го сложи на масата. На хартията имаше груби скици на бизон и елен. По-интересни за Остин бяха изображенията на дълги грациозни съдове с платна и гребла.

— Това са много стари рисунки — каза той, макар да не можеше да определи към коя епоха принадлежат. — Баща ти показвал ли ги е на някой?

— Не и извън семейството. Искаше да запази пещерите в тайна. Боеше се, че ако хората разберат за рисунките, ще ги унищожат.

— Значи в пещерите не може да се влезе по суша?

— Има път, но е затрупан от паднали скали. Баща ми казваше, че лесно можели да се махнат. Искаше да доведе специалисти от университета, та да се заемат с проучването, но умря в една буря.

— Моите съболезнования.

Пиа се усмихна.

— Вече ти казах, не се боеше от нищо. Както и да е, след смъртта му майка се премести при роднини. Върнах се тук със съпруга си. Бях прекалено заета с отглеждането на децата, за да мисля за пещерите. После рибовъдната компания купи земята и старата китоловна станция и оттогава никой не може да иде там.

— Има ли и други рисунки?

Тя поклати глава.

— Татко се опита да направи карта на пещерите, но не зная какво стана с нея. Казваше, че онези, които са оставили рисунките, са били доста хитри. Използвали изображенията на риби и птици като знаци. Следваш ли правилната риба, няма да се изгубиш. Някои от разклоненията са задънени.

Продължиха да разговарят. Накрая Остин си погледна часовника и каза, че е време да тръгва. Пиа не го пусна, докато не ѝ обеща, че ще дойде на вечеря и следващия ден. Той подкара колата по пустия път в приглушената светлина, която щеше да се запази цяла нощ на тези ширини.

Голямата къща светеше, но Йепсен не се виждаше никъде. Остин предположи, че си е легнал. Дъждът бе спрял. Той се качи на верандата и постоя известно време, загледан към притихналото село и залива, след което се прибра да си легне. Макар селото да изглеждаше спокойно, не можеше да се отърси от усещането, че тук се крият някакви мрачни тайни. Увери се, че е затворил вратата и прозорците, преди да изгаси осветлението.

Пол Траут караше широкия военен джип по натоварените улици на Вашингтон като състезател на финалите за Суперкупата. Макар двамата с Гамей често да използваша хамъра за семейни излети из Вирджиния, нито едно препятствие по черните пътища на провинцията не можеше да се сравнява с предизвикателствата на шофирането в столицата. Гамей гледаше за дупки, а Пол даваше газ почти без да се оглежда. Способността им да работят заедно като добре смазана машина бе жизненоважна за безкрайните мисии в НАМПД и се дължеше на проникателността на адмирал Сандекър, който ги бе наел.

Пол зави по една тясна улица в Джорджтаун, паркира джипа зад тухлената им къща и двамата се втурнаха към вратата. Само след минути се качваха в едно такси с набързо приготвени сакове в ръце. Служебният самолет на НАМПД ги очакваше на летището и загряваше двигатели. Пилотът бе жена — караше група учени до Бостън и познаваше семейство Траут от предишни мисии на Специалния отряд. Беше получила разрешение от централата за допълнителен курс и тъкмо попълваше бордовия лист.

След като остави учените на летище „Лоуган“, самолетът продължи по атлантическото крайбрежие на север със скорост 800 км/ч и свали семейство Траут до Халифакс в Нова Скотия тъкмо навреме за късна вечеря. Пренощуваха в един хотел до летището, рано на следващата сутрин хванаха полет на „Еър Канада“ до Кейп Бретан, наеха кола от летище „Сидни“ и поеха по скалистия бряг в търсене на купената от „Океанус“ фабрика. На летището Гамей се бе сдобила с пътеводител. Авторът на частта, описваща този затънт район, явно бе изпаднал в отчаяние, тъй като бе вписал фабриката като туристическа забележителност.

След като в продължение на километри не видяха никакви следи от цивилизация, стигнаха до някаква комбинация между смесен

магазин, кафене и сервиз. Гамей отби край очуканите пикапи, паркирани пред разнебитената постройка.

Пол вдигна глава от картата.

— Много очарователно, но до центъра на градчето има още няколко километра.

— Така или иначе трябва да налеем бензин. — Гамей почука таблото. — Докато натискаш помпата, аз ще понатисна местните за някоя ѝ друга клюка.

С пътеводителя под мишница Гамей прескочи черния лабрадор, който се бе проснал като умрял на паянтовата предна веранда, и отвори вратата. Носът ѝ долови приятното ухание на тютюн за лула, бекон и кафе. Магазинът, който заемаше половината от помещението, предлагаше всякакъв вид стоки — от телешка пастърма до ловни патрони. Кафенето заемаше другата половина.

Десетина мъже и жени седяха на кръглите маси от метал и пластмаса. Очите на всички се обърнаха към Гамей. Високата метър и седемдесет и пет и тежаща шейсет килограма стройна Гамей с необичайната си червена коса би привлякла вниманието дори на плажен купон в Малибу. Погледите станаха още по-любопитни, когато тя напълни две пластмасови чаши от кафеварката на самообслужване.

Отиде да плати и закръглената млада жена на касата я посрещна с приветлива усмивка.

— На екскурзия, нали? — Явно не можеше да си представи, че някой би се застоял по-дълго, отколкото е необходимо за чаша кафе.

— Двамата със съпруга ми пътуваме по крайбрежието.

— Е — примирено каза жената, — тук няма много за гледане.

— Напротив, *прекрасно* е. Бихме останали по-дълго, ако имаме време — каза Гамей с обезоръжаваща усмивка и отвори пътеводителя на подгънатата страница. — Тук пише, че имало някакво красиво рибарско заливче и фабрика за обработка на риба.

— *Така ли?* — невярващо се обади касиерката.

Останалите в кафенето не бяха пропуснали нито думичка.

Една кокалеста белокоса жена изкудкудака като кокошка.

— Риболовът вече не е какъвто беше. Продадоха фабриката. Някаква голяма компания изкупи целия бизнес. Уволни всички работници. Никой не знае какво правят. Хората, които работят там,

изобщо не стъпват в града ни. Понякога виждаме ескимоси с големи черни джипове.

Гамей погледна пътеводителя — да не би да е пропуснала нещо.

— *Ескимоси* ли? Не предполагах, че сте толкова далеч на север.

Невинният ѝ въпрос стана повод за оживен дебат. Някои от местните твърдяха, че ескимосите пазели фабриката. Други заявиха, че хората с джиповете всъщност били индианци или пък монголци. В един момент Гамей се зачуди дали не е попаднала в някой приют за душевноболни. Мисълта ѝ се затвърди, когато касиерката промърмори нещо за „извънземни“.

— Извънземни ли? — повтори Гамей.

Очите на касиерката се разшириха под дебелиите кръгли стъкла на очилата.

— Това е като Зона 51, онази тайна база на НЛО в Щатите, дето я показваха в „Досиетата Х“.

— Веднъж видях НЛО, докато ловувах в района на старата фабрика — намеси се един мъж, който спокойно можеше да е и стогодишен. — Голямо сребърно нещо, цялото святкащо.

— Стига, Джо — каза кокалестата жена. — Сигурно си бил толкова насвяткан, че си видял и розови слонове.

— Че как — ухили се беззъбо старецът. — И тях съм ги виждал.

Избухна смях.

Гамей се усмихна сладко и се обърна към касиерката.

— Страхотно ще е да разкажем на приятелите си, че сме виждали база на НЛО. Далеч ли е оттук?

— На трийсетина километра — отвърна касиерката и ѝ обясни как да стигне. Гамей ѝ благодари, остави десет доларова банкнота в празната кутия за помощи и излезе.

Пол се бе облегнал на колата със скръстени на гърдите ръце.

— Как мина? — попита той и си взе кафето.

Гамей хвърли поглед към магазина.

— Не зная. Сякаш попаднах в епизод на „Туин Пийкс“. Само за няколко минути научих, че в тази част на света има каращи големи джипове ескимоси, база на НЛО и розови слонове.

— Това обяснява всичко — със сериозна физиономия отбеляза Пол. — Докато беше вътре, оттук прелетях ято едри създания с цвят на сливи.

— Не се изненадвам след всичко чуто — каза тя и седна зад волана.

— Мислиш ли, че местните си правят майтап за сметка на бедните туристи? — попита Пол, докато се настаняваше до нея.

— Ще разберем, след като видим големите сребърни неща около Зона 51. Ще ти обясня по пътя — добави тя, като видя обърканото му изражение.

Подминаха отбивката към центъра и пристанището и продължиха през гъста борова гора. Дори с подробните обяснения на касиерката, която бе описала едва ли не всеки пън и камък по пътя, за малко не пропуснаха отклонението. Нямаше никакви указателни знаци. Единствено здраво отгъпканите коловози отличаваха пътя от дърварските просеки в гъстата гора.

Паркираха на около половин километър от главния път. Касиерката я бе посъветвала да спрат на една поляна недалеч от голяма морена и да продължат през гората пеша. Неколцината местни жители, които се били осмелили да се приближат до портала, били засичани и безцеремонно връщани. Очевидно ескимосите, както ги бе нарекла касиерката, разполагаха със скрити камери.

Гамей и Пол оставиха колата, тръгнаха успоредно на пътя и след стотина метра видяха отблясъците на слънчевите лъчи по високата телена ограда. По горната ѝ част минаваше черен кабел — по бодливата тел течеше ток. Не се виждаха никакви камери, но това не пречеше да са маскирани някъде наоколо.

— И сега какво? — попита Гамей.

— Ще ловим риба или ще копаем червеи.

— Никога не съм си падала по копаенето на червеи.

— Аз също. Да половим риба.

Пол излезе на разчистената ивица пред оградата и веднага забеляза тънката, почти невидима жица на височината на глезена. Посочи я. Сигнална жица. Откърши един сух клон и го метна върху проводника, след което се шмугна обратно в гората. Двамата с Гамей се проснаха по корем на покритата с борови иглички земя.

Скоро се чу ръмжение на двигател и от другата страна на оградата се появи голям черен джип. Колата спря, вратата се отвори, отвътре изскочиха два свирепо изглеждащи чисто бели самоеда с размерите на лъвове и затичаха към оградата. Миг по-късно към душещите кучета

се присъедини мургав кръглолик пазач с черна униформа и готова за стрелба карабина в ръце.

Докато кучетата сновяха покрай оградата, пазачът подозрително се загледа в гората. Видя клона върху жицата, промърмори нещо неразбираемо в радиостанцията и тръгна към джипа. Кучетата като че ли усетиха двамата натрапници сред дърветата, спряха, загледаха се в тяхната посока и заръмжаха. Пазачът им викна и те побягнаха към джипа. Сkochиха вътре и машината потегли.

— Не е зле — каза Пол, гледаше часовника си. — Деветдесет секунди.

— Май е време да се омитаме оттук — каза Гамей. — Сигурно ще пратят някой да махне клона.

С притичвания стигнаха до взетата под наем кола и след няколко минути отново бяха на главния път.

Гамей поклати замислено глава.

— Тоя пазач заприлича ли ти на ескимос?

— Да, донякъде. Е, може би. Никога не съм се натъквал на ескимоси в Кейп Код.

— Какво ще търси ескимос толкова далеч на юг? Да не продава „Ескимо“?

— Единственото, което предлагаше онзи тип и кутретата му, бе бърз превоз до моргата. Дай по-добре да видим какво става в цивилизацията.

Гамей кимна. След няколко минути завиха на кръстопътя към градчето. В него нямаше нищо забележително и Гамей разбираше защо се споменава съвсем мимоходом в пътеводителя. Къщите бяха защитени от лошото време с асфалтова облицовка в убито зелено или мораво, а покривите бяха покрити с алуминиеви плоскости, за да може снегът да се свлича по-лесно. Виждаха се съвсем малко хора и автомобили. На някои магазини в миниатюрната търговска част имаше табели, че са затворени за неопределено време. Цялото градче имаше доста запуснат вид. Пристанището бе живописно, както споменаваха и пътеводителят, но празно и това допълваше безрадостната картина.

Рибарският кей бе съвсем пуст, като се изключи опърпаното ято дремещи чайки. Гамей посочи неоновата реклама на някаква кръчма — малка четвъртита постройка до пристанището — и Пол й каза да

запази маса и да му поръча риба и пържени картофи, докато той пообиколи да открие някой, който да му разкаже нещо за „Океанус“.

Гамей влезе в ресторанта. Заведението бе празно, ако не се броеше пълният барман и един-единствен клиент. Тя седна на маса с изглед към пристанището. Барманът дойде да вземе поръчката, дружелюбно се извини, че няма риба и пържени картофи, но посочи, че бутът на грил и сандвичите със сирене не са никак лоши. Гамей каза, че няма проблем, и поръча два сандвича и „Молсън“. Канадската бира ѝ харесваше, тъй като бе по-силна от американската.

Докато отпиваше от питието си и се наслаждаваше на оплутия от мухи таван и украсената с продрана рибарска мрежа и прашасал препариран омар стена, седящият на бара мъж слезе от стола си. Явно бе изтълкувал гледката на пиеща сама посред бял ден американка като покана. Затътри се към нея с бутилка в ръка, погледът му пробяга оценяващо по червената ѝ коса и гъвкавото ѝ атлетично тяло. Не видя сватбената халка, тъй като лявата ръка на Гамей лежеше на коляното ѝ, и реши, че е обещаваща плячка.

— Добро утро — каза той с приветлива усмивка. — Нещо против да седна при вас?

Гамей не се стресна от толкова прекия подход. Погаждаше се добре с мъжете, защото имаше таланта да мисли като тях. Трудно бе да се повярва, че с високата си стройна фигура и дълга вълниста коса навремето бе първа мъжкарана, оглавяваше банда момчета, строеше къщи по дърветата и играеше бейзбол по улиците на Расин. Освен това бе и страшно добър стрелец благодарение на баща си — той ѝ бе купил въздушна пушка и машина за изстрелване на панички.

— Заповядайте — небрежно отвърна тя и махна към стола.

— Казвам се Майк Нийл. — Бе прехвърлил четиридесетте. Носеше работни дрехи и гумени ботуши. С мургавия си суров профил и гъстата си черна коса щеше да изглежда прилично, ако не бяха заплетеният език и почервенелият от пиянство нос. — Май сте американка.

— Да. — Гамей му подаде ръка и се представи.

— Хубаво име — каза Нийл, впечатлен от здравето ѝ ръкостискане. — Просто минавате, а?

Гамей кимна.

— Винаги ми се е искало да разгледам тукашните места. Рибар ли сте?

— Ъхъ.

Той посочи през прозореца и с неприкрита гордост заяви:

— Хубавицата ми е в онзи док там. „Тифани“. Кръстих я на бившата си приятелка. Скъсахме миналата година, но сменянето на името на кораба носи лош късмет.

— Да не би да сте си взели почивен ден?

— Не точно. В сервиза направиха някои ремонти по двигателя. Няма да пуснат „Тифани“, докато не им платя. Страх ги е, че ще се измъкна.

— Бихте ли го направили?

Той се подсмихна.

— Ужилвал съм ги и преди.

— И все пак е късогледо от тяхна страна. Без лодката си не можете да ловите риба и да изкарате пари, за да им се издължите.

Усмивката на Нийл се стопи и той се намръщи.

— Бих могъл, ако имаше риба.

— В смесения магазин чух, че риболовът вече не бил добър.

— Направо е зле. Всички рибари се преместиха нагоре по брега. Някои прескачат дотук само колкото да видят семействата си.

— Откога е така?

— Към половин година.

— Някаква идея за виновника за тая суша?

Той сви рамене.

— От местната риболовна служба казват, че рибата се била преместила да търси по-богата храна. Дори не пращат някой да види какво е положението, както ги молим. Сигурно не искат да си мокрят краката, знам ли ги. Явно всички морски биолози са заети да си седят на тлъстите задници и да се взират в компютрите.

— А вие споделяте ли мнението им, че рибата се е преместила?

Той се ухили.

— Доста въпроси задавате за туристка.

— Когато не съм туристка, си вадя хляба като морски биолог.

Нийл се изчерви.

— Извинете. Нямах предвид вашия тлъст задник. О, по дяволите...

Гамей се разсмя.

— Много добре те разбирам, като говориш за биолози компютърджии, които не си подават носовете от лабораториите. Мисля, че рибарите имат повече практически познания за морето от всеки учен. В същото време професионалната експертиза не вреди. Може би мога да ти помогна да разбереш защо няма риба.

По лицето на Нийл премина смях.

— Не съм казал, че *няма* риба. Има, и още как.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не е риба като риба.

— Не те разбирам.

Нийл сви рамене. Явно не му се говореше на тази тема.

— Изучавала съм риби от цял свят във водата и на сухо — каза Гамей. — Едва ли има нещо, което да ме изненада.

— Обзалагам се, че това тука ще те изненада.

Гамей протегна ръка.

— Добре, приемам облога. Колко струва ремонтът на двигателя?

— Седемстотин и петдесет долара. Канадски.

— Ще ти платя, ако ми покажеш за какво говориш. Дай да те черпя една бира по случай баса.

Небръснатата челюст на Нийл увисна.

— Сериозно?

— Съвсем. Виж, Майк, в океана няма огради. Рибата си плува, където ѝ скимне. В тези води няма нищо, което би наранило и американски рибари, нали?

— Добре — каза той и стисна ръката ѝ. — Кога ще ходим?

— Какво ще кажеш за днес?

Нийл се ухили. Не беше трудно да се разбере причината за щастието му. Красива дружелюбна американка му плаща ремонта и се качва сама с него на лодката му, където той може да покаже грубоватия си чар.

Точно тогава в заведението влезе Пол Траут и тръгна към масата им.

— Съжалявам, че се забавих. Пристанището е почти пусто.

— Това е Майк Нийл — каза Гамей. — Майк, запознай се със съпруга ми.

Нийл вдигна очи към почти двуметровия Траут и свързаните му с Гамей фантазии се изпариха. Но той все пак бе практичен човек. Сделката си беше сделка. Така че каза:

— Много ми е приятно.

Ръкуваха се.

— Майк се съгласи да ни повози с лодката си и да ни покаже малко необичайна риба — каза Гамей.

— Можем да тръгнем след час — каза Нийл и стана. — Тъкмо ще имате време да обядвате. Ще се видим на лодката.

— Трябва ли да взимаме нещо? — попита Пол.

— Не — отвърна Нийл, поколеба се и добави: — Освен може би пушка за слонове?

Избухна в смях при вида на обърканите им физиономии. Чуваха го как продължава да се смее и след като излезе.

С дългата си лула, зъби като разнебитена дъсчена ограда и обрулено от бурите лице Ерик приличаше на някой прошарен герой от сериала „Смелите моряци“. Пиа бе казала на Остин, че старият моряк говори английски и познава местните води по-добре и от рибата. Вече бе прекалено остарял за риболов и вършеше каквато падне работа по пристанището. Въпреки свирепия си вид бе повече от любезен, когато Остин спомена името на Пиа.

Остин отиде на кея рано с надеждата да научи какво ще е времето и морето. Синкавите облаци дим от двигателите на лодките се стелеха във влажния въздух. Рибари с дебели мушамы и ботуши крачеха под ръмвящия дъжд и товареха кофите със стръв и навити мрежи в подготовка за поредния ден в морето. Остин каза на стареца, че смята да вземе лодката на професор Йоргенсен и да полови риба.

Старият Ерик примижа към сивите облаци и замислено присви устни.

— Дъждът ще спре и мъглата скоро ще се разсее. — Посочи високата скала, застанала като страж на входа на пристанището. — Минете вдясно от канарата. След около миля ще намерите добро място за риба. По обед излиза вятър, но лодката на професора е издръжлива. Мен питайте — каза той и се ухили, разкривайки редките си зъби. — Аз я направих. Ще ви върне жив и здрав.

— А в другата посока покрай брега кълве ли?

Старият рибар сбърчи нос.

— При рибарника вони. А и като си връщаш, приливът те мокри.

Остин благодари за съвета, сложи раницата и рибарските си принадлежности на борда, провери горивото и включи двигателя. Той запали веднага с равномерно буботене. Остин откачи въжетата, отблъсна се от кея и насочи носа към шейсетметровата скала — приличаше на някакъв огромен каменен водоскок на входа на залива. Мина отляво с надеждата, че Ерик няма да го види.

Скоро лодката се носеше край отвесните скали, над които подобно на пръснати от вятъра конфети се рееха хиляди птици. Двигателят мъркаше като преяло с мляко коте. Имаше слабо вълнение, но острият нос на лодката разрязваше вълните. От време на време над него се вдигаха пръски. Остин обаче бе на сухо и топло с дебелата жълта мушама и ботушите, които бе открил в багажното отделение.

Високите стени на брега се разпаднаха на серия отвесни канари, които с приближаването на старото пристанище постепенно преминаха в ниски хълмове и после в равнина. Не се виждаха никакви други лодки. Местните рибари се бяха ориентирали към по-обещаващите райони. Едва когато заобиколи един нос, той откри, че не е сам.

Синята испанска яхта, която бе видял предишния ден да влиза в пристанището, бе закотвена в един малък тесен залив на по-малко от километър от брега. Ниските ѝ изчистени линии показваха, че е построена за скорост и комфорт. На кърмата се четеше „Навара“. Палубата бе празна. Никой не излезе да помаха, какъвто бе обичаят при среща на два съда — особено в такива затънтени води. Остин усети невидими очи да го следят зад затъмнените стъкла. Мина покрай яхтата и продължи към сушата. Процеждащата се през облаците слънчева светлина се отразяваше матово в металните покриви, които бе забелязал от високия хребет по време на разходката си.

Откъм сградите в небето се издигна черна точка, бързо нарасна и се превърна в черен хеликоптер без отличителни знаци. Спусна се ниско и забръмча срещу лодката като раздразнен стършел, обиколи я два пъти и зависна на неколкостотин метра, обърнат към Остин. От фюзелажа висеше ракетна установка. Идваха и още посрещачи — към лодката се приближаваше катер. Движеше се бързо и вдигаше фонтани пяна. Беше „Сигарет“, любимият на контрабандистите на наркотици във Флорида.

Катерът намали и мина достатъчно близо, та Остин да може да види добре тримата мъже на борда. Бяха дребни и набити, с кръгли лица и смугла кожа. Черната им коса бе подстригана на бретон над почти азиатските им очи. Единият стоеше на щурвала, а другите двама гледаха Остин с нездрав интерес. Държаха пушки.

Катерът изключи двигателя и спря. Човекът на щурвала вдигна високоговорител и изкрещя нещо на език, който приличаше на местния. Остин отговори с глуповата усмивка и разпери ръце да

покаже, че не разбира. Мъжът опита отново — първо на датски, а после и на английски.

— Частна собственост! Отдалечете се.

Остин продължи да се прави на идиот и глуповатата усмивка не слезе от лицето му. Вдигна високо въдицата и я посочи. Сериозните стрелци направиха същото с пушките си. Остин им махна, за да им покаже, че е разбрал мълчаливото им предупреждение, остави въдицата, включи двигателя и насочи лодката към изхода на залива.

След минута погледна през рамо и видя, че катерът се носи обратно към сушата. Хеликоптерът обърна и бързо го изпревари. Остин мина отново край яхтата. Палубата бе все така пуста. Той продължи покрай брега към носа с формата на папагалски клюн. След няколко минути видя Портата на русалката в основата на отвесната скала. Отворът бе висок пет-шест метра и малко по-тесен. Приличаше на миша дупка на фона на грапавата кафеникавочерна стена.

Въпреки поетичното си име Портата на русалката съвсем не изглеждаше гостоприемно. Морето бе сравнително спокойно, но вълните се разбиваха в приличащите на зъби скали от двете страни и пред тунела. Във въздуха летяха пръски. Водата пред отвора кипеше във водовъртежи, подобно на някаква гигантска пералня. На фона на рева на вълните някъде отвътре се чуваше глух екот. Остин настръхна. Сигурно точно така звучаха стоновете на удавените моряци. За съжаление не виждаше нито една русалка.

Спря на прилично разстояние от входа. Всеки опит да мине през него сега изглеждаше като опит да вденеш игла сред развилняла се тълпа. Погледна си часовника, седна и задъвка сандвича със сирене, който му бе приготвила Пиа. Тъкмо го довършваше, когато усети промяна в морето. Сякаш Нептун бе помръднал тризъбеца си. Макар водата около него да продължаваше да е неспокойна, вълните вече не експлодираха край отвора със силата на артилерийски снаряди. Пиа бе споменала, че през портата може да се мине безопасно само в моментите между прилива и отлива.

Остин надяна спасителната жилетка, разкрачи се широко за по-голяма стабилност, включи двигателя и насочи носа на лодката към отвора. Дори при липсата на течение около пещерата имаше водовъртежи. Той стисна зъби и се замоли детските спомени на Пиа за думите на баща ѝ да са точни. Когато бе само на няколко метра от

фаталния сблъсък със скалите, даде пълна газ и се насочи леко надясно, както бе инструктиран, макар да се намираше опасно близко до скалите. Когато до стената оставаха сантиметри, лодката се плъзна през тесния отвор с лекотата на змиорка.

Той направи бърз ляв завой, насочи се към една тясна цепнатина и влезе в канал, само с няколко сантиметра по-широк от лодката. Тя се заблъска в стените, но бързо мина през кривия проход и се озова в кръгло езерце, цялото във водорасли.

Остин приближи лодката до брега и я завърза за една издатина. Свали спасителната жилетка и мушамата, изкатери няколкото естествени стъпала и стъпи на площадка, зад която зееше дупка — приличаше на обърната наопаки ключалка. От нея вееше вятър — свиреше като трюпетист. Сигурно точно това бе породило легендата за злокобния вой на мъртвите моряци.

Остин включи фенерчето, тръгна по тунела и излезе в просторна пещера. От основната зала излизаха коридори. На стената до входа на всеки проход имаше рисунка на риба. Остин последва инструкцията на Пиа, влезе в коридора, отбелязан със спарид, и тръгна през лабиринт от пещери и тунели. Без грубите ориентирци щеше да се изгуби безнадеждно. След няколко минути се озова в зала с висок таван — стените ѝ бяха огладени и покрити с разноцветни изображения. Разпозна бизона и елена от рисунките на бащата на Пиа. Охраната и червените цветове сякаш бяха положени вчера.

Изображенията се комбинираха в завладяваща сцена, включваща антилопа, диви коне и дори космат мамут. Ловци с къси полички нападаха жертвите си с копия и лъкове и стрели. Стенописът обхващаше сцени от всекидневния живот. Имаше сцени на хора в тържествени дълги роби, изящни кораби с платна и постройки на по два и три етажа, със сложна архитектура. От изображението на мамута можеше да се съди, че рисунките са били създадени по времето на неолита, но явно изобразяваха много по-развита цивилизация.

Остин продължи да следва спарида в серия по-малки пещери и видя останки от огнища. Повече обаче го интересуваха следи от по-скорошно човешко присъствие. Някъде напред се чува гласове. Прилепил гръб към стената, той предпазливо тръгна към гласовете и се озова в пещера с размерите на малък склад. Помещението приличаше на естествена кухня, разширена с помощта на експлозиви и

пневматични чукове. От високия таван висяха прожектори и осветяваха стотици пластмасови кашони, наредени в дървени палети.

Остин се скри в сенките и загледа десетината мъже в черни комбинезони, които разтоварваха кашони от палета на един електрокар и ги слагаха на лентата на някакъв конвейер. Бяха набити и мургави, като мъжете от катера, със същата права и лъскава черна коса, високи скули и леко дръпнати очи. Вече приключваха с работата си и след малко половината тръгнаха към изхода, а останалите се забавиха, за да почистят. После също тръгнаха към вратата по заповед на един мъж, който, ако се съдеше по тона му, явно им беше шеф.

Остин излезе от скривалището си и огледа надписите на кашоните. Нанесените с шаблон думи обясняваха на различни езици, че съдържанието е рафинирана храна за риби. Той мина покрай голямата товарна порта в стената, вероятно използвана за внасянето на храната в склада, и тръгна към вратата, през която бяха излезли работниците.

В следващото помещение видя плетеница от тръби и помпи — излизаха от огромен кръгъл резервоар. Към него водеха множество улеи. Остин реши, че храната се изсипва в тях, смесва се в резервоара и се прехвърля по мрежата тръби до рибарника.

Видя до стената една щанга, взе я, прецени тежестта ѝ и си помисли, че сигурно ще е не по-ефективна от перце пред автоматичните оръжия, но все пак я пхна в колана си. Продължи покрай тръбите и излезе от помещението за смесване. Тръбите минаваха през коридор и свършваха в стена с врата в нея. Той я откряна и го лъхна студен въздух. Заслуша се. Не чу нищо и пристъпи напред. Свежият въздух бе прекрасен след тежката миризма на пещерите.

Тръбите излизаха от другата страна на стената и продължаваха покрай широка, покрита с бели камъчета алея между два успоредни реда сгради. От всяка постройка излизаха по-малки тръби и се свързваха с основните. Едноетажните постройки бяха от тухли от шлака, а покривите им бяха от гофрирана ламарина. Носеше се тежка миризма на риба и от всички страни се чуваше басовото бръмчене на невидими машини.

Той отиде до най-близката постройка. Стоманената врата бе отключена. Вероятно от „Океанус“ не очакваха някой досадник да

успее да се промъкне покрай катерите и хеликоптера. Осветеното от слаби крушки на тавана помещение бе полутъмно. Бръмченето, което бе чул, идваше от електромоторите на помпите, които задвижваха водата в големи сини пластмасови резервоари, подредени от двете страни на коридора, минаващ по дължината на постройката. Към тях бяха свързани водопроводи, хранващи тръби, помпи, клапани и електрически вериги. Остин се покатери по металната стълба на един резервоар. Лъчът на фенерчето му размърда стотици стреснати рибки, големи не повече от пръст.

Той слезе, измъкна се от тези рибешки ясли и продължи от постройка на постройка. Бяха еднакви, като се изключеше размерът и видът на рибите в тях. Имаше съомга, треска и други видове. В разположената в центъра по-малка сграда се намираше компютърният център. Той също се оказа празен. Остин се загледа в мигащите копчета и измервателни инструменти на централния панел и разбра защо до момента бе видял толкова малко хора. Рибната ферма бе почти изцяло автоматизирана.

На излизане от компютърния център чу тропот на ботуши и се скри зад един ъгъл. Покрай него минаха двама пазачи с карабини. Смееха се на нещо. И през ум не им минаваше, че на две крачки от тях се спотайва неканен гост.

След като пазачите отминаха, Остин отиде до пристанището. От скалистия бряг започваше кей, достатъчно дълъг, за да приеме и голям кораб. Там бе завързан патрулният катер, който го бе спрял. От хеликоптера нямаше и следа. По края на пристанището се виждаха върховете на стотици таляни. Мъже в открити лодки се суетяха около тях под облаци оглушително крещящи чайки. По кея се мотаеха пазачи и наблюдаваха безучастно картината.

Остин си погледна часовника. Трябваше да тръгва веднага, ако искаше да стигне до Портата на русалката навреме. Заобиколи комплекса и се озова пред постройка, която приличаше на останалите по всичко, с изключение на това, че се намираше настрани от тях. По стените ѝ имаше предупредителни знаци. Той влезе във входа и видя втора врата. За разлика от вратите на рибешките ясли, тази беше заключена.

Помъчи се да я изкърти колкото се може по-безшумно с щангата и успя. На слабата светлина забеляза, че резервоарите са почти два

пъти по-големи от тези, които бе видял досега, а освен това бяха и два пъти повече. Нещо в това място го тревожеше, но не можеше да определи какво точно. По гърба му полазиха тръпки.

Внезапно видя, че покрай резервоарите крачи пазач. Изчака го да се отдалечи, остави щангата на пода, покатери се по стълбата на най-близкия резервоар и погледна вътре.

Миризмата на риба бе по-силна от тази в останалите сгради. Наведе се и чу тих плясък на развълнувана вода. Резервоарът бе пълен. Той насочи фенерчето надолу и водата сякаш експлодира. Нещо бяло с широко отворена уста и остри зъби се метна към него. Остин инстинктивно се отдръпна. Нещо мокро и слюзесто докосна главата му. Той залитна и падна от стълбата. Ръцете му сграбчиха някакъв пластмасов маркуч и го скъсаха. Стовари се тежко върху бетонния под. От маркуча потече вода. Той скочи на крака и видя над резервоара да примигва червена светлина. Изруга наум. Беше включил някаква аларма.

Пазачът бе чул шума и вече тичаше към него. Остин се шмугна между два резервоара, като едва не се препъна в купчина метални тръби. Пазачът изтича покрай него, видя бликащата вода и спря. Остин взе една от тръбите, пристъпи зад него и докато той, усетил присъствието му, се обръщаше, посегнал да свали пушката от рамото си, го халоса по главата. Пазачът рухна на пода.

Първият порив на Остин бе да си плюе на петите, но след това реши най-напред да заблуди евентуалните си преследвачи и започна да пробива и къса пластмасовите маркучи. Червени светлини замигаха над още няколко резервоара, а по пода рухна същински поток.

Остин затича към изхода. Шуртенето на водата заглушаваше всичко и той не чу тропота на втория пазач. Сремнаха се на пресечката между двата реда резервоари и едва не се сблъскаха. Пазачът измъкна пистолет.

Остин замахна с тръбата и пистолетът изхвърча във въздуха. Пазачът се ококори, изненадан от бързината му, бръкна под черната си униформена риза и измъкна дълъг нож. За частица от секундата Остин успя да огледа противника си.

На ръст мъжът бе горе-долу до раменете му. Главата му сякаш бе поставена право върху мускулестите му рамене, намекващи за силата на набитото му тяло. Също като останалите пазачи, и този имаше

широко кръгло лице, подстригана на бретон коса и дръпнати очи, черни и твърди като обсидиан. По изпъкналите му скули имаше вертикални татуировки, а под сплескания нос — широки пълни устни. Устата му се разтвори в зъбата усмивка, в която се четеше единствено жестокост.

Остин не бе в настроение за състезание по усмихване. Времето работеше срещу него. Всеки миг можеха да се появят още пазачи. Не можеше да губи време. Трябваше да се отърве от този тук и да се моли да не се натъкне на други. Пръстите му стиснаха здраво тръбата. Очите му сигурно издадоха намеренията му, защото пазачът скочи. Въпреки набитото си тяло се движеше със скоростта на скорпион. Остин усети пареща болка в лявата част на гърдите. Държеше тръбата като бейзболна бухалка и ножът бе минал под нея.

Усмивката на пазача стана още по-широка и окървавеният нож се приготви за втори разсичащ удар. Пазачът направи лъжливо движение наляво и Остин инстинктивно замахна с тръбата. Разнесе се противно хрущене — металът улучи носа на мъжа и смаза хрущял и кост. От лицето на пазача бликна кървав фонтан. Остин не можеше да повярва на очите си. След удар, способен да събори и бик, пазачът продължаваше да стои на крака! Все пак в очите му се изписа замаяна изненада и миг по-късно ножът се изхлузи от пръстите му и стражът рухна на пода.

Остин побягна към изхода, но чу викове и се скри зад един резервоар. Неколцина стражи нахълтаха в сградата и се втурнаха към мигащите червени светлини. Остин се измъкна навън, тичешком заобиколи постройката и без допълнителни перипетии успя да се добере до склада за рибешка храна.

С облекчение откри, че той е все така пуст. След секунди щеше да изчезне в лабиринта от пещери. Притисна длан към гърдите си, но не успя да спре напълно кървенето. Нещо по-лошо — оставяше кървава диря.

Някъде зави сирена. Остин стигна до електрокара и внезапно му хрумна една мисъл.

Покатери се на седалката, включи мотора, насочи вилката към една висока купчина кашони и рязко подкара напред. Машината се блъсна в купчината и я събори. Кашоните се стовариха върху конвейера и блокираха отвора. Остин събори още няколко купчини

пред товарния вход и вратата и като завършващ щрих блъсна електрокара в таблото с шалтерите на конвейера.

В пещерите проехтяха изстрели от автоматично оръжие. Остин се метна към вратата. Куршумите улучиха стената. Опита се да пренебрегне парещата болка в гърдите и скочи на крака. В коридора проехтя втори откос, но Остин вече беше зад завоя. След секунди се промъкваше през последния тесен коридор и се спускаше към лодката.

Опита се да запали, но моторът се задави. Бръкна с дясната си ръка в студената вода, махна водораслото, което се бе увило в перката, и опита отново. Този път двигателят реагира. Докато се отдалечаваше и обръщаше към канала, който щеше да го отведе до Портата на русалката, на ръба на басейна се появиха две облечени в черно фигури. Лъчите на фенерчетата им го откриха, осветиха и отвора на канала.

Остин се насочи към цепнатината и лодката изстърга в скалата, отчупиха се трески. След малко видя пред себе си сивата дневна светлина и лодката излетя в Портата на русалката. Той с всички сили завъртя руля. Лодката направи рязък завой към отвора, но вълнението се бе върнало и морето отново кипеше. Лодката се плъзна странично по една вълна и се понесе право към отсрещната стена... и бе спасена от поредната вълна, която я изхвърли обратно към канала.

Остин даде газ и лодката се хлъзна, сякаш бе стъпила на бананова кора. Той зави бързо, за да избегне сблъсъка с един ръб, който щеше да разцепи лодката на две. Перката задра в подводен корниз. Остин отново насочи носа навън, но вълните пак го заподмятаха и го върнаха в пещерата. Остин прецени посоката и скоростта на вълните и опита пак.

Докато лодката с мъка напредваше към отвора, Остин видя, че има компания. Преследвачите му бяха намерили път по первазите покрай канала и сега стояха на скалите само на няколко метра от мястото, където щеше да мине.

Единият вдигна карабината си — Остин бе съвсем лесна мишена, — но другарят му натисна цевта надолу, откачи от колана си граната и я подхвърли няколко пъти във въздуха, все едно щеше да играе бейзбол. После дръпна халката, но задържа предпазителя. Погледът на Остин се премести от гранатата към безпощадното му лице — това бе мъжът, който го бе пробол. Носът му представляваше кървава каша, по бузите му се стичаше кръв. Сигурно изпитваше

ужасна болка, но когато небрежно метна гранатата в лодката, на лицето му цъфна широка усмивка. После двамата се дръпнаха зад ръба на скалата.

Гранатата падна буквално в краката на Остин. Той даде газ до дупка, лодката направи остър завой, гранатата се търкулна, удари се в една тясна напречна греда и спря.

Лодката прелетя през изхода. Изправен между ада и дълбокото синьо море, Остин инстинктивно се спря върху второто. Част от мозъка му направи избор между перспективата мигновено да бъде разкъсан на парчета или да умре от измръзване във водата — и той се метна през борда.

Гмурна се в ледената вода и почти в същия миг чу приглушения гръм на гранатата, последван от експлозията на резервоарите. Остана под повърхността колкото можеше по-дълго и изплува под дъжд от трески. Лодката бе изчезнала. Гмурна се отново, за да избегне пламналото гориво. Когато изплува пак, беше премръзнал, но инстинктът му за самосъхранение продължаваше да гори в гърдите му. Заплува към сушата. Чувстваше се така, сякаш някой е излял течен кислород върху ставите му.

Зърна над върховете на вълните някаква лодка — бързо се приближаваше към него. Несъмнено преследвачите му идваха да довършат започнатото. От гърлото му изскочи клокочещ смях. Докато пристигнеха, отдавна щеше да се е превърнал в парче замразено месо.

Секунди преди да потъне обаче еднопосочното му пътуване към големия хладилник бе прекъснато. Нечия ръка го сграбчи за косата. Зъбите му изтракаха като кастанети. Имаше чувството, че някой се опитва да го скалпира с голи ръце. После други ръце го сграбчиха под мишниците и за яката и го измъкнаха от вълните.

Краката му още бяха във водата, когато скутерът полетя с рев над вълните, вдигнал нос високо във въздуха. Макар и със замъглено зрение, Остин с изненада откри, че се движат към синята яхта. Прехвърлиха го на борда, свалиха мокрите му дрехи, увиха го в топли кърпи и някакъв намръщен мъж го преслуша със стетоскоп. След това го натикаха в някаква сауна и след няколко минути той отново бе в състояние да мърда пръстите на ръцете и краката си. Прегледаха го втори път и му дадоха да облече дебел син анцуг. Както личеше, писано му беше да живее още.

Преминаването му от полумъртво в полуживо състояние стана под зоркия поглед на двама души с телосложението на професионални борци — говореха на испански. Същите го ескортираха — по-точно го повлякоха, понеже едва се държеше на крака — до просторна луксозна каюта, настаниха го в удобно кресло, завиха го с меко одеяло и излязоха.

Изтощен, Остин потъна в сън. Първото, което видя, когато се събуди, бяха две тъмни очи, които го гледаха изпитателно. В креслото срещу него седеше непознат мъж и го наблюдаваше, сякаш бе опитен образец в някаква лаборатория.

— А, събудихте се — каза непознатият. Гласът му бе дълбок и мелодичен, с едва доловим акцент.

Взе една посребрена плоска бутилка от масата и наля в чаша за коняк. С треперещи пръсти Остин завъртя зеленикавожълтия кехлибарен ликьор на дъното ѝ, вдиша богатия аромат и гаврътна питието. Огън изгори хранопровода му и топлината плъзна по цялото му тяло.

Пое си дъх и каза:

— Доста е вкусно за антифриз, но резултатът е същият.

Мъжът се изсмя и отпи направо от бутилката.

— Чиста зелена изара. — Избърса уста с опакото на ръката си. — Обикновено я сервират в чаши колкото палеца ви, но реших, че малко повече няма да ви се отрази зле. Как е раната?

Остин се пипна по ребрата. Усети стегнатата превръзка под фланелката, но болка нямаше, дори когато натисна. Спомни си белия проблясък, когато ножът разреза плътта му.

— Зле ли е?

— Един сантиметър по-дълбоко и щяхме да ви направим морско погребение. — Мрачната оценка бе придружена от дяволита усмивка.

— Не боли.

— Корабният ми лекар е експерт по лекуване на травми. Заши ви и замрази раната.

Остин се огледа. Спомените постепенно започнаха да се завръщат.

— Корабен лекар? На синята яхта ли съм?

— Точно така. Аз съм Балтазар Агирес. Яхтата е моя.

С мощния си гръден кош и грамадните си ръчища Агирес приличаше по-скоро на докер, отколкото на собственик на яхта, струваща поне няколко милиона долара. Имаше широко чело и гъсти черни вежди, орлов нос, голяма уста с извити в постоянна усмивка ъгълчета и брадичка като гранитна скала. Очите му бяха черни като маслини. Бе облечен в светлосин анцуг, същия като този на Остин. Черна барета бе килната под дързък ъгъл върху прошарените му коси.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Агирес. Аз съм Кърт Остин. Благодаря за гостоприемството.

Агирес стисна ръката му и май успя да счупи някои кокалчета.

— Няма за какво да ми благодарите, господин Остин. Обичаме да приемаме гости. — Тъмните му очи проблясваха весело. — Наистина, повечето пристигат на борда по по-конвенционални начини. Нещо против още една изара?

Остин отказа. Искаше да остане с бистра глава.

— Може би, след като хапнете? Гладен ли сте?

— Май не бих отказал един сандвич.

— Ще съм лош домакин, ако не ви предложи нещо по-добро от сандвич. Ако се чувствате достатъчно добре, каня ви на леко похапване в салона.

Остин се надигна от стола и леко се олюля.

— Вие ми се свят...

— Разбирам — каза Агирес. — Елате, когато сте готов.

После стана и излезе. Остин поклати глава, загледан в затворената врата. Мозъкът му продължаваше да работи бавно. Беше отслабнал от загубата на кръв. Отиде в банята и се погледна в огледалото. Изглеждаше като ходеща реклама на грим за таласъми. Нищо чудно, след като бе наръган, стрелян, взривен и хвърлен във водата. Написка лицето си първо със студена, а после и с топла вода. На поличката имаше електрическа самообръсначка и той я използва. Когато се върна в каютата, откри, че има компания.

Бяха двамата яки типове, които го бяха довели тук. Единият отвори вратата и поведе, другият тръгна зад Остин. С всяка стъпка Остин усещаше как силата в краката му се връща. Стигнаха до салона на главната палуба и първият мъж му направи знак да влезе.

Остин пристъпи в салона и вдигна вежди. Беше се качвал на десетки яхти и на всичките декорът бе горе-долу еднакъв. Хром, кожа и изчистени модерни линии. Салонът на „Навара“ обаче приличаше на интериора на южноевропейска селска къща.

Белите като черупка на яйце стени и таван бяха покрити с мазилка и украсени с грубо одялани греди, а подът бе покрит с червени плочи. В голямата каменна камина на една от стените гореше огън. На стената до нея имаше картина, изобразяваща мъже, играещи с топка, до нея — натюрморт с плодове. Остин пристъпи към натюрморта да види кой е художникът.

— Интересувате ли се от изкуство, господин Остин? — чу дълбок глас зад себе си.

Агирес се бе появил зад гърба му, без да издаде нито звук.

— Събирам пистолети за дуел — за мен това е един вид изкуство — отвърна Остин.

— Несъмнено! Смъртоносното изкуство също е изкуство. Миналата година прибавих този Сезан към скромната си колекция. Останалите неща са от търгове и частни източници.

Остин мина покрай платна на Гоген, Дега, Мане и Моне. „Скромната колекция“ бе по-голяма от тази на доста музеи. Обърна се към другата стена, която бе покрита със снимки.

— И това ли са оригинали?

— Част от владенията ми. Корабостроителници, металургични комбинати и така нататък. — Агирес сви рамене. Говореше като отегчен сервитър, изреждащ менюто. — Но стига сме говорили за бизнес — каза той и хвана Остин под ръка. — Вечерята е готова.

Поведе го през плъзгащи се врати към елегантна трапезария. В центъра ѝ имаше овална махагонова маса за дванадесет души. Агирес свали баретата си и с ловко движение на китката я метна върху един стол в дъното на помещението. Направи знак към двата противоположни стола на масата. Докато се настаняваха, от нищото се материализира сервитър и напълни високите им бокали.

— Надявам се да харесате испанската риоха. Признавам, малко е силна — каза Агирес и вдигна чашата си. — За изкуството.

— За капитана и екипажа на „Навара“.

— Много мило от ваша страна. — В гласа на Агирес се долавяше одобрение.

Започнаха направо с основното ястие — фасул, чушки и свински ребра със зеле. Остин похвали готвача и попита как се нарича ястието.

— Alubias de tolosa — отвърна Агирес, докато с удоволствие опустошаваше чинията си. — Ние, баските, се отнасяме към това ястие с почти мистична почит.

— О, баски! Разбира се. Навара е баска провинция. А и картината с играта на топка — джай-алай се казва, нали? И черната барета.

— Впечатлен съм, господин Остин! Явно знаете доста неща за моя народ.

— Всеки интересуващ се от морето знае, че баските са били най-големите пътешественици, моряци и корабостроители на света.

Агирес изръкопляска.

— Браво! — Напълни чашата на Остин и се наведе напред. — Кажете ми, какъв е *вашият* интерес към морето?

Хищната усмивка не слезе от лицето му, острият му поглед пронизваше Остин.

— Занимавам се с изваждането на потънали кораби — каза той.
— Работих по един проект на островите. Дойдох в Скаалсхавн да половя риба.

Агирес се облегна назад и се разсмя гръмогласно.

— Извинете ме за лошите маниери — каза с насълзени от смях очи, — но *моите* хора ви извадиха от водата.

Остин се усмихна малко притеснено.

— Е, студената баня не влизаше в плановете ми.

Агирес изведнъж стана сериозен.

— На лодката ви май имаше експлозия.

— Вентилацията на двигателния отсек се оказа недостатъчна и явно са се събрали бензинови пари. Случва се понякога с вътрешните двигатели.

— Странно. Според собствения ми опит експлозии от този тип обикновено се случват, докато лодката е на кея. А раната ви несъмнено е нанесена от парче летящ метал, нали?

— Несъмнено — каза Остин с безизразната физиономия на картоиграч. Много добре знаеше, че корабният лекар е забелязал отсъствието на следи от изгаряне по кожата му и че раната е с прекалено гладки краища, за да е причинена от парче метал. Не знаеше защо Агирес си играе на котка и мишка с него, но реши да продължи криеницата. — Извадих късмет, че се оказахте наблизко.

Агирес кимна сериозно.

— Преди това наблюдавахме срещата ви с патрулния катер и видяхме, че продължавате покрай брега. Когато заобиколихме носа след вас, бяхте изчезнали. А после излетяхте от отвора на една пещера като изстрелян от оръдие. — Той плесна с ръце. — Бум! Лодката ви стана на парчета, а вие се озовахте във водата.

— В общи линии, това е — потвърди Остин.

Агирес му предложи къса дебела пура — Остин отказа — и запали. Миризмата бе като от бунци за токсични отпадъци.

— Е, приятелю — каза Агирес и издиша дима през нос, — успяхте ли да влезете в пещерите?

— Какви пещери? — невинно попита Остин.

— За бога, човече, нали затова съм тук! За да открия пещерите. Несъмнено сте се питали какво прави яхтата ми на това забравено от бога място.

— Хрумна ми нещо такова.

— Нека тогава ви обясня. Справям се доста успешно с бизнеса си.

— Подценявате се. Вие сте преуспяващ. Моите поздравления.

— Благодаря. Богатството ми осигурява средствата и времето да правя каквото си пожелаю. Някои мъже предпочитат да прахосат състоянието си по прекрасни млади жени. Аз избрах да стана археолог любител.

— Амбициозни хобита. И в двата случая.

— Все още се радвам на компанията на красиви жени, особено ако са и интелигентни. Но лично за мен миналото е *повече* от хоби. — Агирес сякаш щеше да скочи от стола си. — То е моя *страст*. Както сам казахте, баските са били велики мореплаватели. Ловили са треска и китове край Северна Америка десетилетия преди Колумб. Един мой прародител, Диего Агирес, натрупал огромно състояние от този риболов.

— Несъмнено би се гордял да види как негов потомък продължава завета му.

— Вие сте повече от любезен, господин Остин. Диего Агирес бил невероятно смел и принципен човек — качества, които му създали проблеми с испанската инквизиция. Предизвикал гнева на един от най-жестоките инквизитори на своето време.

— И са го изгорили на клада?

Агирес се усмихна.

— Освен това бил и доста находчив. Погрижил се за безопасността на жена си и децата си. Аз съм пряк потомък на най-големия му син. Според семейното предание Диего успял да избяга с един от корабите си, но съдбата му си остава загадка.

— Морето е пълно с нерешени загадки.

Агирес кимна.

— Въпреки това оставил любопитни следи, според които е възнамерявал да избяга далеч от дългата ръка на Инквизицията. Традиционният път до Северна Америка включвал и временно спиране на Фарьорските острови. Затова започнах да изследвам тази връзка. Знаете ли откъде идва името Скаалсхавн?

— Разбрах, че означава „Заливът на черепа“.

Агирес се усмихна, стана и извади от един шкаф богато украсена дървена кутия. Вдигна капака, извади един череп и го задържа в ръка подобно на оплакващия Йорик Хамлет.

— От пещерите е. Потърсих мнението на специалисти. Има характерни баски характеристики. — Агирес подхвърли черепа като топка към Остин, може би с надеждата да го стресне.

Остин улови сръчно черепа и го завъртя в ръка като изучаващ глобус географ.

— Може би е прародителят ви Диего — каза и подхвърли черепа обратно.

— Питам се същото и направих ДНК тестове. С тъга трябва да ви уведомя, че с господина нямаме роднински връзки. — Агирес прибра черепа в кутията и седна. — Това е второто ми идване тук. Първия път очаквах пещерите да са достъпни по суша. С огромна изненада научих, че заливът и районът на пещерите са собственост на рибарника. Намерих главния сапъор при строителството на фермата. Той каза, че когато взривили скалите, за да направят място за склад, стигнали до пещерите. Опитам се да убедя собствениците да ми позволят да проведе археологически проучвания, но ми отказаха. Използвах всички възможни средства, но дори с моите връзки „Океанус“ не отстъпи. Затова дойдох за втори опит.

— Много сте настоятелен.

— Това се превърна в нещо като мания. Именно затова се интересувам от перипетиите ви. Подозирам, че от онзи вход може да се стигне до пещерите, но морето там е много опасно за скутерите ни. Очевидно сте намерили начин да влезете.

— Чист късмет — кратко отвърна Остин.

Агирес се разсмя.

— Мисля, че е нещо повече от късмет. Моля ви, разкажете ми какво видяхте. Ще ви подкупя с още вино.

И щракна с пръсти. Сервитьорът донесе втора бутилка, отвори я и напълни чашите.

— Няма нужда да ме подкупвате. Приемете го като частично отплащане за гостоприемството и храната — каза Остин и отпи; наслаждаваше се на натрупващото се напрежение. — Прав сте: оттам може да се влезе в пещерите. Местните наричат входа Портата на

русалката. Мрежата от пещери е доста обширна. Видях само част от нея.

Подробно описа изображенията на скалите, без да споменава нищо за обиколката си из самия рибарник. Агирес жадно попиваше всяка дума. После промърмори:

— Подобни палеолитни рисунки на възраст дванадесет хиляди години са откривани и по стените на пещери в родината ми. А другите рисунки показват, че пещерите са се използвали от високоразвита цивилизация.

— И аз останах с подобно впечатление. Предполага се, че Фарьорските острови са били необитаеми, преди тук да се установят ирландските монаси и викингите. Но може би историците грешат.

— Не бих се изненадал. Учените нямат представа откъде се е появил моят народ. Езикът ни няма предшественици нито в Европа, нито в Азия. У баските има най-много кръвни групи с отрицателен резус фактор, което кара някои да смятат, че сме преки потомци на кроманьонците. — Агирес чукна леко с юмрук по масата. — Бих дал всичко да се добера до тези пещери.

— Видяхте колко топло ме посрещнаха.

— Май сте се набутали в гнездото на осите. Докато спяхте, от брега дойдоха патрулни катери и настояваха да се качат на борда. Естествено отказахме.

— В катера, който видях, имаше двама души с пушки.

Агирес махна сякаш към висящите на стената картини.

— Когато видяха, че моите хора са повече и по-добре въоръжени, побързаха да се ометат.

— Имаха и хеликоптер. При това въоръжен с ракети.

— А, да — каза Агирес, сякаш говореше за досаден комар. — Наредих на хората ми да размахат ръчните ракетни установки земя — въздух и хеликоптерът престана да ни безпокои.

Ракети и автомати? „Навара“ бе въоръжена като боен кораб.

Агирес сякаш прочете мислите му.

— Богатите лесно стават цел на похитители. „Навара“ може да е примамлива плячка, така че се погрижих да не е съвсем беззъба. Нуждата ме накара да се заобиколя с лоялни и добре въоръжени хора.

— Защо смятате, че от „Океанус“ са толкова докачливи относно онези, които си пъхат носа в бизнеса им? — попита Остин. — В края

на краищата става въпрос за рибарник, а не за диамантена мина.

— И аз се питах същото. — Агирес сви рамене.

Влезе един от мъжете, които бяха наглеждали Остин, подаде на Агирес найлонов плик и му прошепна нещо.

Агирес кимна и се обърна към Остин.

— Благодаря ви, че бяхте така отзивчив да разкажете за посещенията си в пещерите. Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

— Не бих имал нищо против да ме хвърлите до селото.

— Няма проблем. Моят човек ме уведоми, че тъкмо минаваме покрай скалата и ще хвърлим котва след няколко минути. — Агирес му подаде найлоновия плик. — Това са личните ви вещи и дрехите ви. Вече са сухи.

Заведоха Остин да се преоблече. Той намери в плика и портфейла си, в който бе картата му от НАМПД. Агирес явно бе хладнокръвен тип. Още от самото начало бе знаел, че твърденията му за бизнеса му с вадене на потънали кораби са изсмукани от пръстите, но не се бе издал нито за миг. В плика откри и визитка с името на домакина си и телефонен номер. Прибра я в портфейла си.

Агирес го чакаше на палубата да се сбогуват.

— Благодаря за гостоприемството — каза Остин и му подаде ръка. — Надявам се, че не е съвсем невъзпитано от моя страна да се наям и да изчезна.

— В никакъв случай — със загадъчна усмивка отвърна Агирес. — Няма да се изненадам, ако пътищата ни се пресекат отново.

Вертолетът „Бел 206 Джет Рейнджър“, който следеше яхтата, увисна на височина шестстотин метра над пристанището и насочи чувствителната си камера към приближаващия брега скутер. Мъжът на пилотското място се взираше в монитора и гледаше как единственият пътник слиза на сушата.

Лицето на пилота бе кръгло като пита, с високи скули, белязани с вертикални татуирани линии; черната му коса бе подстригана на бретон над ниското чело — черти, които биха накарали някой случаен наблюдател да го вземе за обитател на северната тундра. Но чертите, които обикновено се свързват с ескимосите, бяха изкривени. Вместо приятна усмивка на лицето му бе изписана злобна гримаса. Кафеникавочервената му кожа бе покрита с белези, сякаш бе боледувал от сипаница. Набързо направената превръзка на размазания му нос подсилваше гротескния му образ.

— Целта се вижда — изсумтя той на древен език, зародил се в незапомнени времена под багрите на северното сияние.

Електронният сигнал от камерата в гнездото под пилотската кабина бе превърнат в микровълни и прехвърлен моментално в другия край на планетата до една затъмнена стая. Две бледосиви очи наблюдаваха същата картина, която се виждаше от хеликоптера.

— Не го виждам много ясно — каза сивоокият мъж. Гласът му бе тих и почти кадифен, но в тона се долавяше скритата заплаха на гърмяща змия. — Кой е човекът, успял с такава лекота да преодолее охраната ни?

— Кърт Остин.

— Същият Остин, който спаси датските моряци от потъналия кораб?

— Да, велики Тунук. Той е морски инженер от Националната агенция за морски и подводни дейности.

— Сигурен ли си? Не е възможно обикновен инженер да е толкова дързък и находчив, за да проникне на наша територия. А и

защо НАМПД ще се интересува от дейността ни?

— Не зная. Но наблюдателят ни потвърди самоличността му.

— А яхтата, която го прибра и прогони нашите хора? И тя ли е на НАМПД?

— Доколкото знаем, е частна, с испанска регистрация. Източниците ни в Мадрид проверяват кой е собственикът.

— Погрижете се това да стане по-бързо. Какви са последните данни за щетите?

— Един от стражите е мъртъв. Успяхме да поправим повредените тръби и да спасим основните образци.

— Стражът е заслужил да умре заради небрежността си. Искам незабавно прехвърляне на образците в Канада. Експериментите ни са прекалено важни, за да се излагат на риск.

— Да, велики Тунук.

— Всеки идиот може да види какво става. Този Остин по някакъв начин е направил връзка между „Океанус“ и катастрофата, която така добре уредихме.

— Това е невъзможно...

— Доказателствата са пред очите ти, Умейлик. Не се опитвай да ги оспорваш. Трябва да се *справиш* с тази ситуация!

Пилотът стисна лоста за управление, готов да спусне хеликоптера надолу като орел. Жестоките му очи гледаха на монитора как Остин върви по кея към паркираната кола. За секунди можеше да изстреля ракетите или да обсипе целта с дъжд от куршуми и да заличи създаващия проблеми човек. Тънките му устни се разтеглиха в злобна усмивка.

— Да го убием ли, докато е на мушка?

— Да не би да долавям желание за мъст заради безценния ти нос? — попита подигравателно събеседникът му и продължи, без да изчака отговор: — Лично аз бих го убил заради неприятностите, които ми причини. Ако беше оставил датските моряци да умрат, отвращението на целия свят щеше да се обърне към SOS и пресата щеше да престане да се занимава с „Океанус“.

— Ще го направя веднага...

— Не! Не бъди нетърпелив. Не бива да привличаме ненужно внимание към гибелта му.

— Отседнал е в изолирана хижа. Мястото е идеално. Можем да хвърлим трупа от някоя скала.

— Тогава *действайте*. Само се погрижете да изглежда като нещастен случай. Остин не бива да оповести откритията си на света. Плановете ни са в критичен етап.

— Ще се върна в базата да организирам хората. Ще се погрижа Остин да бъде сполетян от бавна смърт, да изпита такъв ужас и болка, докато животът напуска тялото му, че...

— Не. Остави някой друг да се погрижи за това. Имам други планове за теб. Трябва незабавно да заминеш за Канада и да се погрижиш за безопасността на образците, след това да продължиш към Вашингтон и да елиминираш сенатора, който се противопоставя на законопроекта ни. Уредил съм кой да замести теб и хората ти.

Пилотът попипа счупения си нос и каза малко сърдито:

— Както заповядате.

Ръцете му завъртяха лоста за управление и миг по-късно хеликоптерът се устреми към старото пристанище.

Без да подозира, че се е разминал на косъм с ужасния си край, Остин седна зад волана на наетото от професор Йоргенсен волво. Обмисляше следващия си ход. Даваше си сметка, че хижата е доста изолирана. Загледа се към топлите светлини на селото и подкара към къщата зад черквата.

Пиа много се зарадва, като го видя, и веднага го покани да влезе. Явно несгодите на деня се бяха изписали на лицето му, защото след миг усмивката ѝ изчезна и тя загрижено попита:

— Добре ли си?

— Един *акавит* и ще се оправя.

Пиа се засмя като квачка, настави го на масата в кухнята, наля му пълна чаша акавит и след като той я обърна, каза:

— Е? Хвана ли риба?

— Не — отвърна той. — Но за сметка на това посетих русалките.

Пиа възторжено се засмя, плесна с ръце и му наля още два пръста от силното питие.

— Знаех си! — възкликна развълнувано. — Наистина ли пещерите са толкова чудесни, както ги описваше баща ми?

Слушаше като дете, докато Остин ѝ описа влизането през Портата на русалката и обиколката си из пещерите. Каза ѝ, че щял да остане още, но бил прогонен от въоръжени мъже. Тя изруга на местния език.

— Не можеш да се върнеш в хижата. Гунар казва, че не работи за тях, но мисля, че лъже.

— И аз си помислих същото. Оставих колата на рибарския кей. Може би е най-добре да се махна.

— Господи, не! Ще паднеш някъде в морето. Тази нощ ще останеш тук и ще тръгнеш рано сутринта.

— Сигурна ли си, че ще приютиш господин за през нощта? Хората ще се разприказват — с широка усмивка каза Остин.

Тя му се ухили. В очите ѝ горяха хулигански пламъчета.

— *Надявам се да се разприказват.*

Остин се събуди малко преди зазоряване и стана от дивана. Пиа го чу да се размърдва и веднага му приготви закуска. Направи му гигантски картофен омлет с пушена риба и сладки. След това му уви обяд от студено месо, сирене и ябълки и го изпрати по живо по здраво, като преди това го накара да обещае, че ще се върне.

Селото се събуждаше. Двама рибари на път към лодките си му махнаха от пикапите си, докато отваряше вратата на колата. Ключовете се изплъзнаха от пръстите му, докато им махаше в отговор — и когато се наведе да ги вдигне, ноздрите му усетиха миризмата и той чу тихо „кап-кап“. Застана на колене и погледна под колата — там миризмата бе още по-силна. Течността капеше от чисто срязания маркуч на спирачките. Той изсумтя и отиде до кея, за да потърси механик. Шефът на пристанището каза, че щял да се обади, и скоро се появи един върлинест мъж на средна възраст.

След като огледа пораженията, механикът стана и му подаде парче маркуч.

— Май някой не си пада по теб.

— Няма ли начин да е случайност?

Островитянинът посочи мястото, където излизащият от селото път минаваше покрай ръба на скалата, и поклати глава.

— Щеше да полетиш сред птиците още на първия завой. Е, поне не е проблем да се оправи.

Спирачките бяха готови за нула време. Когато Остин понечи да му плати, човекът махна с ръка.

— Не е нужно, нали си приятел на Пиа.

— Хората, които са го направили, може да научат, че съм бил у нея — каза Остин. — Дали пък да не се обадя в полицията?

— Тук няма такова чудо. Не се безпокой, ще се грижим за нея.

Остин му благодари отново и потегли. Гледаше през огледалото за задно виждане скалата на входа на пристанището и прехвърляше мислено събитията по време на краткия си престой в Скаалсхавн. Тръгваше си оттук с повече въпроси, отколкото отговори. Погледни на нещата откъм светлата им страна, помисли си той с усмивка. За сметка на това пък си бе спечелил страхотни нови приятели.

Пол Траут стъпи на палубата на траулера на Нийл и го огледа с опитно око. Видяното го изненада. Нийл бе очарователен дърдорко и пиянде, но се оказа и съвестен рибар, който се гордееше с лодката си. Следите от грижите му можеха да се видят навсякъде. Прясно боядисаното дърво блестеше. Палубата бе излъскана и по нея не се виждаше нито едно мазно петно. Ръждата се държеше изкъсо. Лоцманската кабина имаше най-модерното оборудване за откриване на риба и навигация.

Траут го похвали за състоянието на лодката му и рибарят грейна като баща, на когото са му казали, че първородното му дете му е одрало кожата. Скоро двамата си разказваха морски истории. В един момент, когато Нийл не можеше да ги чуе, Гамей вдигна вежда и отбеляза:

— Двамата с Майк май си доста си допаднахте. Няма да се учудя, ако скоро започнете да си разменяте и рецепти.

— Интересен тип е. Виж му лодката. И аз не бих могъл да я оборудвам по-добре.

— Радвам се да го чуя. НАМПД притежава част от „Тифани“.

Откупът за освобождаването на траулера от дока се доближаваше повече до хиляда долара, отколкото до седемстотин и петдесет. След бързо зареждане с гориво, за което отново плати Гамей, Нийл пое курс, който щеше да ги изведе в открито море.

— Мястото за риболов не е далеч — надвика той двигателя. — Към седем мили. Дълбочината е седем фатома. Дъното е гладко като бебешко дупе. Идеално за трал. Скоро ще стигнем.

След известно време Нийл направи справка с GPS-а, превключи на празни обороти и пусна мрежата — коничен чувал с дължина около 45 метра, предназначен да се влачи по морското дъно. Направиха два опита и уловиха много водорасли, но никаква риба.

— Много странно — каза Траут, като оглеждаше тесния джоб в края на мрежата, където се събираше рибата. — Разбирам да има лош

улов, но не и *никакъв*. Мрежата е абсолютно празна.

Нийл се ухили многозначително.

— Може да ти се прииска да си *остане* празна.

Хвърлиха мрежата отново, извлачиха я по дъното и бавно я вдигнаха. Краят ѝ увисна над палубата, където можеше да се изсипе уловът. Този път нещо бясно се мятеше в мрежата. Сребристобелите люспи проблясваха ярко — едрата риба ожесточено се мъчеше да се освободи. Нийл извика предупредително, докато се готвеше да изсипе съдържанието на мрежата на палубата.

— Стойте настрана!

Голямата риба се стовари върху дъските с влажно тупване и започна да се мята още по-ожесточено, извиваше дългото си тяло. В облещените ѝ кръгли очи се четеше нехарактерна за риба злоба, широко отворената ѝ уста се мъчеше да захапе въздуха. Блъсна се в отделението за риба — дървен сандък, вграден в самата палуба. Ударът изобщо не я укроти, а сякаш я разяри още повече. Конвулсиите станаха още по-свирепи и рибата отново заподскача по хлъзгавата палуба.

— Охо! — викна Нийл и отскочи от щракащите челюсти. Взе една кука и наведе дръжката ѝ към главата на рибата. Само с едно рязко движение създанието ухапа дръжката и я строши на две.

Напълно омагьосан, Пол наблюдаваше сцената от високото безопасно място при мрежата. Гамей бе извадила видеокамерата и снимаше.

— Това е най-голямата съомга, която съм виждал! — възкликна Пол. Рибата бе дълга поне метър и половина.

— Ненормална работа — каза Гамей, без да сваля камерата. — Уловената съомга не се държи така. Зъбите ѝ са слаби и биха се счупили, ако опита да направи нещо такова.

— Това го кажи на проклетата риба — обади се Нийл, метна настрана прехапаната дръжка, сграбчи един двузъбец, прониза рибата зад хрилете и я прикова към палубата. Тя продължи да се мята. Нийл извади чук и я цапардоса по главата. Това я зашемети за секунда, но след това тя започна да се мята отново, макар и не така яростно.

— Понякога се налага да ги бухнеш няколко пъти, преди да се укротят — обясни Нийл.

Много предпазливо нахлузи примка през опашката на рибата, метна въжето на висящата над главата му макара, измъкна двузъбеца,

вдигна рибата и завъртя макарата над отделението за риба, като внимаваше да стои настрана от челюстите. Когато рибата се озова над отделението, извади сгъваем нож и преряза въжето. Рибата падна в сандъка и заблъска яростно по стените.

— Това е най-свирепата риба, която съм виждал. — Пол невярващо поклати глава. — Държи се по-скоро като баракуда, отколкото като съомга.

— Прилича на атлантическа съомга, но не съм сигурна какво *точно* е. Тези странни бели люспи... Тя е почти албинос. — Гамей изключи камерата и се загледа в полутъмния сандък за риба. — Чуйте я само! Прекалено е голяма и агресивна за нормална риба. Сякаш е нещо като мутант. — Тя се обърна към Нийл. — Откога започнахте да ловите такива чудовища?

Нийл извади угарката от пура от устата си и плю настрани.

— Първите почнаха да се ловят преди шест месеца. Момчетата я нарекоха „дяволска риба“. Здравата късат мрежите, но пък са големи и ги режем на две, преди да ги пуснем на пазара. Месото си е добро, досега никой не е умрял. — Той се подсмихна. — Скоро почнахме да ловим само това. По-дребната риба просто изчезна. — Той посочи с пурата отделението за риба. — Те са причината.

— Свързахте ли се с ихтиолози? Казахте ли им какво улавяте?

— Свързахме се, разбира се. Но те не изпратиха никого.

— Защо?

— Не стигали хора, така обясниха. Сигурно ги знаеш тия неща. Нали си морски биолог. *Ти* би ли излязла от лабораторията си, ако някой ти се обади и каже, че голяма гадна дяволска риба му яде прехраната?

— Да, щях да тръгна веднага.

— Значи си различна от останалите. Поискаха да им пратим една от тези рибки, за да я видят.

— И не сте го направили, нали?

— Канехме се, но след случката с Чарли Марстънс рибарите се уплашиха и се отказаха.

— Кой е Чарли Марстънс? — попита Пол.

— Тукашен. Кореняк. Ловеше риба дори след като се движеше трудно заради болния си крак. Стар инат, обичаше да излиза самичък. Намериха го — или по-скоро онова, което беше останало от него — на

три километра източно оттук. Както личи, уловил няколко от тия чудовища, приближил се прекалено близо или пък болният му крак поддал. Почти нямаше какво да се погребва.

— Искаш да кажеш, че рибите са го убили?

— Няма друго обяснение. Оттогава момчетата започнаха да се махат. И аз щях да се разкарам, ако не дължах пари за лодката. Обаче какво излезе? — Той се ухили. — Една от тези рибки се оказа моят билет да се махна.

Гамей вече обмисляше по-нататъшните си действия.

— Искам да я занеса в лабораторията за анализ.

— Нищо против — каза Нийл. — Ще ти я опаковам веднага щом е безопасно.

После насочи „Тифани“ към сушата. Докато стигнаха брега, рибата беше на практика мъртва, но успя да изщрака няколко пъти със зъби — достатъчно, за да я поддържат за всеки случай още малко в сандъка. Нийл им препоръча един пансион, където да отседнат за през нощта. Гамей му даде сто долара отгоре и се разбраха да се срещнат на следващата сутрин.

Посрещна ги любезна възрастна двойка. Пансионът бе в стара викторианска сграда в края на градчето. От ентусиазираното посрещане Пол и Гамей разбраха, че бизнесът не е от преуспяващите. Стаята бе евтина и чиста, домакините им приготвиха обилна вечеря. Спаха добре и на следващата сутрин след огромната закуска тръгнаха да намерят Нийл и да вземат рибата.

Кеят бе пуст. По-тревожното бе, че от „Тифани“ нямаше и следа. Попитаха в офиса, но никой не го бе виждал, откакто бе платил за ремонта на двигателя. Няколко души се мотаеха безцелно по кея — явно няхаха с какво по-добро да се занимават. Тази сутрин никой не бе виждал Нийл. Барманът, когото бяха видели предишния ден, мина покрай тях на път за ресторанта. Попитаха и него дали има представа къде може да е Нийл.

— Сигурно лекува махмурлука си някъде — отвърна той. — Снощи дойде със сто долара, похарчи ги почти всичките — черпеше наред — и си тръгна доста накуасен. Прави го редовно, така че не се разтревожих особено. В пияно състояние Нийл се ориентира по-добре

от доста хора на трезва глава. Тръгна си към единайсет. Трябва да е в лодката си, живее на нея.

— Но „Тифани“ я няма — каза Пол.

Барманът огледа пристанището и изруга.

— Проклет идиот! Изобщо не беше в състояние да я подкара.

— Възможно ли е някой от другите посетители на бара да знае къде е?

— Не. Бяха по-пияни и от него. Единственият трезвен бе Фред Грогън, а той си тръгна преди Майк.

— Кой е Фред Грогън? — попита Пол.

— Човек, когото едва ли бихте искали да познавате — с презрение отвърна барманът. — Живее в гората при старата фабрика. Единственият местен, когото новите собственици задържаха на работа. Доста изненадващо, защото Фред е съмнителен тип. В смисъл — потаен. Понякога идва в града с черните джипове на фабриката.

Барманът замълча и се загледа в морето, заслони очите от слънцето. В залива влезе малка лодка и се понесе с пълна скорост към кея.

— Това е Фици. Пазачът на фара. Ей, здравата се е забързал.

Лодката се плъзна до кея и белобрадият мъж в нея хвърли въже на брега. Бе толкова развълнуван, че започна да говори несвързано още преди да стъпи на камъните.

— Успокой се, Фици — каза барманът. — Не ти разбирам нито дума.

Брадатият мъж си пое дъх.

— Нощес чух силен гръм. Чак прозорците задрънчаха. Помислих си да не би някой реактивен самолет да е прелетял съвсем ниско. Сутринта излязох да огледам. Навсякъде парчета дърво. Вижете! — Той отметна мушамата си, измъкна някаква разцепена дъска и я вдигна. На нея ясно се виждаха буквите „Тиф“.

Барманът прехапа устна, после бързо отиде в бара и се обади на полицията. Докато чакаше пазителите на закона, набра още няколко номера. Започнаха да пристигат пикапи и набързо бе организирана пъстра флотилия спасителни лодки. Когато пристигна шерифът, флотилията вече бе тръгнала — начело с Фици. Докато барманът обясняваше какво е станало, някои от лодките започнаха да се връщат. Носеха още натрошени дъски. От Нийл нямаше и следа.

Шерифът се обади на бреговата охрана, откъдето обещаха да пратят хеликоптер, но според мнението на всички Нийл се бе напил, решил бе да покара лодката си и вероятно се беше блъснал в някоя скала. Траут не коментираха, но докато караха към пансиона, обсъждаха по-зловещи възможности.

— Мисля, че са го убили — без заобикалки заяви Гамей.

— Май не само аз надушвам нещо гнило. Може би пък перченето с уловената риба е му е докарало убийството, а?

— Мислиш, че е заради *това*? — Очите на Гамей проблеснаха гневно. — Че е бил убит заради някаква си *риба*!

— Може би.

Тя поклати глава.

— Горкият. Излиза, че ние сме виновни за това...

— Единствените виновници са убийците му.

— Обзалагам се, че „Океанус“ има пръст в това нещо.

— Ако си права, може би ние сме следващите.

— Тогава да си събираме партакешите и да се омитае.

Стигнаха до пансиона, платиха сметката и си взеха багажа. Собствениците очевидно не бяха особено радостни от този факт и ги изпратиха до колата. Докато нареждаха колко жалко било, че си тръгват, Гамей хвана Пол за ръкава и го побутна към колата. После седна на дясната седалка, махна на собствениците за сбогом и потеглиха.

— Съжалявам, че развалих изпращането. Докато приказвахме, мина един черен джип.

— Май глутницата започва да се събира — отбеляза Пол, зави по пътя, който щеше да ги изведе извън града, и погледна в огледалото. — Нямаме си опашка.

Нямаше почти никакво движение, с изключение на една-две коли, а щом излязоха от града, пътят съвсем опустя.

Двулентовото шосе се виеше сред гъстата борова гора и постепенно се издигаше. Скоро караха високо над морето. От едната страна на пътя бе гората, а от другата — дълбока пропаст.

На около три километра от градчето Гамей се обърна да погледне пътя зад тях.

— Опа.

Пол погледна в огледалото и видя черен джип — бързо ги настигаше.

— Сигурно са ни чакали край пътя да ги подминем.

Гамей закопча колана си.

— Е, покажи им на какво си способен.

Пол я изгледа недоверчиво.

— Нали си даваш сметка, че караме шест цилиндрова кола, вероятно наполовина от размерите и теглото на онзи черен звяр зад нас?

— По дяволите, Пол, стига си философствал. Ти си побъркан шофьор от Масачузетс. Просто дай газ до дупка.

Траут извъртя очи към небето.

— Да, госпожо.

И натисна газта. Колата ускори до впечатляващите 130 километра в час. Джипът с лекота набра скорост и продължи да ги настига. Пол успя да изстиска още петнайсетина километра в час от двигателя, но джипът все така приближаваше.

Навлязоха в серия завои, които следваха контурите на крайбрежните хълмове. Колата им не беше спортна, но все пак се справяше по-добре от големия джип, който тежко поднасяше на по-острите завои. На места Траут трябваше да удря спирачки, за да не излети от пътя.

Забавен от завоите, джипът изостана. Траут не бързаше да ликува. Не откъсваше очи от пътя, стискаше здраво волана и караше малко под скоростта, при която щеше да изгуби контрол и да полети в пропастта. Знаеше, че и най-малката грешка, нанесен пясък или камъчета могат да се окажат фатални.

Гамей следеше преследвачите им и не спираше да коментира. Гумите свистяха. Траут се спускаше по дългия плавен склон с над сто километра в час. Внезапно пред очите му се разкри невероятна гледка.

Черен джип излезе на пътя пред тях иззад една огромна канара. За миг Пол реши, че джипът е минал напярко.

— Два са! — изкрещя Гамей. — Опитват се да ни хванат в капан.

Колата пред тях намали, за да препречи пътя; а другият джип бързо ги настигаше. Траут се опита да задмине предния, но всеки път, когато излизаше в съседното платно, джипът го засичаше. Пол натисна спирачки, за да избегне сблъсък. Машината зад тях ги удари и смачка

бронята в багажника. От удара се завъртяха с такава сила, че едва не си счупиха вратовете.

Пол овладя волана и успя да задържи колата. Джипът ги блъсна отново. Миризмата на бензин от разбития резервоар изпълни купето. Джипът се засили за нов удар и Гамей извика:

— Надясно!

Траут завъртя волана и преследвачът само забърса бронята. Гамей гледаше назад. Джипът изведнъж изостана.

— Не знам защо, но изостава.

— Няма да е задълго — каза Пол.

— От фирмата ще има да се чудят защо колата им е станала дълга само половин метър. По дяволите, идва пак. Дай наляво!

Траут моментално завъртя волана. Колата излезе в съседното платно и Траут видя нещо, от което косата му направо щръкна. Пътят рязко завиваше надясно. Двата джипа ги бяха държали в клопка до последния миг. Машината отпред им пречеше да виждат. Сега щеше да намали, за да вземе завоя, а задният джип щеше да ги изстреля в пропастта като билиардна топка, ударена от щеката на умел играч.

Пол извика на Гамей да се държи здраво и потните му длани се вкопчиха във волана с всички сили. Опита се да изпразни напълно ума си и да разчита единствено на инстинкта си, като същевременно не откъсваше очи от огледалото. Уцелването на точния момент бе жизненоважно.

Колата зад тях започна да набира скорост и Траут направи хода си — щом джипът се приближи на метър от бронята, той рязко завъртя волана надясно.

Колата се удари в мекия пясъчен насип край пътя и полетя по склона му като състезателен автомобил по крайната наклонена писта. Понесоха се през храсти и млади дървета. Дърво и метал застанаха.

Край тях прелетя нещо черно — джипът профуча от лявата им страна. Последва ужасяващ писък на спирачки и трясък. Джипът, който ги преследваше, блъсна предния и броните им се заклешиха. Колата отпред се опита да намали и да завие, но тежестта на втория автомобил правеше маневрите невъзможни. Двата джипа изхвърчаха в пропастта като изстреляни с прашка и полетяха на десетки метри надолу към огнения си край.

Траут имаше свои проблеми. Насипът следваше пътя и завиваше, а колата продължаваше да хвърчи. След миг полетяха във въздуха. Центробежната сила го притисна към вратата. Автомобилът падна под ъгъл — колелата се изкривиха — и издаде звук като симфония от склад за отпадъци. Пол се опита да се обърне към Гамей, но точно в този миг се отвориха въздушните възглавници и единственото, което можа да види, бе експлодиращият бял найлон.

После настъпи мрак.

— Добре дошли отново в Торсхавн, господин Остин — любезно го поздрави човекът на рецепцията в хотел „Хания“. — Вярвам, че риболовът нагоре по крайбрежието е бил успешен.

— Да, благодаря. Попаднах на наистина необичайна риба.

Заедно с ключа за стаята експедитивният служител подаде на Остин и някакъв плик.

— Това пристигна днес.

Остин отвори плика и прочете стегнатото съобщение, написано върху хотелска бланка: „В Копенхаген съм. Отседнала съм в хотел «Палас». Поканата за вечеря още ли е в сила? Тери“.

Усмихна се, като си помисли за невероятните ѝ очи и прелъстителния ѝ глас. Трябваше да пусне фиш за лотарията. Може пък ветровете на късмета да бяха задухали в негова посока. „Довечера в «Тиволи»?“ — написа в отговор той, сгъна листа, даде го на администратора и го помоли да изпрати съобщението. После каза:

— Ще ми резервирате ли стая в хотел „Палас“ в Копенхаген за тази вечер?

— С удоволствие, господин Остин. Ще ви приготвя сметката.

Остин се качи в стаята си, взе душ и се избърсна. Докато се бършеше, телефонът иззвъня. Рецепционистът го уведоми, че въпросът със стаята в „Палас“ е уреден и че си е позволил волността да откаже резервацията му за хотела до летището. Остин събра багажа си и звънна на професор Йоргенсен. Той обаче имаше лекции и затова Остин му остави съобщение с молба по възможност да се видят по-късно през деня. Каза, че ще пътува за Копенхаген, и помоли професорът да остави отговора си на рецепцията на хотел „Палас“.

Остави щедър бакшиш на мъжа на рецепцията, хвана хеликоптера от Торсхавн до летището във Вагар и пристигна навреме за полета на „Атлантик Еървейс“ до Копенхаген. След няколко часа таксито го остави на централния площад „Радхуспладен“. Той мина покрай статуята на Ханс Кристиан Андерсен и дракона, от който

бликаше фонтан, и се запъти към величавия стар хотел „Палас“, надвиснал над площада. Очакваха го две съобщения. Едното бе от Тери: „Тиволи“ става! Ще се видим в шест. Другата бележка бе от професор Йоргенсен, който го уведомяваше, че целия следобед ще е в кабинета си.

Остин остави багажа си в стаята и се обади на професора, че тръгва към него. На излизане му хрумна, че джинсите и полото едва ли са най-подходящото облекло за вечеря с прекрасна дама, така че спря при магазина за мъжко облекло на кръстовището и с помощта на вещия продавач бързо си набави всичко необходимо. Солидният бакшиш за продавача и шивача гарантираше, че дрехите ще са готови до пет следобед.

Университетското градче се намираше на няколко минути път с такси от центъра. Лабораторията по морска биология бе част от Зоологическия институт. Двуетажната тухлена постройка бе заобиколена от места за паркиране. Кабинетът на Йоргенсен бе точно толкова голям, колкото да побере бюро, компютър, два стола и известно количество хаос, което професорът отдавна бе надхвърлил. Стените бяха покрити с графики и карти, а навсякъде бяха натрупани купища папки.

— Извинете за безпорядъка. Основният ми кабинет е в кампуса Хелсингор. Използвам този килер само когато имам лекции тук.

Професорът махна купчината хартии от стола, за да направи място на Остин, и без да знае какво да прави, я постави върху застрашително извисяващата се купчина на бюрото.

— Страшно се радвам да ви видя, Кърт. — Усмихна се широко. — Значи все пак успяхте да стигнете до нашия прекрасен град.

— Винаги съм обичал да идвам в Копенхаген. За съжаление, полетът ми до Щатите е утре.

— Е, по-добре от нищо — каза Йоргенсен, докато се настаняваше в тясното пространство зад бюрото. — Кажете, чухте ли се с онази прекрасна адвокатка, с която пиехте кафе в Торсхавн?

— С Тери Уелд ли? Всъщност днес вечеряме заедно.

— Щастливец! Убеден съм, че ще е по-приятна компания, отколкото бях аз — каза Йоргенсен и се засмя. — Е, забавлявахте ли ви Скаалсхавн?

— „Забавляване“ не е точната дума. Скаалсхавн е изумително място. Благодаря, че ми позволихте да ползвам хижата и лодката ви.

— За мен е удоволствие. Мястото е *невероятно*, нали?

Остин кимна и попита:

— Като стана дума за Скаалсхавн, какво показаха лабораторните ви тестове?

Професорът се зарови в същинския Еверест от хартии на бюрото си и като по чудо откри търсената папка. Свали очилата си и ги смени с други.

— Не зная доколко сте запознат с основната ми област. Специалността ми са ефектите на хипоксията. Изучавам как недостигът на кислород и промяната на температурата се отразяват върху рибните популации. Не твърдя, че съм експерт във всяка област, така че сверих резултатите си с различни колеги, специализиращи бактериология и вирусология. Подложихме на тестове десетки водни проби и риби от различни места в околностите на рибарника на „Океанус“. Мислехме дали няма някакъв паразит. Не открихме нищо.

— А първоначалната ви идея, че във водата може да има някакви химикали?

— Не, тъкмо обратното. От „Океанус“ изобщо не преувеличават с хвалбите си, че пречиствателната им система е последна дума на техниката. Водата е абсолютно *чиста*. Другите рибарници, които съм проверявал, изхвърлят отпадъци от храната за риби и така нататък. С две думи, не открих нищо, което би се отразило върху рибата в Скаалсхавн.

— Което води до въпроса какво причинява намаляването на рибната популация.

Йоргенсен вдигна очилата на челото си.

— Може би има други причини, които са ни убягнали. Хищници, деградация на хабитата, проблеми с храната.

— Напълно ли сте отхвърлили връзката с рибарника?

— Не, не съм. Именно затова смятам да се върна в Скаалсхавн за още проби.

— Това може да се окаже проблем — съдържано каза Остин, след което набързо запозна професора с перипетиите си с рибарника, бягството и спасяването си. — Бих искал да ви се отплатя за загубата на лодката — добави накрая.

— Лодката е *последната* ми грижа. Можели са да ви *убият*. — Йоргенсен бе смаян. — И аз попадах на патрулни катери, докато взимах пробите. Изглеждаха застрашителни, но не са ме нападали или тормозили.

— Може пък да не са харесали физиономията ми. Аз *определено* не харесах техните.

— Сигурно сте забелязали, че не съм точно филмова звезда — каза професорът. — Все пак никой не се е опитвал да ме убие.

— Възможно е да са знаели, че пробите ви няма да покажат нищо. В такъв случай просто не е имало причина да ви прогонват. Обсъждахте ли работата си с Гунар?

— Да, той винаги идваше, когато се връщах от морето, и изглеждаше много заинтересуван от работата ми — Изведнъж очите на професора светнаха. — Ясно! Мислите го за информатор на „Океанус“!

— Не зная със сигурност, но научих, че е работил за „Океанус“ по време на изграждането на рибарника. Напълно е възможно да е запазил работата си и след завършването на фермата.

Йоргенсен се намръщи.

— Полицията знае ли за всичко това?

— Все още не. Формално погледнато, аз бях нахлул в частна собственост.

— Но не сте се опитвали да *убиете* някого просто защото си пъха носа, където не му е работата!

— Това наистина изглежда като пресилено от тяхна страна. Все пак не ми се вярва полицията на островите да се зарови във въпроса. „Океанус“ спокойно може да отрече, че нашият дребен инцидент изобщо се е състоял. Начинът, по който реагират на малко безобидно любопитство, ми говори, че явно имат какво да крият. Бих предпочел да се поогледам тихомълком, а полицията само ще размъти водата.

— Както искате. Не ме бива по интригите. Моето царство е науката. — Йоргенсен се намръщи. — Онова създание в резервоара, което ви е изкарало акъла. Мислите ли, че е било акула?

— Зная само, че беше голямо, гладно и бледо като призрак.

— *Призрачна* риба. Интересно. Ще си помисля за това. Междувременно ще се приготвя да се върна на островите.

— Сигурен ли сте с какво се захващате? Може да се окаже опасно след моите перипетии.

— Този път отивам с изследователски кораб. Освен много по-голямата безопасност, ще разполагам и с всевъзможна апаратура. С удоволствие бих взел и археолог, който да изследва онези пещери.

— Идеята не е добра, професоре, но в селото има една жена, която би могла да ви е полезна в тази област. Баща ѝ е посещавал пещерите. Именно тя ми каза как да вляза. Казва се Пиа.

— Вдовицата на свещеника ли?

— Да, познавате ли я? Много си я бива.

— И още как! — изтърси Йоргенсен. После се усети и бузите му пламнаха. — Среждали сме се няколко пъти из селото. Невъзможно е да я пропуснеш. Можете ли да промените плановете си и да се върнете в Скаалсхавн с мен?

Остин поклати глава.

— Благодаря за поканата, но имам работа в НАМПД. Оставих Джо да се справя с тестовете на „Морска минога“. Ще ви помоля да ме държите в течение за резултатите ви.

— Естествено, че ще ви държа в течение. — Йоргенсен се почеса по брадичката и погледът му се зарея нанякъде. — Като учен, изцяло отхвърлям идеята за поличби. Обучен съм да не правя заключения, ако не съм в състояние да ги подкрепя с факти. Но тук има нещо страшно объркано. Усещам го с цялото си същество. Нещо *нечисто*.

— Ако това ще ви успокои, аз имам същото усещане. Не става дума просто за тайфа момчета с пушки. — Остин се наведе напред и синьо-зелените му очи се впериха в професора. — Искам да ми обещаете да направите нещо, когато стигнете Скаалсхавн.

— Разбира се. Каквото кажете.

— Пазете се, професоре — каза Остин с такъв тон, че нямаше място за неразбиране. — *Много* се пазете.

Лошото предчувствие не напусна Остин дори след като той излезе от сградата и застана под ярката слънчева светлина. В таксито към хотела на няколко пъти се улови, че се обръща да гледа през задното стъкло. Накрая се отказа и се отпусна. Ако опасността наистина го дебнеше, нямаше да успее да я види при това натоварено движение.

Спря в магазина за дрехи, за да си вземе поръчката. Отнесе спретнато опакованите кутии в стаята си и се обади на Тери. Беше 17:30.

— Отседнал съм в стая под твоята. Май те чух как пееш от радост в очакване на срещата ни.

— Значи сигурно си ме чул и как подскачам от нетърпение.

— Направо е изумително как действа чарът ми на жените — каза Остин. — Ще те чакам на рецепцията. Можем да се престорим на стари гаджета, които случайно са се срещнали тук.

— Вие сте изумителен романтик, господин Остин.

— Наричали са ме и по-зле. Ще ме познаеш по червения карамфил на ревера.

Вратата на асансьора се отвори, Тери излезе като на сцена и моментално привлече вниманието на всички мъже наоколо, в това число и на Остин. Не можеше да свали очи от нея, докато тя прекосяваше фоайето. Кестенявата ѝ коса се спускаше до тънките връзки на дългата до глезените бяла дантелена рокля, която ясно очертаваше тънкия ѝ кръст и бедрата ѝ.

Топлата ѝ усмивка показва, че и тя е доволна от вида на кавалера си. Погледът ѝ се плъзна по едноредовото гълъбово сиво сако в европейски стил — бе леко стеснено в кръста и подчертаваше раменете на Остин като парадна униформа. Синята риза и бялата копринена вратовръзка контрастираха със загара на кожата, очите с

цвят на корал и светлата му коса. На ревера му имаше червен карамфил.

Тя протегна ръка и Остин я целуна.

— Каква чудесна изненада — произнесе Тери с акцента на британска аристократка. — Не съм ви виждала от...

— Биариц. Или може би Казабланка?

Тери опря китка на челото си.

— О, кой може да каже? С времето местата започват да се смесват, не сте ли съгласен?

Остин се наклони и прошепна в ухото ѝ:

— Винаги ще помним Маракеш.

Хвана я под ръка и излязоха навън, сякаш се познаваха от цяла вечност. Пресякоха забързания площад и се насочиха към „Тиволи“, прочутия увеселителен парк от ХІХ век, известен с многобройните си забавления. Оживеният парк сияеше с неонов светлини и бе пълен с посетители, отиващи на театър, танци или симфоничен концерт. Спряха за няколко минути да погледат една фолклорна танцова група. Тери предложи да вечерят в един ресторант с открита тераса. Настаниха се на маса, от която виждаха виенското колело.

Остин взе менюто.

— Ти избра ресторанта, така че аз ще избира вечерята, ако нямаш нищо против.

— Изобщо даже. Досега преживях само на сандвичи.

Сервитьорът приближи и Остин поръча за аперитив малки фиордови скариди. За основно ястие избра *флекестег*, печено свинско с пръжки и зеле за себе си, а за Тери — *морбрадбоф*, малки свински филета в гъбен сос. Вместо вино реши да поръча бира „Карлсберг“.

— Доста бързо се справи с поръчката — с възхищение отбеляза Тери.

— Излъгах. Идвал съм точно в този ресторант последния път, когато бях командирован от НАМПД в Копенхаген.

— Велики умове, както се казва.

Вдигнаха покритите с пяна чаши и отпиха от студената освежителна бира. Поднесоха скаридите. След първата хапка Тери затвори очи от удоволствие.

— Прекрасни са!

— Тайната на приготвянето на морска храна е никога да не позволяваш подправките да убият тънкия й вкус. Тези са подправени с лимон и пресни чушки.

— Още едно нещо, за което да ти благодаря.

— Доброто ти настроение не се дължи единствено на храната. Предполагам, че срещата ти с Бекер е минала добре.

— Приятелят ти господин Бекер се оказа всъщност доста очарователен. Направо не можеше да намери подходящи суперлативи по твой адрес и бе силно впечатлен от снимките ти на „Морски страж“. По мое настояване те също огледаха кораба и стигнаха до заключението за саботаж, точно както го описа ти. Споразумяхме се. Съгласиха се да снемат обвиненията от Маркъс.

— Честито. Без никакви допълнителни условия?

— Има, и още как. Маркъс и всички свързани по някакъв начин със SOS, в това число и моя милост, трябва да напуснат Дания през следващите четиридесет и осем часа. Запазихме си места за утрешния полет на „Конкорд“.

— „Конкорд“? SOS май не се скъпи, когато става дума за пътуване.

Тя сви рамене.

— Хората, даващи милиони на SOS, явно нямат нищо против, стига океаните да са защитени.

— Ще пробвам този номер със счетоводителите на НАМПД, които държат под око пътните разходи. Ти ще обядваш в „Кънкейд“, докато аз ще се мъча да сдъвча гуменото пиле на десет километра височина. Какви други условия постави Бекер?

— Никакви пресконференции на датска територия. Никакви опити за изваждане на „Морски страж“. И единственият начин, по който можем да стъпим отново в Дания, е като нелегални гастарбайтери. Наистина не мога да ти опиша колко съм ти благодарна за онова, което направи.

— Всяко нещо си има цената. А сега ми разкажи всичко, което знаеш за „Океанус“.

— Разбира се, с удоволствие. Както казах миналия път, „Океанус“ е международна корпорация, занимаваща се с морски продукти и транспорт. Притежава риболовни флотилии и транспортни кораби по цял свят.

— Това описание може да се отнесе за десетки корпорации — усмихна се Остин. — Защо имам чувството, че криеш нещо?

Тери го погледна шокирано.

— Чак толкова ли е очевидно?

— Само за някой, който е свикнал да се занимава с хора, според които казването на половината истина може да ги отърве от неудобното положение.

Тя се намръщи.

— Заслужавам си го. Стар адвокатски навик. Винаги обичаме да имаме нещо в резерва. SOS ти е много задължена. Какво искаш да знаеш?

— Като начало, кой *притежава* компанията?

— И ние се питахме същото. Заехме се да проверяваме корпорации в сянка, фирми фантоми и полузаконни тръстове. Непрекъснато се натъквахме на едно и също име — Тунук.

— Хм. Това име ми напомня за един стар документален филм, гледал съм го като дете — „Нанук от севера“. Ескимос ли е?

— Така предполагам. Не можем да сме сигурни, но изкопахме някои косвени данни, сочещи в тази посока. Здравата трябваше да поработим. Разбрахме, че е канадски гражданин и че много го бива да крие лицето си. Това е всичко, което мога да ти кажа за него. И това е *цялата* истина.

Остин кимна, замислен за набитите тъмнокожи стражи, които бяха стреляли по него.

— Да се върнем на „Океанус“. Какво привлече вниманието на SOS на първо място?

— Те бяха една от малкото компании, които игнорираха бойкота ни. Знаехме, че рибарниците създават проблеми на околната среда, но Маркърс се интересува най-вече заради опитите на компанията да прикрие дейността си. Когато научи за рибарника на Фарьорските острови, реши, че ще успее да разбуни нещата, ако насочи вниманието на медиите към фермата.

— Двата кораба на дъното на океана доказват, че е прав.

— А сега нека аз да попитам нещо. — Тери го измери с очи. — Какво знаеш *ти* за „Океанус“, което не си ми казал?

— Е, честен въпрос. Докато ти преговаряше с господин Бекер, аз се поразходих из рибната ферма на „Океанус“ на островите.

— Научи ли нещо?

Болката го опари в гърдите.

— Научих, че не обичат хората да си пъхат носа в техните работи. Бих те посъветвал ти и приятелчетата ти да ги заобикаляте поотдалеч.

— И *сега* кой се мъчи да спести нещо?

Остин само се усмихна. Колкото и да му се искаше да се довери на Тери, не знаеше до каква степен е лоялна на SOS и лидера ѝ.

— Казах ти достатъчно, за да ти спестя неприятностите.

— Трябва да знаеш, че като ми подхвърляш част от истината, само можеш да разпалиш още повече любопитството ми.

— Просто не забравяй, че любопитството е затрило главата на доста хора. Не искам да те сполети същата съдба.

— Благодаря за предупреждението — каза тя и пусна умопомрачителната си усмивка.

— Няма защо. Можем да продължим този разговор, след като се приберем във Вашингтон.

— Мога да се сетя за безброй хотелски фоайета, подходящи за случайни срещи. Можем да си дадем дума да не говорим за работа.

— Добре, да започнем още сега. — Остин направи знак на сервитьора и поръча два черешови ликьора „Петер Хееринг“.

— Тогава за какво искаш да си говорим? — попита Тери.

— Разкажи ми за SOS.

— Това може да се брой за работа.

— Добре, ще те питам нещо лично. Как стана така, че се забърка с тях?

— Съдба — усмихна се тя. — Преди да стана любителка на китовете, бях защитничка на дърветата. Бъдещето ми е било предначертано още от момента на раждането ми. Родителите ми ме кръстили Торо на името на Хенри Дейвид.

— Тъкмо се чудех откъде е това Тери.

— Е, май съм извадила късмет, че не са ме кръстили Хенри. Баща ми беше екозащитник още преди да се появят днешните движения. Майка ми е от стар американски род, забогатял от роби и ром. От мен се очакваше да се заема със семейния бизнес, след като завърших право в Харвард. А сега е мой ред. Как така се оказа в НАМПД?

Остин ѝ разказа силно съкратена версия на кариерата си.

— В историята на живота ти има период, за който не споменавашищо — каза тя.

— Много си наблюдателна. По това време работих за ЦРУ. Отделът ми бе разформиран след края на Студената война. Повече от това не мога да ти кажа.

— Няма проблем — каза тя. — Така към атрактивността ти се добавя и нотка на мистериозност.

Остин се почувства като играч на бейзбол, предвкушащ улавянето на лесен пас. Тери бе насочила разговора към по-интимни теми и той тъкмо се канеше да продължи в същия дух, когато забеляза, че тя гледа някъде зад него. Обърна се и видя Маркърс Райън — приближаваше се към масата им.

— Тери! — възкликна той със заучената си театрална усмивка. — Каква приятна изненада!

— Здравей, Маркърс. Сигурно помниш Кърт Остин от изслушването в Торсхавн.

— Разбира се! Господин Остин даде единствените непредубедени показания в целия онзи фарс.

— Защо не седнеш? — предложи Тери. — Кърт, нали нямаш нищо против?

Остин имаше, и още как. Цялата тази случайна среща здравата намирисваше на предварително режисирана, но въпреки това му бе интересно каква е причината за цялото това представление. Той посочи свободния стол и се ръкува с Райън. Ръкостискането му бе изненадващо силно.

— Само за минута — каза Райън. — Не искам да ви се натрапвам, но се радвам на възможността да благодаря на господин Остин за помощта, която оказа на SOS.

— Не трябва да благодарите на мен. Не го направих, за да помагам на SOS. Беше лична услуга на госпожица Уелд. Тя ме убеди да погледна кораба ви по-отблизо.

— Малцина могат да удържат на нейната убедителност, трябва дай се признае. Въпреки това направихте страшно много за морските създания.

— Спестете хвалебствията и венците, господин Райън. Дадох на Тери данните за саботажа, защото така трябваше, а не защото вярвам в

каузата ви.

— Тогава знаете, че нямам вина за сблъсъка.

— Зная, че преднамерено сте засилили напрежението с надеждата да се случи нещо и да се появите по телевизията.

— Отчаяните времена изискват отчаяни постъпки. От онова, което ми е известно за НАМПД, и вашата организация няма нищо против да използва нестандартни методи за постигането на целите си.

— Има голяма разлика. Всеки от нас, като се започне от самия адмирал Сандекър, е готов да поеме отговорността за действията си. Ние не търсим защита зад плакати с миловидни физиономии на тюленчета.

Лицето на Райън стана червено като варено цвекло.

— Винаги съм бил готов да поема отговорността за действията си.

— Естествено, стига да знаете, че има начин да се измъкнете.

Въпреки гнева си Райън се усмихна.

— Вие сте труден човек, господин Остин.

— Старая се.

Тъкмо тогава пристигна келнерът с основните ястия.

— Е, да не ви развалям вечерта — каза Райън. — Беше ми приятно да си побъбрим, господин Остин. Тери, ще ти звънна по-късно.

Махна им жизнерадостно и се вля в минаващата край ресторанта тълпа.

— Приятелят ти има доста високо самомнение — каза Остин, докато гледаше как Райън се отдалечава. — Мислех си, че океаните вече си имат бог — Нептун или Посейдон, в зависимост от това кой език ще избереш.

Очакваше Тери да започне да защитава Райън, но вместо това тя се разсмя.

— Моите поздравления, Кърт. Приятно е да знаеш, че Маркърс не е единственият, който има дарбата да дразни хората.

— При мен е съвсем естествено. Кажи му го следващия път, когато устройваш случайна среща.

Тя се зазяпа във виенското колело, за да избегне погледа му, после се заигра с вилицата си.

— Толкова ли беше прозрачно?

— Още малко прозрачност и щеше да е направо невидимо.
Тя въздъхна дълбоко.

— Съжалявам за тромавия начин да те праметна. Не го заслужаваше. Маркърс искаше да се срещне с теб, за да ти благодари. Беше съвсем искрен. Не очаквах, че ще се стигне до тази словесна престрелка. Моля те за извинение.

— Само ако приемеш питие в хотела след дълга разходка из района.

— Налагаш ми тежка сделка.

Остин се ухили дяволито.

— Както каза приятелят ти господин Райън, аз съм труден човек.

Копенхаген сякаш се намираше в разгара на важен празник, но всъщност цялата шумотевица бе просто поредната обичайна нощ в един от най-жизнените градове на Европа. От десетки кафенета звучеше музика. Парковете и площадите по скъпата пешеходна алея „Строгет“ бяха пълни с разхождащи се хора и улични актьори. Празничната атмосфера бе нещо приятно, но не позволяваше воденето на сериозен разговор. Остин предложи да завият една по-спокойна уличка със затворени бутици и да се приберат до хотела.

Празната улица бе тъмна, с изключение на няколко светещи прозорци на магазини и меката светлина на газовите фенери. Докато слушаше как Тери разказва някаква смешна история с Бекер, Остин забеляза движение пред тях. Две фигури излязоха от сенките и спряха в кръг жълта светлина.

Остин познаваше датчаните като сдържани и много вежливи хора, а в самия Копенхаген престъпността бе сравнително ниска. Затова не се притесни, че двамата са застанали по такъв начин, че им препречваха пътя. Може би бяха прекалили с акавита. Хвана Тери под ръка и се приготви да ги заобиколи. Бързо обаче му се наложи да преоцени ситуацията, защото мъжете измъкнаха бухалки.

Той чу стъпки и хвърли поглед през рамо. Отзад приближаваха още двамина, също въоръжени с бухалки. Тери несъзнателно бе усетила заплахата и бе млъкнала. Мъжете започнаха да ги обграждат, сякаш бяха тренирали предварително.

Остин се огледа за оръжие. Реши, че нещо е по-добро от нищо, и сграбчи капака на една боклукчийска кофа. С радост забеляза, че е изработен от дебел и здрав алуминий. Застана пред Тери, за да я защити, и използва капака като щит на средновековен пехотинец, за да посрещне удара на най-близкия нападател. Мъжът вдигна бухалката за втори удар, но от защита Остин премина в нападение и засили тежкия капак в лицето на противника си. Мъжът изрева от болка и коленете му се подгънаха. Остин вдигна капака с две ръце и го стовари върху

главата му. Разнесе се звук като от удар на гонг. Ръцете го заболяха от удара, но пък за сметка на това нападателят му се строполи на тротоара.

Вторият нападател скочи напред. Остин замахна с капака към лицето му, но мъжът предвиди удара, отстъпи, удари капака с бухалката си и той отлетя настрани. Остин се опита да прикрие чувствителната си лява страна. Нападателят усети слабостта му и му нанесе силен удар по главата. От очите на Остин изскочиха искри. В същото време чу писъка на Тери. Единият от нападателите я държеше, другият я дърпаше отзад за косата и оголваше гърлото ѝ. Един удар в трахеята щеше да е фатален.

Остин примигна, за да махне звездите от очите си, и се опита да се притече на помощ. Нападателят му застана пред него и замахна с бухалката надолу, сякаш държеше тежък двуръчен меч. Остин отблъсна удара, но той избии капака и го накара да изгуби равновесие. Паднал на коляно, той вдигна ръка, за да предпази главата си. Видя широки лица, блестящи очи и вдигнати във въздуха бухалки и се приготви за дъжд от удари по черепа. Вместо тях чу глухи удари, сумтене и викове на два различни езика — единият бе абсолютно неразбираем, а другият — испански. Нападателят им се разлетяха като пращинки.

С мъка се изправи на крака и видя, че противниците *бягат*. Бухалките бяха захвърлени на паважа. Навсякъде се движеха сенки и той неволно си припомни филма „Призрак“, в който сенките на умрелите отнасят прокълнатите в отвъдния свят. След това сенките изчезнаха. Двамата с Тери останаха сами, с изключение на свитата фигура на човека, когото бе повалил в несвяст. Явно приятелите му го бяха изоставили.

— Добре ли си? — попита Остин и я хвана за ръката.

— Да. А ти?

Той докосна главата си.

— Чувствам главата си като суров хамбургер и черепът ми е пълен с пицци вrabчета, но като изключим това, всичко е наред. Можеше да е доста по-зле.

— Зная — каза тя и потрепери. — Слава богу, че онези ни спасиха.

— Кои бяха? Малко бях зает да се правя на Айвънхоу.

— Появиха се от нищото. Май бяха двама. Нахвърлиха се върху другите и ги подгониха.

Остин ритна капака на кофата за боклук.

— По дяволите, а аз си помислих, че съм ги уплашил с моята преса за тикви! — възкликна той и отупа скъсаните си и покрити с мръсотия панталони. — Уф! Това бе първият ми нов костюм от години.

Тери не се сдържа и се разсмя.

— Невероятно! Размина се на косъм със смъртта, а се тормозиш за костюма си. — И го прегърна.

Притисна го здраво към себе си. Той дори не изропта от допира на тялото ѝ до раната от ножа. Тъкмо си мислеше, че миризмата ѝ е чудесна, когато тя внезапно се вцепени, отстъпи и погледна над рамото му. В очите ѝ се изписа ужас.

— Кърт, внимавай!

Остин се обърна. Нападателят им, който допреди малко лежеше на тротоара, бавно се изправяше, очевидно все още замаян. Остин стисна юмруци и тръгна към него, готов да го прати отново в безсъзнание, но внезапно спря, защото на челото на мъжа се появи яркочервен кръг.

— Залегни! — извика Остин на Тери. Тя се поколеба и той я дръпна на тротоара и я закри с тялото си.

Мъжът тръгна към тях, после спря, сякаш се блъсна в невидима стена, свлече се на колене и падна по очи на паважа. Остин чу стъпки и видя някаква сянка да тича в дъното на улицата. Помогна на Тери да се изправи и ѝ се извини, че я е блъснал.

— Какво стана? — замаяно попита тя.

— Някой застреля тоя приятел. Видях лазерния мерник.

— Но защо?

— Може би компанията му има стриктни правила за нарушаване на договори.

— Или пък не са искали да се разприказва — каза тя; взираше се в трупа.

— Както и да е, да се махаме оттук. Това място не е особено здравословно.

Хвана я за ръка и я поведе. Беше нащрек за останалите нападатели и не се отпусна, докато не видя светлините на хотел

„Палас“. Коктейлната зала им се стори като друг свят. Седнаха в ъгъла, заобиколени от същинско вавилонско стълпотворение от гласове и звуци. Някой свиреше на пиано Кол Портър. Остин поръча два двойни скоча.

Тери отпи голяма глътка и огледа останалите посетители.

— Онова на улицата *наистина* ли ни се случи?

— Не беше представление на „Уестсайдска история“, ако това имаш предвид. Ще ми кажеш ли какво си спомняш?

— Толкова бързо стана, че... Двама от онези с бухалките ме сграбчиха. — Тя се намръщи и страхът ѝ се смени с гняв. — Виж на какво ми направиха прическата тия кучи синове! Кои бяха тия изроди?

— Нападението им беше много добре координирано. Знаеха, че сме в Копенхаген, и явно са ни следили цялата вечер, за да ни устроят засада. Някакви идеи?

— „Океанус“? — без колебание отвърна тя.

Остин кимна и се навъси.

— Както научих на Фарьорските острови, „Океанус“ разполага с биячи, склонност към насилие и организация. После какво стана?

— Пуснаха ме. Просто така. После бягах, а другите ги преследваха по петите. — Тери поклати глава. — Искане ми се нашите добри самаряни да бяха останали, за да им благодарим. Трябва ли да съобщим в полицията за станалото?

— При нормални обстоятелства бих казал „да“. Но не съм сигурен, че ще ни е от полза. Могат да го пишат като опит за грабеж. Като се имат предвид отношенията ти с датските власти, могат да те задържат за по-дълго време, отколкото ти се иска.

— Прав си — каза Тери и пресуши остатъка от питието си. — По-добре да се прибера в стаята си. Полетът ми е рано сутринта.

Остин я изпрати до вратата ѝ. Спряха пред нея.

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Да, добре съм. Благодаря за интересната вечер. Определено знаеш как да впечатлиш едно момиче.

— Това беше фасулска работа. Изчакай до следващата ни среща.

Тя се усмихна и го целуна леко по устните.

— Чакам я с нетърпение.

Беше поразен колко бързо се възстанови. Явно беше пеперуда от желязо.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Тя кимна. Остин ѝ пожела лека нощ и тръгна към асансьора. Тери изчака вратата на асансьора да се затвори, след което тръгна по коридора и почука на една съседна врата. Отвори Маркърс Райън. Усмивката му изчезна, когато видя напрегнатото ѝ лице.

— Какво е станало? — загрижено попита той. — Пребледняла си.

— Малко грим и ще се оправя. — Тя мина покрай него и се отпусна на дивана. — Направи ми чаша силен чай и ще ти разкажа какво стана.

Седнаха и Тери разказа за инцидента в уличката и внезапното спасение.

След като свърши, Райън сплете пръсти и се загледа в нищото.

— Остин е прав. Това е работа на „Океанус“. Сигурен съм.

— И аз. Не зная обаче кои бяха спасителите ни.

— Остин не знаеше ли?

Тя поклати глава.

— Каза, че не знае.

— Истината ли казваше?

— Може би подозира кои са, но реших да не го притискам. Не ми прилича на човек, който си пада по лъжите.

— Виж ти, в края на краищата се оказва, че коравият ми юридически съветник си имал и мека страна. Харесваш го, нали? — попита Райън с лисича усмивка.

— Не бих го отрекла. Той е... различен.

— И аз съм различен, трябва да го признаеш.

— Определено — усмихна се тя. — Точно затова сме колеги, а не любовници.

Райън въздъхна театрално.

— Май ми е писано да бъда все шафер и никога младоженец.

— От теб ще излезе ужасен младоженец. Освен това вече имаше шанс да станеш. Както си спомняш, не ми харесваше да свиря втора цигулка в SOS.

— Не те виня. Стане ли въпрос за Пазителите, се превръщам в нещо като монах воин.

— Дрън-дрън! Не ми ги пробутвай тия монашески истории. По една случайност знам, че имаш момиче във всяко пристанище.

— Тери, дори монахът трябва от време на време да излиза от манастира да се поразтъпче. Но да поговорим за твоята интригуваща връзка с Остин. Мислиш ли, че е достатъчно зашеметен от твоя чар, за да го въртиш на пръста си?

— Доколкото видях, *никой* не е в състояние да върти Кърт на пръста си. — Очите ѝ се присвиха. — Какво се върти в главата ти покрай всички тези заговори и кроежи?

— Просто една идея. Не бих имал нищо против НАМПД да е на наша страна. Ще ни трябват мускули, ако искаме да се борим с „Океанус“.

— А ако не успеем да убедим НАМПД да ни помогне?

— Тогава ще трябва да се справяме сами. — Той сви рамене.

Тери поклати глава.

— Не сме дорасли за това. Не става въпрос за някаква улична банда. Прекалено са големи и мощни. Видя колко лесно саботираха кораба ни. А и след като човек като Кърт Остин също е изнервен, трябва да си отваряме очите на четири. Не можем да рискуваме да загинат още хора.

— Не подценявай SOS, Тери. Мускулите не са всичко. Силата може да дойде и от знанието.

— Не говори със загадки, Маркъс.

Той се усмихна.

— Може козът да е у нас. Вчера се обади Джош Грийн. Попаднал е на нещо важно, което засяга дейността на „Океанус“ в Канада.

— Каква дейност по-точно?

— Не беше сигурен. Новината е от Бен Найтхоук.

— Стажантът в офиса ли?

Райън кимна.

— Както знаеш, Найтхоук е канадски индианец. Дължи шантавото си име^[1] на семейството си от Норт Удс. Някаква компания се сдобила с голям участък земя до тяхното село. Джош решил да направи услуга на Бен и проверил кой е собственикът. Оказва се, че земята била купена от дъщерна фирма на „Океанус“.

Тери така се развълнува, че забрави за страховете си.

— Може би точно това е следата, която търсим.

— Именно. И аз си помислих същото. Затова казах на Джош да иде да провери.

— Пратил си го самичък?

— Пътуваше за Канада на среща с Бен, когато се обади. Найтхоук познава района. Не се безпокой. Ще внимават.

Тери прехапа устни — мислите ѝ се върнаха към свирепата атака на тихата копенхагенска уличка. Имаше хиляди причини да уважава Райън, но понякога страстта, с която се мъчеше да постигне целта си, му пречеше на разумната преценка.

Очите ѝ се изпълниха със страх.

— Дано си прав — промърмори тя.

---

[1] Козодой (англ.) — Б.пр. ↑

Огромните стволове на дърветата се извисяваха като колони на античен храм. Преплетените клони спираха слънчевите лъчи и в гората цареше здрач. Стариат очукан пикап се подмяташе и подскачаше като лодка в буря, докато се катереше по корените и камънаците.

Джошуа Грийн седеше до шофьора и се друсаше на твърдата седалка. Държеше едната си ръка на главата си, за да я предпазва от ударите в тавана на купето. Грийн бе юридическият експерт по опазването на околната среда на Пазителите на морето. Беше русокос, с тясно лице, големи кръгли очила и подобен на клон нос, което му придаваше вид на мършава кукумявка. Понасяше стоически пътуването, без да се оплаче нито веднъж, докато в един момент пикапът не подскочи толкова силно, че този път наистина се удари в тавана.

— Чувствам се като царевично зърно в машина за пуканки — каза той на шофьора. — Още колко време трябва да издържам това мъчение?

— Около пет минути, после ще продължим пеша — отвърна Бен Найтхоук. — Не ме изкарвай виновен, че ти е прилошало от друсането. А и извинявай за превозното средство. Това е най-доброто, което можа да предложи братовчед ми.

Грийн кимна примирено и отново насочи вниманието си към гъстата гора, която ги обграждаше от всички страни. Преди да постъпи в централата на SOS, беше член на ударните им групи. Беше взиман на таран, бяха стреляли по него и бе прекарал кратки, но незабравими моменти в затвори, които малко се различаваха от средновековни тъмници. Беше станал прочут с изумителната си самоувереност в критични ситуации и зад професорската му външност се криеше корав характер. Но неестественият сумрак на гората го нервираше повече от всичко, с което се бе сблъсквал в морето.

— Не ме притеснява *пътят*. А проклетите *дървета* — каза той, вперил поглед в гората. — Направо тръпки да те побият! Пладне е,

слънцето свети, а тук е тъмно като в царството на Хадес. Сякаш сме попаднали в роман на Толкин. Няма да се учудя, ако насреща ни изскочи някой орк или великан човекоядец. Опа, май току-що видях Шрек.

Найтхоук се разсмя.

— Е, гората наистина може да е малко страшничка за човек, който не е свикнал с нея. Той се загледа през предното стъкло, но вместо страх на кръглото му кафеникавожълто лице бе изписано възхищение. — Различно е, ако си израсъл тук. Гората и сумракът са твои приятели, защото ти осигуряват защита. През повечето време — замислено добави той след кратко мълчание.

След няколко минути Найтхоук спря пикапа и двамата излязоха в катедралния здрач. Над главите им се носеха облаци мушици. Силната миризма на смола почти задушаваше, но за Найтхоук тя бе като най-фин парфюм. Той погълна гледките и миризмите с блажена физиономия, след което двамата с Грийн метнаха на гръб раниците, в които имаше фотоапарати, туристически инструменти, вода и храна.

Найтхоук тръгна, без да се поглежда компаса.

— Оттук — каза той с такава увереност, сякаш следваше някаква начертана на земята линия.

Вървяха мълчаливо по трупания десетилетия дебел килим от борови иглички, като заобикаляха дебелите стволоче. Въздухът бе горещ и задушен и само след няколко минути ризите им подгизнаха от пот. Докато следваше Найтхоук, Грийн си спомняше пътя, който го бе довел от комфорта на офиса с климатик до тази мрачна гора.

Освен работата си в SOS Грийн бе хоноруван преподавател в университета „Джорджтаун“ във Вашингтон. Именно там се запозна с Бен Найтхоук, който посещаваше лекциите му. Найтхоук бе доволен от приятелството им, тъй като рядко му се случваше да се прибира до дома си. Семейството му живееше на брега на голямо езеро в една затънтен и почти недостъпен район на Източна Канада. Всяка седмица принадлежащият на цялото село хидроплан летеше до най-близкия град за провизии — или при спешни случаи, като същевременно пренасяше и пощата.

Майка му го държеше в течение какво става с големия строителен проект в езерото. Найтхоук с примирение реши, че някой явно се е заел да издигне ловна хижа. Именно срещу такива проекти

смяташе да воюва, след като се дипломира. А преди седмица майка му беше изпратила тревожно писмо за някакви лоши събития и молеше сина си да се прибере колкото се може по-скоро.

Грийн му каза, че може спокойно да отсъства колкото е необходимо. Няколко дни след като замина за Канада, Найтхоук се обади в офиса на SOS. Гласът му бе отчаян.

— Трябва да ми помогнеш — умолително каза младежът.

— Разбира се — отвърна Грийн; предположи, че младият му приятел е закъсал с парите. — Колко ти трябва?

— Не ми трябва пари. Притеснявам се за *семейството* си!

Найтхоук обясни, че в най-близкото градче до селото научил, че хидропланът не е идвал от две седмици. Местните жители предполагали, че става въпрос за повреда и че накрая някой ще се появи от гората и ще потърси резервни части.

Той взел назаем пикап от един роднина, който живеел в градчето, и тръгнал по черния път към селото. В един момент се натъкнал на ограда, пазена от свирепо изглеждащи мъже — казали му, че това е вече частна собственост. Когато им обяснил, че иска да стигне до селото си, те го заплашили с оръжията си и го предупредили да не се връща.

— Не разбирам — каза Грийн по телефона. — Нали семейството ти живее в района на резерват?

— Останали са шепа хора. Земята е собственост на голям хартиен концерн. Формално погледнато, ние сме незаконни заселници, но компанията ни толерираше. Дори използваша племето в рекламите си, за да покажат какви симпатяги са. Но продадоха земята и новите собственици започнали някакъв голям проект от другата страна на езерото.

— Земята е тяхна. Могат да правят каквото им скимне.

— Зная, но това не обяснява какво е станало с моите хора.

— Правилно. Обърна ли се към властите?

— Разбира се. Веднага. Говорих с полицията. Казаха, че са се свързали с адвокат в града и той им казал, че моите хора били прогонени.

— Но къде са отишли?

— От полицията задали същия въпрос. Адвокатът казал, че си заминали. И че вероятно са се настанили на нечия чужда земя.

Разбери, всички смятат моите хора за ексцентрични анахронизми. Полицаяте казаха, че не могат да направят нищо. Имам нужда от помощ.

Грийн погледна бележника си, после каза:

— Ще уредя служебния самолет да ме хвърли при теб утре сутринта. — SOS държеше под наем реактивен самолет, който бе винаги на разположение.

— Сериозно?!

— Че защо не? Маркърс е вързан в Дания и формално шефът съм аз, а честно казано, писна ми да се занимавам с тъпите интриги и борби в офиса. Кажете къде точно се намирате.

Верен на думата си, на следващия ден Грийн отлетя за Квебек. Оттам хвана полет с един малък самолет до градчето, от което се обаждаше Найтхоук. Бен го чакаше на миниатюрното летище. Пикапът бе натоварен с всичко необходимо и бе готов за път. Караха няколко часа по черни пътища и пренощуваха на палатка.

Грийн огледа картата на светлината на лагерния фенер и установи, че гората покрива огромна площ, осеяна на места с големи езера. Семейството на Бен преживяваше от лов и риболов и печелеше пари от любители рибари и ловци.

Грийн предложи да наемат хидроплан, но Найтхоук каза, че тежковъоръжените стражи ясно дали да се разбере, че ще стрелят по всеки натрапник. Преграденият път не бил единственият начин да се стигне до селото. На следващата сутрин караха още няколко часа, без да срещнат нито една друга кола, докато не стигнаха пътеката, водеща в гъстата гора.

Вече ходеха около час, след като бяха оставили пикапа. Движеха се мълчаливо като сенки между високите дървета. Внезапно Найтхоук спря, вдигна ръка и с полузатворени очи бавно заобръща глава като радарна антена, фокусираща се към приближаваната цел. Сякаш бе загърбил обикновените сетива и използваше някакъв вътрешен компас.

Грийн го гледаше с възхищение. Можеш да извадиш индианеца от гората, но не и гората от индианеца, помисли си. Накрая Найтхоук се отпусна, посегна към раницата си и откопча манерката. Подаде я на Грийн.

— Не искам да се натрапвам, но колко още ни остава да ходим?
— попита Грийн, след като отпи от възтоплата вода.

Найтхоук посочи дървета.

— На стотина метра натам има ловна пътека, която ще ни отведе до езерото.

— Откъде знаеш.

Бен се потупа по носа.

— Не е голяма философия. Следвах миризмата на водата. Пробвай и ти.

Грийн вдиша един-два пъти и с изненада откри, че наред с аромата на бор долавя и слабата миризма на гниеща растителност и риба. Найтхоук също пийна малко вода и прибра манерката. После каза тихо:

— Оттук нататък трябва много да внимаваме. Ще общуваме с жестове.

Грийн кимна. Тръгнаха отново. Околността започна да се променя почти незабавно. Дърветата ставаха по-къси и по-ниски, а почвата под краката им — по-песъчлива. Ниската растителност стана по-гъста и им се налагаше да си пробиват път през бодливи храсти.

Между клоните проникваха снопове слънчева светлина. Неочаквано видяха пред себе си отблясъците на вода. По сигнал на Найтхоук клекнаха и стигнаха до брега на езерото почти пълзешком.

На един паянтов кей беше вързан възстарицьк хидроплан „Чесна“. Найтхоук го огледа. Всичко изглеждаше нормално. Махна капака и ахна, когато видя двигателя.

— Джош, виж!

Грийн надникна.

— Сякаш някой си е поиграл с брадва.

Срязаните маркучи и проводници висяха безпомощно. Двигателят бе покрит с десетки белези от удари с нещо твърдо и тежко.

— Ето защо не са летели до града — каза Найтхоук, после посочи отъпканата пътека, отвеждаща от кея. — Селото е натам.

След няколко минути стигнаха до една поляна. Найтхоук вдигна ръка да спрат, после приклекна и впери остър поглед през храстите.

— Няма никого — каза накрая.

— Сигурен ли си?

— За съжаление, да — отвърна Найтхоук. И излезе на поляната, без да се крие. Грийн го последва колебливо.

Селото се състоеше от десетина дървени къщи, повечето с веранди. Бяха построени от двете страни на отъпкана ивица земя, като главната улица на някое малко селище; приликата се затвърдяваше и от една постройка с табела за смесен магазин. Грийн очакваше всеки момент някой да изскочи от вратата, но магазинът и всички останали къщи в селото бяха притихнали като гробници.

— Това е моят дом, тук живееха родителите ми и сестра ми — каза Найтхоук и спря пред една от по-големите постройки. Качи се на верандата и влезе. След няколко минути се появи отново, клатеше глава. — Никой. Всичко е по местата си. Сякаш просто са излезли за минутка.

— И аз надникнах тук-там — каза Грийн. — Същата работа, колко души са живели тук?

— Около четиридесет.

— Къде може да са отишли?

Найтхоук отиде до езерото и спря на брега, заслушан в тихия плясък на вълните. След малко посочи отсрещния бряг.

— Може би ей там?

Грийн присви очи.

— Откъде можеш да си сигурен?

— Майка ми писа, че от другата страна на езерото стават странни неща. Трябва да проверим.

— Какви странни неща?

— Пишеше, че ден и нощ пристигали големи хеликоптери и докарвали материали. Когато мъжете от селото отишли да, видят какво става, охраната ги прогонила. После един ден в селото пристигнали няколко души с оръжия и го огледали. Не наранили никого, но майка ми решила, че ще се върнат.

— Не е ли по-добре да се обадим на властите? Може да пратят самолет.

— Мисля, че вече е късно — каза Найтхоук. — Писмото ѝ е отпреди повече от две седмици. Освен това усещам във въздуха да витае опасност и смърт.

Грийн потрепери. Намираше се наскреда нищото, а единственият човек, който можеше да го измъкне оттук, бръщолевеше като шаман от второкласен филм.

Найтхоук усети нервността на приятеля си и се усмихна.

— Спокойно, няма да се превърна в туземец. Това за ченгетата е добро предложение. Но ще се чувствам по-добре, ако първо проверим нещата. Ела.

Качиха се на една близка могила и Найтхоук махна няколко клона, които закриваха плитка пещеричка. Вътре върху груба стойка лежеше обърнато наопаки кану от брезова кора. Найтхоук с любов прокара длан по гладката повърхност.

— Сам го направих. Използвах само традиционни материали и техники.

— Прекрасно е — каза Грийн. — Направо взето от „Последният мохикан“.

— Много по-добро е. Обикалял съм цялото езеро с него.

Смъкнаха кануто до брега, хапнаха сушено телешко и седнаха да си починат, докато чакат залеза.

Когато се здрачи, натовариха раниците в кануто, спуснаха го на вода и загребаха. Докато доближат отсрещния бряг, нощта вече бе паднала. Ненадейно кануто се удари в нещо твърдо и спря.

Найтхоук посегна надолу, мислеше, че са се натъкнали на скала.

— Някаква метална клетка е. Като за стръв. — Той огледа водата с острия си поглед. — Пълно е с такива. Надушвам риба. Много риба. Това е нещо като рибарник.

Откриха отвор в плаващата барикада и насочиха кануто към сушата. Нещо се движеше и пляскаше в металните клетки и потвърждаваше предположението на Найтхоук за рибарник. Накрая стигнаха до забелязания още от езерото плаващ кей, осветен от слаби, високи до глезена лампи. На серията стълбове бяха вързани няколко джета, имаше и скутери, а също и голям катамаран. През средата му минаваше конвейер и Найтхоук предположи, че се използва в рибарника.

Хрумна ми нещо — каза Грийн, събра методично ключовете на джетовите и скутерите и ги хвърли във водата. Скътаха кануто между останалите лодки, метнаха отгоре му брезент и се качиха на кея.

Кеят стигаше до асфалтирана алея, която водеше навътре към сушата. Найтхоук и Грийн решиха да вървят между дърветата. След няколко минути попаднаха на широка просека, сякаш през гората бе

минал грамаден булдожер. Последваха я и стигнаха до цял парк камиони и земекопна техника, паркирани в стройни редове зад огромен склад. Земята бе подравнена и огромни машини полагаха ивици асфалт. Вържени с лопати работници подравняваха горещата маса, приготвяйки я за валяците.

— Сега какво ще правим, професоре? — попита Найтхоук.

— Колко време има до развиделяване?

— Около пет часа до първата светлина. Няма да е зле да сме се върнали при езерото преди това.

Грийн опря гръб на близкото дърво.

— Нека дотогава ги държим под око. Аз ще съм първа смяна.

Бен го смени малко след полунощ и Грийн се изтегна на земята и затвори очи. По едно време Найтхоук го потупа по рамото.

— Джош...

Грийн седна и погледна към разчистения плац.

— Какво става?

Отвъд разчистеното пространство, където бе имало само дървета, се издигаше огромна куполовидна постройка, повърхността ѝ блестеше в синкавобяла светлина. Беше се появила сякаш с магия.

— Това пък какво е? — прошепна Бен. — И откъде се взе?

— Нямам представа — каза Грийн.

— Може да е хотел.

— Не — каза Грийн. — Прекалено функционално изглежда. Ти би ли отседнал на подобно място?

— Аз съм израсъл в дървена колиба. Всичко по-голямо от нея е хотел.

— Не искам да говоря с пренебрежение за родния ти край, но можеш ли да си представиш тук да се събират рибари и ловци? Такава сграда подхожда на Лае Вегас.

— Близко сме до Северния полюс, човече. Това нещо прилича на огромно иглу.

Грийн трябваше да признае, че куполът наистина има същите контури като на убежищата на ескимосите, които бе виждал в „Нешънъл Джиографик“. Но вместо от плътен сняг този явно бе изграден от някаква полупрозрачна пластмаса. В основата на купола имаше огромни хангарни порти, обърнати към оформеното като плац открито пространство.

Докато гледаха, плацът отново се оживи. Строителните екипи се върнаха, придружени от въоръжени хора, които често поглеждаха нагоре към нощното небе. Скоро отгоре се чу шум на двигатели, после в небето се появи някаква огромна маса, която закри звездите.

— Виж купола — каза Найтхоук.

На върха на постройката се бе появила вертикална цепнатина. Тя се разшири като клин, после горната половина на купола се плъзна назад като кората на портокал, докато той не се отвори напълно. От вътрешността бликна светлина и окъпа сребристата кожа на гигантски предмет с формата на торпедо, който бавно се придвижи и увисна точно над огромния отвор.

— И двамата сбъркахме — каза Найтхоук. — Ласвегаският ни хотел се оказа хангар за балони.

Грийн изучаваше очертанията на огромния въздушен кораб.

— Виждал ли си старите кадри за „Хинденбург“, немския цепелин, който се подпалил и изгорял през трийсетте?

— Но какво търси подобно нещо тук?

— Мисля, че съвсем скоро ще разберем — каза Грийн.

Спускащият се кораб потъна в постройката, секциите на купола се плъзнаха отново на място и възстановиха заоблената му форма. След малко вратите към плаца се отвориха и излязоха няколко мъже. Бяха облечени в черни униформи и всички бяха с мургава кожа. Съпровождаха мъж, чиято яка като на бик глава сякаш бе закрепена направо върху могъщите му рамене.

Мъжът отиде до края на плаца и провери как върви работата. До този момент Найтхоук не бе обърнал особено внимание на работниците. Сега обаче забеляза, че за разлика от униформените мъже, тези хора са с джинси и работни ризи и се трудят под наблюдението на въоръжената охрана.

— О, по дяволите! — възкликна той.

— Какво има? — попита Грийн.

— Това са мъже от селото. Онези двамата са брат ми и баща ми. Не виждам обаче майка ми, нито някоя друга от жените.

Началникът продължи обиколката си — крачеше по края на плаца. Охраната на работниците се бе обърнала към шефа си. Един от работниците се възползва от това и се придвижи към гората. Изчака удобен момент, хвърли лопатата и затича към свободата си.

— Това е братовчед ми — каза Найтхоук. — Виж, леко накуцва. Нарани си крака, когато бяхме деца.

Един от стражите се обърна, видя беглеца и вдигна оръжието си, но го отпусна, очевидно по заповед на мъжа с бичата глава. Шефът отиде до купчината инструменти и измъкна заострен метален прът. Задържа го леко в двете си ръце, изпъна се назад като копиехвъргач и го запрати с цялата сила на мощното си набито тяло.

Копието полетя във въздуха като размазана метална черта. Бе хвърлено толкова майсторски, че описа висока дъга и улучи беглеца точно между лопатките. Човекът падна, забоден като пеперуда в колекция. Междувременно шефът се бе обърнал и дори не погледна дали е улучил.

Цялата сцена с пресеченото бягство и убийството продължи само секунди. Найтхоук я бе наблюдавал замръзнал на място, но сега се хвърли напред въпреки опитите на Грийн да го задържи, излезе от скривалището им и се втурна към трупата на братовчед си.

Грийн се хвърли след младия индианец и го събори на земята. Секунда по-късно скочи и го задърпа за яката. Двамата ясно се виждаха на ярката светлина на прожекторите. Найтхоук видя насочените към тях дула и инстинктите надделяха.

Втурнаха се към гората. Проехтяха изстрели и Грийн падна. Найтхоук спря и понечи да помогне на приятеля си, но куршумът бе улучил Грийн в тила и бе пръснал черепа му.

Найтхоук се обърна и побягна. Около краката му изригваха гейзери пръст. Куршумите раздробяваха клоните над главата му. Той тичаше с всички сили под дъжда от вейки и листа. Накрая стигна до езерото и краката му затопуркаха по кея.

Видя джетовите и му се прииска Грийн да беше запазил поне един ключ. Извади ловджийския нож от колана си, срязва въжетата и избута джетовите и скутерите колкото можеше по-далеч от кея. Махна покривалото на кануто, скочи в него и започна да гребе като обезумял. Беше вече навътре в езерото, когато видя пламъчетата от района на пристанището и чу автоматични откоси. Преследвачите му стреляха на сляпо и куршумите им улучваха водата далеч встрани.

Кануто летеше по езерото и Найтхоук скоро се озова извън обсега на стрелба. Продължи да гребе с всички сили. Ако успееше да стигне до отсрещния бряг, щеше да им се изплъзне в гъстата гора. Във

водата никога не бе съвсем тъмно — тя улавяше и усилваше дори и най-малката светлинка. Изведнъж езерото около него започна да блести, сякаш бе пълно с някакъв луминесцентен химикал. Той се огледа и видя, че светлината не идва от езерото, а е отражение.

Зад него към небето се бе насочил широк сноп светлина. Куполът се отваряше. Въздушният кораб бавно се издигаше във въздуха. Когато се озова на няколко десетки метра над дърветата, обърна и се насочи към езерото. Осветен от зловещата светлина отдолу, балонът приличаше на отмъстително чудовище, изпълзяло от някакъв побелял от времето мит. Вместо да се движи по права линия, дирижабълът зави рязко и полетя покрай брега. В долната му част се появиха лъчи на прожектори и запълзяха по повърхността на езерото.

След като направи първия си курс, щепелинът зави и полетя успоредно на него. Вместо да лети безразборно над езерото, той го претърсваше из основи, движеше се подобно на сенокосачка. Найтхоук гребеше с всички сили, но бе въпрос само на минути, преди танцуващите по водата прожектори да открият кануто.

Дирижабълът направи нов завой и полетя в посока, която щеше да го изведе точно над кануто. Найтхоук знаеше, че му остава една-единствена възможност. Извади ножа си и проби дупка в дъното. Студената вода напълни лодката и стигна до кръста му. Беше потънал до шията, когато щепелинът се озова почти точно над него. Гърленият рев на двигателите заглуши всички останали звуци.

Нйтхоук сви глава и задържа потъващото кану, за да не му позволи да изплава. Водата отгоре побеля от движещите се лъчи на прожекторите, после отново почерня. Той остана под повърхността колкото можеше по-дълго, след което изплува, за да си поеме глътка въздух.

Дирижабълът бе обърнал за поредния тегел. Найтхоук различи и друг звук, освен боботенето на двигателите му — воя и ръмженето на джетовете. Явно някой разполагаше с резервни ключове. Заплува под ъгъл, по-надалеч от селото.

След минута видя носещите се с огромна скорост по езерото светлини. Джетовете летяха право към опустялото село. Найтхоук продължи да плува, докато не усети под краката си мека тиня. Изпълзя изтощен на брега, но остана да си почине само колкото да изстиска водата от дрехите си.

Светлините в езерото се приближаваха към него.

Той хвърли последен печален поглед към отсрещния бряг, после се стопи между дърветата като измокрено привидение.

Таксито отби по дългата чакълена алея във Феърфакс, Вирджиния и на бронзовото лице на Остин цъфна широка усмивка. Той плати на шофьора и изтича нагоре по стълбите на викторианския навес за лодки, част от старото имение, обърнато към река Потомак. Остави багажа си на земята, огледа комбинацията между кабинет и бърлога и в ума му зазвучаха познатите думи на Робърт Луис Стивънсън.

У дома е морякът, от морето се върна.

Подобно на самия Остин, къщата му бе съчетание на контрасти. Той бе човек на действието и физиката, храбростта и бързината му го правеха сила, с която всеки трябваше да се съобразява. В същото време имаше страхотен интелект и често черпеше вдъхновение от големите умове на отминалите столетия. Работата му редовно бе свързана с използването на последните постижения на високите технологии, но любовта му към миналото бе намерила най-силен израз в двата пистолета за дуел, които висяха над камината. Те бяха част от колекция, включваща над двеста комплекта. Увеличаваше я непрекъснато въпреки ограниченията на държавната заплата.

Тази двойственост на личността му се отразяваше в удобната колониална мебел от тъмно дърво, която контрастираше с чистите бели стени, подобни на стените на нюйоркската галерия, по които висяха модерни оригинали. Многобройните книжни лавици се огъваха под тежестта на стотици книги, сред които можеха да се видят първите издания на Джоузеф Конрад и Херман Мелвил, както и разръфаните томове с трудовете на големите философи. И докато можеше да прекарва часове наред в изучаването на мъдростта на Платон и Кант, богатата му музикална колекция бе пълна предимно с прогресив джаз. Странно, но малко неща показваха, че прекарва повечето от работните си дни в морето или под водата. Изключение правеше една примитивна картина на клипер, още няколко на други ветроходи,

снимка на яхтата му и поставен в стъклена кутия модел на състезателния му хидроплан.

С много любов Остин бе превърнал навеса за лодки в жилище. По-голямата част от работата бе свършил сам. Покрай мисиите си в НАМПД, а преди това и в ЦРУ, бе обиколил целия свят. Но когато свършеше работа, винаги можеше да се върне в безопасното си пристанище, да свали платната и да хвърли котва. Помисли си, че единственото, което липсва за завършването на тази моряшка аналогия, е щедра порция грог.

Отиде в кухнята и си наля чаша тъмен ром и ямайска джинджифилова бира. Ледът извъня приятно в стъклото, когато отвори широко вратата, за да прогони миризмата на застояло. Излезе на кея, вдиша с пълни гърди свежия речен въздух и се загледа в бавно движещите се води на Потомак в отслабващата светлина. Нищо не се бе променило. Реката бе прекрасна и спокойна като винаги.

Настани се в огромния дървен стол, облегна се назад и се загледа в небето, сякаш звездите можеха да му кажат какво се крие зад събитията от последните няколко дни. Перипетиите му на Фарьорските острови и в Копенхаген щяха да приличат на сън, ако не беше сърбежът в гърдите от заздравяващата прободна рана и болезнената цицина на мястото, където бухалката бе улучила канчето му. Спокойно можеше да свърже пряко саботажа на кораба на SOS и нападението на тихата копенхагенска уличка. Мрачните стимули, вдъхновили саботажа на кораба, очевидно целяха постигането на определена цел. С две думи, някой просто искаше да извади SOS от играта. Когато самият той бе започнал да прекалява с любопитството си, се бе превърнал в мишена — първо в Скаалсхавн, а после и в Копенхаген.

Ситуацията можеше да се обобщи с простото уравнение: когато някой се приближи прекалено близо до компанията „Океанус“, последиците може да са катастрофални. Мислите му се върнаха към рибната ферма на Фарьорските острови и онова нещо в резервоара, което му бе изкарало акъла. Над рибарника на „Океанус“ се носеха зловонията на абсолютното зло. Как го бе нарекъл Йоргенсен? „Нечисто“. А и появата на онзи баски магнат Балтазар Агирес и донкихотовският му поход... Какво беше всичко това?

Превърташе в ума си събитията от последните няколко дни, докато не усети, че клепачите му започват да се затварят. Допи си питието, изкачи стъпалата до спалнята в кулата около мансардния покрив и си легна. Спа дълбоко и се събуди рано сутринта, освежен от почивката и каната силно кафе „Кона“. Обади се на един стар приятел от ЦРУ да му каже, че ще го навести, после звънна в централата на НАМПД да предупреди, че ще закъснее.

За разлика от колегата си Дърк Пит, който колекционираше стари автомобили и си умираше да ги кара, Остин си оставаше безразличен към сухоземните транспортни средства. Качи се в колата на НАМПД, която не бе забележима с нищо, освен с тюркоазния си цвят, стигна до Лангли по познатия от годините в ЦРУ път и паркира до десетките други държавни автомобили. След 11 септември мерките за сигурност в грамадния комплекс бяха затегнати.

Херман Перес, на когото се бе обадил, го чакаше в района за посетители. Беше слаб мъж с тъмна кожа и тъмнокафяви очи, отговарящи на цвета на оредяващата му коса. Помогна му да мине по-бързо през охраната и го поведе през лабиринта коридори към един учудващо незатрупан с хартия кабинет. Единствените неща на бюрото бяха монитор, телефон и снимка на привлекателна жена с две страхотни хлапета.

— Кърт, радвам се да те видя! — каза Перес и му направи знак да седне. — Да не си решил да скочиш от кораба на Сандекър и да се върнеш в Компанията? Бихме се радвали. Уменията в областта на плаща и кинжала, които така добре владееш, отново са на почит в Лангли.

— Адмирал Сандекър може би има какво да каже по този повод. Аз обаче си признавам, че още ми се насълзват очите, като се сетя за веселбата последния път.

— Тайното спасяване на ракетите при Гибралтар. — Перес се ухили хлапашки. — Господи, наистина си го биваше.

— Мислех си за това, докато карах насам. Колко време мина?

— *Прекалено* много. Знаеш ли, Кърт, всеки път, когато пия испанско вино, чувам в главата си онези танцюрки на фламенко — Лицето на Перес придоби замечтано изражение. — Господи, имаше и страхотни моменти, нали?

Остин кимна.

— Светът се промени доста оттогава.

Перес се разсмя.

— Не и за теб, приятелю! По дяволите, четох за изумителната спасителна операция при Фарьорските острови. Изобщо не си се променил — все същата луда глава.

Остин изстена.

— Напоследък за всяка минута лудост прекарвам по един час зад бюрото и се занимавам с доклади.

— Точно! И аз бих предпочел да карам без бумацина, макар че започнах да харесвам фиксираното работно време, откакто станах татко. Две хлапета, можеш ли да си представиш? Да си книжен плъх понякога не е съвсем лошо. Можеш да опиташ.

— Не, благодаря. Предпочитам да ми татуират очните ябълки.

Перес се разсмя.

— Е, едва ли си дошъл тук да си бърбим за добрите стари времена. По телефона каза, че търсиш информация за Балтазар Агирес. Защо се интересуваш от него, ако мога да попитам?

— Можеш, разбира се. Натъкнах се на Агирес на Фарьорските острови. Видя ми се доста забележителен тип. Зная, че е корабостроителен магнат, но предполагам, че зад фасадата има и други неща.

— Значи си *то срещал*?

— Ловеше риба. Също като мен.

— Трябваше да се сетя — каза Перес. — Беля с беля се надушват.

— Той защо е беля?

— Какво знаеш за баското сепаратистко движение?

— Че го има отдавна. От време на време баските терористи взривяват някоя обществена сграда или убиват някой невинен държавен служител.

— В общи линии това е — каза Перес. — От десетилетия се говори за отделна баска държава между Испания и Франция. Най-радикалната група ЕТА започва да се бори за автономна република през 1968 година. След смъртта на Франко през 1975 година новото испанско правителство дава на баските повече политическа власт, но ЕТА иска цялата баница. Откакто действат, са убили над осемстотин души. Всеки, който не е с тях, е против тях.

— Позната история по цял свят, за съжаление.

— Политическото крило на сепаратисткото движение е партията Батасуна. Някои я сравняват с Шийн Фейн, публичното лице на ИРА. Испанското правителство се ядоса след последвалите нови убийства и откриването на голям склад за оръжие на ЕТА. Автономията не върши работа, затова забраниха Батасуна и се заеха да сложат край на цялото сепаратистко движение.

— И къде е мястото на Агирес в цялата тази кървава картинка?

— Инстинктът ти правилно ти показва, че зад фасадата се крие нещо повече. Той е един от основните поддръжници на Батасуна. Властите го обвиняват във финансов тероризъм.

— Хареса ми. Не приличаше на терорист — каза Остин, като си спомни непосредствеността на спасителя си.

— Е, Сталин също може да прилича на добродушен дядо.

Остин се сети за екипажа от здравеняци и тежкото въоръжение на яхтата.

— Е, обвиненията верни ли са?

— Той открито признава, че е поддържал Батасуна, но посочва, че е била законна партия, когато я е спонсорира. Властите подозират, че продължава да налива пари в движението. Няма доказателства, а и Агирес има доста силни връзки и трудно може да бъде изправен пред съда с неубедителни доказателства.

— Ти какво мислиш за него?

— През всичките ми прекарани в Испания години не съм го срещал нито веднъж и точно затова се изненадах, когато каза, че си го виждал. Мисля, че е умерен и предпочита да се намери мирно сепаратистко решение, но убийствата на ЕТА работят против каузата му. Страхува се, че мерките срещу баските само ще разпалят конфликта още повече и ще изложат на опасност невинни граждани. Може и да е прав.

— Явно върви по доста тънко въже.

— Някои казват, че от напрежението малко се е смахнал. Говорел за някакво средство европейското обществено мнение да се обърне в полза на баската нация. Намекна ли ти какво има предвид? — Перес присви тъмните си очи. — Със сигурност не сте приказвали само за риболов.

— Останах с впечатление, че много се гордее с баското си наследство. Яхтата му е кръстена „Навара“. Не каза нито думичка за политика. Разговаряхме предимно за археология. Той е любител археолог и силно се интересува от собствените си прадеди.

— От думите ти излиза, че е кандидат за смахнат професор. Ще те предупредя нещо, приятелю. Испанската полиция с най-голяма радост би го изправила пред стената. Няма преки доказателства за връзката му с терористичните актове, но щом ги получат, не би пожелал да се окажеш на пътя им.

— Ще го имам предвид. Благодаря за съвета.

— По дяволите, Кърт, това е най-малкото, което мога да направя за стар боен другар.

Преди Перес да успее отново да потъне в спомени, Остин си погледна часовника.

— Трябва да се размърдам. Благодаря, че ми отдели време.

— Няма нищо. Дай да обядваме някой път заедно. Липсваш ни. Тук още се говори за безочието на Сандекър да те открадне за НАМПД.

Остин стана.

— Може би някой ден ще работим в съвместна операция.

Перес се усмихна.

— Би било хубаво.

Трафикът бе намалял и скоро Остин видя блестящата на слънцето зелена стъклена фасада на тридесететажната сграда на НАМПД, издигаща се над Потомак. Изстена, когато влезе в кабинета си. Усърдната му секретарка бе приготвила спретната купчина розови бележки с пропуснати обаждания в средата на бюрото. Освен това трябваше да се пребори с цяла лавина имейли, преди да стигне до писането на доклада за „Океанус“.

Ех, вълнуващият живот на лудата глава! Превъртя списъка с електронни съобщения, изтри половината като маловажни и порови из розовите листчета. Имаше съобщение от Пол и Гамей. Бяха заминали за Канада да проверят едно предприятие на „Океанус“. Дзавала бе оставил съобщение на телефонния секретар, че ще се прибере вечерта за една гореща среща. Някои неща си остават неизменни — Остин

поклати глава. Неговият красив и очарователен партньор бе много търсен от женската половина на Вашингтон. Въздъхна и започна да чука по клавиатурата. Приключваше първата чернова, когато телефонът иззвъня.

— Добър ден, господин Остин. Надявах се да ви открия в кабинета ви.

Позна гласа на Тери и се усмихна.

— Вече копнея за открито море. Предполагам, че полетът с конкорда е минал добре.

— Да, но се чудя защо ли ми трябваше да бързам. Входящата ми кутия е пълна с отчети и указания. Както и да е, не се обаждам, за да се оплаквам. Бих искала да се видим.

— Вече съм почти на прага. Какво ще кажеш за разходка? Коктейли, вечеря. А после, кой знае?

— Ще трябва да отложим това „кой знае?“ за известно време. Става въпрос за работа. Маркърс иска да говори с теб.

— Наистина почвам да не харесвам приятеля ти. Все пречи на нещо, от което може да излезе любовната връзка на века.

— Важно е, Кърт.

— Добре, ще се срещна с него, но само при едно условие. Уговаряме се за довечера.

— Готово.

Тя му съобщи мястото и времето на срещата. И без да се брои чарът ѝ, Остин щеше да приеме да се види с Райън — беше стигнал до задънена улица и смяташе, че може да научи нещо ново. Затвори, облегна се във въртящия се стол и сплете пръсти на тила си. Замисли се за „Океанус“. Гръдният кош го болеше, когато вдигаше ръка. А болката доста добре помагаше на паметта.

Интересно дали двамата Траут бяха попаднали на нещо. Не се бяха обаждали, след като бяха оставили съобщението. Опита се да ги намери на клетъчните им телефони, но никой не вдигаше. Не се разтревожи. Пол и Гамей бяха напълно способни да се погрижат за себе си. После звънна на помощник-директора на НАМПД Руди Гън и се уговориха да се срещнат на обяд. Може би прословутите аналитични способности на Руди щяха да му дадат някакъв ориентир в плетеницата около загадъчната корпорация.

След разговора с Гън се замисли за Агирес и се запита дали няма някаква връзка между баския тероризъм и агресивното поведение на „Океанус“. Агирес бе споменал прародителя си Диего. Остин си припомни обсебеността на магната от предшественика му и си помисли, че Агирес е на път да открие нещо. От личен опит знаеше, че миналото винаги е ключ към настоящето. Трябваше му човек, който да го води през тези пет века назад. Едно име веднага изскочи в съзнанието му. Остин вдигна телефона и набра номера.

Световноизвестният историк на морското дело и чревоугодник Жулиен Перлмутер бе изпаднал в екстаз и агония. Седеше пред тристагодишната тосканска вила, от чиято покрита тераса се разкриваше, завладяваща гледка към покритите с лозя хълмове. В далечината се виждаше прочутата катедрала на Флоренция. Широка дъбова маса пред него се огъваше от италиански ястия, като се започне от домашно приготвените пикантни наденички и се стигне до дебелия бифтек по флорентински. Имаше толкова много прекрасна храна, толкова много прекрасни цветове и аромати, че всъщност му беше трудно да реши откъде точно да започне.

— Стегни се, старче — промърмори той и почеса сивата си брада, докато гледаше трапезата. — Че иначе ще умреш от глад сред това изобилие.

С теглото си от сто и осемдесет килограма Перлмутер изобщо не рискуваше да залинее. Откакто преди десет дни бе пристигнал в Италия, бе проял пътя си по италианския ботуш на рекламна обиколка на едно италиано-американско кулинарно списание. Бе бързал из винарски изби, кръчми и рибни ресторанти, бе позирал пред камерите в пълни с пушени бутове хладилни помещения и бе изнасял лекции по история на кулинарията — връщаше се в миналото чак до епохата на етруските. Навсякъде, където спираше, го очакваха разточителни пиршества. Тъкмо претоварването на сетивата му го бе довело до сегашното безизходно положение.

Телефонът в джоба на самото му извъня. Благодарен за разсейването от затрудненото положение, Перлмутер го отвори и каза:

— Говорете сбито и по същество.

— Труден сте за откриване, Сен Жулиен.

Небесносините очи на червендалестото лице се разтопиха от удоволствие при звука на познатия глас на Кърт Остин.

— Тъкмо обратното, момчето ми. Аз съм като Хензел и Гретел. Върви след трохите и ще ме откриеш в сладкишената къща.

— По-лесно ми бе да последвам указанията на икономката. Каза ми, че си в Италия. Как върви обиколката?

Перлмутер потупа огромния си корем.

— Много задоволително, меко казано. Предполагам, че в окръг Колумбия всичко е наред?

— Доколкото ми е известно. Току-що се върнах от Копенхаген.

— А, градът на Ханс Кристиан Андерсен и Малката русалка. Бях там преди няколко години, вечерях в един ресторант и...

Остин го прекъсна, преди да започне да изрежда най-подробно менюто.

— С удоволствие бих изслушал разказа ти. Но точно в момента се нуждая от историческата ти експертиза.

— Винаги съм готов да говоря за историята на кулинарията. Давай.

От НАМПД често използваша услугите на Перлмутер.

— Някога да си попадал на баски мореплавател на име Диего Агирес? Петнадесети или шестнадесети век.

Перлмутер се зарови в енциклопедичния си ум.

— А, да, нещо свързано с „Песен за Роланд“, епичната френска поема.

— „Шансон дьо Роланд“? Борих се с нея на уроците по френски в гимназията.

— Значи легендата ти е позната. Роланд бил племенник на Карл Велики. Задържал сарацините при Ронцесвал благодарение на възшебния си меч Дурендал. Преди да умре, започнал да удря меча си в скалата, за да не попадне в ръцете на враговете му, но Дурендал не се счупил. Надул рога, за да призове помощ. Карл Велики го чул и пристигнал с армиите си, но било късно. Роланд бил мъртъв. През вековете се превърнал в баски герой и символ на упорития им характер.

— И как стигаме от Роланд до Агирес?

— Спомням си едно споменаване на фамилията Агирес в трактат от осемнадесети век за пътуванията до Новия свят преди Колумб. В него се казва, че Агирес предприемал многократни риболовни плавания във водите на Северна Америка десетилетия преди Колумб. За съжаление, влязъл в конфликт с испанската инквизиция. Имало непотвърдени сведения, че у него били реликвите на Роланд.

— От казаното от теб излиза, че историята за Роланд не е просто легенда. Мечът и рогът наистина са съществували.

— Явно Инквизицията си е мислела така. Страхували са се, че реликвите могат да се използват да вдигнат баските на въстание.

— Какво станало с Агирес и реликвите?

— Изчезнали. Доколкото си спомням, няма споменаване за коработушение. Мога ли да те попитам какво поражда този интерес?

— Срегнах потомък на Диего Агирес. В момента върви по следите на отдавна изчезналия си предшественик. Но не ми спомена нищо за свещени реликви.

— Не се изненадвам. Баските сепаратисти продължават да взривяват бомби в Испания. Бог знае какво ще се случи, ако се доберат до подобни символи.

— Спомняш ли си нещо друго за Агирес?

— В момента — нищо конкретно. Ще се поровя в книгите си, като се прибера. — Перлмутер бе собственик на една от най-богатите библиотеки, свързани с мореплаването. — Пътувам за Джорджтаун след няколко дни, имам още една спирка в Милано.

— Оказа ми огромна помощ, както обикновено. Ще поговорим отново. Buon Appetito.

— Grazie — отвърна Перлмутер, прекъсна връзката и пак насочи вниманието си към масата. Тъкмо се канеше да забодее вилица в подноса с маринован артишок, когато домакинята му, който притежаваше вилата и лозята наоколо, се появи с дългоочакваната бутилка вино.

Изглеждаше потресен.

— Не сте докоснали храната си! Да не сте болен?

— О, не, сеньор Ночи. Бях разсеян от телефонно обаждане във връзка с един исторически въпрос.

Побелелият италианец кимна.

— Може би вкусът на глиганското *чингали* ще помогне на паметта ви. Сосът е от трюфели, събрани в моята гора.

— Превъзходно предложение, приятелю.

Дигата бе разбита и Перлмутер се нахвърли върху храната с обичайния си жар. Ночи любезно не даде воля на любопитството си, докато гостът му поглъщаше ястията. Но когато Перлмутер избърса малката си уста и остави салфетката, каза:

— Аз съм любител историк. Невъзможно е да не станеш такъв, когато живееш в страна, пълна с останки от безброй цивилизации. Може би ще мога да ви помогна по вашия въпрос.

Перлмутер си наля още една чаша кианти, реколта 1997, и предаде разговора си с Остин. Италианецът наклони глава на една страна.

— Не зная нищо за този баск, но разказът ви ме подсеща за нещо, на което попаднах, докато правех едно проучване в Biblioteca Laurenziana.

— Посещавал съм Лаврентинската библиотека преди много години. Бях запленил от ръкописите.

— Повече от десет хиляди шедьовъра — съгласи се Ночи. — Както знаете, библиотеката е основана от фамилията Медичи, с цел да съхранява безценната им колекция книги. Пишех студия за Лоренцо Великолепни. Надявам се да я публикувам някой ден, макар да се съмнявам, че някой ще я прочете.

— Бъдете сигурен, че аз ще я прочета — тържествено заяви Перлмутер.

— В такъв случай трудът си заслужава — каза Ночи. — Както и да е, един от рисковете на изследването е изкушението да се отклониш от основната магистрала и докато бях в библиотеката, тръгнах по една отбивка, която ме отведе до папа Лъв X от рода Медичи. След смъртта на крал Фердинанд през 1516 година седемнадесетгодишният му приемник Карл V бил подложен на натиск да ограничи властта на Инквизицията. В силната хуманистка традиция на рода Медичи, Лъв желаел съкращаването на броя инквизитори. Но съветниците на Карл убедили младия владетел, че Инквизицията е жизненоважна за запазването на трона, и гоненията продължили още цели три столетия.

— Тъжна глава в човешката история. Приятно е да научиш, че Агирес е имал смелостта да надигне глас. Но мрачните сили са били могъщи.

— И никой не е бил по-мрачен от един испанец на име Мартинес. Той изпраща писмо до краля, в което го увещава да подкрепи Инквизицията и да разшири властта ѝ. Доколкото мога да преценя, писмото било препратено на Лъв за коментар и така се озовало в библиотеката с останалите книжа на папата. — Ночи поклати глава. — Фанатично бълнуване на чудовище. Мартинес мразел

баските, направо искал да ги изтрие от лицето на земята. Спомням си, че в писмото се споменаваеше Роланд, което ми се стори необичайно в подобен контекст.

— От какво естество бе това споменаване?

Ночи въздъхна дълбоко и почука главата си с пръст.

— Не се сещам. Една от последиците от остаряването.

— Може би ще се сетите след още малко вино.

— Вярвам на виното повече, отколкото на паметта си. — Ночи се усмихна. — Помощник-библиотекарката ме е приятелка. Моля изчакайте, ще й звънна.

Върна се след няколко минути.

— Каза, че с удоволствие ще извади писмото по всяко време, по което ни е удобно.

Перлмутер отмести огромното си туловище от масата и се надигна.

— Може би малко упражнения няма да ми навредят.

Пътуването до Флоренция продължи по-малко от четвърт час. Обикновено Ночи караше фиат, но в очакване на посещението на Перлмутер бе взел под наем мерцедес, който по-лесно побираше едрият му гост. Паркираха до многобройните сергии за кожа и сувенири на площад „Сан Лоренцо“ и влязоха през входа вляво от старата енорийска черква на Медичи.

Минаха по притихналата галерия и се изкачиха по стълбището на Микеланджело до читалнята. Якият скелет, който издържаше едрата фигура на Перлмутер, му позволяваше по-голяма подвижност, отколкото изглеждаше възможно според закона за гравитацията. Въпреки това той пуфтеше от изтощение след изкачването и с радост се съгласи да изчака, когато Ночи каза, че ще иде да потърси познатата си. Разходи се покрай редовете резбовани пейки с прави облегалки, облени от проникващата през високите прозорци светлина, и дълбоко вдиша плесенясалия аромат на миналото.

След минута Ночи се върна с една красива жена на средна възраст, която му бе представена като помощник-библиотекар Мара Маджи. Тя имаше червеникаворуса коса и типичната за флорентинките светла кожа, която така често може да се види в картините на Ботичели.

— Благодаря ви, че така бързо се отзовахте, синьора Маджи.

Тя му отвърна с ослепителна усмивка.

— Няма за какво. Удоволствие е да отворим нашата колекция за човек с такава репутация. Моля, елате. Писмото, което желаете да видите, е в кабинета ми.

Отведе ги до помещение, чийто прозорец гледаше към вътрешната градина, и настани Перлмутер в малка чакалня със свободно бюро и два стола. В опакована в тънка кожа отворена кутия лежаха няколко смачкани парчета пергамент. После каза дай се обадят, ако имат нужда от помощ, и излезе.

Ночи внимателно вдигна първия лист и го задържа за ръбовете.

— Знам испански доста добре. Ако ми позволите...

Перлмутер кимна и Ночи започна да чете. Докато слушаше, Перлмутер реши, че рядко му се е случвало да попада на писание, напоено с толкова много отрова и кръвожадна ненавист. Филипиката представляваше порой обвинения срещу баските, най-вече за ширещите се сред тях сатанизъм и магьосничество. Като доказателство се сочеше дори уникалният им език. Нямахте съмнение, че Мартинес е бил побъркан. Но зад бръщолевенето му можеше да се различи хитроумното послание до младия крал — ограничаването на Инквизицията означаваше отслабване на властта на короната.

— А — каза Ночи и оправи очилата си, — стигнахме и до откъса, за който ви говорих. Ето какво пише Мартинес: „Но най-много се боя от възможността от въстание. Те са привързани към реликви. Те притежават Меча и Рога, на които приписват такава огромна мощ. Това им дава сила да се разбунтуват, а това ще застраши авторитета на църквата и на вашето кралство, господарю. Сред тях има един мъж на име Агирес, който е в сърцето на тези размирици. Заклех се да го преследвам до края на света, за да се сдобия с тези реликви. Сир, боя се, че ако на нашата Света мисия ней бъде позволено да продължи да действа до изкореняването на ереста, звукът на Рога на Роланд ще призове враговете ни на бой, а Мечът му ще съсипе всичко, което ни е скъпо“.

— Интересно — каза Перлмутер и свъси вежди. — Първо, той явно твърди, че реликвите са истински. И второ, че се намират у Агирес. Това несъмнено подкрепя легендарните сведения за смъртта на Роланд.

Синьора Маджи надникна през вратата и попита дали се нуждаят от нещо. Ночи й благодари.

— Изумителен документ — каза той. — Имате ли още документи от този Мартинес?

— Много съжалявам, но не мога да се сетя.

— Мартинес се изявява като човек с огромно ego — замислено се обади Перлмутер. — Бих се учудил, ако не е водил подробен дневник за всичко, което е правел. Би било чудесно, ако подобна книга съществуваше и можехме да се доберем до нея. Може би си заслужава да се поразтърсим в Държавния архив в Севиля.

Синьора Маджи го слушаше с половин ухо. Четеше листа, който бе пъхнат в кутията заедно с другите документи.

— Това е списъкът на всички ръкописи в тази кутия. Явно предишният библиотекар е извадил от папката един от документите и го е изпратил в Държавния архив във Венеция.

— За какъв документ става въпрос? — попита Перлмутер.

— Описан е като „Оправдание на един моряк“, написан от англичанин — капитан Ричард Блекторн. Би трябвало да го върнат, но има повече от деветдесет километра архиви, покриващи хиляда години история. Затова понякога се случва нещо да пропадне в цепнатините, както казвате вие американците.

— Бих искал да прочета разказа на Блекторн — каза Перлмутер. — Утре пътувам за Милано, но може би ще успея да прескоча до Венеция.

— Може и да не е необходимо. — Библиотекарката отнесе папката в кабинета си и двамата мъже чуха тихото потракване на компютърна клавиатура. След минутка се появи отново. — Свързах се с Държавния архив във Венеция и помолих за претърсване на записите. Щом бъде намерен, документът може да бъде копиран и пратен по интернет.

— Чудесно! — каза Перлмутер. — Моите най-сърдечни благодарности.

Синьора Маджи го разцелува по пълните бузи и след малко Перлмутер и Ночи пътуваха през предградията на Флоренция. Изтощен от натоварения ден, Перлмутер дремна и се събуди точно за вечеря. Двамата с Ночи се храниха на терасата. Перлмутер беше възвърнал вкусовото си равновесие и сега без никакъв проблем

унищожаваше телешкото и пастата. След като завършиха със спаначна салата и *долчи* от пресни плодове, двамата загледаха залеза, като отпиваха в мълчание от чашите с *лиманчело*.

Телефонът иззвъня и Ночи отиде да отговори. Перлмутер остана в мрака, наслаждаваше се на аромата на земя и лозя, донесен до чувствителния му нос от лекия вечерен ветреца. След няколко минути Ночи дойде и покани Перлмутер в малка компютърна стая, обзаведена по последната дума на техниката.

Забеляза учудено повдигнатата вежда на госта си и обясни:

— Дори малък бизнес като моя трябва да използва последните постижения в областта на комуникациите, за да оцелее на световния пазар. — Седна пред монитора. — Обади се синьора Маджи. Извинява се за забавянето, но търсеният документ трябвало да се открие в Музею Сторико Навале, Военноморския музей. Ето го. — Ночи стана и му отстъпи мястото си.

Здравият дървен стол изпука протестиращо, когато Перлмутер намести туловището си. Той прегледа титулната страница, на която авторът заявяваше, че дневникът е „разказ на наемник, принуден да служи против волята си на испанската инквизиция“.

Перлмутер се наведе напред, впери поглед в екрана и започна да чете написаните преди пет века думи.

Камионът с бира взе острия завой и шофьорът наби спирачки, за да не удари катастрофиралата кола. Тя лежеше на една страна на няколко метра от ръба и изглеждаше така, сякаш някой я беше пуснал от огромна височина. Останките на други два автомобила пушеха на дъното на дълбоката десетки метри пропаст. Шофьорът изскочи от кабината и надникна през прозореца на колата. С изненада откри, че хората вътре са живи.

Спасителната група трябваше да разреже автомобила, за да измъкне двамата Траут, след което ги откараха до една малка, но добре екипирана болница. Пол бе със счупена китка, Гамей май имаше мозъчно сътресение и двамата бяха целите в подутини и натъртвания. Прекараха нощта под лекарско наблюдение, на сутринта минаха през още прегледи и лекарите решиха, че могат да ги изпишат. Тъкмо бяха на регистрацията в приемната, когато пристигнаха двама мъже в измачкани костюми, представиха се като полицейски служители и пожелаха да поговорят с тях.

Настаниха се в една празна чакалня и ги помолиха да разкажат какво се е случило. Старшият полицай се казваше Макфарлейн. В класическата постановка добро ченге — лошо ченге той играеше ролята на добродушния тип, докато партньорът му Дъфи бе войнствено настроен и се мъчеше да открие пропуски в историята им.

След като отговори на един особено остър въпрос, Гамей, която изобщо не можеше да се причисли към срамежливите, се обърна към Дъфи и мило му се усмихна.

— Може и да греша, господин полицай, но имам чувството, че ни обвинявате в нещо.

Макфарлейн размърда нервно ръце.

— Не ви обвиняваме, госпожо, но погледнете на нещата от нашата гледна точка. Заедно със съпруга си пристигате отникъде. В рамките на едно денонощие рибарят, с когото сте се срещнали, изчезва

заедно с лодката си. След това четирима души умират в наистина много необичайна катастрофа.

— Същински мор, ако питате мен — изръмжа Дъфи.

— Разказахме ви всичко — обади се Пол. — Бяхме на почивка и излязохме с един рибар, Майк Нийл, с когото се запознахме в крайбрежния ресторант. Можете да питате бармана. Господин Нийл търсеше работа и ни предложи да ни вземе на обиколка.

— Доста скъпа обиколка — изсумтя Дъфи. — От дока казаха, че сте платили сметката на Нийл на стойност почти хиляда долара.

— Ние сме океанолози. Когато научихме, че местните рибари имат проблем с намалелия улов, помолихме господин Нийл да ни съдейства за едно малко проучване.

— Какво се случи след това?

— Пренощувахме в един пансион. На следващата сутрин научихме, че господин Нийл и лодката му са изчезнали. Продължихме пътуването си и се озовахме между двама много лоши шофьори, които караха две много големи коли.

— От думите ви излиза, че тези типове са се опитвали да ви избутат от пътя. — Дъфи дори не се опитваше да скрие скептицизма си.

— Така изглежда.

— Точно това не можем да си го обясним — каза Дъфи и почеса четината по брадичката си. — Защо им е било да се опитват да убият невинни туристи?

— Ще трябва да питате тях — каза Пол.

Червеното лице на Дъфи стана още по-червено и той отвори уста, но Макфарлейн вдигна ръка, за да го прекъсне, после каза с усмивка:

— За жалост те не са в състояние да отговарят на въпроси. Но виждате ли, това поражда още един проблем. Младата дама спряла в един смесен магазин и разпитвала за рибна фабрика в градчето. Четиримата загинали господа са били служители на същата фабрика.

— Аз съм морски биолог. В интереса ми към рибата няма нищо чудно. Нямам намерение да ви уча как да си вършите работата — тонът на Гамей даваше ясно да се разбере, че прави точно това, — но може би няма да е зле да поговорите с някого от въпросната фабрика.

— И тук опираме до другия странен момент — каза Дъфи. — Фабриката е затворена.

Гамей прикри изненадата си със свиване на рамене и се приготви за още разпити, но точно тогава клетъчният телефон на Макфарлейн иззвъня и ги спаси от поредната серия въпроси. Той се извини, стана и се отдалечи, за да не го чуват. След няколко минути се върна.

— Благодаря ви за отделеното време. Свободни сте.

— Не че искам да се натрапвам, господин полицай, но бихте ли ни казали какво става? — попита Пол. — Само допреди малко бяхме обществени врагове номер едно и две.

Разтревоженото изражение на Макфарлейн се бе сменило с дружелюбна усмивка.

— Обадиха се от управлението. Направихме някои проучвания, когато видяхме личните ви карти в портфейлите ви. Току-що получихме обаждане от Вашингтон. Май вие двамата сте доста важни клечки в НАМПД. Ще приготвим показанията ви и ще ви ги предоставим за допълнения и подпис. Да ви откараме донякъде?

Полицаят изглеждаше облекчен от решаването на трудната ситуация.

— Някоя фирма за коли под наем би била добро начало — каза Гамей.

— А някоя кръчма — добър край — допълни Пол.

По пътя към фирмата Дъфи свали маската на лошото ченге и им обясни как да стигнат до една кръчма, където бирата и храната били добри и евтини. Полицайте — смяната им свършваше — се самопоканиха. Още на втората бира и двамата станаха доста общителни. Бяха проследили стъпките на Траут и бяха разговаряли със собствениците на пансиона и с някои редовни посетители на ресторанта. Фабриката на „Океанус“ нямаше телефонен номер. Все още се опитваха да се свържат с международния офис на корпорацията, но безуспешно.

След като полицайте си тръгнаха, Гамей поръча по още една бира, издуха пяната и заяви с обвинителен тон:

— За последен път пътувам с теб извън града.

— Поне ти нямаш нищо счупено. А аз трябва да си държа бирата с лявата ръка. А и как ще си връзвам папийонките?

— Пази боже да използваш папийонки на ластик. Горкото момче. Да си забелязал тъмния кръг под окото ми?

Пол се наведе и я целуна по бузата.

— Много ти отива.

— Естествено — каза Гамей със снизходителна усмивка. — И сега какво ще правим? Не можем да се върнем във Вашингтон, без да покажем нищо, освен няколко цицини и сметка за ремонт на несъществуваща лодка.

Пол отпи от бирата си.

— Как се казваше онзи учен, с когото се опитвал да се свърже Майк Нийл?

— Трокмортън. Нийл каза, че бил от университета „Макгил“.

— Това е в Монреал! Защо не се отбием да го видим? Така и така сме наблизко.

— Чудесна идея! — каза Гамей. — Пий си бирата, Левчо. Ще се обадя на Кърт да му кажа какви са ни плановете.

Гамей отиде в един сравнително тих ъгъл на кръчмата и се обади в НАМПД. Остин го нямаше, така че остави съобщение, че са по следите на „Океанус“ в Квебек и ще поддържат контакт. Помоли секретарката да открие телефона на Трокмортън и да провери дали може да уреди полет до Монреал. След няколко минути секретарката се обади с телефонния номер и с две резервации за полет по-късно през деня.

Гамей звънна на Трокмортън. Представи се като морски биолог от НАМПД и се поинтересува дали не могат да се срещнат по работа. Той отвърна, че е много поласкан и приятно изненадан, и че ще бъде свободен след лекции. Полетът на „Еър Канада“ кацна на летище „Дорвал“ следобед. Оставиха багажа си в хотел „Кралица Елизабет“ и взеха такси до кампуса на университета „Макгил“ — група стари сиви гранитни сгради и по-нови постройки по склона на Монт Роял.

Професор Трокмортън тъкмо бе приключил лекцията си и излизаше от аудиторията, заобиколен от ято говорещи един през друг студенти. Веднага забеляза поразителната червена коса на Гамей и високия Пол, отпрати студентите и се приближи да ги посрещне.

— Доктори Траут, ако не се лъжа.

— Благодарим, че се отзовахте толкова бързо — каза Гамей.

— Няма защо — топло отвърна Трокмортън. — За мен е чест да се срещна с учени от НАМПД. Много съм поласкан, че се интересувате от работата ми.

— Пътувахме из Канада и когато Гамей разбра за изследванията ви, настоя да се отбием — каза Пол.

— Надявам се да не съм станал повод за семейна вражда. — Гъстите му вежди подскочиха като стреснати гъсеници.

— В никакъв случай — успокои го Гамей. — Монреал е един от любимите ни градове.

— Е, щом изяснихме този въпрос, защо да не идем в лабораторията и да видим какво има на операционната маса, както се казва.

— Това не беше ли от „Разкази от криптата“? — попита Гамей.

— Точно! Някои от колегите ми имат навика да ме наричат смахнатия учен Франк Н. Фуртер.

Трокмортън бе по-нисък от средното, по-скоро закръглен, отколкото дебел, и заобленото му тяло съответстваше на кръглото му като луната лице и кръглите очила. Въпреки това се движеше с бързината на атлет.

Введе гостите си в просторно ярко осветено помещение и ги настани при лабораторната маса. Навсякъде бяха пръснати компютри. В отсрещния край се виждаха аквариуми с включени аератори, а помещението бе изпълнено със солената миризма на риба. Трокмортън наля изстуден чай в три мензури и също седна на масата.

— Откъде научихте за работата ми? — попита той и отпи от стъкленицата. — Нещо в някое научно списание ли?

Двамата Траут се спогледаха.

— Честно казано, не знаем върху какво точно работите — призна Гамей.

Пол видя обърканото изражение на Трокмортън и се намеси:

— Научихме името ви от един рибар, Майк Нийл. Той ни каза, че се е свързал с вас от името на колегите си. Уловът им силно намалял и те решили, че това може би се дължи на странния вид риба, на който започнали да попадат рибарите от градчето.

— О, да, господин Нийл! Пренасочили обаждането му в кабинета ми, но така и не съм разговарял с него лично. Бях извън града, когато е звънял, а след това ме затрупаха задачи и така и не

стигнах до него. Изглеждаше много интригуващо. Нещо за „дяволска риба“. Може би ще му се обадя привечер.

— Да, тогава цените на разговорите са по-изгодни — каза Пол. — Нийл обаче е мъртъв.

— Не разбирам.

— Загинал при експлозия на лодката му — каза Гамей. — От полицията не знаят каква е причината за взрива.

Трокмортън ги изгледа объркано.

— Горкият. — Помълча, после добави: — Надявам се да не прозвучи безсърдечно, но май така и няма да разбере за тази странна дяволска риба.

— С удоволствие бихме споделили с вас онова, което знаем — каза Гамей.

Трокмортън слушаше внимателно, докато Гамей и Пол се редуваха в описанието на пътуването с Нийл. С разкриването на подробностите веселието започна да изчезва от червенобузото му лице. Накрая той изгледа сериозно гостите си.

— Абсолютно точно ли е описанието ви? Говорите с голяма сигурност за размера на рибата и за странния ѝ бял цвят. А агресивността ѝ?

— Убедете се сам — каза Пол и извади видеокасетата, заснета на лодката на Нийл.

След като видя записа, Трокмортън стана, закрачи, склучил ръце зад гърба си, и измърмори:

— Не е на добре, изобщо не е на добре...

Гамей имаше навика да пристъпва направо към въпроса.

— Кажете какво става, професоре.

Той спря да крачи и отново седна на стола си.

— Като морски биолог, несъмнено знаете за трансгенната риба — каза той. — Първата бе създадена буквално в задния ви двор, в Института по биотехнология към Мерилендския университет.

— Чела съм няколко статии, но не бих казала, че съм специалист по темата. Доколкото разбрах, в хайвера на рибите се добавят допълнителни гени, които ги карат да растат по-бързо.

— Точно така. Гените са от други видове, дори от насекоми и хора.

— Хора?

— В моите експерименти не използвам човешки гени. Съгласен съм с китайците, които са много напред в тази област, че използването на човешки гени по такъв начин не е етично.

— И как се използват гените?

— Произвеждат необичайно големи количества хормони на растежа и стимулират апетита на рибата. Разработвах трансгенна риба в сътрудничество с лабораторията на Федералния департамент по риболов и океанология във Ванкувър. Получената по този начин съомга трябваше да се храни по двадесет пъти на ден. Постоянното хранене е жизненоважно. Тези риби са програмирани да растат осем пъти по-бързо и да стават четиридесет пъти по-големи от обичайното през първата година. Сещате се каква златна мина е това за рибовъдния бизнес. На пазара се появява по-тлъста риба само за частица от необходимото време.

— И така се осигурява по-голяма печалба.

— Несъмнено. Онези, които натискат за пускането на изкуствено създадената риба на пазара, я наричат „Синя революция“. Признават, че нямат нищо против да увеличат печалбите си, но освен това твърдят, че имат и алтруистичен мотив. Генетично модифицираната риба ще осигури евтин и богат източник на храна за по-бедните страни.

— Мисля, че съм чувала същите аргументи в полза на генетично модифицираните селскостопански култури — каза Гамей.

— Точно така. Рибата с изменена ДНК е логична издънка на общата тенденция в разработването на генетично модифицирана храна. Щом може да се променя зърното, защо да не се прави същото и с по-висшите форми на живот? Въпреки че въпросът най-вероятно ще се окаже много по-спорен. Протестите вече започнаха. Опонентите твърдят, че трансгенната риба може да нанесе щети на околната среда, да сложи край на риболовството и да остави дребните рибари без работа. Наричат тези творения на биотехнологията „Франкенриба“.

— Хубаво име — каза Пол, който следеше разговора с интерес.
— Не го виждам да продаде огромно количество риба.

— Каква е вашата позиция по този въпрос? — попита Гамей.

— Като създател на тази риба, аз нося особена отговорност.

Искам да се проведат повече проучвания, преди да започнем да отглеждаме тези същества в рибните ферми. Натискът за

комерсиализиране на работата ни ме тревожи. Нужна ни е сигурна оценка на рисковете, преди да дадем ход на нещо, което може да се окаже катастрофа.

— Изглеждате доста обезпокоен — каза Гамей.

— Най-вече заради онова, което е *зная*. Нещата излизат извън контрол. Десетки комерсиални предприятия се надпреварват да предложат свои собствени разработки на пазара. Освен съомгата има изследвания върху повече от двайсет вида риба. Потенциалът е огромен, макар някои рибни ферми да отстъпват от трансплантацията на гени поради споровете, които поражда тя. Но големите корпорации влязоха в играта. В Канада и САЩ има десетки патенти за генни промени.

— Задейства ли веднъж, подобна грамадна икономическа машина трудно би могла да се спре.

— Чувствам се като крал Канут, който се опитвал да надвика морето. — Отчаянието му бе очевидно. — Залогът са милиарди долари и затова натискът е огромен. Затова канадското правителство финансира трансгенните разработки. Усещането е, че ако ние не водим, ще се намери някой друг. Искаме да сме готови, когато дигата се скъса.

— Щом има такъв натиск и играят толкова много пари, какво изобщо задържа развиването на бизнеса?

— Потенциалната кошмарна реакция на общественото мнение. Ще ви дам пример. Една новозеландска компания — „Цар Съомга“ — започна разработката на трансгенна риба, но плъзна слух за някаква двуглаво и покрито с буци чудовище и пресата направо подлуди общественото мнение. Компанията трябваше да прекрати експериментите и да унищожи всичко, защото хората се страхували, че франкенрибата ще избяга на свобода и ще започне да се кръстосва с обикновената риба.

— Възможно ли е подобно нещо? — попита Гамей.

— Не и в специално построените за целта рибарници, но съм абсолютно сигурен, че рибата ще избяга, ако се отглежда в оградени пространства в морето. Тя е много агресивна и гладна. Ще намери начин да се измъкне, също както жадуващ свободата затворник. Правителствената лаборатория във Ванкувър се пази като Форт Нокс. Имаме електронни аларми, охрана и двойно обезопасени резервоари,

които да не позволят на рибата да се измъкне. Но някоя частна компания може и да не е толкова предпазлива.

Гамей кимна.

— Имали сме прониквания на чужди видове в американски води с потенциално опасни последици. В някои щати бе открита азиатска блатна змиорка — ненаситно създание, което може да се придвижва и по суша. В Мисисипи може да се улови азиатски шаран и има опасения, че той може да се разпространи и до езерото Мичиган. На дължина достигат до метър и двадесет и има разкази, че изскачали от водата и събаряли хора от лодките им, но истинските опасения идват оттам, че поглъщат планктона като прахосмукачки. Да не забравяме и лъвската риба — същинска хубавица. Има шип, с който може да отрови и човек, а освен това се конкурира за храна с местните видове.

— Много точно казано, но положението с трансгенната риба е далеч по-сложно от конкуренцията за храна. Някои от колегите ми се безпокоят за евентуалния ефект на „троянския ген“. Естествено, спомняте си историята за троянския кон.

— Дървеният кон, пълен с гръцки войници — каза Пол. — Троянците го сметнали за дар, вкарали го зад градските стени — и това бил краят на Троя.

— Този случай е доста подходяща аналогия — каза Трокмортън и почука с пръст по дебелия подвързан доклад, който лежеше на масата. — Това бе публикувано от „Английска природа“ — групата, която съветва британското правителство по въпросите на опазването на околната среда. Докладът съдържа резултатите от две проучвания. На тяхна база „Английска природа“ се противопоставя на пускането на трансгенна риба, освен ако не се направи безплодна, а една комисия на Камарата на лордовете направо настоява за забрана на генетично модифицираната риба. Първото проучване е проведено в университета в Пърдю и изследователите установили, че генно изменената мъжка риба има четири пъти по-големи шансове за размножаване от обикновената. Женските просто предпочитат по-едрите екземпляри.

— И кой казва, че размерът няма значение? — с типичния си сух хумор се обади Пол.

— Специално при рибите се оказва, че има *огромно* значение. Учените изследвали японската медака, чието генетично модифицирано потомство било с двадесет и два процента по-едро от нормалното. На

тези мъжкари се падат осемдесет процента от поколението срещу двадесет процента за по-дребните.

Гамей се наведе напред и сбърчи вежди.

— Това в крайна сметка ще означава беда за дивата популация.

— По-лошо от беда. По-скоро *катастрофа*. Ако пуснете една генетично модифицирана риба в популация от сто хиляди риби, след шестнадесет поколения нейното потомство ще стане половината от популацията.

— Кое то не е много време по отношение на рибата — отбеляза Гамей.

Трокмортън кимна.

— Този срок може да се съкрати и още повече. Компютърните модели показват, че ако прибавите шест риби с модифицирана ДНК в популация от шестдесет хиляди риби, ще са нужни само четиридесет поколения, за да се замърси генетичният материал до степен на измиране.

— Казахте, че има и второ изследване.

Трокмортън потри ръце.

— Да, така е, и то стига още по-далеч. Изследователите от университетите в Алабама и Калифорния прибавили ускоряващи растежа гени от съомга на морска котка от Ламанша. Оказало се, че генетично модифицираната риба била по-добра в избягването на хищниците от нормалната.

— С две думи, според вас ако тези суперриби могат да се окажат на свобода, те ще се наложат над естествените видове и ще доведат до бързото им измиране.

— Именно.

Пол поклати невярващо глава.

— Като се има предвид какво ни казахте току-що, защо му е на което и да било правителство или частна компания да си играе с подобен генетичен динамит?

— Разбирам какво имате предвид, но в ръцете на професионалист динамитът може да бъде изключително полезен. — Трокмортън стана. — Елате да видите работилницата на доктор Франкенщайн.

Отведе ги в другия край на лабораторията. Рибите в аквариумите бяха с различни размери — от дължина колкото пръст до над половин

метър. Професорът спря пред един от по-големите аквариуми. Рибата със сребърни люспи и черен гръб бавно плуваше от единия до другия му край.

— Е, какво ще кажете за последното ни генетично модифицирано чудовище?

Гамей се приведе напред, носът ѝ се озова на сантиметри от стъклото.

— Прилича на най-нормална добре охранена атлантическа съомга. Може би малко по-едра от средните екземпляри.

— Външният вид може и да лъже. Каква е според вас възрастта на тази красавица?

— Доколкото мога да преценя, около година.

— Всъщност само преди няколко седмици тя бе просто зрънце хайвер.

— Невъзможно!

— Бих се съгласил с вас, ако не бабувах на раждането ѝ. Това, което виждате пред себе си, е машина за поглъщане. Успяхме да надуем метаболизма ѝ. Ако това създание бъде пуснато на свобода, то бързо ще изяде храната на местните екземпляри. Микроскопичният ѝ мозък непрекъснато праща едно и също послание — „Нахрани ме, гладна съм“. Гледайте.

Трокмортън отвори хладилника, извади кофа цаца и хвърли в аквариума пълна шепа. Съомгата се нахвърли върху храната и я погълна за секунди. След това погълна и носещите се парченца.

— Израснал съм на рибарска гемия — каза Пол, беше се опулил. — Виждал съм акула да се нахвърля върху закачена на кука стръв и лефер да кара цацата да изскача на плажа, но никога не съм се натъквал на подобно нещо. Сигурен ли сте, че не сте присадили гени на пираня в това бебче?

— Нищо чак толкова сложно, макар че направихме и известни физически промени. Съомгата има малки и чупливи зъби, затова снабдихме този модел с по-остри и по-издръжливи, които дай помогнат да яде по-бързо.

— Изумително! — Гамей бе не по-малко впечатлена от демонстрацията.

— Тази риба е модифицирана съвсем малко. Създавали сме и истински чудовища, които с основание биха носили името

франкенриба. Унищожавашме ги незабавно, за да не успеят да избягат на свобода. Открихме, че сме в състояние да контролираме размера им, но започнах да се безпокоя, когато видях колко агресивни са създанията ни дори когато изглеждат сравнително нормално.

— Рибата, която уловихме, беше агресивна и с ненормални размери.

На лицето на Трокмортън отново се изписа тревога.

— Мога да направя едно-единствено заключение. Вашата дяволска риба е създаден в лаборатория мутант. Някой прави проучване, което е излязло извън контрол. Вместо да унищожат мутантите си, те са ги оставили да излязат на свобода. Жалко, че хванатата от вас риба е била унищожена. Надявам се само да е била стерилна.

— Какво ще стане, ако генетично променена риба като тази започне да се размножава?

— Създадената по изкуствен начин риба е в общи линии извънземен вид. Тя не е много по-различна от някаква екзотична форма на живот от Марс, попаднала на Земята. Предвиждам екологична и икономическа катастрофа в безпрецедентни размери. Тези създания са в състояние да унищожат цели риболовни флотилии и така да предизвикат огромни икономически проблеми, подобни на онези, с които са се сблъскали господин Нийл и колегите му. Те напълно ще нарушат екологичното равновесие във водите по крайбрежието, където се намират най-продуктивните райони. Нямам представа какви ще са последствията в дългосрочен план.

— Нека изиграя ролята на адвокат на дявола — каза Гамей след кратък размисъл. — Да предположим, че така наречената суперриба *наистина* измести естествената популация. В резултат на това рибарите ще се превърнат в хищниците, които ще държат популацията в рамките на разумните граници. Така пак ще имате риба за улов и предлагане на пазара. Просто ще е по-голяма и с повече месо.

— И по-зла — отбеляза Пол.

— Има прекалено много неизяснени моменти, за да се поема подобен риск — каза Трокмортън. — В Норвегия хибридната съомга се озова в морето и се кръстосва успешно с местната риба, но е по-негодна за оцеляване в естествена среда. Така може да се окажете със

суперриба, която измества естествения вид, след което елиминира самата себе си като популация.

— Скъпи Трокмортън, да не се опитвате да уплашите бедните посетители с ужасните си прокоби? — разнесе се сардоничен глас.

Мъж с лабораторна престилка бе влязъл незабелязано в лабораторията и ги наблюдаваше. На лицето му бе изписана широка усмивка.

— Фредерик! — възкликна Трокмортън и се обърна към гостите си. — Това е моят почитаем колега доктор Баркър. Фредерик, това са доктори Траут от НАМПД. Може да ме наричат Франкенщайн, но този тук е доктор Стрейнджлав^[1].

Двамата се разсмяха. Баркър пристъпи към тях и се здрависаха. Беше към петдесетте, доста представителен, с бръсната глава и тъмни очила, които скриваха очите му. Кожата му изглеждаше някак обезцветена.

— Огромно удоволствие е да се запознаеш с хора от НАМПД. Не позволявайте на Трокмортън да ви плаши. Ако му се вържете, никога повече няма да вкусите съомга с бадеми. Какво ви води насам?

— Бяхме на почивка и чухме за работата на доктор Трокмортън — каза Гамей. — Като морски биолог реших, че в нея може да има нещо интересно за НАМПД.

— Почивка, в която се работи! Е, нека се защитя срещу тази клевета. Аз съм силен привърженик на генетично модифицираната риба, което ме прави заподозрян в очите на моя приятел.

— Докторът е повече от привърженик. Той е свързан с някои занимаващи се с биотехнологии компании, които се опитват да изкарат тези създания на пазара.

— Правиш го да изглежда като някаква зловеща конспирация, Трокмортън. Моят приятел забравя да добави също, че върша работата си с пълното съдействие и финансова подкрепа на канадското правителство.

— Доктор Баркър иска да създаде съомга дизайнер, така че всеки ден от седмицата хората да могат да избират различна на вкус риба.

— Добра идея, Трокмортън. Мога ли да я взема назаем?

— Само ако поемеш пълната отговорност за създаването на такова чудовище.

— Професорът се безпокои прекалено много. — Баркър махна с ръка към аквариума. — Тази хубавица е доказателство, че не е нужно да създаваме трансгенна риба с чудовищни размери. И както сам посочи, генетично модифицираната риба е по-слабо пригодена за оцеляване в естествена среда. Освен това е достатъчно лесно да се стерилизира, за да не може да се възпроизвежда.

— Да, но техниките за стерилизиране не са стопроцентово сигурни. Може би няма да си толкова нехаен, ако чуеш какви новини донесоха гостите ми.

Трокмортън помоли Пол и Гамей да повторят разказа си и да пуснат отново записа.

— Как ще коментираш това, Фредерик? — попита накрая.

Баркър поклати глава.

— Боя се, че част от вината е моя. Аз получих съобщението от Нийл, когато се обади. Но така и не го потърсих.

— Питам за мнението ти.

Усмивката на Баркър бе изчезнала.

— Щях да кажа, че е невъзможно, ако не е било видяно и филмирано от двама квалифицирани наблюдатели. Налице са всички белези за излязъл от контрол проект за генетично модифициране.

— Кой би могъл да е толкова безотговорен и да пусне рибата на свобода? Явно има и други екземпляри, ако повярваме на рибарите. Трябва незабавно да изпратим хора на място.

— Напълно съм съгласен. Повече от ясно е, че тази бяла дяволска риба вече се конкурира с дивите видове. Друг е въпросът дали може да предава гените си.

— Онова, което ме притеснява относно целия този въпрос, е непредсказуемостта — каза Трокмортън.

Баркър си погледна часовника.

— Онова, което е напълно предсказуемо, е лекцията ми, която започва след няколко минути — каза той, поклони се и се ръкува с Пол и Гамей. — Съжалявам, но трябва да бягам. Беше ми приятно да се запознаем.

— Колегата ви е забележителен — каза Гамей. — Прилича повече на професионален борец, отколкото на генен инженер.

— О, да, Фредерик си го бива. Студентките са луди по него. Обикаля града с мотор и младите го намират за страхотно.

— Нещо с очите му ли не е наред?

— А тъмните очила. Фредерик има склонност към албинизъм. Както можете да забележите от кожата му, избягва слънцето и очите му са много чувствителни към светлина. Този недъг обаче не пречи на способностите му. Всичко, което казах за него като за прекрасен учен, е вярно, макар че за разлика от мен, той използва качествата си на експерт в частния сектор. Най-вероятно ще стане милионер. Както и да е, и двамата трябва да ви благодарим, че ни предупредихте. Незабавно ще започна да събирам полевия екип.

— Изгубихме ви достатъчно време — каза Гамей.

— В никакъв случай. Беше огромно удоволствие да говоря с вас. Надявам се да се видим пак.

Трокмортън помоли да направи копие на видеозаписа и след няколко минути Пол и Гамей бяха в таксито на път към хотела.

— Интересен следобед — каза Пол.

— Доста по-интересен, отколкото си мислиш. Докато с Трокмортън копирахме касетата, го попитах кой е работодателят на Баркър. Реших, че няма да е зле да имаме още някоя следа. Той каза, че името на фирмата е „Аврора“.

— Хубаво име. — Пол се прозя. — И какво друго?

Гамей загадъчно се усмихна.

— Каза, че е дъщерна фирма на по-голяма компания.

Пол примигна.

— Само не ми казвай...

Тя кимна.

— „Океанус“.

Той се замисли, после каза:

— Опитах се да го погледна така, сякаш създавам компютърна графика, но проблемът по-скоро прилича на детски пъзел с картинки. Баркър е едната точка, а типовете, които се опитаха да ни убият — друга. Ако успеем да ги свържем, ще започнем да придобиваме представа за общата картина. Така че ходът на нашите действия е съвсем ясен.

— И той е? — скептично попита Гамей.

Пол се усмихна криво.

— Да получим още точки.

[1] По филма на Стенли Кубрик Dr. Strangelove or How I Learned to stop worryng and love the bomb („Д-р Стрейнджлав, или как се научих да не се страхувам и да обичам бомбата“). — Б.пр. ↑

Предложеното от Райън място на срещата се намираше само на няколко минути от централата на НАМПД. Остин мина по булевард „Джордж Вашингтон“ до знака с надпис „Теодор Рузвелт Айланд“, паркира колата, мина по моста за пешеходци над тесния канал и се озова в мемориала „Рузвелт“ — широк площад с ниски пейки по края. Райън стоеше с гръб към бронзовата статуя на президента и явно се оглеждаше за Остин.

Махна му с ръка.

— Благодаря, че дойде, Кърт.

Обърна се и се загледа в статуята. Рузвелт стоеше с широко разкрасени крака и вдигнат във въздуха юмрук.

— Старият Теди ме вкара в тая луда работа. Поставил милиони акри под федерална закрила, спасил застрашените птици от ловците на пера и направил Големия каньон национален парк. Не се страхувал да използва закона докрай, когато ставало въпрос за доброто на всички. Всеки път, когато имам съмнения относно делата си, си мисля как стои тук и гледа тлъстите котки.

Остин изпита странното чувство, че Райън позира за фотографски сеанс.

— Не мога да повярвам, че изобщо изпитваш съмнения; Маркъс.

— О, *изпитвам*, и още как. Особено когато мисля за задачата, която сам си създадох — да защитавам световния океан и живеещите в него създания.

— Доколкото си спомням митологията, мястото на морския бог е било заето през последните няколко хилядолетия.

Райън се усмихна като виновно дете.

— Да, сигурно понякога изглежда, че се правя на божество. Но пак от митологията знаем, че боговете обикновено сами се назначават на местата си.

— Ще си го припомня, ако някой ден изгубя работата си в НАМПД. Тери ми каза, че искаш да говорим за нещо важно.

— Да — каза Райън и погледна над рамото му. — Всъщност ето я и нея.

Тери вървеше през площада заедно с някакъв младеж, който според преценката на Остин бе на възраст под двадесет и пет. Имаше червеникавокафява кожа, широко лице и изпъкнали скули.

— Радвам се да те видя, Кърт — каза Тери и протегна ръка. Държеше се делово пред останалите, но очите ѝ издаваха, че не е забравила целувката за лека нощ в Копенхаген; или поне му се струваше, че е така. — Това е Бен Найтхоук, помощник-изследовател в офиса ни.

Райън предложи да се преместят в края на мемориала и когато се увери, че могат да разговарят на спокойствие от мотаещите се туристи, мина направо на въпроса.

— Бен е открил важна информация за „Океанус“.

Райън кимна и младият индианец започна да разказва историята си.

— Аз съм от едно село в Северна Канада. То е доста отдалечено, на брега на едно голямо езеро, и обикновено районът е повече от спокоен. Преди няколко месеца майка ми ми писа, че някой купил голяма ивица земя от другата страна на езерото срещу селото. Според нея купувачът бил голяма корпорация. Искам, като завърша колежа, да работя за опазването на канадската гора, затова силно се заинтересувах, когато прочетох, че купувачите строели денонощно край езерото. Час по час долитали хеликоптери и хидроплани. Помолих я да ме държи в течение и за последен път получих вести от нея преди повече от две седмици. Беше много разтревожена.

От какво? — попита Остин.

— Не споменавахе. Пишеше само, че е свързано с работата от другата страна на езерото. Притесних се и тръгнах към дома, за да огледам. Семейството ми го нямаше.

— Искаш да кажеш, че са изчезнали? — попита Остин.

Найтхоук кимна.

— Цялото село е изчезнало.

— Канада е голяма страна, Бен. Къде се намира селото ти?

Найтхоук погледна към Райън.

— Като му дойде времето, Кърт — каза Райън. — Разкажи на господин Остин какво е станало след това, Бен.

— Тръгнах да ги търся — продължи Найтхоук. — Открих, че ги държат в плен от другата страна на езерото. Въоръжени типове караха мъжете от селото да работят — да разчистват земята около една голяма сграда.

— Знаеш ли кои са тези хора?

— Никога не ги бях виждал. Бяха с черни униформи. — Найтхоук погледна Райън, за да събере кураж, после продължи: — Звучи безумно, но когато стигнахме там...

— Кой „вие“?

— Заместникът ми Джош Грийн отишъл с Бен — обясни Райън. — Не се бой да разкажеш на господин Остин всичко, което си видял, независимо колко шантаво изглежда.

— Добре. — Найтхоук сви рамене. — Когато стигнахме, видяхме единствено гора и мястото, което разчистваха. След това сякаш от нищото се появи огромна сграда.

Той замълча, очакваше Остин да реагира със скептичен смях. Той обаче не отмести синьо-зелените си очи от него и само безстрастно каза:

— Продължавай.

— И така. Вместо дървета пред нас се издигаше гигантски купол. С Джош решихме, че прилича на ескимоско иглу, само че стотици пъти по-голямо. Докато гледахме, горната му част се отвори ето така — той събра шепи и ги отвори като черупка на мида. — Оказа се, че е хангар за цепелин.

— Като рекламите на „Гудиър“ ли? — попита Остин.

Найтхоук се замисли.

— Не. По-голям и по-дълъг. По-скоро като космическа ракета. Имаше дори име на перката. „Ницше“.

— Немският философ?

— Май да — каза Бен. — Видяхме го как каца в хангара и покривът се затвори, след което от вратата излязоха хора. Братовчед ми бе в групата работници и се опита да избяга, но един от онези кучи синове го уби.

Гласът на Найтхоук се разтрепери. Райън сложи ръка на рамото му.

— Достатъчно засега, Бен.

— Бих искал да помогна — каза Остин. — Но ми трябва още подробности.

— С най-голямо удоволствие, но информацията си има известна цена.

Остин вдигна вежда.

— Днес съм закъсал с дребните, Маркъс.

— Не се интересуваме от пари. Искаме SOS и НАМПД да работят заедно за разбиването на „Океанус“. Ние осигуряваме информацията. Вие ни включвате в акциите.

Остин му се ухили широко.

— По-добре се обърни към морските пехотинци, Райън. НАМПД е научна организация, чиято цел е събиране на знания. Не сме военни.

— Хайде, Кърт, стига си се преструвал — с многозначителна усмивка каза Райън. — Разследвахме работата ти в НАМПД. Воденият от теб специален екип се е занимавал с някои доста свирепи случаи. Не си спирал лошите, като си ги удрял по главите с научни трактати.

— Ласкаеш ме, Маркъс. Нямам властта да одобрявам съвместни акции. Ще се наложи да се обърна към по-висшите инстанции.

Райън прие отговора като съгласие и възкликна ликуващо:

— Знаех си, че ще се съгласиш! Страшно ти благодаря.

— Спести си благодарностите. Нямам намерение да се обръщам към шефовете си.

— Защо не?

— Защото НАМПД ще изложи репутацията си на риск, ако работи заедно с организация като SOS. От друга страна, ти ще получиш обществена подкрепа, като поставиш хората си под легитимния чадър на НАМПД. Съжалявам. Сделката не е взаимноизгодна.

Райън отметна коса назад.

— Не сме ти казали всичко, Кърт. Аз също съм лично заинтересован от всичко това. Не става въпрос само за братовчеда на Бен. Джош също е бил убит.

— Аз съм виновен — каза Бен. — Изтичах на открито и той се опита да ме спре. Застреляха го.

— Постъпил си така, както би постъпил всеки на твое място — каза Райън. — Джош бе храбър човек.

— Вече става дума за две убийства — каза Остин. — Съобщихте ли на полицията?

— Не. Искаме сами да се справим с това. Има и още нещо, което би могло да те убеди да размислиш. Издирихме новия собственик на земята около езерото. Дъщерна фирма за недвижими имоти... създадена от „Океанус“.

— Сигурни ли сте?

— Напълно. Сега с нас ли си?

Остин поклати глава.

— Само да ви напомня с какво се захващате, преди да грабнете револвери и да яхнете конете. „Океанус“ има пари, има връзки по целия свят, а както сте се убедили сами, не се колебаят да извършат и най-хладнокръвно убийство. Ще; смачкат и теб, и всеки от SOS като муха. Съжалявам за смъртта на братовчеда на Бен и на приятеля ти, но тя само доказва думите ми. Ще изложиш хората си на същата опасност. — Остин хвърли многозначителен поглед към Тери.

— Те са готови да поемат всеки риск в името на околната среда — каза Райън. — Явно НАМПД не дава и пет пари за нея.

— Задръж, Маркърс — намеси се Тери. — Кърт е прав. Може би можем да предложим компромисен вариант. SOS може да работи задкулисно с НАМПД.

— Думи на истински адвокат — каза Остин.

Тери не очакваше подобна реакция от негова страна.

— Какво трябва да означава това? — В гласа ѝ се усещаше хлад.

— Мисля, че не става дума толкова за китове, моржове и мъртви другари, колкото за егото на приятеля ти. — Остин се обърна към Райън. — Още си бесен заради загубата на „Морски страж“. Той бе твоята гордост и радост. Щеше да изиграеш ролята на мъченик пред телевизионните камери, но датчаните те изиграха, когато снеха всички обвинения и тихомълком те изритаха от страната си.

— Това не е вярно — каза Тери. — Маркърс е...

Райън ѝ махна да замълчи.

— Не си прави труда. Ясно е, че Кърт е приятел само когато му е удобно.

— По-добре, отколкото никакъв приятел — каза Остин и посочи статуята на Рузвелт. — Може би трябва да се върнеш и отново да прочетеш резюмето за ей онзи приятел. Не е искал от другите да

оголват шии. Съжалявам за случилото се с братовчед ти, Бен, както и за Джош Грийн. Радвам се, че те видях пак, Тери.

Беше му дошло до гуша от грандоманията на Райън. Бе изпълнен с надежда, докато слушаше разказа на Найтхоук, но се ядоса, когато Райън затръшна вратата към вероятната диря. Тръгна по алеята и чу стъпки зад себе си. Тери го беше последвала. Настигна го и го хвана за ръката.

— Кърт, моля те да размислиш. Маркърс наистина се нуждае от помощта ти.

— Това ми е ясно. Но не мога да се съглася с условията му.

— Можем да стигнем до някакво споразумение — примоли се тя.

— Ако двамата с Бен искате помощ от НАМПД, ще трябва да се отървете от Райън.

— Не мога да го направя — каза тя и впери прекрасните си очи в него.

— Мисля, че можеш — отвърна той и я изгледа с неотстъпващ по сила поглед.

— По дяволите, Остин, ти наистина си голям инат! — раздразнено възкликна тя.

Той се разсмя.

— Това означава ли, че няма да излезеш на вечеря с мен?

Лицето на Тери потъмня от гняв, тя се обърна и се отдалечи. Остин я гледаше, докато не изчезна зад ъгъла. Поклати глава. Това са жертвите в името на НАМПД, помисли си той. Тръгна към паркинга, но отново спря, когато от дърветата излезе Бен Найтхоук.

— Успях да се измъкна — задъхано каза той. — Казах на Маркърс, че трябва да ида до тоалетната. Искан да говоря с вас. Не ви обвинявам, че не желаете да се обвързвате със SOS. Маркърс се е побъркал на тема известност. Мисли се за Уайът Ърп. Но аз видях как онези типове убиват братовчед ми и Джош. Опитах се да му обясня с какво си имаме работа, но той не ме слуша. Ако SOS се намеси, семейството ми е мъртво.

— Кажи ми къде са и ще направя каквото мога.

— Трудно е да се обясни. Ще трябва да начертая карта. Ох, по дяволите...

Райън крачеше по пътеката към тях, лицето му беше изкривено от гняв.

— Обади ми се — каза Остин.

Бен кимна и тръгна към Райън. Двамата се впуснаха в разгорещена дискусия. После Райън прегърна Бен през рамо и го помъкна обратно към мемориала. Обърна се веднъж и изглежда яростно Остин, който отвърна с пренебрежение на погледа му и тръгна към колата.

След двадесет минути Остин влезе в Музея на авиацията и космонавтиката на Индипендънс Авеню. Взе асансьора до третия етаж и докато вървеше към библиотеката, видя мъж на средна възраст с омащан костюм, който излезе от едно странично помещение.

— Кърт Остин, от плът и кръв! — възкликна той.

— Чудех се дали няма да се натъкна на теб, Мак.

— На това място вероятността е винаги голяма. Вече буквално живея между тези стени. Как е славата на НАМПД напоследък?

— Идеално. Как е Смитсъновият отговор на Сен Жулиен Перлмутер?

Макдъгъл се изкиска на въпроса. Висок и слаб, с рядка жълтеникавочервена коса и гърбав нос, който доминираше на тясното му лице, той бе физически антипод на дебелия Перлмутер. Но онова, което не му достигаше като килограми, се компенсираше от енциклопедичните му познания по история на авиацията — не отстъпваха с нищо на познанията на Перлмутер по история на мореплаването.

— Сен Жулиен има много повече... ъъ... тежест в историческия свят от мен — каза той с дяволито пламъче в очите. — Какво те води в разредената атмосфера на архивния отдел?

— Правя проучване върху един стар въздушен кораб. Надявах се да открия нещо в библиотеката.

— Не е нужно да се заравяш в архивите. Отивам на среща, но можем да поговорим по пътя.

— Да си попадал на сведения за дирижабъл на име „Ницше“? — попита Остин.

— О, разбира се. Само един кораб е носил това име — онзи, който изчезнал по време на тайната полярна експедиция през тридесет и пета.

— Значи знаеш за него?

Мак кимна.

— Имало слухове, че германците изпратили тайно въздушен кораб до Северния полюс. Ако мисията бъдела успешна, щели да натрият носа на съюзниците и да разтръбят постиженията на немската *Kultur* в пропагандната война. Германците отричали експедицията, но не били в състояние да обяснят изчезването на двама от най-великите си пионери в областта на въздухоплаването — Хайнрих Браун и Херман Люц. Междувременно избухнала войната и историята се потулила.

— И това ли е всичко?

— О, не. След войната били открити документи, които давали всички основания да се заключи, че полетът наистина се е състоял и е бил направен с кораб, подобен на „Граф Цепелин“. Твърди се, че при приближаването си до полюса са изпратили радиосъобщение. Открили нещо интересно в леда.

— Казали ли са какво точно?

— Не. Както и да е, някои смятат, че става въпрос за фалшификация. Може би някоя от измислиците на Йозеф Гьобелс.

— Но *ти* вярваш на сведенията.

— Напълно е възможно да са верни. Технологиата определено е била налице.

— Какво би могло да се случи с кораба?

— Какво ли не. Повреда на двигателя. Внезапна буря. Заледяване. Човешка грешка. „Граф Цепелин“ е бил много добър дирижабъл, но в случая става дума за екстремни условия. Други цепелини са били сполетявани от подобна участ. Възможно е да се е разбил, да е бил отнесен на стотици километри и да е потънал след разтопяването на леда. — Лицето на Мак грейна. — Стига бе! Да не би да си открил останки от него на дъното на океана?

— За съжаление, не. Един човек ми спомена за него... и научното ми любопитство надделя.

— Идеално разбирам какво имаш предвид. — Мак спря пред една врата. — Срещата ми е тук. Мини пак, ще поговорим по-подробно.

— Ще мина. Благодаря ти за помощта.

Радваше се, че Мак не го притиска да говори повече. Не му се искаше да крие истината от стари приятели.

Макдъгъл спря с ръка на дръжката.

— Странно съвпадение, че говорим за Арктика. Довечера има голям прием по случай откриването на нова изложба на ескимоската култура и изкуство. „Хората от ледения Север“ или нещо такова. Състезания с кучешки шейни, изобщо — пълна програма.

— Състезания с кучешки шейни във Вашингтон?

— И аз реагирах по същия начин, но явно да. Защо не минеш и ти?

— Може и да мина.

На излизане от музея спря при информацията и взе брошура за изложбата, която всъщност се казваше „Жителите на ледения Север“. На приема довечера можеше да се отиде само с покана. Погледът му пробяга по листовката и се спря върху името на спонсора — „Океанус“.

Пъхна брошурата в джоба си и тръгна към офиса си. След няколко телефонни обаждания разполагаше с покана и след като поработи още известно време върху доклада си до Гън, се прибра да се преоблече. Докато минаваше покрай книжните лавици на комбинираната си дневна и библиотека, прокара пръсти по спретнатото подредените томове. Гласовете на Аристотел, Данте и Лок сякаш му нашепваха.

Интересът на Остин към големите философи се бе зародил в колежа под влиянието на един провокиращ мисленето професор. По-късно философията му помагаше да се разсее от работата си и хвърляше светлина върху по-тъмните страни на човешката душа. В хода на мисиите си Остин бе убивал и ранявал хора. Чувството му за дълг, справедливост и самозащита го бе опазило от парализиращите, а може би и опасни съмнения. Но Остин не бе коравосърдечен човек и философията му даваше морален ориентир, когато размишляваше върху правотата на действията си.

Извади един дебел том, включи уредбата, от която потекоха живите тонове от саксофона на Джон Колтрейн, и се настани зад бюрото. Прелисти страниците и бързо откри цитата, за който си мислеше, откакто Макдъгъл бе споменал за цепелин на име „Ницше“.

„Внимавай, докато се сражаваш с чудовища, сам да не станеш чудовище. И когато се взираш в бездната, бездната също се взира в теб“.

Известно време се взираше в нищото, питаше се дали е виждал бездната, или по-точно дали тя е гледала обратно към него. После затвори книгата, върна я на мястото ѝ и започна да се приготвя за приема.

Над входа на Музея на авиацията и космонавтиката откъм Медисън Авеню бе повесен огромен транспарант, върху който бяха извезани думите „Жителите на ледения Север“. За да не стане случайно някоя грешка, бяха нарисувани и фигури с дебели мъхести анораци с качулки — караха теглени от кучета шейни из суров арктически пейзаж. На заден фон се издигаха грамадни като планини айсберги.

Остин мина между колоните на портика и се озова в просторната осмоъгълна ротонда на музея. В центъра на широкото 25 метра помещение се издигаше истински шедьовър на изкуството на препариране — африкански слон, бягащ сред въображаема савана. В сравнение с петтонното животно дребната фигура, застанала под издигнатото му туловище, изглеждаше още по-миниатюрна.

— Добър вечер — с усмивка го поздрави младата жена и му подаде програма. Носеше олекотена версия на традиционна ескимоска дреха. — Добре дошли на изложбата „Жителите на ледения Север“. Минете през онази врата и ще видите колекцията в специалната изложбена зала. На всеки двадесет минути в кино „Имакс“ ще се прожектира филм за ескимоската култура. Състезанията с шейни и харпуни ще започнат на Пешеходната алея след четвърт час. Несъмнено ще е страшно вълнуващо!

Остин благодари и тръгна заедно с останалите гости към изложбената зала. Добре осветените витрини бяха пълни с ескимоски произведения на изкуството, гравюри върху кост, оръжия за лов и риболов, хитроумно скроени кожени костюми и ботуши, които биха държали топло на собствениците им и при най-ниските арктически температури, дървени шейни, каяци и китоловни лодки. От пръснатите из залата тонколони се разнасяше печално припяване, съпроводено от ритмични удари на някакъв вид барабан.

Бърборещата тълпа се състоеше от обичайната комбинация от политици, бюрократи и журналисти. Въпреки огромната си важност за

целия свят Вашингтон си оставаше малък град и Остин срещна доста познати лица. Тъкмо разговаряше с един историк от Военноморския музей, който беше запален гребец на каяк, когато чу някой да го вика. Ангъс Макдъгъл от Музея на авиацията и космонавтиката си пробиваше път към него през мотаещата се тълпа.

— Ела, Кърт, искам да те запозная с един човек.

Заведе Остин при един достолепно изглеждащ сивокос мъж и го представи като Чарлз Глисън, куратор на изложбата.

— Разказах на Чък, че се интересува от ескимосите — каза Макдъгъл.

— Всъщност те предпочитат да бъдат наричани „инуити“, което означава „хората“. „Ескимоси“ е името, дадено им от индианците. То означава „суровоядци“. А името, с което наричали самите себе си, било „накурук“, което означава „добър“ — каза Глисън и се усмихна. — Извинявайте за лекцията. Преподавах много години в колеж и явно професионалното изкривяване понякога надделява.

— Не е нужно да се извинявате — каза Остин. — Винаги съм се радвал на всяка възможност да науча нещо ново.

— Много мило от ваша страна. Имате ли въпроси относно изложбата?

— Питам се за спонсора — каза Остин. Прочете табелката, която уведомяваше, че предметите във витрината са взети назаем от „Океанус“, и реши да стреля напосоки. — Чух, че шефът на „Океанус“ се казва Тунук.

— Тунук ли?

— Точно така.

Глисън го изгледа внимателно.

— Сериозно ли говорите?

— Напълно. Бих желал да се срещна с този господин.

Глисън отвърна със странна полуусмивка и издаде звук, който бе някаква смес между хихикане и пръхтене. Накрая не успя да се сдържи и избухна в смях.

— Извинете, но едва ли бих нарекъл Тунук „господин“. Това е инуитското име на зъл дух. Смята се едновременно за създател и разрушител.

— Искате да кажете, че Тунук е име *от митологията*?

— Точно така. Инуитите казват, че той се намира в морето, земята и въздуха. Всеки път, когато има неочакван шум, като например от пукащ се под краката ти лед, това е Тунук, който дебне жертвата си. Когато вятърът вие като глутница гладни вълци, това също е Тунук.

Остин беше объркан. Тунук бе името, което Тери му бе дала за шефа на „Океанус“.

— Разбирам защо въпросът ми така ви разсмя — каза той със смутена усмивка. — Явно съм разбрал нещо погрешно.

— Не и доколкото са замесени инуитите — каза Глисън. — Когато пътуват сами, те винаги са нащрек за Тунук. Носят костен нож и го размахват около себе си, за да го държат настрана.

Погледът на Остин се отмести към витрината.

— Нещо като онова във витрината ли?

Глисън почука стъклото пред богато украсеното бяло острие.

— Това е много рядък и необикновен екземпляр.

— В какъв смисъл?

— Повечето инуитски ножове са инструменти, използвани предимно за дране. А този е създаден с една-единствена цел — да убива човешки същества.

— Странно — каза Остин. — Винаги съм имал впечатлението, че ескимосите са миролюбив и дружелюбен народ.

— И това е самата истина. Живеят в теснотия, в сурова и неприветлива обстановка, в която разпалените страсти лесно могат да доведат до насилие. Знаят, че взаимопомощта е жизненоважна за оцеляването, и затова са развили цяла серия ритуали и обичаи, предназначени да разсеят агресивността.

— Този нож изглежда толкова агресивен, колкото си е в действителност.

Глисън кимна.

— Инуитите са подвластни на същите тъмни страсти като останалите хора. Онези, които са създали това оръжие, са били от племе, което е нарушило мирния модел. Предполагаме, че са дошли от Сибир в праисторически времена и са се заселили в Северен Квебек. Били склонни към изнасилвания, обири, човешки жертвоприношения... всякакви ужасни неща. Преди много години останалите общности се обединили и ги прогонили. Наричали ги „киолая“.

— Нищо не ми говори.

— Това е инуитското име за северното сияние, което се смята за проява на злото. Никой не знае какво е било истинското име на племето.

— И какво се случило с киолая?

— Пръснали се из цяла Канада. Много от тях се установили в градовете и потомците им започнали да се занимават с престъпна дейност. Най-често от тях излизали наемни убийци и изнудвачи. Някои запазили старите си племенни обичаи като вертикалните татуировки на скулите, докато не установили, че така полицията ги разпознава лесно.

— Любопитно ми е... как се събира изложба като тази?

— По много различни начини. Специално за този случай с музея се свърза рекламна фирма на „Океанус“ и ни запита дали ще проявим интерес към организирането на това събитие. Казаха, че спонсорът е силно заинтересован да запознае хората с инуитската култура, че ще организира изложбата и ще плати всички разноски. Е, не можехме да откажем. Представлението наистина е вълнуващо, не мислите ли?

Остин впери поглед в ножа на киолая — бе абсолютно същият като онзи, който бе разсякъл гърдите му на Фарьорските острови. Припомни си и вертикалните татуировки по лицето на мъжа, който размахваше ножа.

— Да, наистина е вълнуващо.

— Тъй като не мога да ви представя на Тунук, може би ще се съгласите да се запознаете с представителя на „Океанус“.

— Тук ли е?

— Говорих с него преди няколко минути в панорамната зала. Елате.

Осветлението в панорамната зала бе приглушено, за да се постигне ефектът на арктическа нощ. Лазери имитираха движещите се северни светлини на тавана. Пред пълномащабното изображение на лов на тюлен бе застанал висок добре сложен мъж с бръсната глава. Очите му бяха скрити зад тъмни очила.

Глисън пристъпи към него.

— Доктор Баркър, това е господин Кърт Остин от Националната агенция за морско и подводно дело. Несъмнено сте чували за нея.

— Щях да съм извънземен, ако не бях чувал за НАМПД.

Ръкуваха се. Остин изпита чувството, че докосва не пръсти, а замразено телешко.

— Надявам се да нямате нищо против, ако споделя нашата малка шега — обърна се Глисън към Кърт. — Господин Остин си мислел, че шефът на „Океанус“ се нарича Тунук.

— А господин Глисън ми обясни, че Тунук не е човек, а зъл дух — добави Остин.

Баркър го погледна през тъмните стъкла и каза:

— Доста по-сложно е. В инуитската култура Тунук наистина се смята за зло. Той е въплъщение на това хитроумно светлинно шоу на тавана. Но подобно на други народи в човешката история, хората от Севера са почитали онова, от което са се страхували най-много.

— Значи Тунук е божество?

— Понякога. Все пак мога да ви уверя, че шефът на „Океанус“ си е съвсем истински човек.

— Признавам си грешката. Щом не е Тунук, какво е истинското му име?

— Той предпочита да пази самоличността си в тайна. Ако ви харесва да го наричате Тунук — моля. Бил е наричан и с много по-лоши имена от конкурентите си. Стои далеч от светлините на прожекторите и на нас, неговите служители, се пада участта да го представляваме. Лично аз работя за „Аврора“, която е дъщерна фирма на „Океанус“.

— Каква точно е работата ви в „Аврора“?

— Аз съм генетик.

Остин огледа стаята.

— Това тук ми се вижда доста далеч от генетиката.

— Обичам понякога да излизам от лабораторията. Аз предложих „Океанус“ да спонсорира изложбата. Имам пряк интерес към киолая. Дядото на моя дядо е бил капитан на китоловен кораб от Нова Англия. Живял е с племето и се е опитал да спре лова на моржове, който довел до изчезването им.

— Господин Глисън ми каза, че останалите ескимоси прогонили киолая, защото били крадци и убийци.

— Правели са онова, което е било нужно, за да оцелеят — каза Баркър.

— Много бих искал да остана, но ще се наложи да ме извините — каза Глисън. — Господин Остин, обадете ми се някой път и ще поговорим надълго и нашироко.

Когато Глисън си тръгна, Остин се обърна към събеседника си.

— Кажете, доктор Баркър, с какъв точно бизнес се занимава „Океанус“, че се нуждае от услугите на генетик?

Замръзналата усмивка изчезна.

— Стига, Остин. Сами сме и вече не е нужно да разиграваме това представление. Много добре знаете с какво се занимава „Океанус“. Проникнахте във фермата на Фарьорските острови, причинихте куп щети и убихте един от хората ми. Няма да го забравя.

— Гледай ти! — възкликна Остин. — Е, сега вече съм съвсем смаян. Явно ме бъркате с някой друг.

— Не мисля. Датската преса публикува навсякъде снимката ви. Нали се сещате, станяхте истински герой в Дания заради спасяването на моряците след онзи сблъсък.

— Сблъсък, устроен от вашата компания — отвърна Остин, отказал се от всякакви опити да се преструва.

— И който щеше да изпълни задачата си, ако не си бяхте напъхали носа, където не трябва. — Мекият и възпитан глас се бе превърнал в ръмжене. — Е, това вече свършва. За последен път се месите в бизнеса ми.

— Във *вашия* бизнес? Мислех, че сте скромен служител на „Океанус“, доктор Баркър... или да ви наричам Тунук?

Баркър свали очилата си и бледосивите му очи се впериха в Остин. Движещите се цветове танцуваха върху пепелявите му черти като върху екран.

— Не е важно кой съм. Това *какво* съм има пряка връзка с бъдещето ви. Аз съм *твоята* смърт. Обърни се.

Остин хвърли поглед през рамо. Зад него стояха двама набити мъже и му препречваха пътя. Бяха затворили вратата, за да не влезе някой неканен гост. Остин се зачуди кое ще му даде по-добър шанс — да блъсне Баркър през витрината или да си пробие път през мъжете към изхода. Тъкмо реши, че не му харесва нито една от възможностите, когато на вратата се почука и вътре надзърна Макдъгъл.

— Здравсти, Кърт. Търся Чарли Глисън. Извинявай за безпокойството.

— Няма проблем — каза Остин. Макдъгъл не бе тежката артилерия, но все пак щеше да свърши работа.

Стражите погледнаха Баркър, който отново си сложи тъмните очила и дари Остин с ледена усмивка.

— До следващата ни среща — каза сухо и тръгна към вратата. Стражите отстъпиха, за да му направят път, и секунда по-късно тримата мъже изчезнаха сред посетителите.

Остин и Макдъгъл не останаха дълго заедно: Мак забеляза някакъв сенатор, който бе приятел на Смитсъновия институт, и се втурна към него с надеждата да изкопчи допълнителни средства. Остин се помота сред останалите гости и когато обяви, че започват състезанията с кучешки шейни, тръгна обратно към ротондата. Зърна познати кестеняви коси, спускащи се до голи рамене. Тери явно усети погледа му, обърна се и го изгледа яростно. После се усмихна.

— Кърт, каква приятна изненада. — Докато се ръкуваха, го изгледа от глава до пети. — Изглеждаш доста представително в смокинг.

Остин не очакваше такава дружелюбна реакция след размяната на хапливите реплики на излизане от мемориала на Рузвелт.

— Благодаря. Надявам се да не мирише прекалено силно на нафталин.

Тя оправи ревера му, сякаш бяха на танцова забава по случай края на учебната година.

— Всъщност миришеш доста приятно.

— Ти също. Тази цветиста размяна на комплименти означава ли, че сме отново приятели?

— Никога не съм ти била сърдита. Може би по-скоро *обезсърчена*. — Тери се нацупи, но очите ѝ проблеснаха чувствено.

— Тогава да обявим примирие и да започнем отново.

— С удоволствие — каза тя и огледа тълпата. — Какво те е довело на този прием?

— Същото, което и теб. Сигурен съм, че не ти е убягнало от вниманието, че изложбата е дело на „Океанус“.

— Това е основната причина да сме тук.

Тери кимна към дъното на ротондата, където стоеше Бен Найтхоук. Изглеждаше неловко в черния си смокинг, не знаеше къде да си дене ръцете и пристъпваше нервно от крак на крак. Тери му махна с ръка да се приближи.

— Радвам се да се видим — каза Остин, докато се ръкуваха. — Хубав смокинг.

— Благодаря — без никакъв ентусиазъм отвърна Найтхоук. — Взех го под наем. Много е неудобен, а и... тук не се чувствам в свои води.

— Не се безпокой — каза Остин. — Повечето от редовните посетители на подобни приеми идват единствено заради храната и клюките.

— Бен се съгласи да ме придружи — каза Тери. — Маркърс реши, че може да се сети още нещо, като види изложбата.

— И така ли е?

— Все още не — каза Тери. — А ти? Научи ли нещо?

— Да — с напрегната усмивка отвърна Остин. — Научих, че не се вслушваш в предупрежденията за евентуална опасност.

— Нищо ново — каза Тери, сякаш се опитваше да запази търпение в присъствието на досадно хлапе. Остин издържа предизвикателния ѝ поглед и реши, че си губи времето с опитите си да я накара да размисли.

— Отивам да погледам състезанието с шейни — каза той. — Ще дойдете ли и вие?

— С удоволствие — каза тя и хвана Найтхоук под ръка. — И ние се бяхме запътили натам.

Един от разпоредителите ги насочи. Движението по Медисън Авеню бе спряно, за да могат наблюдателите да пресекат до Пешеходната алея. Нощта беше прекрасна. Осветени от лъчите на прожекторите, кулите от червен пясъчник на Смитсъновия замък ясно се виждаха от другата страна на широката 240 метра тревна площ. В посока към Потомак в нощното небе се издигаше изчистената бяла стрела на монумента на Вашингтон.

Голяма част от откритата тревна площ бе оградена с жълта полицейска лента и ярко осветена от преносими прожектори. Вътре бяха наредени оранжеви пилони във формата на правоъгълник. Наоколо се тълпяха стотици гости в официално вечерно облекло и

привлечени от светлините и тълпата минувачи. Виждаха се съвсем малко униформени служители от Националния парк. От другата страна на трасето, където бяха паркирани няколко камиона, се разнасяше звук като от кучкарник по време на хранене. После възбуденото скимтене и лай бяха заглушени от мъжкия глас, който се разнесе от високоговорителите:

— Добре дошли на „Жителите на ледения Север“, дами и господа. Предстои ви да видите най-вълнуващата част на представлението — състезанието с кучешки шейни. Това е нещо повече от обикновено състезание. Участниците, които са от две различни инуитски общности в Канада, ще демонстрират уменията, необходими за оцеляване в Арктика. Ловецът трябва бързо да приближи жертвата си и да използва харпуна си с безупречна точност. Както знаете, по това време на годината във Вашингтон не вали много сняг — водещият направи пауза, докато смехът утихна. — Затова вместо с плазове, шейните на състезателите са с колела. Приятно гледане!

Около камионите се раздвижиха някакви фигури, след което се разделиха на две групи — бутаха две шейни към ограденото пространство. Шейните — яркосиня и огненочервена — спряха една до друга. После изведоха кучетата и ги впрегнаха в ремъците.

Хъскитата се развълнуваха още повече от предстоящото тичане. Лаят се извиси в кресчендо и нетърпеливите кучета опънаха ремъците. Двата отбора от по девет кучета, разделени на четири двойки и един водач, упражняваха огромно количество мускулна сила, когато бяха впрегнати заедно. Макар да бяха сложили спирачките и да държаха ремъците с всички сили, кучкарите едва удържаха шейните на място.

Двама мъже, очевидно водачите, се отделиха от останалите и се настаняха в шейните. Секунда по-късно изстрел оповести началото на състезанието. Кучетата се втурнаха и шейните полетяха напред като ракети. Животните моментално се затичаха с всички сили. Несигурни в тревното трасе, водачите леко намалиха при приближаването на първия завой. Шейните малко поднесоха, но се върнаха в трасето и останаха една до друга до следващия завой, който също бе взет успешно.

Шейните отново летяха с пълна скорост и вече приближаваха мястото, където зад жълтата лента стояха Остин, Тери и Бен. Водачите

подкарваха кучетата със силни крясъци. Поради меката вечер не бяха с дебелите си кожени дрехи, а само по тесни кожени панталони, напъхани в ботушите им. По голите им гърди се стичаше пот.

Шейните бяха модифицирана метална версия на онези, използвани за обучение на кучетата при липса на сняг. Стоманените мрежести платформи с дължина метър и осемдесет и ширина около метър бяха поставени на по четири самолетни колела. Водачите стояха с крака върху тесните странични удължения, привели тела над лостовете за управление, за да намалят съпротивлението на въздуха и да поставят по-ниско центъра на тежестта. Шейните летяха толкова бързо, че лицата им се виждаха като размазани петна.

Когато започнаха третата обиколка, състезателите бяха все още рамо до рамо. Червеният — беше от вътрешната страна — се опита да спечели преднина, като вземе завоя по-рязко. Шейната му силно се наклони и колелата от външната страна се вдигнаха няколко сантиметра. Водачът умело компенсира с тежестта на тялото си и докосване на спирачката и колелата отново опряха земята. Синият състезател се възползва от неуспешния му опит и макар да се намираще от външната страна, взе завоя с възхитителна прецизност и спечели четвърт дължина на правата отсечка.

Тълпата ликуваше и направо полудя, когато синята шейна се откъсна с половин дължина. Още малко и щеше да успее да застане пред червената, като по този начин водачът ѝ на практика щеше да лиши съперника си от възможността да контролира състезанието. Синият водач непрекъснато се озърташе през рамо в очакване на удобен момент, който настъпи на четвъртия и последен завой.

Намиращата се от външната страна водеща шейна започна със съвършено пресметната скорост и под точен ъгъл да се намества пред другия състезател. Внезапно червената шейна рязко се изнесе вдясно и предното ѝ колело докосна задното дясно на водача. Синята шейна поднесе от сблъсъка и водачът се помъчи да я овладее. Кучетата усетиха, че ще последва удар с камшик, и се опитаха да го избегнат, като задърпаха още по-силно, но действащите върху леката шейна центробежни сили се оказаха прекалено големи.

Синята шейна се килна и се преобърна. Водачът излетя във въздуха като изстрелян с оръдие. Падна тежко на земята, претърколи се няколко пъти и остана да лежи неподвижно. Кучетата продължиха

да тичат, влачеха шейната, после започнаха да се хапят. Няколко души се мушнаха под жълтата лента и се втурнаха да ги спрат, други затичаха да помогнат на падналия водач.

Червеният състезател продължи с пълна скорост, макар да бе спечелил състезанието, и не забави, докато не премина финалната линия. Скочи в движение от шейната и сграбчи харпун от едно буре. И без да спре, за да се прицели, го запрати към поставената край пистата мишена. Острието се заби точно в центъра ѝ. След това мъжът извади от колана си томаха и също я метна към мишената. Отново улучи центъра.

Вдигна юмруци във въздуха, нададе смразяващ кръвта победен крясък и закрачи наперено по трасето с разтегната в усмивка широка уста. Арогантното му поведение сложи край на всички съмнения, че сблъсъкът може би е бил случаен. От зашеметената тълпа се чу дюдюкане, присъединиха се и други и се извисиха в гневен хор — зрителите изразяваха неодобрението си към подобна победна тактика. После, отвратени от състезанието, тръгнаха обратно към музея.

Състезателят протегна ръка към отдалечаващите се зрители, сякаш призоваваше някой да се осмели да му се изпречи. Обходи с поглед тълпата, сякаш търсеше някой достатъчно храбър и безразсъден, за да му се противопостави. Видя Остин и тъмните му очи се свиха в цепки. Остин се напрегна. Само на няколко крачки от него стоеше мъжът, който го бе наръгал и бе хвърлил ръчна граната в лодката му при Портата на русалката. Можеше да го познае по горящата в очите му дива омраза, дори да не бяха вертикалните татуировки по бузите и безформената маса, която бе представлявала нос преди първата им среща.

Дебелите устни на тъмното широко лице оформиха беззвучна дума. „Остин“.

Остин остана поразен, че мъжът знае името му, но скри изненадата си и каза подигравателно:

— Отдавна не сме се виждали, Нанук. Длъжник си ми за пластичната операция, която направих на хубавото ти личице.

Водачът пристъпи напред, докато помежду им не остана само педя разстояние. Разделяше ги единствено жълтата полицейска лента. Остин усети зловонния му дъх.

— Казвам се *Умейлик* — изръмжа. — Искам да ме викаш по име, когато ме молиш за милост.

— Не те виня, че не си доволен от работата ми върху носа ти — спокойно отвърна Остин. — Не ми даде кой знае колко материал. Плати ми за лодката, която съсипа, и ще смятам сметките за уредени.

— Единствената отплата, която ще получиш, е *смъртта* — изръмжа мъжът.

Дебелите му пръсти се спуснаха към колана и започнаха да измъкват костения нож от канията. Макар повечето зрители да си бяха тръгнали, наоколо все още имаше хора. Остин обаче усети, че това не означава безопасност и че този мъж няма да се поколебае да го убие дори пред десетки свидетели. Сви десния си юмрук, готов да го стовари върху счупения му нос — именно там щеше да нанесе най-много и най-болезнени поражения.

С крайчеца на окото си забеляза внезапно движение. Бен Найтхоук се бе втурнал срещу водача. Индианецът бе прекалено лек и атаката му — прекалено неумела, за да бъде успешна. Водачът изсумтя и набитото му тяло леко потрепери от сблъсъка, но се удържа на крака и силният му удар запрати Найтхоук настрана.

Ръката му отново посегна към ножа и мъжът направи крачка напред, но замръзна от внезапно разнеслите се гневни възгласи. Водачът на синята шейна тичаше към тях, следван от няколко души. Лицето му бе изцапано с прах и кръв. Умейлик рязко се извъртя към новодошлите. Размениха гневни думи, очевидно във връзка с тактиката на състезанието. Червеният водач хвърли бърз поглед през рамо към Остин, разбута останалите и тръгна към камионите.

Тери бе коленичила до Найтхоук. Остин приклепна до нея. Индианецът се бе отървал само със синина под окото.

— Този човек уби братовчед ми — каза той, докато се изправяше.

— Сигурен ли си? — попита Тери.

Найтхоук само кимна. Замаяният му поглед се закова във вървящия през тревата Умейлик и той понечи да тръгне след него. Остин му препречи пътя.

— Той ще те убие.

— Не ми пука.

— Сега не е времето — каза Остин с тон, ясно даващ да се разбере, че няма да отстъпи.

Найтхоук разбра, че решимостта му не е достатъчно силна, за да му помогне да преодолее широките рамене на Кърт, изруга и закричи към музея.

— Благодаря, че го спря — каза Тери. — Трябва да се обадим на полицията.

— Добра идея. Но май ще ни е трудно да я осъществим.

От музея към тях идваха хора. Най-отпред крачеше високият доктор Баркър. Щом се приближи, поздрави Остин като отдавна изчезнал приятел.

— Радвам се да те видя, Остин. Тръгвах си и се отбих да ти кажа сбогом.

— Благодаря. Лично аз не съм тръгнал наникъде.

— О, може, но *ние* сме тръгнали. Умейлик те очаква с приятелката ти. Скоро ще научиш защо е кръстен на кремъчното копие, с което инуитите ловят тюлени.

Баркър посочи към средата на трасето за надбягване — там стоеше Белязаната мутра. След това продължи към очакващата го лимузина, съпровождан само от двама телохранители: другите му хора останаха на тревата.

Откъм камионите към тях затичаха още. Остин набързо прецени, че са поне двадесет. Дватама с Тери нямаха кой знае какви шансове. Изгледите им за спасение намаляха още повече, когато двама мъже изтичаха до преносимите прожектори, осветяващи трасето, и започнаха да ги изключват.

Най-близкото ченге се намираше на Медисън Авеню и спираше движението, за да могат гостите да се върнат в музея, а минувачите да продължат разходките си. Острият поглед на Остин проследи сенките, които се плъзнаха по тревата в типичната маневра за заобикаляне.

Той хвана Тери за ръка и се опита да я поведе към музея, но хората на Баркър преградиха пътя им. Сцената от Копенхаген се повтаряше, но този път наблизо не се виждаха кофи за боклук с удобни за защита и нападение капаци. Виждаха се само неколцина минувачи и дори двама служители на Националния парк, които крачеха наблизо, без да подозират за разиграващата се драма, но Остин реши да не вика за помощ. Всеки, към когото се обърнеше, също щеше да бъде изложен на ужасната опасност.

Един прожектор остана да свети. Умейлик бе застанал в кръга му, изпъчен като второкласен актьор. Ръката му бе върху ножницата. Хората му приближаваха отстрани и отзад. Остин нямаше избор. Хвана Тери за ръка и двамата бавно закрачиха към сигурната си смърт.

Въпреки аурата на смърт във въздуха Остин беше неестествено спокоен. Бе развил способността да пренасочва съзнанието си към нещо, което можеше да опише най-добре като по-бърз ход на ума. Докато синапсите му продължаваха да пращат, един вътрешен глас забавяше мисловния му процес, спокойно се заемаше с получените от сетивата детайли и формулираше план за действие.

Пред двамата с Тери се очертаваха две възможности. По знак на своя водач мъжете от двете им страни можеха да ги нахлуят с томаховките си. По-вероятно обаче бе Белязаната мутра да ги убие лично, както бе обещал. Остин работеше и върху трета възможност, макар това да не бе очевидно за ескорта им. Огледа се страхливо, та всички да си помислят, че е обхванат от паника и объркване, докато мислено набелязваше пътя за бягство и изчисляваше шансовете.

Тери стисна ръката му.

— Кърт, какво ще правим? — Гласът ѝ почти не трепереше.

Остин пое облекчено дъх. Значи Тери бе далеч от идеята да се предава и също търсеше начин за измъкване от положението. Решимостта ѝ означаваше, че е в състояние да прибегва до скрити резерви. „Ще ѝ потрябват“, помисли си Остин.

— Продължавай да вървиш. Просто си представи, че си на разходка в парка.

Тери хвърли поглед към мъчливите им спътници.

— Разходка, казваш? Парк? Не съм се забавлявала така от приключението ни в Копенхаген.

Искрицата хумор бе добър знак. Направиха още няколко крачки напред.

— Кажа ли „дий“, искам да не се отделяш от мен промърмори той.

— „Дий“ ли?

— Да. Не се отделяй. Ако трябва, яхни ме на конче. Където и да тръгна, идваш с мен.

Тери кимна. Продължиха да вървят, все по-бавно. Бяха доближили достатъчно Белязаната мутра, за да видят твърдите му очи, блестящи като черни диаманти под линията на бретона. Другите не бързаха — явно се опитваха да удължат ужаса колкото се може повече. В черните си униформи приличаха на опечалени, съпровождащи свой близък в последния му път. Остин ги разглеждаше единствено като опасни препятствия, които трябва да бъдат премахнати или преодолен. Реално вниманието му бе съсредоточено вляво. Червената шейна бе оставена не разпрегната. Кучетата клечаха или лежаха свити на тревата, с притворени клепачи и отворени в кучешка усмивка уста.

Пое дълбоко дъх. Всичко зависеше от уцелването на правилния момент.

Още една стъпка към края на живота им.

Белязаната мутра чакаше. Ръката му докосна дръжката на костения нож в канията, жестоката му уста се разтегли в усмивка като на човек, облизващ се при вида на крехка пържола. Каза нещо на неразбираем език — само няколко думи, вероятно някаква злорада забележка, но тя отклони вниманието на хората му. Всички погледнаха към него.

Остин стисна ръката на Тери и прошепна:

— Готова!

Тя стисна ръката му в отговор.

— Дий!

Остин рязко отстъпи вляво, дръпна Тери и се хвърли към пролуката между мъжете. Те се опитаха да им препречат пътя, но в последния миг Остин промени посоката, пусна ръката на Тери, вложи цялата си сила в рамото си и блъсна в слънчевия сплит стража отляво. Той издаде звук като от повреден парен двигател и се преви.

Другият страж се втурна към него с томаховка в ръка. Остин използва инерцията от първия сблъсък, надигна се и го блъсна с другото си рамо. Ударът изхвърли ескимоса във въздуха. Томаховката полетя нанякъде и се изгуби в тревата.

Тери бе точно зад Остин. Още няколко скока и стигнаха шейната. Кучетата наостриха уши. Остин сграбчи рамката и я стисна здраво. Не искаше кучетата да се втурнат преждевременно напред. Без да чака подканяне, Тери се претърколи върху платформата, седна с протегнати

напред крака и сграбчи рамката. Остин освободи спирачката и изкрещя властно:

— Дий!

Разбира се, водачите на шейни използваха инуитски команди, но от тона му кучетата идеално разбраха какво се иска от тях. Остин пък бе морски вълк, но това не му пречеше да развива и сухоземни умения. За съжаление, управлението на кучешки шейни не бе сред тях. Беше опитвал на няколко пъти като разнообразие от ските, но след като се озова в две-три преспи, се убеди, че управлението изглежда по-лесно, отколкото е в действителност. Водачът трябваше да балансира на плъзгачи, които изглеждаха тънки като остриета на ножове, като същевременно се опитва да контролира глутница животни, отделени от роднините си вълци относително съвсем неотдавна. Кучетата бяха измамно дребни, но когато бяха обединени в екип, късите им крака образуваха невероятна експлозия от сила.

Знаеше също, че водачът на шейната трябва да се утвърди и като водач на глутницата, ако иска твърдоглавите кучета да се подчиняват на командите му. Животните бяха скочили на крака още преди да изреве командата. Ремъкът се опъна и Остин едва не изтърва лостовете за управление. Затича се малко, като буташе шейната, после скочи на нея и остави кучетата да свършат останалото. Те залаяха, радостни да направят онова, за което ги биваше най-много — да тичат до последните си сили.

Хората на Белязаната мутра се опитаха да препречат пътя му. Кучетата обаче бяха прекалено бързи. Излаяха ликуващо, докато се отдалечаваха от преследвачите си. Остин експериментира с управлението. Пробва с „дий“ и „дай вляво“, за да ги накара да завият, и с радост откри, че глутницата разбира и чужди езици. Завиването изискваше и внимателно докосване на кормилото, особено на остриите завои. При прекалено рязко движение шейната се изместваше настрани, макар че тежестта на двама души държеше и четирите колела плътно на земята.

Тежестта обаче забавяше скоростта им. Остин не бе обмислил този проблем — просто бе решил, че ще успее да изпревари тичащ човек и особено яката и набита Белязана мутра и късокраките му другари. Увереността му се изпари, когато погледна назад. Умейлик бе скочил в другата шейна и летеше по петите им. Остин зави от тревата

към алеята и шейната набра скорост върху гладкия асфалт. По алеята обаче не бяха сами и това вече бе проблем — наложи се да се провира между препятствията като слаломист. Размина се на косъм с млада двойка и профуча край един човек, разхождащ подобен на играчка пудел, който се разджавка. Една жена с ролери падна в калта и почна да ругае. Гневни викове и проклетия следваха шейната, докато Остин викаше на кучетата да тичат все по-бързо и по-бързо.

Зачуди се колко дълго ще издържат бягащите с все сила животни и реши, че не им остава много време. Бяха свикнали да тичат в студ и сняг и заради дебелиите си кожуси щяха бързо да прегреят в топлата вечер. Прецени обстановката. Носеха се по алеята, като се отдалечаваха от музея, в посока към Замъка и района на Смитсъновия институт. Погледна назад. Умейлик скъсяваше разстоянието и скоро щеше да ги настигне.

— По-бавно — заповяда той на кучетата и натисна леко спирачката, за да подсили командата. Кучетата намалиха.

— Какво правиш? — извика Тери.

— Скачай!

— Какво?

— Скачай и тичай към светлините и хората при Смитсъновия институт. Не мога да му избягам, докато и ти си в шейната. А той гони мен, не теб!

Тери неохотно преодоля естествената си склонност да противоречи — разбираше идеално опасното положение, — претърколи се от шейната, скочи на крака и побягна. Остин изкрещя на кучетата да се размърдат и те отново се втурнаха с пълни сили напред. Рязко зави надясно към една странична алея. Сега шейната бе по-лека, реагираше по-добре и се движеше по-бързо. Той с радост забеляза, че Белязаната мутра продължава да го преследва. Тери бе в безопасност, но пък намаляването на скоростта бе дало възможност на Умейлик да съкрати разстоянието, което ги делеше.

В очите на Остин се стичаше пот. Той избърса чело с ръкава на смокинга и пак хвърли поглед през рамо. Белязаната мутра бе намалил разстоянието наполовина. Остин избягна още един пешеходец и погледна напред. В далечината различаваше белия обелиск на монумента на Вашингтон. Вероятно около него имаше въоръжена охрана, но нямаше начин да успее да се добере дотам. Кучетата

започваха да се изморяват. Усети как леко забавиха крачка и шейната започна да се държи като оставаща без бензин кола. Опита се да накара кучетата да се движат по-бързо с цъкащия звук, който бе чул по време на състезанието.

По улицата пред него се движеха автомобили. С малко късмет и точно преценяване на времето можеше да пресече и да остави преследвача си от другата страна на улицата. Шейната изскочи от Пешеходната алея на тротоара. Остин видя пролука между две коли и се насочи към нея с надеждата да пресече платното. Кучетата се поколебаха, но той им викна и те продължиха напред. Лапите на водача вече бяха на платното, когато една от вездесъщите лимузини, изпълващи вашингтонските улици, се появи буквално от нищото и го засече.

Остин натисна с всичка сила лоста за управление. Водещото куче бе доста пред него и вече се бе втурнало надясно, следвано от останалите кучета и шейната. Тя се наклони под ъгъл като платноходка на напречен вятър. Остин компенсира с тялото си и колелетата отново докоснаха земята. Кучетата продължаваха да тичат по тротоара. Белязаната мутра бе минал под ъгъл и се носеше по тротоара само на няколко метра от Остин.

Двете шейни летяха успоредно като състезателните колесници от филма „Бен Хур“. Остин си помисли дали да не се откаже от управлението — кучетата май щяха да се справят по-добре от него. Просто трябваше да се държи здраво, за да не падне. Не можеше да се сравнява по умения с другия водач. Шейните се носеха една до друга толкова близо, че двамата почти можеха да се докоснат. И тогава Белязаната мутра вдигна ръка и насочи към Остин пистолет. Деляха ги само няколко стъпки.

Остин изпита чувството, че някой току-що е нарисувал мишена на челото му. Но точният изстрел нямаше да е лесна работа. Белязаната мутра държеше лоста с лявата си ръка, а пистолета — с дясната. Лишената от стабилно управление шейна се люшкаше и водачът ѝ не можеше да се прицели. Въпреки това се опита и стреля.

Куршумът мина над Остин. Това обаче не го успокои. Белязаната мутра щеше да продължи да стреля, докато не останеше без патрони. Дори летящото олово да пропуснеше Остин, можеше да пострада някой невинен. Като действаше по-скоро инстинктивно, отколкото

разумно, той дръпна спирачките. Шейната на ескимоса се озова малко пред него. Остин повтори мръсната тактика на Умейлик от състезанието и насочи шейната си вдясно. Предното колело докосна задната гума на другата шейна и Беязаната мутра залитна.

Маневрата бе рискована, но имаше желания ефект. Беязаната мутра държеше лоста за управление само с една ръка и не бе в състояние да овладее шейната. Тя поднесе и се преобърна, а Беязаната мутра се стовари на земята. Пистолетът отлетя от ръката му и изтрака по тротоара. Кучетата продължиха да тичат — влачеха преобърнатата шейна, — но после се усетиха, че само си пилеят силите, и спряха.

Остин нямаше време за ликуване. Кучетата му дърпаха шейната към Конститушън Авеню. Той им изкрещя да спрат и дръпна спирачките докрай, но без резултат. Кучетата се бяха подплашили от изстрела, а може би бяха раздразнени от непохватното му управление и усещаха, че той просто се вози. Излетяха на претоварения булевард, без да се оглеждат.

Шейната отлетя от бордюра, понесе се във въздуха и се стовари с четирите си колела върху асфалта. Зъбите на Остин изтракаха. Разнесе се пронизителен вой — шофьорът на един огромен като къща джип натисна рязко спирачки и масивната хромирана решетка се озова само на сантиметри от шейната. Остин успя да зърне ужасеното лице зад волана. Очите на шофьора щяха да изскочат от орбитите при вида на човек в смокинг, който кара теглена от кучета шейна по най-оживения булевард на Вашингтон.

Единственото, което можеше да направи Остин, бе да се държи с всички сили и да не позволи на шейната да се преобърне. Ушите му се изпълниха с писък на спирачки, чу трясък на ударени брони. Последваха още удари и верижната реакция продължи. Във въздуха се носеше миризма на изгоряла гума. В следващия миг той вече бе пресякъл булеварда и кучетата се качваха на отсрещния тротоар. Шейната се движеше достатъчно бавно, за да успее да скочи от нея, преди да се блъсне в бордюра. Изтощени от тичането в непривичната жегата, кучетата нямаха никакво желание да продължат — просто се проснаха на тротоара и задишаха тежко, изплезили езици до земята.

Остин погледна назад към хаоса, който бе оставил на Конститушън Авеню. Движението от неговата страна бе спряло,

ядосани хора слизаха от колите си, за да си разменят номера на автомобили и книжки. Белязаната мутра стоеше на отсрещния тротоар, по лицето му се стичаше кръв. Измъкна ножа от колана си, стисна го до гърдите си и стъпи на платното, но спря при звука на клаксоните. После се появи един от кучешките камиони от състезанието, отби, спря и скри за няколко секунди ескимоса от погледа на Остин. Когато камионът потегли, Умейлик бе изчезнал.

Остин отиде до тежко дишащите кучета и почна да ги потупва по главите.

— Ще го направим пак, но някой друг път — обеща им.

Изтупа смокинга си, но много добре осъзнаваше, че сигурно прилича на завръщащ се от няколкодневен запой алкохолик. Сви примирено рамене и тръгна към музея. Тери стоеше на Конститушън Авеню до четириетажната гранитна сграда. Непокойното ѝ изражение изчезна, щом го видя да крачи към нея. Метна се на шията му.

— Слава богу, че си добре — каза тя и се притисна до него. — Какво стана с онзи отвратителен тип?

— Закъса във вашингтонското движение и се отказа. Извинявай, че се наложи да те изритам.

— Няма нищо. И друг път са ме изхвърляли мъже, макар че това е първият път да ме изхвърлят от кучешка шейна.

Каза му, че веднага след като се разделили, открила полицейски патрул недалеч от Замъка. Обяснила, че се опитват да убият приятеля ѝ на Пешеходната алея, и макар ченгетата да я изгледали като полудяла, все пак отишли да проверят. Тя пък изтичала до музея да потърси Бен, но от него нямало и следа. Тъкмо се чудела какво да прави, когато чула клаксоните, излязла на булеварда и видяла Остин да се мъкне по тротоара.

Взеха такси до колите си и се разделиха с дълга целувка и с обещанието да се чуят на следващия ден.

Пред дома на Остин бе спрял тюркоазен автомобил на НАМПД, а входната врата бе отключена. Щом влезе, той чу от уредбата да се носи музиката на квартета на Дейв Брубек. В любимото му черно кожено кресло с питие в ръка се бе настанил Руди Гън, вторият по важност човек в НАМПД. Гън бе дребен, слаб, с тесни рамене и също

така тесни бедра. Беше майстор на логистиката, възпитаник на Анаполис и бивш капитан III ранг от флота.

— Надявам се нямаш нищо против, че нахълтах в дома ти — каза Гън.

— Няма проблем. Нали затова ти дадох кода на ключалката.

Гън посочи чашата си.

— Запасите ти от шотландско малцово уиски понамаляха.

— Устните му се изкривиха в типичната му пакостлива усмивка.

— Ще поговоря с иконома по този въпрос. — Остин посочи книгата в скута на Гън. — Не знаех, че си падаш по Ницше.

— Намерих го на масичката за кафе. Доста добро четиво.

— Може и да е по-тежко, отколкото ти се струва — каза Остин и отиде до бара, за да си забърка питие.

Гън остави книгата и взе една папка от страничната масичка.

— Благодаря, че ми прати доклада. Доста по-интересен е от писанията на Ницше.

— И аз мисля така — каза Остин и се настани на дивана с чаша в ръка.

Гън понамести дебелиите си очила в рогови рамки, отвори папката и каза:

— В случаи като този си давам сметка какъв скучен живот водя. Наистина си си сбъркал професията. Трябвало е да станеш автор на сценарии за видеоигри.

Остин отпи голяма глътка от питието си. Наслаждаваше се на силния аромат на тъмния ром и тръпчивостта на ямайската джинджифилова бира.

— Е, не. Тази история е твърде пресилена.

— Не съм съгласен, приятелю. Какво пресилено има в тайнствена корпорация, потопяваща кораби с дистанционно? Отдавна забравена пещера с фантастични рисунки по стените на Фарьорските острови? Създание от „Челюсти“, което те захваща за задника? — Гън започна да се смее неудържимо. — Е *това* е нещо, което би ми се искало да видя с очите си.

— Свърши се с уважението в днешни времена — оплака са Остин.

Гън се овладя и прелисти още няколко страници.

— Списъкът продължава. Ескимоси убийци, ловуващи хора вместо тюлени. О, естествено, и адвокатка на радикална екозащитна група... — Той вдигна очи. — Висока и слаба предполагам.

Остин се замисли за фигурата на Тери.

— Бих казал, по-скоро средна на ръст, но доста засукана.

— Е, не може всичко хубаво накуп. — Гън потупа папката и огледа критично Остин, без да пропуска мръсните обувки, изкривената папийонка и дупката на коляното. — Да не би да са те изхвърлили от приема? Изглеждаш малко... тъъ... посмачкан.

— Приемът си беше много добре. Научих обаче, че Вашингтон го ръфат кучета.

— Нищо ново не ми казваш. Надявам се, че смокингът ти не е взет под наем.

— По-лошо — отвърна Остин. — Мой е. Може би НАМПД ще ми купи нов.

— Ще предам молбата ти на адмирал Сандекър.

Остин наля още питиета и разказа за срещата с Маркърс Райън и последвалите събития.

След като изслуша всичко, без да каже нито дума, Гън отново потупа доклада в скута си.

— Някакви идеи как приключението с кучешката шейна се връзва с тази шантава история?

— Идеи колкото щеш, но не са последователни. Ще обобща онова, което ми е известно, в едно изречение. Шефовете на „Океанус“ се справят най-безмилостно с всеки, който им се изпречи на пътя.

— И аз бих стигнал до същото заключение на базата на онова, което разказа. — Гън млъкна и се намръщи. Имаше дарбата да мисли безстрастно и точно като компютър. Обработваше купища информация и мигом отделяше зърното от плявата. — Ами онзи баск, Агирес?

— Интересен образ. Той е неясната карта в играта. Говорих с един приятел от ЦРУ. Агирес може би е, а може и да не е свързан с баските сепаратисти. Перлмутер в момента търси подробности за рода му. Засега зная само, че е или баски терорист, или археолог любител. Избирай каквото ти се хареса.

— Може пък той сам да ни каже. Жалко, ако му нямаш координатите.

Остин остави питието си, извади портфейла от джоба си и измъкна визитката на Агирес. Гън прочете телефонния номер на обратната страна и изръмжа:

— Защо пък не?

Остин вдигна слушалката и набра номера. Беше уморен от тазвечерните перипетии и очакванията му не бяха особено големи. Затова се изненада, когато чу познатия басов глас.

— Каква приятна изненада, господин Остин. Сигурен бях, че ще се обадите пак.

— Надявам се да не прекъсвам нещо важно.

— Не, в никакъв случай.

— Все още ли сте на Фарьорските острови?

— Не, по работа съм във Вашингтон.

— Във Вашингтон?

— Да, риболовът на Фарьорските острови не оправда репутацията си. С какво мога да ви помогна, господин Остин?

— Обаждам ви се да ви благодаря, че ме измъкнахте от едно затруднено положение в Копенхаген.

Агирес не се опита да отрече, че хората му са прогонили въоръжените с бухалки биячи. Само се разсмя и каза:

— Определено имате дарба да се забърквате в големи каши, приятелю.

— Повечето от бедите ми са свързани с една компания — „Океанус“. Надявах се, че ще можем да побъбрим по този въпрос. Тъкмо ще ми кажете и докъде сте стигнали с археологическите си проучвания.

— С най-голямо удоволствие — каза Агирес. — Утре сутринта имам срещи, но следобедът ми е свободен.

Уговориха се за часа и Остин надраска набързо упътването как да стигне до адреса на Агирес. Затвори и тъкмо започна да предава разговора на Гън, когато телефонът иззвъня отново. Обаждаше се Дзавала — беше се върнал от Европа. Бе оправил проблемите на „Морска минога“ и бе напуснал кораба, когато „Бийб“ бе поканен от датския „Тор“ да се присъедини към изследователския проект на Фарьорските острови.

— Просто исках да те уведомя, че съм си вкъщи и че смятам да прекарам нощта с една прекрасна млада дама — каза Дзавала. —

Някакви новини след последната ни среща?

— Обичайната история. Тази вечер например един луд ескимос ме преследваше с кучешка шейна по пешеходната алея с намерението да ми свети маслото. Като изключим това, всичко е кротко.

Последва мълчание.

— Майтапиш се, нали? — най-сетне се обади Дзавала.

— Не. Руди е тук. Прескочи насам и ще чуеш цялата гадна история.

Дзавала живееше в малка сграда в Арлингтън, в която навремето се бе намирала кварталната библиотека.

— Май ще си отменя срещата. Идвам след малко.

— А, още нещо. Още ли пазиш онази бутилка текила, на която ѝ се бяхме закатали на Фарьорските острови?

— Естествено.

— Няма да е зле да я вземеш.

На следващия ден на път към централата на НАМПД Остин се отби в Музея по естествена история. Глисън беше в изложбената зала и не изглеждаше особено щастлив. Гостите, музиката и храната от приема бяха изчезнали, но не това бе основната му грижа. Витрините бяха празни. Не бяха оставили дори плакатите.

— Ужас, пълен ужас — сам си говореше Глисън.

— Да не е имало сезонна разпродажба? — попита Остин.

— По-лошо! Пълна катастрофа. Спонсорите прекъснаха изложбата.

— Могат ли да го направят? — Още докато го казваше, се усети, че задава тъп въпрос.

Глисън махна с ръка.

— Да, според малката добавка към договора, която настояха да подпишем. Имат правото да прекъснат изложбата, когато пожелаят, срещу малка парична компенсация.

— И защо я закриха?

— Проклет да съм, ако зная. От рекламната фирма, която движеше нещата, казаха, че просто изпълняват нареждания.

— А доктор Баркър?

— Опитях се да се свържа с него, но е изчезнал яко дим.

— Вие сте били най-близко до „Океанус“ в сравнение с повечето хора. — Остин мина към основната причина, поради която се бе отбил тук. — Какво знаете за доктор Баркър?

— Съвсем малко. По-известен ми е един негов прародител.

— Капитанът на китоловния кораб ли?

— Да, Фредерик Баркър-старши. Един от ножовете на киолая, които бяха изложени, първоначално е бил негов. Направен е преди повече от век. Ужасяващо оръжие, същински бръснач. Заболяваше ме коремът само като го погледна.

— Къде мога да намеря информация за капитан Баркър?

— Като за начало можете да започнете от кабинета ми. — Глисън хвърли нещастен поглед към празните витрини. — Елате. Тук бездруго няма много за гледане.

Кабинетът му се намирал в административното крило. Глисън направи знак на Остин да се настанява и измъкна някакъв стар том от лавицата. Заглавието гласеше „Капитани китоловци от Ню Бедфорд“. Той отвори книгата на една отбелязана страница и я сложи пред Остин.

— Изрових я в библиотеката веднага щом се заговори за изложбата. Това е капитан Баркър. Шкиперите от Нова Англия били сурови мъже. Мнозина ставали капитани, преди да навършат тридесет. Бунтове, ужасни бури, враждебни местни жители — това за тях било ежедневие. Несгодите правели от едни чудовища, а от други — хуманисти.

Остин разгледа зърнестата черно-бяла фотография. Баркър бе с ескимоско облекло и бе трудно да се различат чертите му. Лицето му бе оградено от поръбена с кожа качулка, а очите му бяха скрити от костени очила с хоризонтални цепки за гледане. По брадичката му имаше бяла четина.

— Интересни очила — каза Остин.

— Слънчеви са. Инуитите много добре знаели опасността от ослепяване от снега. Очилата били особено важни за Баркър, който явно е бил чувствителен към светлината. В рода му има албинизъм. Казват, че именно затова прекарал толкова много зими далеч на север — за да избегне пряката слънчева светлина.

Глисън обясни, че през 1871 година корабът на Баркър „Ориент“ претърпял крушение и капитанът бил единственият оцелял.

— Местните спасили живота му и той прекарал зимата в ескимоското селище. Разказва как жената на вождя свалила ботушите му и стоплила замръзналите му крака с топлината на голите си гърди.

— Мога да се сетя и за по-неприятни начини за стопляне. Но къде е мястото на племето киолая в цялата тази история?

— Именно те са спасителите му.

— Изглежда доста необичайно, като се има предвид какво ми разказахте за тях. По-скоро бих очаквал, че подобни кръвожадни хора ще убият всеки чужденец.

— При обичайни ситуации — да, но не забравяйте, че Баркър се е отличавал от обикновените китоловци. С чисто бялата си коса, кожа

и очи сигурно им се е виждал като някакъв снежен бог.

— Или може би Тунук.

— Всичко е възможно. Баркър не е бил особено словоохотлив по някои въпроси. Квакерското общество в Ню Бедфорд не би одобрило, ако някой от тях се представя за бог. Все пак преживяното доста го променило.

— В смисъл?

— Станал твърд природозащитник. Когато се завърнал, започнал да убеждава всички да спрат да избиват моржовете. Киолая нахлували в ловните територии на другите племена също като улична банда, завладяваща нов пазар на дрога. Отвличали жените и отнемали сечивата на покорените. В резултат на това останалите инуитски племена гладували, докато не се обединили и не прогонили натрапниците. Баркър виждал този конфликт за моржово месо и искал да го прекрати. Бил благодарен на киолая и си мислел, че ако моржовете бъдат спасени, ескимосите може би ще престанат да се занимават с грабежи и убийства.

— Прав ли е бил?

— Според мен е бил наивен. Не вярвам нещо, освен бруталната сила да е било в състояние да промени поведението на киолая.

Остин се замисли. Като любител на философията, той дълбоко вярваше в теорията, че миналото се повтаря. Киолая можеха да се окажат ключът към разплитането на загадките около „Океанус“.

— Къде мога да науча повече за това племе?

— Вероятно в отчетите на канадската полиция. Няма много информация за тях от диаспората им до наше време, но въпреки това попаднах на една безумна история, която потвърждава онова, което споменах за обожествяването. — Глисън се порови в чекмеджето и измъкна една изрезка от „Ню Йорк Таймс“ от 1935 година, прибрана в найлонов плик. Бяха указани датата и мястото — Хъдсъновият залив. Кратката дописка гласеше:

„Арктика добави още една загадка към историята на полярните изследвания, когато един полупобъркан немец се появи от замръзналата тундра с твърдението, че е единственият оцелял при катастрофа с въздушен кораб.

Според канадските власти германецът, представящ се като Герхард Хайнц, бил докаран от група неизвестни ескимоси, които по всяка вероятност са били и неговите спасители. Наш репортер откри господин Хайнц в болницата, в която той почина малко по-късно. В интервюто за вестника г-н Хайнц казва:

«Участвах в тайна експедиция до Северния полюс за славата на Отечеството. Кацнахме на полюса, но на връщане видяхме скованите от ледовете останки на разбит кораб. Капитанът настоя да се приземим и да ги огледаме. Корабът бе много древен, вероятно на стотици години. Извадихме едно замръзнало тяло, което поставихме в хладилника на кораба, както и някои други необичайни предмети.

След като се издигнахме и прелетяхме известно разстояние, се появиха механични проблеми и се наложи да кацнем отново. Оцелелите решиха да се опитат да прекосят леда, но аз останах да пазя цепелина. Бях на косъм от смъртта, когато местните жители ме откриха и спасиха живота ми».

Господин Хайнц спомена, че местните не говорили английски, но научил, че се наричали «киолая». Твърдеше, че го взели за слязъл от небето бог, и когато ги помолил с жестове да го отведат до най-близкото селище, се подчинили.

Представители на германските власти отрекоха да имат каквато и да било информация за господин Хайнц или за въздушна експедиция до Северния полюс“.

Остин помоли Глисън за ксерокопие на статията и му благодари за времето и информацията.

— Съжалявам за изложбата — каза на излизане.

— Ох — Глисън поклати глава. — Просто не мога да разбера защо така внезапно се отказаха. Между другото, чухте ли за сенатор Греъм? Още една катастрофа. Един от най-големите ни поддръжници.

— Мисля, че го видях снощи на приема — каза Остин.

— Да, наистина. Докато се връщал към Вирджиния, колата му била избутана от пътя от камион. Състоянието му е критично. Камионът го блъснал и избягал.

— Ужасно.

— По дяволите — каза Глисън. — Дано не е вярно, че лошите неща стават по тройки.

— Може да има и по-просто обяснение за лошия късмет — каза Остин.

— И какво по-точно?

Остин посочи небето и каза съвсем сериозно:

— Тунук.

Сен Жулиен Перлмутер пристъпи в просторния си дом в Джорджтаун и погледна одобрително стотиците стари и нови томове, които се изливаха от огънатите лавици по стените и се разтичаха като някаква огромна река от думи, разделяща се на ръкави, изпълващи всяко помещение.

Всяко нормално човешко същество, изправило се пред подобна бъркотия, би избягало колкото се може по-далеч. Вместо това устните на Перлмутер се разтегнаха в блажена усмивка, докато погледът му се спираше върху една купчина и се преместваше върху следващата. Можеше да изрецитира заглавия и дори цели страници от тази смятана за най-пълната в света библиотека по история на корабоплаването.

След трансатлантическия полет умираше от глад. Намирането на свободно място в самолета, което да побере масивното му туловище, не беше проблем — той просто резервира две съседни седалки. Но дори кулинарните предложения на първа класа се оказаха според Перлмутер еквивалент на хляб и вода. Завтече се към кухнята като самонасочваща се ракета и с радост откри, че икономът се е постарал да изпълни заръките му.

Макар да бе все още рано, той се зае да унищожи сготвеното по провансалски агне с картофи и мащерка и бутилка обикновено, но добре избрано ароматно бордо. Подкрепи се и тъкмо бършеше устни и величествената си сива брада, когато телефонът иззвъня.

— Кърт! — Перлмутер го позна по гласа. — Откъде научи, че съм се върнал, по дяволите?

— По Си Ен Ен съобщиха, че Италия е останала без паста. Предположих, че ще минеш оттука за едно по-солидно похапване.

— Не — избоботи Перлмутер. — Върнах се, защото ми липсваше досаждането по телефона от страна на безочливи млади фукльовци, които не знаят как да се държат.

— Изглеждаш в отлично настроение, Сен Жулиен. Явно обиколката е била добра.

— Така е, и *наистина* имам чувството, че съм изял цялата паста в Италия. Все пак се радвам да се върна в собствената си кочина.

— Дали попадна на нещо във връзка с моето историческо запитване?

— Смятах да ти звънна след малко. Изумителен материал. Можеш ли да наминеш? Ще сваря кафе и ще поговорим.

— След пет минути съм при теб. По една случайност съм в Джорджтаун.

Остин пристигна и Перлмутер сервира две огромни чаши кафе с мляко. После избута настрани купчина книги, за да освободи стол за Остин, както и цяла планина, за да намести собствените си грамадни бутове на огромното канапе.

— Е, да се захващаме за работа... — каза той и отпи от кафето. — След като ми се обади във Флоренция, разговарях за реликвите на Роланд с моя домакин сеньор Ночи. Той си спомни за едно писмо до папа Медичи от някой си Мартинес, фанатичен поддръжник на испанската инквизиция и пръв враг на баските. Господин Ночи ме свърза с помощник-библиотекарката на Лаврентинската библиотека и тя изрови ръкописа на Мартинес. В него с особена злоба се споменава Диего Агирес.

— Предшественикът на Балтазар, човека, с когото се запознах. Браво на теб!

Перлмутер се усмихна.

— Това е само началото. Мартинес съвсем недвусмислено заявява, че Агирес притежавал меча и рога на Роланд и че щял да го преследва, както самият той пише, „до края на света“, за да се сдобие с тези предмети.

Остин подсвирна.

— Това означава, че реликвите на Роланд са истински, и ги поставя направо в ръцете на рода Агирес.

— И потвърждава слуховете, че Диего е притежавал меча и рога.

Перлмутер му подаде една папка.

— Това е копие на един ръкопис от Държавния архив на Венеция. Открит е във Военноморския музей в папка, свързана с бойните галери.

Остин прочете заглавната страница. „Оправдание на един моряк“, публикувано през 1520 година. Безкрайно дългото заглавие

описваше творбата като „Разказ на Ричард Блекторн, наемник, принуден да служи против волята си на испанската инквизиция, скромн моряк, винаги готов да защити името на Негово величество, който доказва, че отправените срещу него несправедливи обвинения са лъжовни, и предупреждава всички за нищо на света да нямат вяра на кръвожадните испанци“.

Остин погледна Перлмутер.

— Блекторн определено е майстор по безкрайните изречения, но какво общо има това с Роланд и с отдавна мъртвия Агирес?

— Всичко, момчето ми. Всичко. — Перлмутер погледна дъното на чашата си. — Момчето ми, както си станал, ще ми налееш ли още кафе? Чувствам се отслабнал от негодите на пътуването. Сипи и на себе си.

Остин нямаше никакво намерение да става, но все пак се изправи и отиде да напълни чашите. Знаеше, че домакинът му работи най-добре, докато яде или пие.

Перлмутер отпи от кафето си и прокара пръсти по ръкописа, сякаш четеше Брайлова азбука.

— Можеш да го проучиш в подробности, но все пак ще ти дам кратко обобщение. Явно около Блекторн започнали да се носят ужасните слухове, че е служил доброволно на омразния испанец, и затова той решава да изясни нещата.

— Това става ясно още от заглавието.

— Човекът е бил загрижен да не се опетни името му. Бил роден в семейството на уважавани търговци от Съсекс. Става моряк на младини и се издига от юнга до капитан на търговски кораб в Средиземноморието. Пленен е от пирати бербери и пратен като гребец на алжирска галера. Галерата претърпява коработушение и той е спасен от един генуезец, който го предава на испанците.

— Напомни ми никога да не позволявам да ме спасява генуезец.

— Блекторн бил опасна личност. Според системата на Инквизицията всеки англичанин бил еретик и като такъв подлежал на арест, мъчения и екзекуция. Английските и датските моряци отбягвали испанските пристанища от страх да не бъдат задържани. Ако те спипат с библия на крал Джеймс или с издание на някой обявен за еретик древен класик, изгаряш в съвсем буквалния смисъл на думата.

Остин погледна папката.

— Значи или Блекторн е оцелял, или спомените му са написани от дух.

— Нашият капитан Блекторн е имал девет живота. Успял да избяга от испанците, но бил заловен отново. В крайна сметка бил изваден в окови от тъмницата и изправен пред съда. Обвинителят го нарекъл враг на вярата и го обсипал, както отбелязва той, с „други оскърбителни думи“. Бил осъден на смърт и вече го водели към кладата, когато се намесила съдбата в най-неочаквания образ на El Braserо.

— Това не беше ли един мексикански ресторант във Фолс Чърч?

— Не питаш подходящия човек. Винаги съм смятал „мексикански“ и „ресторант“ в едно и също изречение за не по-малък оксиморон от „умен катаджия“. El Braserо на испански означава „мангал“. Този прякор бил лепнат на Мартинес заради усърдието, с което предавал еретиците на огъня.

— Явно не е бил от хората, които би поканил на барбекю.

— Не, но въпреки това се оказал спасител на Блекторн. Англичанинът впечатлил Мартинес с находчивостта си и със знаенето на испански. Имало обаче и нещо още по-важно — Блекторн бил добре запознат с галерите и платноходите.

— Което показва колко силно желаел Мартинес да пипне Агирес — бил готов дори да пощади еретик за целта.

— О, да. От писанията му знаем, че Агирес бил особено опасен, тъй като му били поверени реликвите на Роланд и можел да ги използва, за да вдигне сънародниците си на бунт срещу испанците. Когато Агирес избягал с кораба си, Мартинес потеглил след него. Блекторн командвал главния му кораб. През 1515 година настигнали каравелата на Агирес край бреговете на Франция. Макар да бил хванат в безветрие и да разполагал с много по-малко и леко въоръжени хора, Агирес успял да потопи две галери и да обърне Мартинес в бягство.

— Колкото повече научавам за този Диего, толкова повече започва да ми харесва.

Перлмутер кимна.

— Стратегията му била блестяща. Склонен съм да поставя това сражение в колекцията на класическите морски битки, която подготвям. За съжаление, El Braserо се ползвал от услугите на

информатор, който знаел, че Агирес винаги спирал за почивка на Фарьорските острови, преди да пресече океана към Северна Америка.

— Скаалсхавн — промърмори Остин.

— Знаеш ли го?

— Бях там преди няколко дни.

— Не бих казал, че мястото ми е познато.

— Не мога да те виня, доста е отдалечено. Живописно малко рибарско село с естествено защитено пристанище. Наблизо има интересни пещери.

— Пещери? — Сините очи на Перлмутер блеснаха от възмущение.

— Доста големи. Видях ги. От рисунките по стените бих казал, че са били обитавани още в дълбока древност. Възможно е баските или други народи да са ги използвали от стотици, ако не и хиляди години.

— Блекторн споменава пещерите в разказа си. Всъщност те играят централна роля в историята.

— Как по-точно?

— Агирес лесно можел да се отскубне от преследвачите си и да избяга в Северна Америка, където El Braseго никога нямало да го намери. По онова време баските били единствените мореплаватели, достатъчно дръзки, за да прекосят Атлантическия океан. Но Диего знаел, че El Braseго ще се добере до семейството му. Знаел също, че дори и да скрие реликвите в Северна Америка, испанецът ще го чака, когато се върне в Европа.

— Може да е решил да хвърли котва и поради по-важни причини — каза Остин. — Може да е искал да отмъсти на човека, който е съсипал живота му и е откраднал богатството му.

— Напълно възможно. El Braseго бил абсолютно твърдо решен да довърши започнатото. Прехвърлил се на боен кораб, два пъти по-голям от каравелата на Диего. Отново поставил за капитан Блекторн. Корабът бил въоръжен до зъби и бързо щял да види сметката на баските. Но Диего знаел за предателя от предишната среща и предвидливо извел каравелата по-далеч от пещерите. Разположил неколцина от хората си на брега, където испанците могли да ги видят, и когато Мартинес спуснал лодките, хората на Диего избягали в пещерите, като подмамили преследвачите си да ги последват.

— Надушвам капан.

— Обонянieto ти е по-добро от това на Мартинес. Все пак трябва да отбележим, че сигурно е бил разсеян от мисълта, че скоро ще изгори Диего и екипажа му.

— Онези пещери са истински лабиринт. Идеално място за засада.

— Тогава съм сигурен, че ще се изненадаш, като научиш какво се случило. Каравелата нападнала бойния кораб и сплашила малобройния му екипаж с няколко оръдейни изстрела. После взели кораба на абордаж и го завладели. В същото време Диего пуснал в ход и засадата. Предварително бил замъкнал едно от оръдията си в пещерите и с негова помощ помел атаката. — Перлмутер вдигна дундестия си юмрук, сякаш преживяваше битката. — El Brasero бил добър фехтовач, но Агирес бил още по-добър. Вместо да го убие веднага, си поиграл с него, преди завинаги да угаси пламъка на Мангала.

— И къде е господин Блекторн в цялата тази картина?

— Един от хората на El Brasero понечил да стреля в Диего. Блекторн го убил. Диего наредил на хората си да му доведат Блекторн. Англичанинът разказал историята си. Диего се нуждаел от опитен капитан за бойния кораб, така че му предложил сделка. Блекторн щял да получи големия кораб, ако прибере хората на Диего в родината им. Няколко седмици по-късно, според разказа на англичанина, той влязъл в Темза с наградата си.

— А какво станало с реликвите на Роланд?

— Блекторн не споменава нищо за тях. Но според разказа му Диего събрал неколцина доброволци, които останали с него, а другите заминали към домовете си. На Диего вече не му трябвали стрелци и артилеристи, а само опитни моряци. Знаел, че въпреки смъртта на El Brasero реликвите нямало да са в безопасност, докато съществува Инквизицията. Затова продължил на запад и повече никой нищо не чул за него. Поредната неразрешена загадка на морето.

— Може би не — каза Остин и подаде на Перлмутер новинарската изрезка за катастрофата на морето.

Перлмутер я прочете и вдигна очи.

— Тези „необичайни предмети“, за които говори Хайнц, биха могли да са изчезналите реликви.

— Точно това си мисля и аз. Което означава, че са в ръцете на „Океанус“.

— А „Океанус“ ще ги предаде ли?

Остин си помисли за сблъсъците си с биячите на компанията и каза с крива усмивка:

— Малко вероятно.

Перлмутер го изгледа.

— Явно в цялата тази сага има повече неща, отколкото изглежда на пръв поглед.

— *Страшно* много повече. Ще ти разкажа подробностите с още една чаша кафе. — Остин вдигна чашата си. — Момчето ми, както си станал, ще ми налееш ли още кафе? Сипи и на себе си.

Остин пристигна на срещата с Агирес три минути преди уговорения час. От дома на Перлмутер продължи по Ембаси Роу. Грижещите се за вашингтонските шофьори богове му се усмихнаха и успя без особени усилия да намери място за паркиране. Тръгна пеш по Пенсилвания Авеню и скоро се озова пред една четвъртитата сграда от тъмно стъкло, напъхана сред старите вашингтонски къщи. Прочете табелата на вратата и се зачуди, да не би да е записал адреса погрешно. Като се имаха предвид неприятностите на рода Агирес с испанските власти през вековете, последното място, където би очаквал да открие Балтазар, бе испанското посолство.

Съобщи името си на охраната и го заведоха при дежурната, която набра някакъв номер на вътрешния телефон и заговори на испански. След това се усмихна и се обърна към Остин с очарователен акцент, който събуждаше видения за Кастилия:

— Господин Агирес в момента е при посланика. Ще дойде всеки момент.

След няколко минути в коридора се появи Агирес. Беше свалил синия анцуг и черната барета и ги бе заменил с безупречен тъмносив костюм, който сигурно струваше колкото седмичната заплата на Остин. Но дори и най-добрият шивач не би могъл да скрие селските му ръце и яката му физика. Агирес разговаряше с белокос мъж, който вървеше до него, склучил ръце зад гърба си и наклонил замислено глава, заслушан внимателно в думите на баска. Агирес видя Остин и му махна. Двамата прекъснаха разговора си и се разделиха с топло ръкуване и усмивки. Баскът отиде до Остин и го прегърна.

— Господин Остин — каза радостно. — Много се радвам да ви видя отново. Съжалявам, че не ви представих на посланика, но той закъсняваше за среща. Оттук, моля.

Агирес го поведе по коридора към една врата. Оказа се, че през нея се влиза в една от старите къщи, които бяха част от комплекса на посолството. Озоваха се в помещение с голяма мраморна камина,

удобно обзаведено с дебели килими и тежки мебели от тъмно дърво. По стените висяха картини с маслени бои, изобразяващи испански селски пейзажи.

— Изглеждате объркан, господин Остин — каза Агирес, докато се настаняваха. Явно бе забелязал изненаданото му изражение.

Остин не виждаше причина да шикалкави.

— Изненадан съм да ви открия тук — човек, наричан баски терорист, между стените на испанското посолство.

Агирес не изглеждаше засегнат.

— Очевидно сте се интересували от миналото ми, както и предполагам. В такъв случай знаете, че зад тези обвинения няма никакви доказателства.

— Въпреки това забелязах, че не носите черната си барета.

Агирес се разсмя гръмогласно.

— Свалих шапката си от уважение към домакините, макар че ми липсва. Предполагам, че някои хора в тази сграда биха си помислили, че крия под баретата бомба, а нервността им би се отразила на работата ни.

— Която е?

— Окончателното мирно уреждане на баския проблем.

— Прекалено висока цел след стотиците години конфликти.

— Убеден съм, че може да се постигне.

— Какво стана с търсенето на вашите прадеди?

— Миналото и настоящето са неотделими в тази кауза. Баските сепаратисти искат своя родина. Испанското правителство експериментира с автономия, но безуспешно. Ако открия реликвите, които търся, това ще предизвика мощен емоционален изблик на баски национализъм. Познавам народа си. Ще разкъса Испания на парчета.

— И така внезапно сте станали особено важен за испанското правителство.

Агирес кимна.

— Срещнах се с високопоставени лица в Мадрид и те ме помолиха да запозная със ситуацията хората от вашия Държавен департамент и да ги уверя, че не съм терорист. Съгласих се, след като открия реликвите, да ги предам на съхранение.

— Какво би ви попречило да се отметнете от думата си?

Баскът се намръщи и в тъмните му очи се мярна заплаха.

— Логичен въпрос, който зададоха и от испанското правителство. Казах им, че ще почета паметта на моя прародител, който е бил избран за пазител на реликвите. В замяна на това испанското правителство ще предприеме последователни и реални стъпки за осъществяване на баската автономия.

— Значи използвате реликвите като разменна монета?

Агирес сви рамене.

— Предпочитам да го наричам решение, което зачита общите ни интереси.

— Доста добра сделка, особено като се има предвид, че не притежавате реликвите.

— Техническа подробност — отвърна баскът и широката усмивка се върна на лицето му. — Изрових информация за морските пътища, по които моят предшественик е стигал до Северна Америка. Баските са познавали Фарьорските острови още през 875 година. След спирането си там Диего щял да продължи към Нюфаундленд или Лабрадор. Има множество доводи в полза на тази история. Моят народ ловувал китове и треска край бреговете на Северна Америка още през средните векове.

— Чел съм, че според Кабът индианците използвали думи, които може би имали баски произход.

— Несъмнено! — възкликна Агирес и лицето му грейна от вълнение. — Моите проучвания показват, че има неизследвани пещери недалеч от Шанел-Порт о Баскес в Нюфаундленд. Ще се върна на яхтата си там веднага след като приключа работата си във Вашингтон и съм убеден, че мечът и рогът на Роланд скоро ще са в ръцете ми.

Остин помълча; питаше се има ли начин да поднесе неприятните новини възможно най-безболезнено. Накрая реши, че е невъзможно, и каза:

— Боя се, че май има проблем.

Агирес го изглежда внимателно.

— Какво имате предвид?

Остин му подаде плик, в който имаше копие на ръкописа на Блекторн.

— От този материал може да се предположи, че реликвите вероятно не са там, където предполагате — каза и изложи онова, което

му бе разказал Перлмутер. Докато Агирес слушаше, около веждите му сякаш се струпяха буреносни облаци.

— Научих за Сен Жулиен Перлмутер по време на собствените ми проучвания. Той е високоуважаван специалист в историята на мореплаването.

— По-добър от него не съществува.

Агирес удари юмрук в дланта си.

— Знаех си, че Диего не е бил убит от El Brasero. Избягал е с реликвите.

— Има и още — каза Остин и подаде на Агирес новинарската изрезка, поместваща интервюто с оцелелия от цепелина.

— Все още нищо не разбирам — каза баскът, след като я прочете.

— „Океанус“ е собственикът на цепелина, открил кораба на прародителя ви в ледовете.

Агирес моментално разбра връзката.

— Смятате, че свещените реликви са в ръцете на „Океанус“?

— Добро предположение, ако следваме логиката.

— И според вас не можем да се обърнем към „Океанус“ по този въпрос?

— Според мен не можем да се обърнем към „Океанус“ по *никакъв* въпрос — горчиво се засмя Остин. — Спомняте ли си инцидента с лодката? Трябва да ви призная нещо. Човек от охраната на „Океанус“ взриви лодката ми с ръчна граната.

— И аз трябва да ви призная, че така и не повярвах на версията ви за изпаренията от двигателя.

— Докато сме на вълна признания, може би ще ми кажете защо хората ви ме следяха в Копенхаген — каза Остин.

— Предохранителна мярка. Честно казано, не знаех какво да мисля за вас. Знаех от личната ви карта, че сте човек на НАМПД, но нямах представа защо си пяхате носа в предприятието на „Океанус“ и приех, че това е вероятно някаква официална мисия. Любопитството ми се разпали и реших да ви държа под око. Вие не се опитахте да скриете следите си. Хората ми се оказали наблизко, когато са ви нападнали. Между другото, как е младата дама, с която сте били?

— Много добре, благодарение на бдителността на хората ви.

— Значи не се сърдите, че ви следих?

— В никакъв случай. Но не бих желал това да ви се превръща в навик.

— Разбирам. — Агирес замълча и се замисли за нещо. — Мога ли да приема, че нападателите ви са били от „Океанус“?

— Изглежда напълно основателно заключение. Приличаха на хората от охраната, с които се сблъсках в рибарника на Фарьорските острови.

— Значи от „Океанус“ са се помъчили да ви убият два пъти. Внимавайте, приятелю, могат да опитат отново.

— Вече опитаха.

Агирес не се поинтересува от подробностите — личеше си, че умът му е зает с други неща. Той стана от стола си и закрачи из стаята, стиснал ръкописа на Блекторн. Накрая навъсено изсумтя:

— Хората тук не трябва да научават за този материал. Без реликвите испанското правителство няма да има стимул да работи в полза на автономия на баските. Но това надхвърля политическите въпроси. Аз провалих прародителя си Диего с неспособността си да открие реликвите.

— Възможно е все още да има начин.

Агирес спря да обикаля и прониза Остин с погледа си.

— Какво имате предвид?

— И двамата имаме интерес да изправим „Океанус“ до стената. Нека поговорим за това, като имаме предвид, както сам се изразихте преди малко, взаимните си интереси.

Агирес вдигна гъстите си вежди, но лицето му си остана непроницаемо. След това отиде до барчето и извади две малки чаши и бутилка зеленикавожълто питие. Наля и подаде едната чаша на Остин — той разпозна характерния аромат на изара.

Час по-късно Остин се пхна зад волана на колата си. Питаше се дали не е сключил сделка, която няма да му дава мира, но все пак се довери на инстинктите си — а за момента можеше да направи единствено това. Усещаше, че Агирес е неискрен, но принципен, и тъй като двамата споделяха една и съща цел, щеше да е глупаво да го изгуби като съюзник.

Провери телефона си. Имаше две пропуснати обаждания. Първото бе от Траут. Изпита облекчение. От съвместната им работа в Специалния отряд знаеше, че Пол и Гамей са в състояние да се погрижат за себе си, но същевременно бяха тръгнали да търсят „Океанус“, без да подозират колко опасна може да се окаже мисията им.

Обади се на Гамей. С Пол се бяха върнали от Канада преди няколко часа и сега бяха в централата на НАМПД при Дзавала, който в момента им съобщаваше новините.

— Успяхте ли да влезете във фабриката? — попита Остин.

— Не, но за сметка на това се сблъскахме с неколцина от хората им — отвърна Гамей.

Небрежният й тон бе малко пресилен.

— От личен опит научих, че когато се сблъскаш с „Океанус“, той също те блъска в отговор. Добре ли сте?

— Добре сме. Леко мозъчно сътресение за мен и счупена китка за Пол. Порязванията и цицините заздравяват бързо.

Остин тихо изруга. Яд го беше, че е изложил партньорите си на такава опасност.

— Не знаех с какво се заемам. Съжалявам.

— Недей. Ти просто ни помоли да се опитаме да научим нещо за „Океанус“. Наше си беше решението да летим до Канада и да си пъхаме носа, където не ни е работа. Все пак разходката си заслужаваше. Иначе нямаше да научим за дяволската риба.

Единствената дяволска риба, за която бе чувал Остин, бе мантата, или морският дявол.

— Сигурна ли си, че се възстановяваш от мозъчното сътресение?

— Никога не съм била с по-ясно съзнание, Кърт. През всичките си години като морски биолог никога не се бях сблъсквала с подобно нещо. Пол го нарича „бяла смърт“.

Остин го побиха тръпки — спомни си кратката среща с голямото зъбато същество в резервоара на „Океанус“.

— Ще ми разкажете, като дойда.

Прекъсна, набра номера на Гън и като спести обичайната размяна на любезности, каза само:

— Здравсти, Руди. Мисля, че е време да се срещнем със Сандекър.

Огромният видеоекран в конферентната зала светна за миг в синьо, след което се появи образ. В мрежата проблеснаха сребристобели люспи и гласът на Майк Нийл извика: „Стойте настрана!“ Последва размазано изображение на мятащата се по палубата риба и близък кадър на зъбатата паст, прехапваща на две дървена дръжка. На заден план се чуваха изумените възгласи на двамата Траут.

Пол Траут натисна дистанционното и картината замръзна. Лампите светнаха отново.

— Май „Челюсти“ имат сериозна конкуренция — разнесе се отсечен властен глас.

Гласът бе на адмирал Джеймс Сандекър, движещата сила зад НАМПД. Главата му се губеше в теменужения облак от дебелия пура в ръката му.

— Това нещо на екрана няма равно на себе си, господин адмирал — каза Гамей. — Голямата бяла акула напада, когато е гладна или е в опасност. Докато това създание е по-скоро като Мики Ножа — чисто зло.

Сандекър пусна нов облак дим и огледа присъстващите.

— Е, след като предизвикахте вниманието ми с най-късометражния филм за чудовища на света, бъдете така добри да ми кажете какво става, по дяволите, и какво общо има това чудо на екрана с китката на Пол.

Гамей и Пол разказаха за канадското си приключение — от посещението в рибната фабрика на „Океанус“ до разговора с генетиците в „Макгил“.

— Фредерик Баркър ли казахте? — прекъсна ги Остин.

— Да — отвърна Гамей. — Да не би да го познаваш?

— Не много отблизо. Снощи хората му се опитаха да ме убият.

Остин набързо разказа за срещата си с Баркър и за лудата надпревара с кучешки шейни из мемориалния комплекс.

— Браво, Кърт. Предизвиканата от теб бъркотия в движението се появи на първа страница на „Уошингтън Поуст“. — Сандекър замълча замислено. — Да видим дали съм разбрал историята до момента. Смятате, че „Океанус“ е режисирал потъването на двата кораба във водите на Фарьорските острови, за да отвлече вниманието от таен проект, ръководен от въпросния Баркър, свързан с отглеждането на риба мутант. — Той посочи екрана. — Риба, подобна на видяната от Пол и Гамей в Канада. И хората от разбойническо ескимоско племе са се опитали да те убият на островите, в Копенхаген и във Вашингтон.

— Звучи невероятно, когато го чуеш от друга уста. — Остин поклати глава.

— И барон Мюнхаузен не би се справил по-добре. За твой късмет, Пол и Гамей потвърдиха съществуването на ескимосите убийци. — Сандекър се обърна към Гън. — Какви изводи направи от тази фантастична история, Руди?

— Преди да отговоря, искам да попитам Гамей какво би се случило, ако тези изкуствено мутирали суперриби се озоват в морето и започнат да се размножават.

— Според колегата на Баркър доктор Трокмортън при достатъчно количество ще създадат биологична бомба — газа Гамей. — В състояние са да изместят естествените видове в рамките само на няколко поколения.

— И какъв е проблемът? — запита Сандекър, приел ролята на адвокат на дявола. — Рибарите ще са принудени да ловят по-малко и по-едри парчета, вместо повече и по-дребни.

— Така е, но не знаем достатъчно за дългосрочните ефекти. Какво ще стане, ако тези франкенриби имат някакво свойство, което ги прави негодни за консумация? Ако се появи някакъв непредвиден мутант? Ако потомството на суперрибите не е в състояние да оцелее в естествени условия? Тогава няма да имаме нито естествени видове, нито мутанти. Екосистемата в океана ще се наруши. Рибарите, занимаващите се с обработка на рибата и търговците по цял свят ще останат без работа. Това ще рефлектира върху цели общества, за които рибата е основна храна. Индустриалните държави също ще бъдат засегнати.

— Доста мрачна прогноза — отбеляза Сандекър.

— При това твърденията ми са консервативни. Има много неизвестни. Знаем, че над двадесет и пет вида риба са обект на генетично модифициране. Изпускането им в морето може да се окаже трагедия с невъобразими размери.

— Приемаме, че онова чудовище е *избягало* от лабораторията — каза Руди. — А ако предположим, че то и други като него са били пуснати *преднамерено*?

Гамей зяпна Гън, сякаш му бяха поникнали рога.

— Защо му е на някого да рискува измирането на цели видове? Това е ужасно!

— Не за всеки — поклати глава Гън.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сандекър.

— Че рибата ще изчезне *отморете*, но не и от рибарниците на „Океанус“. Компанията се е сдобила с международни патенти за генетичните промени. Видовете биха могли да се запазят в ДНК банките на „Океанус“.

— Много хитро, Руди — каза Сандекър. — Така „Океанус“ ще си осигури монопол върху един от основните източници на протеини в света.

— Монопол, който ще носи милиарди долари — отбеляза Пол.

— Много повече — и не в смисъл на пари — каза Сандекър.

— Рибните протеини са основен хранителен продукт за голяма част от света. А храната е власт.

— Това обяснява защо „Океанус“ толкова лесно скача на бой — обади се Остин. — Ако се разчуе, че са на път да опразнят океаните, враждебното обществено мнение ще ги съсипе.

— Хитро — каза Гън. — Установяваш люпилни за генетично модифицирана риба по целия свят. В състояние си да я пуснеш в основните рибодобивни райони за нула време.

— А и не ти трябва много риби — допълни Гамей. — Всеки мъжки екземпляр може да оплоди десетки женски. Бих искала обаче да отбележа, че в пускането на риби в морето няма нищо незаконно.

— Но са отговорни за загубата на два кораба и смъртта на няколко души, докато са се опитвали да опазят мръсната си тайна — каза Остин. — Държат в плен цяло индианско село. Последния път, когато правих справка със закона, убийството и отвлечането бяха престъпления.

— Но тъй като първо трябва да докажем, че убийствата и останалите престъпления са дело на „Океанус“, ще се наложи да действаме внимателно — каза Сандекър. — Не можем да използваме обичайните канали. Дори канадското правителство не бива да знае за действията ни. „Океанус“ може да използва срещу нас силата на закона. Специалният отряд бе сформиран за изпълняването на мисии далеч от погледа на официалните власти, така че е идеалното средство за осъществяването на плана ни.

— Не знаех, че *имаме* план — обади се Дзавала.

— На мен ми се струва очевиден — каза адмиралът. — Працваме „Океанус“ и гадния му замисъл на дъното, както се прави с пирати. Разбирам, че няма да е лесно. Възможно е семейството и роднините на Найтхоук да бъдат изложени на риск. Фактът, че внезапно сме се озовали на сцената, може да ги накара да се разбързат.

— Има и друг фактор, който трябва да имаме предвид — каза Остин. — Маркър Райън е твърдо решен да въвлече и SOS. Това може да компрометира плана ни и да изложи пленниците на съвсем истинска опасност.

— Е, тогава е ясно — каза Сандекър. — Действаме незабавно. Трябва да ударим в сърцето им, в онази база в канадската гора. Кърт, онзи индианец спомена ли къде се намира селото?

— Райън го държеше изкъсо. Бен като че ли е изчезнал, но ще продължа да се опитвам да го открия.

— Не можем да чакаме толкова дълго. — Сандекър се обърна към един развлечено изглеждащ мъж, който се бе вмъкнал безшумно в стаята по време на дискусиата и се бе настанил в ъгъла. — Хайрам, имаш ли нещо за нас?

Хайрам Йегър бе директорът на огромната компютърна мрежа, която покриваше целия десети етаж на сградата на НАМПД. Центърът обработваше и съхраняваше най-голямото количество дигитални данни за океаните, събирани някога под един покрив. Мозъкът зад това невероятно изложение на информационна техника бе облечен в обичайната си униформа — джинси „Левис“ и яке върху чисто бяла тениска. Краката му бяха натъпкани в каубойски ботуши, които изглеждаха тъй, сякаш са изминали пътя от Тексас дотук пеша. Дългата му коса бе вързана на опашка, а сивите му очи се взираха в света през дебели очила в телени рамки.

— Руди ме помоли да видя дали Макс може да събере списък с места, където рибата е намаляла внезапно, и да провери дали наблизно няма фабрики за обработка на риба или рибарници.

— Искаш да се преместим в изчислителния център ли? — попита Сандекър.

Момчешкото лице на Йегър светна от вълнение.

— Останете си тук. Тъкмо ще видите демонстрация на Преносима Макс.

Сандекър се намръщи. Изгаряше от нетърпение да задейства войската си и не се интересувахе от експериментите на Йегър, а единствено от резултатите. Но уважението му към компютърния гений се прояви със същото нехарактерно търпение, с което позволяваше на Йегър да пренебрегва изискванията към облеклото в НАМПД.

Йегър свърза един лаптоп с различни контакти и с видеоекрана и натисна копчето за включване. Всеки, който би очаквал обикновена презентация, просто не познаваше Хайрам Йегър. На екрана се появи изображение на жена. Очите ѝ бяха топазени, кестенявата ѝ коса блестеше, а раменете ѝ бяха оголени до първия намек за гърди.

Трудно бе да се повярва, че привлекателната жена на екрана е изкуствен интелект, крайният продукт на един невъобразимо сложен компютърен проект. Йегър бе записал своя глас, бе го променил, за да му придаде женски тембър, и бе вкарал в системата лицето на съпругата си, която бе доста известна актриса. Самата Макс бе точно толкова раздразнителна и капризна, колкото и половинката ѝ.

Когато работеше в изчислителния център, Йегър седеше зад една огромна конзола, а Макс се прожектираше на огромен триизмерен монитор.

— При наличието на Преносимата Макс не е нужно да ходиш до центъра. Лаптопът се свързва с централния компютър, така че мога да я нося със себе си, където реша. Нали така, Макс?

При обичайни обстоятелства Макс реагираше на началния въпрос с ослепителна усмивка, но този път изглеждаше така, сякаш току-що е смукала лимон. Йегър провери връзката и опита отново.

— Макс? Добре ли си?

Очите погледнаха към долната част на екрана.

— Чувствам се доста... плоска.

— Изглеждаш доста добре оттук — каза Йегър.

— Добре?

— Не — изглеждаш *великолепно!*

Търпението на Сандекър свърши.

— Може би трябва да изпратиш на младата дама букет рози.

— При мен това винаги действа — обади се Дзавала.

Сандекър го изгледа изпепеляващо.

— Благодаря, че споделяш с нас изключително богатия си опит на експерт, Джо. Убеден съм, че можеш да го отразиш в мемоарите си. Хайрам, би ли минал направо към въпроса, ако обичаш?

Макс се усмихна.

— Здравейте, адмирал Сандекър.

— Здравсти, Макс. Хайрам е прав, че изглеждаш великолепно. Но си мисля, че трябва да прекратим този експеримент с Преносимата Макс. Занапред ще те посещаваме в изчислителния център.

— Благодаря за разбирането, господин адмирал. С какво мога да ви бъда полезна?

— Моля, покажи данните, които поиска Хайрам.

Лицето моментално изчезна. Вместо него се появи карта на света. Гласът на Макс заговори на заден план:

— Тази карта показва местата на рязко намаляване на количеството риба в близост до рибни предприятия. Мога да ви дам конкретни данни за всяко от тях.

— Засега не си прави труда. Покажи ни само предприятията, които са собственост на „Океанус“.

Някои от кръговете изчезнаха, но значителна част останаха да светят.

— А сега се насочи към Канада — каза Сандекър.

Картината се увеличи и показа Кейп Бретан.

— Бинго! — обади се Пол Траут. — Точно там двамата с Гамей имахме вземане-даване с „Океанус“.

— Макс, би ли начертала права линия от това място до най-близкото езеро в Северна Канада? — обади се Остин.

На картата се появи линия, свързваща фабриката с вътрешността, но езерото беше прекалено малко и прекалено близко до цивилизацията. След няколко опита Макс свърза крайбрежното предприятие с единственото езеро, което изглеждаше достатъчно голямо и отдалечено, за да съответства на описанието на Нйтхоук.

— Можем да направим сателитни снимки на мястото, но инстинктът ми подсказва, че не грешим — каза Остин.

— Благодаря, Макс. Можеш да се изключиш — каза Сандекър.

Екранът почерня. Сандекър, който очевидно бе доволен от себе си, се обърна към Дзавала.

— Ето *това* е начинът да се справиш с една жена — каза присмехулно и веднага отново стана сериозен. — Мисля, че е време да се размърдаме.

Дзавала вдигна ръка и прочисти гърлото си.

— Мястото е доста сурово. Ако приемем, че открием онези типове без никакъв проблем, какво правим? Просто ще се отбием при тях ли?

Сандекър го изгледа, сякаш въпросът го изненада.

— Имаш някакво предложение?

— Да. Да се обадим ли на Канадската конна полиция?

— Убеден съм, че ще се справите и без тяхната помощ — отвърна Сандекър с крокодилска усмивка. — Имате картбланш.

— Бих предпочел да имам на разположение и полицията — каза Дзавала. — А ако са прекалено заети, един контингент от Специалните части също би свършил работа.

— Не мога да виня Джо, че се колебае — притече се Остин на помощ на партньора си. — Както знаем със семейство Траут, от „Океанус“ първо стрелят и после задават въпроси.

— Много време ще е нужно да се мине през цялата бюрокрация, необходима за включването на канадски военни или полицейски сили. Що се касае до Специалните части, ще ни трябва президентско разрешение да навлезем в канадска територия. Не виждам как можем да го получим.

— В такъв случай бих искал да направя едно предложение — каза Остин и предаде накратко разговора си с Агирес.

Сандекър замислено запафка пурата си.

— Да видим. Искаш да използваш ресурсите на един баск, който може да е, а може и да не е терорист, за да изпълниш мисия на НАМПД в чужда страна?

— Щом не можем да използваме американски морски пехотинци или канадската полиция, той може да се окаже единственото нещо, с което разполагаме.

— Хммм — изсумтя Сандекър. — Може ли да му се има доверие?

— Можем да сме сигурни, че ще направи всичко възможно, за да открие реликвите, които търси. Оттам нататък не мога да кажа нищо, освен да напомня, че на два пъти спаси живота ми.

Сандекър подръпна грижливо подстриганата си брада. Идеята да използват баска се струваше привлекателна за по-нестандартната му половина, но не му се искаше ситуацията да излезе извън контрол. От друга страна, имаше пълно доверие на Остин и екипа му.

— Най-добре да решиш ти — накрая отсече Сандекър.

— Има и още нещо — каза Остин и разказа за внезапното среднощно закриване на изложбата и инцидента със сенатор Греъм.

— Но аз познавам много добре Греъм — каза Сандекър.

— А знаете ли с какво се е занимавал в последно време? — обади се Гън. — Участвал е в комисия, опитваща се да запуши законовите дупки, които биха позволили пускането на генетично модифицирана риба на американския пазар.

— Страхотно съвпадение, нали? — каза Остин. — Особено като се има предвид, че се е връщал от организирано от „Океанус“ парти.

— Да не искате да кажете, че изложбата е била сложен параван за убийците? — попита Сандекър.

— Напълно възможно. Без намесата на Греъм вратичките в закона могат да си останат завинаги отворени.

— Съгласен. Определено има достатъчно партийни продажници, готови да лапнат някой подкуп. — Сандекър никога не бе имал високо мнение за Конгреса.

— „Океанус“ е разчистил сериозно препятствие — каза Остин. — Мисля, че са на път да направят своя ход.

Сандекър стана, изгледа присъстващите със студените си сини очи и отсече:

— Значи е дошло времето за *нашия* ход.

След срещата Остин се върна в кабинета си и намери съобщение от капитана на изследователския кораб на НАМПД „Уилям Бийб“, който работеше заедно с датчаните на Фарьорските острови. „Обадете се незабавно“ — гласеше съобщението. Следваше телефонен номер.

— Реших, че ще искате да знаете — каза капитанът, когато Остин се свърза с него. — Имаше инцидент. Изследователски кораб, на който работеше някакъв датски учен, Йоргенсен, се взривил. Изгубили осем души, в това число и професора.

Остин бе забравил за плановите на Йоргенсен да продължи проучванията си в съседство с рибарника на „Океанус“. Сега си припомни как го бе предупредил да внимава.

— Благодаря, капитане. Някаква представа каква е причината за експлозията?

— Единствената оцеляла спомена нещо за хеликоптер в района непосредствено преди взрива, но не му обърнала внимание. Всъщност именно тя предложи да ви се обадим. Явно е била на борда като гостенка на професора. Казва се Пиа, не си спомням фамилното ѝ име.

— Познавам я. Как е тя?

— Няколко счупвания и изгаряния, но докторите смятат, че ще се справи. Изглежда здрава дама.

— Да, такава е. Бихте ли ѝ предали едно съобщение?

— Разбира се.

— Кажете ѝ, че ще намина да я видя веднага щом се почувства по-добре.

— Щей предам.

Остин благодари, затвори и стисна зъби. Синьо-зелените му очи бяха станали твърди като топаз. Мислеше си за конската усмивка на Йоргенсен и добрината на Пиа. Баркър, Тунук или както там се казваше, бе направил грешката на живота си. С убийството на професора и нараняването на Пиа нещата ставаха лични.

Едномоторният хидроплан летеше ниско и изглеждаше като играчка на фона на безкрайната канадска пустош. Тери Уелд седеше до пилота.

Първата част от полета премина в ужас и стискане на палци до последно, понеже ѝ се струваше, че върховете на дърветата всеки миг ще разпорят фюзелажа. Не я успокояваха особено и двата мъхнати зара, окачени в пилотската кабина за късмет. Но след като полетът продължи съвсем гладко, реши, че пилотът — огромен побелял мъж с подходящия прякор Мечката — все пак знае какво точно прави.

— Не идвам насам много често. Прекалено е далеч за повечето „спортисти“, които идват на лов и риболов. Тяхната представа за понасяне на лишения е да стоят в хижа с вътрешен водопровод — надвика Мечката шума на двигателя и посочи през предното стъкло еднообразния терен. — Наближаваме Огледалното езеро. Всъщност това са две езера, свързани с тесен канал. Местните му викат Близнаците, макар едното да е по-голямо от другото. Ще се отбием до Малкия близък за няколко минути.

— Виждам единствено дървета и само дървета — обади се Маркърс Райън, който седеше зад пилота.

— Да, човек само дървета среща в тоя край — каза Мечката с бодра усмивка и се обърна да види дали Тери е схванала шегата за сметка на Райън. Тя се усмихна палаво, но всъщност изобщо ней беше до шегата. Щеше да се чувства много по-уверена, ако Бен Найтхоук бе с тях. Никой обаче не отговаряше на телефонните обаждания в квартирата му. Искаше да продължи да го търси, но Маркърс я бе накарал да побързат.

— Можеш да се откажеш, ако искаш. Двамата с Чък можем да идем сами, но трябва да действаме бързо, защото ни чака самолет — беше ѝ казал. Тери едва успя да си събере багажа, преди Райън да мине да я вземе. След това се качиха в служебния самолет на SOS заедно с

Чък Мърсър, бившия първи помощник-капитан на „Морски страж“. Останал без кораб, Мърсър жадуваше за действие.

Тери щеше да е по-ентузиизирана, ако не мислеше, че Райън изработва стратегията си в движение. Знаеше накъде да се насочи благодарение на информацията от Бен. Индианецът им бе казал името и мястото на езерото. Пак той им бе дал името на Мечката.

Местният пилот се занимавал навремето с контрабанда на дрога и бил известен като човек, който работи, без да задава въпроси, стига парите да са достатъчно. Дори не мигна, когато Маркърс му надрънка врели-некипели за снимането на документален филм за местната култура и желанието си да наблюдава селото на Бен, без да бъде забелязан.

Обикновено Мечката бе дискретен, но животът в среда, в която всички знаеха за миналото му, го бе направил нехаен. Беше споменал, че ще работи за SOS, докато зареждаше самолета. Нямаше как да знае, че го подслушват, нито пък че зложелателни очи гледат как самолетът му излита и се насочва към вътрешността.

Езерото се появи неочаквано. Изведнъж Тери видя водата — блестеше под косите лъчи на следобедното слънце. Секунди по-късно самолетът се спусна надолу, сякаш бе попаднал във въздушна яма. Тери усети как сърцето ѝ се качва в гърлото, но после самолетът изравни и започна да се спуска под по-плавен ъгъл. Плъзгачите докоснаха повърхността на езерото и самолетът бързо забави скорост.

Мечката обърна, бавно потегли към брега и щом го приближиха, скочи в дълбоката до кръста вода. Завърза въже за подпората на плъзгача, праметна другия край през рамо и извлече самолета до брега. Завърза въжето за един пън, после помогна на останалите да свалят един голям вързоп и няколко по-малки. Разопаковаха големия и с помощта на пълната с въглероден двуокис бутилка бързо надуха гумената лодка. Мечката гледаше с интерес, с ръце на кръста, как Райън изпробва безшумния захранван от акумулатор външен двигател.

— Ще се върна утре — каза той. — Ако ви потрѣбвам, потърсете ме по радиото. Пазете си задниците.

Самолетът се отдалечи от брега, издигна се във въздуха и пое в посоката, от която бе дошъл. Тери отиде при Райън и Мърсър, които проверяваха багажа. Мърсър разви блокче C-4, провери детонаторите и се усмихна.

— Също като в доброто старо време.

— Сигурен ли си, че ще го направиш, Чък?

— Говориш с човек, който потопи исландски китоловен кораб на практика самичък.

— Това беше преди години. Доста пораснахме оттогава.

Мърсър огледа един от детонаторите и каза:

— Не е нужна много енергия, за да натиснеш бутона. Трябва да им го върна на тия копелета заради кораба ни.

Не беше на себе си от ярост, откакто научи, че корабите на „Океанус“ са били обслужвани от същите докове на Шетландските острови, в които вероятно бе саботиран „Морски страж“.

— Да не забравяме и Джош — каза Райън.

— Не съм забравила Джош. Сигурен ли си обаче, че няма друг начин? — попита Тери.

— Няма — отвърна Райън. — Ще се наложи да играем грубо.

— Не споря за *нуждата* от действие, а за *начина*. Ами хората на Бен? Рискувате живота им.

— Не можем да се отклоняваме от основната си цел. От наши източници от екипа на сенатор Греъм знаем, че „Океанус“ са продължили експериментите, които са били прекратени в Нова Зеландия. Трябва да спрем това изчадие, преди да бъде пуснато на свобода.

— Изчадие?! Плашиш ме, Маркърс. Стига си говорил като библейски пророк.

Лицето на Райън пламна, но той се овладя.

— Нямам намерение да жертвам хората на Бен. „Океанус“ ще е прекалено зает да се справя с малките ни подаръчета, за да предприеме каквото и да било. Освен това ще се обадим на властите веднага щом свършим тук.

— Достатъчни са само няколко изстрела, за да убият близките на Бен. Защо не повикаме помощ още сега?

— Защото това ще отнеме време, с което не разполагаме. Става въпрос за издирвания и получаване на разрешение. Селяните ще са мъртви, докато полицията се намери да провери за какво става дума. — Райън замълча за момент. — Не забравяй, опитах се да привлека НАМПД, но Остин отказа.

Тери прехапа безпомощно устна. Беше много лоялна към Райън, но това не означаваше, че е и безкритична.

— Не замесвай Кърт. Ако не беше той, щеше да нагъваш сардини в някоя датска килия.

Райън й се усмихна ослепително.

— Права си. Грешката е моя. Но все пак има достатъчно време да се обадим на Мечката да се върне и да те прибере.

— Не си познал, Райън.

Мърсър бе приключил с оправянето на раниците. Препаса един кобур и подаде втори на Райън. Тери отказа да вземе оръжие. Събраха багажа в лодката, избутах я във водата и пуснаха двигателя. Той заработи с тихо бръмчене и ги понесе по езерото с не много висока, но все пак задоволителна скорост. Следваха плътно бреговата линия дори след като влязоха по тесния канал в по-голямото езеро.

Райън се ориентираше по топографската карта и описанията на Бен. В един момент спря лодката и насочи бинокъла към отсрещния бряг. Различаваше кея и няколко лодки, но не и сграда, отговаряща на описанието на Найтхоук.

— Странна работа, не виждам никакъв купол. Бен каза, че се издигал над дърветата.

— Какво ще правим? — попита Тери.

— Ще идем до селото на Бен и ще изчакаме там. После ще пресечем езерото, ще оставим визитките си там, където ще са най-полезни, и ще нагласим часовниците им за утре преди обед, когато ще се намираме далеч оттук.

Отново потеглиха. Слънцето вече се спускаше зад дърветата, когато видяха поляната и десетината къщи на селото. Цареше мъртвешка тишина, нарушавана единствено от слабото шумолене на дърветата и пляска на вълните. Спряха на петдесетина метра от брега и един по един провериха селото с очилата за нощно виждане. Не различиха нищо, продължиха право към него, изтеглиха лодката и слязоха на сушата.

Райън бе предпазлив и настоя да проверят къщите и магазина. Селото бе опустяло, точно както го описваше Бен. Седнаха да похапнат. Когато приключиха, тъмнината бе пълна, като се изключеха синьо-черните отблясъци на езерото и ярките светлини от отсрещната

страна. Спаха на смени. Към полунощ станаха и се приготвиха да потеглят. Спуснаха лодката във водата и включиха двигателя.

Някъде по средата на езерото Райън възкликна:

— Господи!

Небето пред тях светеше. Райън подаде бинокъла на Тери, но дори и с просто око тя можеше да различи слабо осветената зеленикавосиня постройка, която се издигаше над дърветата. Приличаше на извънземна.

Райън каза на Мърсър да отбие встрани. Щом стигнаха брега, издърпаха лодката, натрупаха отгоре ѝ клони и продължиха към кея пеша. На стотина метра от него завиха към сушата и излязоха на пътя, по който Бен и Джош бяха стигнали до хангара. Калните коловози, за които бе говорил Бен, вече бяха изравнени и асфалтирани.

Търсеха точно определена сграда и я откриха — постройка, от която се разнасяше бръмченето на помпи. Мърсър бързо се справи с ключалките и влязоха.

От единия до другия край на сградата бяха подредени големи стъклени резервоари; и във въздуха се носеше тежката миризма на риба и шум на двигатели. Помещението бе полутъмно, но зад стъклата можеха да се различат големите бледи сенки. Мърсър веднага почна работа. Постави блокчета С-4 на стратегически места, като закрепваше подобния на пластилин експлозив около помпи и електрически проводници, където щеше да нанесе най-големи щети. Останалото залепи за резервоарите.

Работеха бързо — поставиха детонаторите, нагласиха таймерите и след половин час бяха приключили. Единствените хора, които бяха видели, бяха далеко, но Райън нямаше намерение да рискува. Върнаха се до брега на езерото, без да срещнат никого. Ако всичко вървеше според плана, Мечката щеше да ги вземе точно преди голямото „бум“.

За съжаление не всичко вървеше според плана. Като за начало, лодката им я нямаше. Райън реши, че са се объркали в тъмното, и прати Тери и Мърсър да я потърсят надолу по брега, а самият той остана на стража. Когато след пет минути те не се върнаха, тръгна след тях и ги откри — стояха един до друг и гледаха към езерото.

— Намерихте ли я? — попита той.

Отговор не последва. Двамата стояха неподвижно. Щом ги приближи, той разбра защо. Китките им бяха вързани отзад, а на

устите им имаше лейкопласт. В следващия миг от храстите изскочиха десетина яки мъже.

Един взе оръжието на Райън, друг включи фенерче. Лъчът освети ръката му. Държеше един от зарядите, които бяха поставили в сградата. Мъжът хвърли експлозива в езерото и насочи лъча към собственото си лице, за да може Райън да види червения като на клоун нос и жестоката му усмивка.

После извади нож с бяло острие и го опра под брадичката на Райън, така че върхът проби кожата му и пусна капчица кръв. След това каза нещо на странен език и прибра ножа в канията.

Поведоха ги към хангара.

Остин изучи сателитната снимка с лупата и поклати глава. Плъзна изображението и лупата към Дзавала. След няколко минути взиране помощникът му изсумтя:

— Виждам езеро с поляна и няколко къщи от едната страна. Възможно е да е селото на Найтхоук. От другата страна има кей и няколко лодки, но не и хангар. Може и да е скрит.

— А може и да си разкарваме задниците напразно.

— Няма да ни е за първи път. Погледни го от друга страна — Макс твърди, че това е езерото, а аз съм готов дай доверя и живота си.

— Може и да се наложи да го направиш. — Остин си погледна часовника. — Самолетът ни ще е готов след два часа. По-добре да си оправим багажа.

— Аз съм лесен — не съм разопаковал моя от последното пътуване — каза Дзавала. — Ще се видим на летището.

Щом се прибра, Остин видя мигащата светлина на телефонния секретар. След минута вече говореше с Бен Найтхоук, който му бе оставил телефонен номер.

— Добре, че се обади — каза Найтхоук. — Стоях до телефона с надеждата да звъннеш.

— Опитах се на няколко пъти да се свържа с теб.

— Съжалявам, че се държах като мижитурка. Онзи тип щеше да ме убие, ако не се беше намесил. Отидох при едни приятелчета. Самосъжалявах се. Когато се прибрах, имах съобщение от Тери. Казва, че SOS тръгват на своя глава. Предполагам, че Райън е взел и нея.

— Пълни идиоти. Това си е чисто самоубийство.

— И аз така мисля. Страхувам се и за семейството си. Трябва да ги спрем.

— С удоволствие бих опитал, но се нуждая от помощта ти.

— Имаш я.

— След колко време можеш да тръгнеш?

— Когато поискаш.

— Какво ще кажеш за веднага? Ще те взема по пътя към летището.

— Ще те чакам.

След като излезе от сградата на НАМПД, Дзавала подкара своя корвет модел 1961 към дома си в Арлингтън, Вирджиния. Докато горният етаж бе безупречно чист, както всъщност може да се очаква от човек, който ежедневно се занимава с детайли, изискващи микроскопична точност, приземният приличаше на смесица между работилницата на капитан Немо и селска бензиностанция. Беше претъпкан с модели на подводни апарати, металорежещи машинки и купища чертежи, покрити с мазни отпечатыци от пръсти.

Изключение от цялата тази неразбория бе един заключен метален шкаф, в който Дзавала държеше оръжейната си колекция. Технически погледнато той бе инженер, но задълженията му като член на Специалния отряд понякога изискваха и употребата на огнестрелно оръжие. За разлика от Остин, който предпочиташе един допълнително пригоден револвер „Бауен“, Дзавала използваше всичко, което му бе под ръка — обикновено със смъртоносна ефективност. Огледа колекцията си, запита се какво ли — с изключение на ядрена бомба — би било ефективно срещу безскрупулна мултинационална организация със собствена частна армия и посегна към пушката „Итака“ модел 37 — основното оръжие, използвано от тюлените във Виетнам. Харесваше му, че с нея може да стреля почти като с автомат.

Грижливо опакова оръжието, прибави щедро количество боеприпаси и скоро пътуваше към летище „Дълес“. Караше със свален гюрук и се наслаждаваше на возенето — знаеше, че ще му е последното с корвета, докато мисията не приключи. Отби до хангара в далечния край на летището — екипът механици правеше последни проверки на машината на НАМПД, — целуна калника на автомобила, каза му едно тъжно „довиждане“ и се качи в самолета.

След малко пристигна Остин, водеше Найтхоук. Запозна го с Дзавала. Младият индианец се огледа, сякаш търсеше нещо.

— Не се безпокой — каза Остин, разбрал неувереността на Найтхоук. — Джо само изглежда като бандит. Иначе знае как да кара самолет.

— Така си е. — Дзавала вдигна очи от планшета. — Минах дистанционния курс. Всичко без кацането.

Последното, което искаше Остин, бе индианецът да си плюе на петите от ужас, така че каза:

— Джо много обича да се майтапи.

— Не ме притесняваше това, а... това ли сме всички? Имам предвид, само *ние*?

Устните на Дзавала се извиха в усмивка.

— Редовно чуваме подобни неща. — Спомни си скептичната реакция на Бекер, когато двамата с Остин бяха пристигнали да спасят датските моряци. — Започвам да развивам комплекс за малоценност.

— Не сме самоубийствен взвод — каза Остин. — Ще съберем допълнително мускули по пътя. Настанявай се. В онзи термос има кафе. Аз ще помагам на Джо в кабината.

Бързо получиха разрешение за излитане и поеха на север. Със скорост 800 километра в час стигнаха до залива Сейнт Лорънс за малко повече от три часа. Кацнаха на малко крайбрежно летище. Руди Гън бе направил проверка и бе установил, че в района работи изследователски кораб на НАМПД. Минаха без проблеми през митницата и след малко бяха на борда на кораба, който бе дошъл в пристанището. Предварително бе уговорено „Навара“ да ги чака на десет мили навътре в морето.

Когато наближи яхтата, Дзавала я прецени с опитно око и каза:

— Красива е. А и по очертанията ѝ личи, че е и бърза. Но не изглежда достатъчно яка, за да се справи с „Океанус“.

— Почакай и ще видиш — каза Остин с многозначителна усмивка.

„Навара“ изпрати скутер, за да ги вземе. Агирес ги чакаше на палубата. Както обикновено, черната му барета бе килната на главата му под опасен ъгъл. До него стояха двамата мускулести мъже, които бяха ескортирали Остин след спасяването му пред Портата на русалката.

— Приятно ми е да ви видя пак, господин Остин — каза Агирес и се ръкува енергично с Кърт. — Радвам се, че успяхте да дойдете с приятелите си. Това са двамата ми синове, Диего и Пабло.

Остин за първи път видя двамата да се усмихват и едва сега забеляза приликата с баща им. Представи Дзавала и Нйтхоук.

Междувременно яхтата вече бе потеглила и всички последваха Агирес в големия салон. Агирес им направи знак да се настанят. Появи се стюардът с топли напитки и сандвичи. Агирес се поинтересува как е минало пътуването им и изчака търпеливо да завършат обяда си, преди да вземе дистанционното. С едно натискане на бутона част от стената се плъзна настрани и се видя гигантски екран. При второто натискане на екрана се появи въздушна снимка, на която се виждаше гора и вода.

Найтхоук рязко пое дъх.

— Това е езерото и моето село!

— Използвах координатите, които ми даде господин Остин, и ги въведох в сателит — обясни Агирес. — Все пак съм объркан. Както можете да се убедите, няма и следа от хангара, за който споменавате.

— Имахме същия проблем със сателитните снимки, които разглеждахме — каза Остин. — Но компютърният ни модел показва, че мястото е точно това.

Найтхоук стана, отиде до екрана и посочи един участък от гората в близост до езерото.

— Тук е, *сигурен* съм. Ето, можете да видите мястото, където са разчистени дърветата, а ето там е кеят. — Объркването му бе очевидно. — Но там, където би трябвало да е хангарът, има само дървета.

— Разкажи ни отново какво видяхте онази нощ — каза Остин.

— Куполът беше огромен, но го видяхме едва след като се появи цепелинът. Повърхността му беше покрита с панели.

— Панели? — повтори Дзавала.

— Да, като на геодезически купол. Като онзи, който построиха за Олимпиадата в Монреал. Стотици панели.

Дзавала кимна и каза:

— Не предполагам, че технологията на адаптивен камуфлаж е напреднала толкова.

— По-скоро говорим за същинска невидимост. — Остин посочи екрана.

— Добро предположение. Адаптивният камуфлаж е нова техника. Повърхността, която искаш да скриеш, се покрива с плоски панели, които усещат околното пространство и променящата се светлина. След това сензорите прожектират върху панелите онова, което са видели. Ако стоиш на земята и гледаш подобно нещо, ще видиш единствено дървета — затова куполът се е слял с гората.

Очевидно някой се е сетил и за сателитните снимки. Не е особено трудно върху панелите на покрива да се прожектират върховете на дърветата.

— Джо, така и няма да престанеш да ме изненадваш с тайните си познания. — Остин поклати глава.

— Мисля, че го четох в „Популярна механика“.

— Въпреки това може би разрешихте загадката — каза Агирес. — Нощем панелите, за които спомена господин Дзавала, биха могли да се програмират за разсеяна тъмнина. Господин Найтхоук е успял да види сградата едва след като куполът се е отворил за цепелина. Има и още нещо, което би могло да ви заинтересува: направените по-рано фотографии. — Агирес включи друга въздушна снимка. — Тази е направена вчера. В ъгъла виждате очертанията на малък самолет. Ще увеличи тази част.

Изображението на хидроплана изпълни целия екран. На брега на езерото можеха да се различат четири фигури.

— Самолетът изчезна малко след заснемането на фотографията, но вижте тук.

Появи се ново изображение: на малка лодка с трима души в нея. Единият човек в лодката — жена — гледаше към небето, сякаш знаеше, че някой ги наблюдава от космоса.

Острият слух на баска долови тихата ругатня на Остин и той повдигна гъстите си вежди.

— Мисля, че се досещам кои са тези хора — обясни Остин. — И ако съм прав, това може да усложни нещата. За колко време можем да стигнем там?

— За около два часа. Междувременно ще ви покажа какво мога да предложа.

Поведе ги от салона надолу по широка стълба към ярко осветен вертолетен хангар.

— Разполагаме с два хеликоптера. Обикновено използваме цивилния в задната част. Този — „Морска кобра“ — го държим в резерва, ако се случи нещо непредвидено. Испанските военноморски сили поръчаха десетина бройки от този модел и благодарение на връзките си успях да отклоня един. Носи стандартното въоръжение. — Агирес говореше като търговец на автомобили, изброяващ екстрите на някой буик.

Погледът на Остин се плъзна по военноморската версия на армейския „Хюи“, по ракетната установка и многоцветната картеница под късите криле.

— Стандартното въоръжение ще свърши идеална работа.

— Много добре. Синовете ми ще придружат вас и приятеля ви в еврокоптера, а кобратата ще ви следва в случай, че се нуждаете от подкрепление — каза Агирес и се намръщи. — Боя се, че някой достатъчно умен да използва такъв хитър камуфлаж, разполага и с най-добрата технология за засичане. Възможно е да имате посрещачи. Дори тежковъоръжен хеликоптер може да се окаже уязвим.

— Съгласен съм — каза Остин. — Затова ще пътуваме по суша. Ще кацнем в изоставения дърводобивен лагер и Бен ще ни отведе през гората до целта ни. Предполагаме, че ще очакват посещение откъм езерото, както е направил Найтхоук, затова ще ги изненадаме отзад. Ще се измъкнем по същия начин — да се надяваме, заедно със семейството и приятелите на Бен.

— Това ми харесва. Просто като замисъл и изпълнение. Но какво ще правите, като стигнете до целта си?

— Това е трудният момент — отвърна Остин. — Не разполагаме с друго, освен с разказа на Бен и снимките. Ще се наложи да импровизираме, но няма да ни е за първи път.

Агирес не изглеждаше разтревожен.

— Е, тогава предлагам да започваме.

Направи знак на Диего и той отиде до телефона при батареята бутони. Каза няколко думи в слушалката и започна да натиска копчетата. Разнесе се бръмчене на двигатели, зави сирена и таванът бавно се плъзна настрани. Подът започна да се издига и всички заедно с хеликоптера се озоваха на нивото на палубата. Екипажът вече бе притичал да подготви кобратата за действие.

Корабът, който доктор Трокмортън използваше за проучването си — преоборудван къс широк траулер, използван от Канадската риболовна служба — бе завързан почти на мястото, където се бе намирал траулерът на Майк Нийл при първото им посещение на пристанището.

— Ако трябва да цитирам великия йога Бера, „Това е като дежа ви, всичко започва отначало“ — каза Траут, докато двамата с Гамей вървяха по подвижното мостче към палубата на изследователския кораб.

Гамей огледа унилото пристанище.

— Странно е да се върнеш тук. Толкова е тихо...

— Като в гробище — каза Пол.

Трокмортън се втурна да ги посрещне с обичайното си многословие.

— Доктори Траут! Много се радвам да ви видя на борда. Много мило, че се обадохте. Нямах представа, че ще се видим толкова скоро след разговора ни в Монреал.

— Ние също — каза Гамей. — Откритията ви доста разбуниха духовете в НАМПД. Благодарим, че се съгласихте да ни приемете така бързо.

— Няма защо, няма защо... — Трокмортън понижи глас. — Взех двама студенти да ми помагат. Младеж и девойка. Страхотни деца. Но съм много радостен да видя на борда и истински колеги, разбирате ме какво искам да кажа. Виждам, че още сте в гипс. Как е ръката ви?

— Добре е — отвърна Пол и се огледа. — Не виждам доктор Баркър.

— Не успя да дойде — каза Трокмортън. — Имал някакви лични задачи. Може би ще се опита да пристигне по-късно. Надявам се да се появи. Бих могъл да използвам познанията му като генетик.

— Значи изследването ви не върви? — попита Гамей.

— Тъкмо обратното, върви много добре, но аз съм по-скоро механик в тази област, ако ми позволите да използвам такава аналогия. Мога да сглобя рамката и шасито, но Фредерик е човекът, който проектира спортната кола.

— Дори и най-скъпата спортна кола не би се движила без добър механик, който да се занимавах двигателя ѝ — усмихна се Гамей.

— Много сте мила. Но това е сложна материя и се натъкнах на някои аспекти, които ме озадачават. — Трокмортън се намръщи. — Винаги съм смятал, че рибарите са най-добрите наблюдатели на случващото се в морето. Както знаете, местната риболовна флотилия се е преместила към места с по-богат улов. Все пак говорих с неколцина кореняци, които са гледали как рибните стада изчезват и на тяхно място се появява така наречената дяволска риба. А сега количеството дяволска риба намалява главоломно. Измират, а нямам представа защо.

— Жалко, че не сте успели да хванете нито една.

— О, не съм казал такова нещо. Елате, ще ви покажа.

Трокмортън ги поведе през „сухата лаборатория“, където се намираха компютрите и другото електронно оборудване, до „мократа лаборатория“ — малко помещение с мивки, течаща вода, резервоари и маса, използвана за дисекция на образци. Надяна ръкавици и бръкна в един голям хладилник. С помощта на гостите си измъкна замразена съомга, дълга около метър и двадесет, и я сложи на масата.

— Прилича на рибата, която уловихме ние. — Пол се наведе, за да разгледа бледите, почти бели люспи по-отблизо.

— Искахме да запазим образа жив, но се оказа невъзможно. Разкъса мрежата на парчета и щеше да погълне целия кораб, ако беше живял достатъчно дълго.

— Какви са заключенията ви, след като вече сте видели отблизо тази риба? — попита Гамей.

Трокмортън пое дълбоко дъх и издиша, като изду пълните си бузи.

— Точно онова, от което се страхувах. Ако се съди по необичайните размери, бих казал, че това определено е генетично модифицирана съомга. С други думи, лабораторно получен мутант. От същия вид като онзи, който ви показах в лабораторията.

— Но вашата риба бе по-малка и изглеждаше по-нормално.

Трокмортън кимна.

— Предполагам, че и в двата случая са били добавени гени на растежа, но докато моят експеримент беше държан под контрол, при този екземпляр явно не са се опитвали да ограничават размерите му. Сякаш някой просто е решил да види какво ще се случи. Но размерът и агресивността на тези риби са довели и до измирането им. Щом са унищожили и заместили естествените видове, те са се обърнали срещу себе си.

— Искате да кажете, че са прекалено гладни, за да се възпроизвеждат?

— Възможно е. Или просто моделът има проблеми с адаптирането в естествени условия — по същия начин, както голямото дърво ще бъде изкоренено при силна буря, докато храсталаците оцеляват. Природата обикновено изхвърля мутантите, които не пасват в общата схема.

— Има и друга възможност — каза Гамей. — Мисля, че доктор Баркър спомена нещо за получаване на стерилна риба, която да не може да се размножава.

— Да, това също е напълно възможно, но за постигането му е нужно сложно генно инженерство.

— Какво смятате да правите сега? — попита Пол.

— Ще видим какво ще хванем през следващите няколко дни, след което ще занеса този вид и целия останал улов в Монреал, където ще мога да изследвам гените. Може би ще успея да намеря аналози с материалите в компютрите ни. Може да успеем да установим кой е създателят на този вид.

— Възможно ли е?

— О, разбира се. Генетичната програма е като личен подпис. Изпратих на доктор Баркър съобщение за находката си. Фредерик е истински магьосник в тази област.

— Имате много високо мнение за него — отбеляза Пол.

— Той е блестящ, както вече ви казах. Искане ми се само да не се беше обвързал с търговските предприятия.

— Като стана дума за търговски предприятия, чухме, че тук в района имало някаква фабрика за преработка на риба. Възможно ли е тя да има нещо общо с всичко това?

— В какъв смисъл?

— Не зная. Може би замърсяване? Като онези двуглави жаби, които намират от време на време в замърсени води.

— Интересно предположение, но малко вероятно. По-скоро ще попаднете на изродена риба или на измиране, но това чудовище не е случайност. Освен това щяхме да видим деформации и у другите видове, а такива като че ли няма. Все пак ето какво ще направим. Ще излезем и ще хвърлим котва за през нощта в района на фабриката, а на сутринта ще пуснем мрежата няколко пъти. Колко време можете да останете на борда?

— Докогато сте в състояние да ни издържате — каза Пол. — Не желаем да се натрапваме.

— Изобщо не се натрапвате. — Трокмортън върна съомгата в хладилника. — Може да решите да съкратите престоя си, след като видите каютата.

Каятата се оказа малко по-голяма от двуетажното легло в нея. След като Трокмортън ги остави да се настанят, Пол се опита да намести двуметровото си тяло на долното, но краката му останаха да висят на пода.

— Мислех си за онова, което каза доктор Трокмортън — каза Гамей, докато пробваше матрака на горния етаж. — Представи си, че си доктор Баркър и работиш за „Океанус“ по създаването на тези риби. Би ли искал някой да провери генетичния материал и той да го отведе право пред вратата ти?

— Не, естествено. Ако се съди по собствения ни опит, „Океанус“ е доста безскрупулен, когато стане въпрос за любопитни очи.

— Имаш ли някакви предложения?

— Разбира се. Можем да предложим на Трокмортън да хвърли котва някъде другаде за през нощта. Да симулираме зъбобол или да измислим някакво друго извинение.

— Но всъщност не ти се иска да направиш подобно нещо, нали?

— Не си забравила, че по целия път дотук хленчих, защото не мога да ида да си поиграя с Кърт и Джо, нали?

— Смяташ, че сами си търсим белята?

Пол кимна.

— Имаш ли „хлапак“?

Гамей бръкна в джоба си, извади монета от един канадски долар с изображението на момче върху едната страна и му я подаде.

Пол я подхвърли и я улови с опакото на гипса си.

— Ези. Губя. Ти избираш коя вахта предпочиташ.

— Можеш да поемеш първата двучасова смяна. Започва веднага след като екипажът си легне.

— Нищо против. А и едва ли ще успея да заспя в тази рамка за мъчения. — Пол се измъкна от койката и вдигна гипсираната си ръка. — Бих могъл да я използвам като бухалка.

— Няма да е нужно. — Гамей се усмихна, бръкна в сака си и измъкна кобур, в който имаше тренировъчен пистолет 22 калибър. — Взех го в случай, че реша да се поупражнявам в стрелба.

Пол се усмихна. Гамей бе истински снайперист. Взе пистолета и пробва да се прицели, като го опря на гипса.

Гамей погледна треперещата му ръка и каза:

— Май е по-добре и двамата да останем на стража.

Корабът хвърли котва на около миля от брега. Виждаха се очертанията на покривите и свързочната кула на фабриката — намираше се на надвиснал над морето скалист хълм. Вечеряха в малкия камбуз с Трокмортън, студентите и хората от екипажа. Времето мина неусетно покрай разговора им за работата на Трокмортън и опита на Траут в НАМПД. Към единадесет всички си легнаха.

Пол и Гамей отидоха в каютата си и изчакаха в кораба да се възцари тишина, след което се промъкнаха на палубата и се настаниха на обърнатата към сушата страна. Нощта беше прохладна. Спасиха се от студа благодарение на дебелите пуловери, анорациите и одеялата, които бяха взели от койките. Водата бе съвсем спокойна и само от време на време се чуваше тихият плясък на ленива вълна. Пол седеше, опрял гръб в стената, Гамей лежеше на палубата до него.

Първите два часа минаха бързо. После на пост застана Гамей и Пол се опъна на палубата. Сякаш беше спал само няколко минути, когато Гамей го побутна по рамото.

— Какво става?

— Виж онова черно петно. Помислих, че може да са водорасли, но идва насам.

Пол разтърка очи и погледна натам, накъдето сочеше Гамей. Отначало виждаше единствено синьо-черното море. След малко различи по-тъмна маса, която сякаш се движеше към тях. Имаше и още нещо — тихи гласове.

— За първи път чувам водорасли да приказват. Какво ще кажеш за един предупредителен изстрел?

Запълзяха напред и Гамей зае позиция за стрелба лежешком, опряла лакти на палубата и хванала пистолета с две ръце. Пол се затрудни с фенера, но най-сетне успя да го насочи. Включи го по знак на Гамей. Мощният лъч освети мургавите лица на четирима души с дръпнати очи. Бяха облечени в черно и седяха в два каяка. Дървените гребла бяха замръзнали наред загребването.

Тряс!

Първият изстрел пръсна греблото на първия мъж в едната лодка. Последва втори изстрел и предното гребло на втората лодка също се разлетя на парчета. Мъжете отзад загребаха с всички сили, онези отпред им помагаха с ръце. Обърнаха лодките и се насочиха обратно към сушата, но Гамей нямаше намерение да им позволи да се измъкнат така лесно. Лодките се намираха почти извън обсега на светлината, когато тя пръсна и другите две гребла.

— Добра стрелба, малката — каза Пол.

— Добра съм си, малкия. Това ще им създаде работа за известно време.

Изстрелите не бяха силни, но в безмълвието на нощта сигурно бяха прозвучали като топовни гърмежи, защото Трокмортън и неколцина от екипажа изскочиха на палубата.

— О... — възкликна Трокмортън. — Чухме шум и... Боже мой... — Професорът видя пистолета в ръката на Гамей.

— Просто реших да се поупражнявам в стрелба.

От водата се чуваха гласове. Един от екипажа отиде до борда и се заслуша.

— Май някой има нужда от помощ. Няма да е зле да пуснем лодката.

— На ваше място не бих го направил — каза Пол с обичайния си спокоен тон, но желязната нотка в гласа му не можеше да се сбърка. — Тези типове ще се справят чудесно и сами.

Трокмортън се поколеба, но накрая отстъпи и каза на хората от екипажа:

— Всичко е наред. Искам да поговоря с гостите ни насаме.

Моряците се прибраха в каютите си.

— А сега, приятели, бихте ли ми казали какво точно става тук?
— попита Трокмортън.

— Ще ида за кафе — обърна се Гамей към съпруга си. — Може да продължи цяла нощ.

След няколко минути се върна с три димящи чаши и каза:

— Намерих една бутилка уиски и капнах по малко. Реших, че може и да ни потрябва.

Като се редуваха, двамата споделиха подозренията си за кроежите на „Океанус“ и ги подкрепиха с доводи от различни източници.

— Това са ужасни обвинения — каза Трокмортън. — Имате ли неоспорими доказателства за този безобразен план?

— Мен ако питате, доказателството се намира в хладилника ви — отвърна Гамей. — Имате ли други въпроси?

— Да — след кратък размисъл каза Трокмортън. — Има ли още уиски?

Гамей предвидливо бе прибрала бутилката в джоба си. След като доляха в кафето и отпиха, Трокмортън каза:

— Връзките на Фредерик винаги са ме притеснявали, но смятах — предполагам, прекалено оптимистично — че с времето здравият разум на учения ще надделее над комерсиалните интереси.

— Нека ви задам един въпрос във връзка с предположението, според което работим — каза Гамей. — Възможно ли е да се унищожат местните рибни популации и да се заместят с тези франкенриби?

— Напълно е възможно, и ако някой е готов да го направи, това е доктор Баркър. Това обяснява много неща. Още ми е трудно да повярвам, че доктор Баркър е с тази банда. Но в последно време се държеше странно. — Изведнъж Трокмортън примигна, сякаш току-що се събуждаше. — А тези изстрели... Някой се е опитал да се качи на кораба, нали?

— Или щеше да се опита — каза Гамей.

— Трябва да уведоим властите колкото се може по-скоро!

— Не знаем къде е мястото на тази фабрика в цялата картинка — каза Гамей с тон, представляващ комбинация от увереност и женска твърдост. — Кърт смята, че може да е важна, и иска да я държим под око, докато не си свърши работата.

— Това не е ли опасно за хората на борда?

— Не е задължително — каза Пол. — Ще останем на пост, но ви съветвам да поръчате на капитана да е готов за бързо отплаване. Все пак се съмнявам, че приятелите ни ще се върнат, особено след като ги лишихме от момента на изненада.

— Добре — каза Трокмортън и решително стисна зъби. — Мога ли да направя още нещо?

— Да — отвърна Пол. Взе уискито от Гамей и наля на Трокмортън още една доза, за да му успокои нервите. — Можете да чакате.

Хората на SOS се препъваха слепешком през гъстата гора, блъскани безцеремонно от стражата. Тери се опита да разгледа по-добре мъчителите им, но единият я сръга толкова грубо с дуло в гърба, че одра кожата ѝ. По бузите ѝ потекоха сълзи от болка. Тя прехапа устни и потисна желанието си да изкрещи.

Гората бе тъмна, само тук-там между стволовете се мяркаха светлини. После дърветата оредяха и скоро се озоваха пред една постройка. Вратата ѝ бе осветена от външен прожектор. Бутнаха ги да влязат и ги развързаха. После охраната затвори плъзгащата се метална врата и заключи.

Миришеше на бензин. По пода имаше мазни петна — очевидно постройката бе някакъв огромен гараж. Нямаше никакви превозни средства, но помещението съвсем не бе празно. До отсрещната стена като уплашени кутрета се бяха скупчили трийсетина души — мъже, жени и няколко деца. Мизерното им положение бе изписано на измъчените им лица. В очите им ясно се виждаше ужасът от новодошлите непознати.

Двете групи се гледаха предпазливо. След известно време един мъж, който досега седеше с кръстосани крака на земята, стана и се приближи. Лицето му бе набръчкано като стара кожа, дългата му сива коса бе вързана на опашка. Под очите му имаше тъмни кръгове, дрехите му бяха мръсни, но въпреки това около него се усещаше аурата на достойнство. Когато заговори, Тери се сети защо ѝ изглежда толкова познат.

— Аз съм Джес Найтхоук — каза той и протегна ръка.

— Найтхоук — повтори тя. — Бащата на Бен, нали?

Мъжът зяпна.

— Познавате сина ми?

— Да, работя с него в централата на SOS във Вашингтон.

Старецът погледна над рамото на Тери, сякаш търсеше някого.

— Бен беше тук. Видях го как изтича от гората. Беше с онзи другия, дето го убиха.

— Да, знай. Бен е добре. Видяхме се във Вашингтон. Точно той ни каза, че вие и съселяните ви сте в беда.

Райън пристъпи напред.

— Дойдохме да ви измъкнем оттук.

Джес Найтхоук го изгледа, после поклати глава.

— Явно имате добри намерения, но сте се изложили на огромна опасност с идването си тук.

— Заловиха ни веднага щом дойдохме — каза Тери. — Сякаш са знаели, че идваме.

— Имат очи навсякъде — каза Найтхоук. — Злият ми го каза.

— „Злият“ ли?

— Ще се срещнете с него. Като чудовище от кошмар е. Уби братовчеда на Бен с копие. — Очите на Джес се напълниха със сълзи. — Работим почти денонощно, разчистваме гората. Дори жените и децата...

Гласът му заглъхна — от скръб или от изтощение.

— Кой са тези хора? — попита Райън.

— Наричат се киолая. Мисля, че са ескимоси. Не съм сигурен. Започнаха да строят тук, срещу селото ни. Това не ни хареса, но сме незаконни заселници и затова гледаме да си мълчим. Един ден дойдоха през езерото с оръжия и ни отведоха. Оттогава сечем дървета и разчистваме района. Имате ли някаква представа защо е всичко това?

Преди Райън да успее да каже нещо, вратата шумно се отвори. Влязоха шестима души с готови за стрелба автомати. Тъмните им лица си приличаха — широки, с високи скули и жестоки дръпнати очи. Изписаната на студените им лица жестокост бледнееше пред онази на лицето на човека, който ги последва. Имаше телосложение като на бик, с къс дебел врат; голямата му глава сякаш бе поставена направо върху мощните му рамене. Жълтеникавочервената му кожа бе като на сипаничав, на лицето му играеше злобна усмивка. Вертикални татуировки минаваха от двете страни на носа му, който бе смазан и безформен. Мъжът бе невъоръжен, като се изключи ножът в колана му.

Тери зяпна невярващо — това бе мъжът, който бе преследвал Остин с кучешката шейна. Нямахше начин да го сбърка с това обезобразено лице и сякаш напомпано със стероиди тяло. Разбра

съвсем ясно какво бе имал предвид Джес, когато го нарече „Злия“. Мъжът измери с поглед новите пленници и черните му студени очи се спряха на тялото на Тери. Полазиха я тръпки. Джес Найтхоук инстинктивно отстъпи назад.

На лицето на мъжа се изписа животинска усмивка — очевидно бе доволен, че вдъхва страх на всички. Изрече някаква гърлена заповед. Стражите избутаха Тери, Райън и Мърсър навън и ги подкараха през гората. Тери напълно изгуби ориентация. Нямаше представа къде е езерото. Ако се случеше чудо и успееше да се измъкне, нямаше да знае накъде да бяга.

След няколко секунди объркването ѝ се засили още повече — тръгнаха по асфалтиран път към гъстата гора, която се изправяше пред тях като тъмна стена. Когато обаче стигнаха на няколко метра от дърветата, чест от гората изчезна и на нейно място се появи правоъгълник от ослепителна бяла светлина. Тери закри очи. Когато свали ръце, видя движещи се хора. Сякаш ги гледаше през врата към някакво друго измерение.

Вкараха ги през вратата в огромно ярко осветено помещение с висок куполовиден таван. Тя погледна назад и когато правоъгълникът с гората изчезна, разбра, че се намират в сграда, направена невидима чрез хитроумен камуфлаж. И макар сама по себе си постройката да представляваше чудо на архитектурата, онова, от което дъхът ѝ спря, бе огромният сребристобял дирижабъл под купола.

И тримата се взряха изумени в приличащото на торпедо чудовище — бе по-дълго от две футболни игрища. Опашката му изтъняваше до острие с четири триъгълни стабилизиращи перки. Имаше аеродинамична форма въпреки огромните си размери. На подпорите под търбуха на дирижабъла бяха разположени четири двигателя. Самият дирижабъл бе кацнал върху сложна система от подпори. Десетки облечени в комбинезони хора се суетяха около грамадната машина. Охраната подкара пленниците към заобления нос на цепелина, който се извисяваше над главите им, сякаш всеки миг щеше да рухне отгоре им и да ги смаже. За миг Тери си помисли, че сигурно точно така се чувства буболечка, преди да бъде смачкана от обувка.

Малко под носа на кораба бе разположена дълга и тясна контролна кабина с големи прозорци. Наредиха им да се качат в нея.

Вътрешността ѝ напомни на Тери за корабна рубка, включително с щурвала и компаса. Вътре стоеше някакъв мъж и даваше заповеди на неколцина други. За разлика от хората от охраната, които изглеждаха като направени по калъп, той бе висок и кожата му сякаш бе обработена с белина. Главата му бе обръсната. Той се обърна към доведените пленници, изгледа ги през тъмните си очила, после остави електронния бележник, който държеше, на един плот.

— Виж ти, какво удоволствие. Спасителният отряд на SOS. — И се разсмя. Гласът му бе студен, като духащ откъм ледник вятър.

Райън отговори, сякаш не бе чул подигравката.

— Казвам се Маркърс Райън, директор на „Пазители на морето“. Това са нашият юридически съветник Тери Уелд и развойният директор на SOS Чък Мърсър.

— Не е нужно да минаваме през цялото това изброяване на имена, длъжности и серийни номера. Много добре зная кои сте — каза мъжът. — Да не си губим времето. В света на белите хора съм известен под името Фредерик Баркър. Моят собствен народ ме нарича Тунук.

— Значи и вие, и останалите тук сте ескимоси? — попита Райън.

— Невежите ни наричат по този начин. Всъщност ние сме киолая.

— Не се вмествате в стереотипа за ескимос.

— Наследил съм гените на капитан на китоловен кораб от Нова Англия. Онова, което започнало като унизителна спънка, ми даде възможност да премина без излишни въпроси във външния свят и да бъда от полза за киолая.

— Какво е това там? — попита Райън и кимна нагоре.

— Прекрасен е, нали? „Ницше“ бил построен тайно от немците, за да стигне до Северния полюс. Възнамерявали да го използват за рекламни полети. Бил напълно оборудван да приема пътници, готови да платят скъпо и прескъпо, за да летят с него. Когато се разбил, моят народ помислил, че това е дар от небето. В известен смисъл се оказали прави. Похарчих милиони за реставрирането му. Внесохме подобрения в двигателите и капацитета им. Балоните за съхраняване на газ бяха сменени с нови, способни да поберат милиони кубични метри водород.

— Мислех си, че използването на водород е приключило с края на „Хинденбург“ — каза Мърсър.

— Германските кораби са пропътували безпроблемно хиляди километри с водород. Спрях се на него заради теглото на товара ми. Водородът има два пъти по-висока товароподемност от хелия. С помощта на най-простия атом, Народът на Северното сияние ще постигне заслуженото си величие.

— Говорите със загадки — каза Райън.

— В никакъв случай. Според легендата киолая били родени в северното сияние, а инуитските племена се страхували от него и го смятали за зло. За съжаление, вие и приятелите ви скоро ще научите, че тази репутация е съвсем заслужена.

— Смятате да ни убиете, така ли?

— Киолая не държат пленници, когато не са им необходими.

— А селяните?

— Както казах, ние не държим пленници.

— Щом сме обречени, защо не удовлетворите любопитството ни и не ни обясните къде точно е мястото на тази летяща антика във всичко това?

Бледите устни на Баркър се разтеглиха в студена усмивка.

— Нашият герой гъделичка суетата на негодия с надеждата да пристигне тежката артилерия. Не си правете труда. Вие и приятелите ви ще живеете само докато имам нужда от вас.

— Не ви ли е интересно как научихме за плановете ви?

В отговор Баркър каза нещо на някакъв странен език и водачът на охраната пристъпи напред, и му подаде един от пластичните взривове, които Мърсър бе приготвил така грижливо.

— Да не би да сте искали да се занимавате с минно дело?

Райън не му остана дължен.

— Не, по дяволите! Смятахме да пратим разработката ви по дяволите, точно както направихте с нашия кораб.

— Прямо и недвусмислено, както обикновено, господин Райън. Но не мисля, че ще имате шанс да гръмнете празничните си фойерверки. — Гласът на Баркър бе изпълнен с презрение. Той метна експлозива на горилата си. — И какво точно знаете за нашата „разработка“?

— Знаем всичко за експериментите ви с генетично модифицираната риба.

— Това е само част от големия ми план — каза Баркър. — Нека ви обясня какво предстои в бъдеще. Довечера този кораб ще се издигне в небето и ще полети на изток. Резервоарите му ще бъдат напълнени с генетично модифицирани риби от няколко вида. Той ще разпръсне моите създания в морето като фермер, засяващ семена в нивата си. След няколко месеца местните видове ще измрат. Ако пилотният проект успее — а аз очаквам точно това, — ще последват подобни засаждания във всички океани. След време по-голямата част от рибата на световния пазар ще се произвежда според нашите патентовани генетични банки. Ще разполагаме с почти пълен монопол.

Райън се изсмя.

— Сериозно ли смятате, че налудничавият ви план ще успее?

— В плана няма нищо налудничаво. Всички компютърни модели показват огромен успех. Естествените видове са и без това обречени от прекомерния риболов и промишленото замърсяване. Аз просто приближавам деня, в който океаните ще се превърнат в огромни рибарници. А и най-хубавото е, че хвърлянето на риба в морето дори не е незаконно.

— *Но убиването* на хора е незаконно — каза Райън. Очите му пламнаха от гняв. — Вие убихте моя приятел и колега Джош Грийн.

Тери вече не можеше да се сдържа.

— Джош не е единственият. Вие убихте телевизионния репортер на борда на „Морски страж“. Вашите биячи застреляха един от собствените ви хора в Копенхаген. Вие убихте братовчеда на Бен Найтхоук. Ами сенатор Греъм? И държите цяло село в робство.

— Виж ти, фирмената адвокатка била доста устата! — Баркър стисна зъби и възпитаният му досега тон се смени с ръмжене. — Жалко, че не си била тук да защитиш киолая, когато са умирали от глад, защото белите избили моржовете. Или когато племето било принудено да напусне традиционните си ловни територии, да се пръсне из цяла Канада и да се премести от родината си в градовете.

— Това не ви дава право да убивате хора нито да съсипвате цели екосистеми. — Тери вече не сдържаше яростта си. — Можете да тероризирате група нещастни индианци и да ни подритвате насам-натам, но ще ви се наложи да си имате вземане-даване с НАМПД.

— Едва ли ще си изгубя съня заради ексцентричните приумици на адмирал Сандекър.

— А заради Кърт Остин? — обади се Райън.

— Зная всичко за Остин. Той е опасен... но НАМПД разглежда SOS като организация извън закона. Не, вие и приятелите ви сте съвсем сами тук. По-самотни, отколкото сте били някога през живота си.

Татуираният бияч каза нещо на езика на киолая.

— Умейлик ми напомни, че искахте да видите любимците ми.

Отведоха ги в сградата, където бяха поставили експлозивите. Този път тя бе ярко осветена.

Баркър спря пред един от резервоарите. Рибата вътре бе дълга почти три метра. Той наклони глава като преценяващ картината си художник и каза:

— Извърших по-голямата част от работата си върху съомгата. Беше сравнително лесно да се създаде гигант като този. Всъщност успях да получа тежаща двадесет и два килограма сардина — живя няколко месеца.

Продължи към следващия резервоар. Тери рязко пое дъх при вида на създаването вътре. Беше съомга, на половината на предишната, но с две глави вместо една.

— Тази не тръгна по начина, по който я бях замислил. Все пак ще признаете, че изглежда интересно.

Рибата в следващия резервоар бе още по-деформирана. Тялото ѝ бе покрито с отвратителни бучки и приличаше на облепено с камъни. По-нататък имаше риба с издути напред очи. Подобни деформации се повтаряха и при други видове — треска и херинга.

— Отвратително — каза Райън.

— Красотата е в главата на гледащия. — Баркър спря пред един резервоар, в който имаше сребристойбяла риба с дължина около метър и половина. — Това е ранен прототип, който разработих, преди да открия, че агресивността и размерите му започват да излизат извън контрол. Пуснах няколко на свобода, за да видя какво ще се случи. За съжаление, те започнаха да се изяждат помежду си, след като унищожиха местните видове.

— Това не са експерименти, а чудовища — каза Райън. — Защо сте ги оставили да живеят?

— Жал ви е за рибата ли? Доста пресилено, дори за вашата организацийка. Но да ви разкажа за тази рибка. Много е полезна.

Хвърлихме тялото на индианеца в резервоара заедно с трупа на приятеля ви. Оглозга ги до кости за отрицателно време. Оставихме останалите индианци да гледат. Оттогава не сме имали проблеми с тях.

Райън не се сдържа, хвърли се напред и стисна Баркър за гърлото. В следващия миг горилата грабна пушката на единия от стражите и стовари приклада върху главата на Райън. Плисна кръв и Райън рухна на пода.

Тери изстина — разбра причината за страха, който бе видяла в очите на Джес Найтхоук.

— Ако господин Райън и хората му са толкова загрижени за плаващите си приятели, може да им уредим съвместна вечеря — спокойно каза Баркър.

Охраната пристъпи напред.

Еврокоптерът с Остин, Дзавала, Бен Найтхоук и двамата баски се издигна от вертолетната платформа и описа голям кръг над яхтата. След няколко минути към него се присъедини кобрата. Двете машини се насочиха на запад към следобедното слънце.

От мястото си до пилота Остин ясно виждаше смъртоносния силует на кобрата на стотина метра от еврокоптера. Бойната машина носеше въоръжение, достатъчно за заличаването на малък град. Остин не си правеше илюзии — „Океанус“ нямаше да се окаже слаб противник.

Със скорост 235 километра в час хеликоптерите прелетяха над скалистия бряг и оставиха морето зад себе си. Продължиха над гъстата борова гора, като се придържаха ниско над дърветата, за да не бъдат засечени. Остин провери оръжието си, отпусна се в седалката, затвори очи и започна да обмисля плана за действие.

Дзавала понякога шеговито го обвиняваше, че измислял нещата мимоходом. В това имаше известна истина. Остин знаеше, че планирането е винаги до време. Беше израснал около и във водата и възгледите му бяха определени от опита му с нея. Знаеше, че мисията им е като плаване с лодка в бурно време. Когато нещата тръгват на лошо, значи *наистина* тръгват на лошо. Затова добрият моряк държи въжетата чисти и кофата за изгребване на водата в готовност.

Беше убеден привърженик на принципа колкото по-просто, толкова по-добре. Тъй като основната им цел бе да измъкнат семейството и приятелите на Бен, кобрата не можеше просто да се спусне от небето и да помете всичко, което се движи. Остин знаеше, че такива неща като хирургически точен удар не съществуват. Оръжията на хеликоптера трябваше да се използват пестеливо — факт, който неутрализираше ужасяващата му мощ. Намръщи се, като си помисли и за неизвестната карта, която му бе изиграл онзи фанатичен идиот Маркърс Райън. Влечението му към Тери Уелд не можеше да хвърли сянка върху преценката му.

Пабло погледна през прозореца и попита:

— Вярваш ли на индианеца?

Остин отвори очи. Видимостта беше ограничена и под лъчите на залязващото слънце не можеше да различи нищо, освен тъмна зеленина. Но явно вече се намираха близо до индианското селище.

— Това е неговата страна, не моята.

Пабло кимна, подвижна нещо на испански на пилота, а той пък измърмори нещо и съобщи на другия хеликоптер, че каца. Кобрата се отдалечи и полетя над гората — проверяваше с инфрачервените си детектори за дебнещи опасности. Не откри никакви признаци за спотаени хора и съобщи, че районът е чист.

Еврокоптерът потъна в гората. Никой, с изключение на Бен нямаше да се изненада, ако чуеше перките да се трошат при неравностойния им сблъсък с дебелите стволове на дърветата, но единственият шум бе пращането и пукането на тънки клони и тъпият звук, когато шейната докосна земята. С острото си зрение Бен бе видял, че районът, който на пръв поглед изглеждаше като гъста гора, на практика представлява свободна от дървета площ, обрасла с множество храсти. Кобрата се спусна недалеч от тях.

Остин най-сетне си пое дъх и скочи от хеликоптера, последван по петите от Дзавала и братята Агирес. Приклекнаха, готови за стрелба, въпреки проверката в инфрачервения спектър. Когато двигателите спряха, настъпи абсолютна тишина. Бен слезе от хеликоптера и погледна вдигнатите им оръжия.

— Тук няма да намерите никого. Това място не е използвано, откакто бях дете. Натам има река. — Той посочи някакви разнебитени сгради, които едва се различаваха в сумрака. — Това са спалното и дъскорезницата. Лошо място. Баща ми казва, че имало много нещастни случаи. Построили нов лагер надолу по реката, където можели да пускат трупите във водата и да ги откарват по-бързо до пазара.

Остин имаше по-прозаични грижи.

— Стъмва се. По-добре да се размърдаме.

Нарамиха раниците си и се разделиха на две групи. Хората от НАМПД, Найтхоук и братята Агирес щяха да са ударната група. Мускулестите баски се движеха със самоувереност, от която ставаше ясно, че тайните мисии не са им чужди.

Двама пилоти щяха да чакат сигнал и да им осигурят прикритие.

Бен ги поведе към гората. В мига, в който влязоха сред дърветата, здрачът се смени с мрак. Всички, с изключение на последния в колоната носеха малки халогенни фенерчета — бяха насочили лъчите им надолу и следваха Бен. Той се движеше между дърветата безшумно и пъргаво като горски призрак. Изминаха няколко километра в бързо темпо по мекия килим от борови иглички. Найсетне Бен даде знак да спрат. Събраха се в тъмнината, задъхани и облени в пот.

Бен наклони глава и се заслуша, после каза:

— Намираме се на около километър от тях.

Дзавала свали карабината от рамото си.

— Време е да проверим дали барутът е сух.

— Не се безпокойте за охраната — каза Бен. — Всички са при езерото. Никой не би очаквал да се появим оттук.

— Защо? — попита Дзавала.

— Ще видите. Само гледайте да не излезете преди мен — каза Найтхоук и пак ги поведе.

След десетина минути стигнаха до стръмен склон. Долу се чуваше плисък на вода. Остин светна с фенерчето си, но лъчът се разсея, преди да стигне до реката.

— Мисля, че зная защо от тази страна няма охрана — каза Дзавала. — Завили сме в погрешна посока и сме стигнали до северния край на Големия каньон.

— Този поток се нарича Скокът на мъртвеца — каза Бен. — Местните жители не са особено оригинални с имената.

— Изразили са се повече от ясно — каза Остин.

Дзавала се огледа и попита:

— Та значи можем ли да заобиколим тази малка канавка?

— Ще се наложи да вървим още шестнайсет километра през гъста гора — отвърна Бен. — Това е най-тесната част. Езерото е на осемстотин метра оттук.

— В един от филмите за Индиана Джоунс нашият човек мина над бездната по невидим мост — подметна Дзавала.

— Искайте, и ще ви се даде — каза Остин, свали раницата си и извади найлоново въже и компактна сгъваема кука.

Дзавала се опули.

— Никога не преставаш да ме изумяваш, амиго. Аз пък си мислех, че съм се приготвил добре, защото си взех швейцарско ножче с тирбушон. Обзалагам се, че си скътал някъде и бутилка вино.

Остин извади макара и ремъци.

— Преди да ме номинираш за значката „Заслужил бойскаут“, ще призная, че Бен ме предупреди, че ще трябва да преодолеем рова, преди да се покатерим по стените на замъка.

Махна да му направят място, пристъпи опасно близо до ръба, завъртя куката над главата си и я хвърли. Първият опит не успя — куката се удари в стената на пропастта. При двата следващи опита не успяха да закачат нищо. На четвъртия път куката се заклеши между някакви скали. Остин завърза другия край на въжето за едно дърво и провери с тежестта си дали куката ще издържи. След това закрепил макаратата и ремъците, поел дълбоко дъх и направил крачка в празното.

Имаше чувството, че лети като ракета. Храстите омекотиха кацането му. С помощта на допълнителното въже Дзавала издърпа макаратата, закрепил раницата на Остин и я пусна. След прехвърлянето и на останалия багаж дойде ред на Дзавала и Бен, следвани от двамата баски.

Продължиха през гората и скоро видяха блуждаещи светлинки — примигваха сред дърветата като огньове на цигански катун. До ушите им достигна приглушеният шум на работещи машини.

Бен вдигна ръка да спрат и прошепна:

— Сега вече можете да се безпокоите за охраната.

Дзавала и баските свалиха оръжието си от раменете, а Остин разкопча кобура си. Беше изучил сателитните снимки на комплекса, за да си изясни колкото се може по-добре плана му, дори и без купола. Бен му бе помогнал да запълни празнините.

Хангарът на цепелина се намираше близо до езерото, заобиколен от мрежа асфалтирани алеи и пътища, които свързваха няколко приличащи си една на друга сгради, скрити в гората. Остин каза на Бен да го отведе до мястото, откъдето бе видял купола. Другите останаха да чакат, а те двамата тръгнаха през гората до края на асфалтирания път, осветен от слаби, високи до глезена лампи. След като се увериха, че районът е чист, пресякоха бързо пътя и отново потънаха в гората.

В един момент Бен спря, вдигна ръце като сомнамбул и закричи към дърветата, които им препречваха пътя. Спря пак и прошепна на

Остин да направи същото. Той го послуша и тръгна с протегнати ръце. Стигна до тъмните стволове... но вместо груба кора напипа гладка хладна повърхност. Долепи ухо до стената и чу тихо бръмчене. Отстъпи крачка назад и отново видя стеблата на дърветата. Адаптивния камуфлаж несъмнено го очакваше страхотно бъдеще.

Бързо се върнаха при другите. Остин предложи да претърсят спомагателните сгради. Щяха да се съберат отново след петнадесет минути.

— И не се захласвайте по ескимоски — каза Дзавала, докато потъваше в мрака.

Пабло се поколеба.

— Ами ако ни открият?

— Ако имате възможност, неутрализирайте тихо всеки, който ви види — отвърна Остин. — А ако не се получи и се вдигне шумотевица, отстъпете по пътя, по който дойдохме.

— А аз? — попита Бен.

— Ти направи достатъчно, като ни доведе дотук. Почини си.

— Не мога да си почивам, докато близките ми са в беда.

— Тогава върви плътно зад мен. — Остин не можеше да го вини, че иска да открие близките си. Извади револвера и изчака останалите да изчезнат в мрака. Даде знак на Бен да го следва и двамата бързо се запромъкваха покрай пътя — предпочитаха скоростта пред прикритието.

Чуваха шум откъм езерото, но пътят пред тях бе чист и скоро се озоваха пред дълга ниска постройка. Охрана не се виждаше.

— Почваме ли?

Влязоха. Сградата се оказа склад. Направиха бърз оглед и тръгнаха към мястото на срещата. Дзавала се появи след няколко минути.

— Попаднахме на склад — каза Остин. — Ти намери ли нещо интересно?

— Искане ми се да не бях — отвърна Дзавала. — Отказвам завинаги рибата и пържените картопки. Мисля, че се натъкнах на главната люпилня на франкенрибата.

Описа странните деформирани създания, които бе видял в проверената от него сграда. Присъщото му спокойствие можеше да се

наруши много трудно, но от тона му бе ясно, че е потресен от мутиралите чудовища в аквариумите.

— Изглежда, участниците в изложбата на изродите са някакви прототипове — каза Остин.

И млъкна, защото в гората се разнесе тихо шумолене. Беше Пабло. Каза, че попаднал на нещо като празен гараж. Вътре имало следи от държани хора — остатъци от храна, кофи за отпадъци и одеяла, използвани вероятно за спане. Подаде на Остин нещо, което го накара да стисне зъби — беше кукла.

Изчакаха Диего и когато най-сетне той се появи, видяха защо се е забавил. Беше приведен от тежестта на товара си. Изправи се и пусна изпадналия в безсъзнание страж на земята.

— Каза да неутрализираме всеки, който ни се изпречи на пътя, но си помислих, че тази свиня може да се окаже полезна и жива.

— Къде го намери?

— В сградата на охраната. Там има поне сто легла, може би дори двеста. Беше си полегнал.

— Обзалагам се, че за последен път спи на работното си място.

Остин коленичи и освети лицето на стража. Изпъкналите скули и широката уста бяха също като на стражите, които бе виждал досега. Изключение правеше само насиненото чело. Остин отвори манерката си, отпи една глътка и изля вода върху лицето му. Мъжът отвори очи и зяпна насочените към главата му дула.

— Къде са пленниците? — попита Остин и показва куклата, така че стражът да разбере какво иска.

Устните на мъжа се разтеглиха в безрадостна усмивка, тъмните му очи заблестяха като раздухани въглени и той изръмжа нещо на неразбираем език. Диего го окуражи малко, като постави ботуш на чатала му и опря дулото между жестоките му очи. Усмивката изчезна, но на Остин му беше ясно, че фанатизмът на стража може да му помогне да издържи на всички заплахи и болки.

Диего видя, че няма резултат, и промени позата си — постави крака си на лицето на мъжа и опря дулото в чатала му. Очите на стража се разшириха още повече и той измърмори нещо.

— Говори на английски — каза Диего и натисна дулото още по-силно.

Стражът затаи дъх, после изпъшка:

— Езерото... В езерото.

Диего се усмихна.

— Дори свинята иска да си запази *sojones*^[1].

Вдигна пушката, обърна я и нанесе удар с приклада. Чу се отвратителен кух звук и главата на мъжа увисна като тази на куклата, която Остин все още стискаше в ръка. Остин трепна, макар да не изпитваше никакво съчувствие към ескимоса. Умът му бе зает с евентуалната ужасна съдба на пленниците.

— Да тръгваме — каза Пабло.

— Тъй като сме в леко неравностойно положение, може би няма да е зле да повикаме резервите — обади се Дзавала.

Пабло свали радиото от колана си и нареди на пилота на кобрата да се премести на километър и половина от тях. Остин прибра куклата в пазвата си и заедно с останалите забърза към езерото — бе твърдо решен да върне куклата на детето, от която я бяха отнели.

---

[1] Топките (исп.) — Б.пр. ↑

Когато стражите се втурнаха през вратата — размахваха палки, — Маркърс Райън тъкмо разпитваше Джес Найтхоук доколко познава гората, за да измисли план за бягство. Надеждите му обаче рухнаха, щом стражите — поне двайсетина — започнаха да бият наред. Индианците явно бяха свикнали с ненадейните побои, целящи да обезкуражат евентуалната им съпротива, и се струпваха в дъното на помещението. Райън обаче беше по-бавен и ударите заваляха по главата и раменете му.

Тери пък си играеше с едно момиченце — Рейчъл, около петгодишно, най-малкото дете в групата, и то най-вероятно роднина на Бен. Веднага застана пред детето, готова да понесе удара, за да го защити. Ескимосът спря, объркан от неочакваната съпротива, после се разсмя, отпусна палката и изгледа Тери с безмилостните си очи.

— Е, значи ти и детето ще сте първи.

Махна на един от другарите си и той сграбчи Тери за косата, повали я по очи на земята и я натисна с палката по врата. Завързаха ѝ ръцете с тел — тя болезнено се вряза в китките ѝ. След това я дръпнаха да стане.

Скоро всички пленници бяха навързани като добичета и ги изкараха навън. Вървяха няколко минути между дърветата и видяха слабите отблясъци на езерото. Макар на Тери да ѝ се струваше, че е тук от дни, от залавянето им бяха минали само няколко часа.

Натикаха ги в една тъмна барака и ги затвориха. Децата хлипаха, по-старите се опитваха да успокоят по-младите със стоическото си поведение. Страхът от неизвестното бе по-мъчителен и от побоя. По едно време отвън се чу шум и вратата се отвори. Влезе Баркър, заобиколен от стражите си с безизразни лица. Свали очилата си и Тери за първи път видя странните му бледи очи. Помисли си, че на цвят са точно като корема на гърмяща змия. Лицето му бе изкривено в сатанинска усмивка.

— Добър вечер, дами и господа — почна той с помпозността на туристически гид. — Благодаря за вниманието. След няколко минути ще се издигна високо над това място на първата фаза от пътешествието към бъдещето. Бих искал да ви благодаря за помощта ви в осъществяването на това начинание. На членовете на SOS ще кажа, че ми се иска да бяхте попаднали по-рано в ръцете ми, така че благодарение на потта си, пролята в неуморен труд, да оцените подобаващо брилянтния ми план.

Хладнокръвието на Райън се бе върнало.

— Стига с тези глупости! Какво ще правиш с нас?

Баркър изгледа окървавеното му лице, сякаш го виждаше за първи път.

— Господин Райън, изглеждате доста посмачкан. Доста нетипично за вас.

— Не отговори на въпроса ми.

— Тъкмо напротив. Отговорих ви още когато ви доведоха при мен. Казах, че вие и приятелите ви ще останете живи, докато ви намирам за полезни. — Баркър се усмихна. — Вече не ви намирам за полезни. За ваше забавление наредих да осветят купола. Това ще е последното нещо, което ще регистрира умиращият ви мозък.

Думите му смразиха Тери и тя възкликна:

— Ами децата?!

— Какво децата? — Леденият поглед на Баркър се плъзна по пленниците, сякаш изучаваше подготвен за заколение добитък. — Да не мислите, че ме е грижа за когото и да било от вас, бил той млад или стар? За мен не сте нищо повече от снежинки. Ще бъдете забравени, щом светът научи, че едно незначително ескимоско племе контролира огромна част от океана. Съжалявам, че не мога да остана. Разписанието ни е много строго.

Той се обърна и изчезна в нощта. Пазачите заобиколиха пленниците, изведоха ги навън и ги подкараха към дървения кей. Той тънеше в мрак, с изключение на светлините на нещо подобно на баржа, но с двойния корпус на катамаран. Когато наближиха, Тери видя лента на конвейер на нивото на палубата — водеше от контейнера на носа към широк улей на кърмата. Предположи, че странният съд вероятно се използва като подвижна хранилка. Храната се вземаше от

контейнера, минаваше по конвейера и се пускаше в морето през улея на кърмата.

— Ще ни удавят! — извика тя ужасено.

Маркърс и Чък се опитаха да се съпротивляват, но си спечелиха единствено още удари. Нечии груби ръце сграбчиха Тери и я бутнаха на баржата. Тя се препъна и падна на палубата. Залепиха устата ѝ, за да не вика. После завързаха глезените ѝ, а за телта на китките ѝ закачиха някаква тежест, повлякоха я по палубата и я проснаха върху лентата.

Усети допира на друго, по-малко тяло. Обърна се и с ужас видя, че следващата жертва е Рейчъл, малкото момиче, с което се бе сприятелила. Следваха мъжете от SOS и останалите пленници. Подготовката за масовото убийство продължи, докато всички не бяха наредени на лентата като трупи. А след това мощните мотори оживяха.

Баржата се раздвижи. Тери не можеше да види накъде тръгват, но успя да се обърне към детето и се помъчи да го успокои с поглед, макар че не беше сигурна дали очите ѝ не са изпълнени с ужас. Виждаше и светлината на издигащия се над дърветата купол, точно както бе обещал Баркър. Закле се, че ако ѝ се удаде шанс, лично ще му види сметката.

Двигателите работиха съвсем кратко, след което замлъкнаха и се чу плясъкът на хвърлената във водата котва. Тери се помъчи да се освободи, но безуспешно. Напрегна се, готова за най-лошото. То настъпи след минута, когато се задейства моторът на конвейера. Лентата се задвижи, отнасяше я все по-близо към началото на улея и мрачните води под него.

Остин водеше ударната си група през гората. Заобиколи потъналия в мрак плац, като използваше за приблизителен ориентир слабо осветената алея, която се виждаше между дърветата. Вървяха бавно и много предпазливо, като първо се уверяваха, че няма да настъпят някоя съчка или сух клон, преди да направят следващата си крачка.

Бавното темпо направо ги подлудяваше, но макар да не бяха видели никого. Остин имаше злокобното чувство, че не са сами. Предчувствията му се потвърдиха, когато куполът на хангара светна като огромна електрическа крушка и откъм плаца се разнесе дълбок рев.

Всички замръзнаха като живи статуи. След това се задейства забавената реакция и се хвърлиха по корем на земята с готови за стрелба оръжия. Очакваният дъжд от куршуми така и не се изсипа върху тях. Ревът обаче ставаше все по-могъщ и потече край тях като огромна звукова река. Идваше от устата на стотици киолая. Широките им лица бяха вдигнати нагоре и осветени от синкава светлина, зомбираните им очи бяха вперени в Баркър, който стоеше на висок подиум пред купола.

Над плаца се разнесе монотонният тътен на десетки тъпани и тълпата започна да припява:

— Тунук... Тунук... Тунук...

Баркър се къпеше във възгласа, оставяше го да се излее върху него, пиеше го като еликсир. Накрая вдигна ръце към небето и припяването и думтенето на тъпаните спряха, сякаш някой ги беше изключил. Баркър заговори на странен език, зародил се може би преди появата на първото северно сияние. Изричаше думите бавно, но гласът му постепенно набираше сила.

Дзавала допълзя до Остин.

— Какво става?

— Май нашият приятел навива гимназията.

— Гадост. Тези клакьори нямат шанс да спечелят конкурс по красотата.

Хипнотизиран от варварския спектакъл, Остин се взираше напред. Както бе казал Бен, куполът наистина напомняше на огромно иглу. Баркър им правеше услуга, като бе събрал бандата си главорези на едно място и я довеждаше до полуда. Насочила цялото си внимание към своя лидер, частната армия на Баркър едва ли щеше да забележи шепата нарушители сред дърветата. Остин скочи на крака и направи знак на останалите да го последват. Приведени, те тръгнаха през гората към брега на езерото.

Районът около кея изглеждаше пуст. Остин реши, че всички хора на Баркър са привикани при голямото иглу за представлението. Въпреки това нямаше намерение да поема никакви рискове. Бараката при кея беше достатъчно голяма, за да побере десетки убийци. Той предпазливо приближи до ъгъла на сградата и надникна. Двойната врата на бараката зееше.

Докато Дзавала и баските пазеха, Остин влезе вътре и светна. Бараката бе празна, ако не се брояха разни въжета, котви, шамандури и други подобни. Огледа набързо и тъкмо се канеше да излезе, когато Бен, който го бе последвал вътре, го спря.

— Чакай.

Индианецът посочи бетонния под. Остин виждаше единствено мръсотията, оставена от онези, които бяха използвали постройката. Бен клекна и проследи с пръст малките отпечатъци от стъпките на дете. Остин стисна зъби и излезе. Дзавала и братята Агирес се взираха в някакви движещи се в езерото светлини. Стори му се, че чува звука на двигател. Не беше сигурен, защото вятърът довяваше гласа на Баркър чак дотук. Бръкна в раницата си и извади очила за нощно виждане.

— Някакъв кораб. Четвъртит, с ниски бордове.

Подаде очилата на Бен и той погледна, и каза:

— Това е катамаранът, който видях миналия път.

— Не помня да си го споменавал.

— Съжалявам. Доста неща се случиха онази нощ. Когато двамата с Джош Грийн дойдохме с кануто, той беше вързан за кея. Не ми се стори особено важен.

— Може да се окаже *изключително* важен. Опиши ми го.

Бен сви рамене.

— Дълъг е към петнайсет метра. Нещо като баржа, но с двоен корпус. През средата минава широка към два метра лента на конвейер от голям контейнер на носа до кърмата, която се спуска под наклон към водата. Предположихме, че така хранят рибата.

— Хранят рибата — промърмори Остин.

— Нали ти казах за рибарниците.

Остин не мислеше за риби в рибарници. Думите на Бен му припомниха мафиотското клише, свързано с бетонни обувки и разходка до дъното на Ист Ривър. Изруга, когато си спомни за противния навик, който бе създал проблеми между киолая и останалите племена. Баркър бе замислил масово човешко жертвоприношение като част от представлението си.

Изтича до края на кея, спря и отново присви очи през очилата за нощно виждане. След описанието на Бен вече разбираше по-добре какво вижда. Ниският съд се движеше бавно и почти бе стигнал средата на езерото. В светлината на сигналните лампи той различаваше движещите се по палубата хора. Не можеше да определи с какво точно се занимават, но изтръпна, като предположи какво може да е.

— Какво става? — Пабло го беше последвал и се взираше в отразените от водата светлини.

— Лошо — отвърна Остин. — Извикай кобрата.

Пабло свали радиото от колана си и излая някаква заповед на испански. После каза:

— Идват. Какво да направят?

— Кажи им като за начало да разтопят голямото иглу.

Пабло се усмихна и предаде нареждането.

Остин повика Дзавала настрана, каза му нещо и след като Дзавала тръгна по кея, събра останалите.

— Искам да тръгнете към селото на Бен от другата страна на езерото. Чакайте ни там. Ако след началото на фойерверките играта загубее, изчезвате в гората.

— Моите хора ли са на баржата? — разтревожено попита Бен.

— Мисля, че да. С Джо ще идем да погледнем по-отблизо.

— Искам да дойда с вас.

— Зная, че искаш. Но ще се нуждаем от опита ти в гората, за да се измъкнем отгук. — Видя упоритото изражение на Бен и добави: — Опасността за твоите хора става по-голяма с всяка секунда. Не ме бави.

От посоката, накъдето бе тръгнал Дзавала, се разнесе приглушено боботене на мотор. Хората на Баркър не бяха рискували след миналото посещение на Бен и не бяха оставили ключове, но Дзавала бе в състояние да разглоби двигател на лодка и насън, да не говорим да го включи. Миг по-късно мощният двигател на джета доволно мъркаше под краката им.

— Знаех си, че швейцарското ми ножче ще свърши работа — каза Дзавала.

Остин погледна неспокойно към езерото и се намести пред Дзавала, който вече бе с пушка в ръка. След секунда джетът летеше по водата към светлините на катамарана.

Остин не обичаше джетовете. Бяха шумни замърсители и нямаха друга цел, освен да тормозят летовниците на плажа, животните и платноходките. В същото време признаваше, че да караш джет е като да яхнеш плаващ мотоциклет. Само след няколко минути двамата с Дзавала вече можеха да различат очертанията на катамарана и без помощта на очилата за нощно виждане. Той като че ли бе спрял. Хората на борда явно бяха чули звука на бързо приближаващия джет и бяха видели бялата опашка зад него. Включи се прожектор.

Заслепен от ярката светлина, Остин се сви ниско зад волана, макар да знаеше, че реакцията му е закъсняла. Беше се надявал да се доближи до баржата, преди да ги засекат. Достатъчно бе ескимосите само за миг да зърнат лицето му, за да го разпознаят като неканен гост и следователно — враг. Направи рязък завой и джетът вдигна стена от пяна. Прожекторът ги откри за секунди. Остин зави в противоположната посока, без да знае докога ще може да издържи на тази водна акробатика, нито дори дали от слалома му има някаква полза.

— Можеш ли да угасиш тая лампичка? — извика през рамо.

— Дръж това чудо по-спокойно и ще я угася — извика в отговор Дзавала.

Остин намали скоростта и плъзна джета успоредно на катамарана. Знаеше, че така е лесна мишена за онези на борда, но

трябваше да рискува. Дзавала вдигна пушката и натисна спусъка. Оръжието изтреця. Светлината не угасна и лъчът отново ги откри. С пиццаци от първия гърмеж уши, Остин по-скоро почувства, отколкото чу втория изстрел. Светлината изгасна.

Мъжете на борда извадиха фенерчета, мракът бе разсечен от тънки лъчи и Остин чу гърмежите и трясъка на огнестрелно оръжие, но вече се бе отдалечил извън обсега на светлините. Караше джета бавно, за да не оставя издайническа бяла следа. Чуваше пляска на куршумите във водата. Катамаранът отново потегли.

Остин бе сигурен, че стрелбата не е забавила изпълнението на чудовищната задача на борда, а дори го е ускорила. Знаеше, че ако се опита да приближи катамарана, двамата с Дзавала ще станат на решето. Трескаво се опитваше да измисли нещо — и губеше безценни секунди. Спомни си какво бе казал Бен за катамарана и го осени идея. Сподели замисъла си с Дзавала.

— Започвам да се безпокоя — изсумтя той.

— Не те виня. Зная, че е рисковано.

— Не ме разбра. Планът ми *харесва*. Точно *това* ме безпокои.

— Ще ти запиша час при психиатъра на НАМПД, като се върнем. Дотогава виж дали ще успееш да укротиш съпротивата.

Дзавала кимна и насочи пушката към един мъж, който бе проявил неблагоприятното да застане на пътя лъчите на фенерчетата. Разнесе се гръм и силуетът изчезна като тенекиена патица на стрелбище.

Остин даде газ и когато ответният залп разкъса водната повърхност, бе вече далеч. Пушката изгърмя отново и още едно тяло рухна на палубата. Мъжете на борда най-сетне проумяха, че са лесни мишени, и угасиха фенерчетата. Точно на това разчиташе Остин.

Катамаранът започна да набира скорост. Известно време Остин караше успоредно на него, после описа кръг и изостана на около двеста метра. Прикова очи към двойната следа пред себе си, даде газ, насочи джета право към едната страна на кърмата и в последната секунда изключи двигателя.

Носът на джета блъсна кърмата на катамарана с висок кух удар, след това изстърга и се плъзна нагоре по наклонената палуба. Един от екипажа бе чул приближаването на джета и стоеше на кърмата с готов за стрелба автомат. Облият нос на джета го удари в краката. Ясно се чу

хрущенето на кост и мъжът отхвърча през половината палуба. Дзавала се претърколи настрани, преди джетът да спре. Остин скочи от седалката и измъкна револвера.

Джетът се бе плъзнал странично и бе спрял напречно на палубата, с което им предлагаше известна защита. Остин бързо се прицели в една движеща се в мрака фигура и натисна спусъка. Не улучи, но пламъкът от изстрела разкри ужасяваща гледка. Хора — не можеше да определи дали са живи, или мъртви — лежаха проснати по лентата на конвейера и бавно се движеха към кърмата — всеки миг щяха да се плъзнат по улея и да потънат в езерото.

Извика на Дзавала да го прикрива. Последваха три бързи последователни пушечни изстрела. Писъците в другия край на баржата показаха, че поне два от куршумите са улучили. Остин прибра револвера, хвърли се към най-близката мъчеща се да се освободи фигура и я издърпа от лентата. По кошмарната конвейерна линия се появи друго, по-дребно тяло, на дете. Остин издърпа и него.

Към него идваха още тела. Запита се колко ли дълго може да ги спасява, но все пак беше решен да опита. Сграбчи следващата жертва за краката. От тежестта ѝ предположи, че е мъж, и изпъшка от напрежение, докато го издърпваше настрани. Ръцете му държаха глезените на следващия, когато лентата спря. Остин се изправи. По лицето му течеше пот; дишаше тежко. Проряза го болка от раната в гърдите. Вдигна поглед и видя към него да се приближава някаква сянка с фенерче в ръка. Револверът мигом се озова в ръката му.

— Не стреляй, амиго — разнесе се познатият глас на партньора му.

Остин свали оръжието.

— Мислех, че ме прикриваш.

— *Прикривах те.* После нямаше от кого. Пречуках двама и останалите скочиха от кораба. Видях едно червено копче на пулта за управление на конвейера и го натиснах.

Първият, когото Остин бе изтеглил от почти сигурна смърт, издаваше приглушени звуци изпод лепенката на устата си. Остин взе фенерчето и установи, че се взира в сините като тинтява очи на Тери Уелд. Внимателно махна лепенката от устата ѝ, след което ѝ развърза ръцете и краката. Тя каза едно бързо „благодаря“ и освободи

момиченцето, което за малко щеше дай направи компания на оня свят. Остин му подаде куклата и детето я грабна и я прегърна.

Заедно бързо освободиха останалите. Райън пусна ослепителната си усмивка и започна да го обсипва със суперлативи. На Остин му бе писнало от този егоистичен екоактивист. Беше бесен, че му се бе изпречил на пътя и че беше рискувал живота на Тери. Още една дума и Райън щеше да полети зад борда.

— Вземи я затвори тая уста — изръмжа Остин.

Райън усети, че спасителят му не е в настроение, и млъкна.

Докато освобождаваха последните пленници, Остин чу мотора на лодка. Грабна револвера си и двамата с Дзавала приклекнаха зад перилата. Чуха как лодката изключва двигателя и се блъска в катамарана. Остин включи фенерчето, видя пребледнелия Бен Найтхоук и му викна:

— Качвай се. Всички са добре.

На лицето на Бен се изписа облекчение. Той се качи на катамарана, следван от братята Агирес. Пабло се беше превил и стискаше лявата си ръка. Ръкавът му беше подгизнал от кръв над лакътя.

— Какво стана? — попита Остин.

Диего се усмихна.

— Няколко пазачи ни видяха да вземаме лодката и ни поискаха наем. Е, платихме малко. Пабло пострада, но ги уби тия свине. — Той се огледа и видя най-малко три трупа. — Виждам, че и вие сте имали малко работа.

— Доста повече, отколкото ми се искаше. — Остин погледна към движещите се светлини на кея. — Май сте разритали гнездо на стършели.

— Много голямо гнездо на стършели — отвърна Пабло и вдигна глава към шума на приближаващ хеликоптер. — Но и *ние* имаме жила.

Остин видя бързо летяща сянка на фона на синьо-черното небе. Кобрата идваше точно навреме. Полетя като стрела към сушата, приближи комплекса на Баркър, забави и вместо да изсипе очакваната градушка от олово и взрив, полетя в кръг. Търсеше целта си и не можеше да я открие. Камуфлажът на иглуто бе включен и огромната сграда се бе сляла с тъмната гора.

Моментът на колебание бе фатален. Лъчи на прожектори осветиха хеликоптера като немски бомбардировач в небето на Лондон. Щом видя, че е открит, пилотът изстреля ракета към плаца. Прекалено късно. Ракетата улучи плаца и уби неколцина от хората на Баркър, но в същото време към небето се стрелна ивица светлина. При такова малко разстояние самонасочващата се ракета земя-въздух не можеше да пропусне. Последва ослепителен блясък и хеликоптерът рухна в езерото като огнена топка.

Всичко се случи толкова бързо, че наблюдателите от катамарана не можеха да повярват на очите си. Все едно пристигналата на помощ кавалерия да бъде пометена от индианска засада. Дори Остин, който много добре знаеше, че ходът на битката може да се обърне за миг, се смая, но бързо се съвзе. Време за губене нямаше. Фанатичните слуги на Баркър можеха да се доберат до тях за броени минути. Извика Бен и му каза да откара хората на сушата, за да се скрият сред дърветата.

— Виж, съжалявам за всичко това, но отново съм ти длъжник и... — почна Райън.

— Този път ти се размина, но загазиш ли пак, сам се оправяй.

— Може би ще мога да ти се отплатя, като помогна.

— Може би ще можеш да ми се отплатиш, като си разкараш задника оттук. Постарай се Тери и останалите да стигнат до брега.

— А ти какво смяташ да правиш? — попита Тери.

— Мисля да си поприказвам с доктор Баркър — Тунук де.

Тя го изгледа невярващо.

— И кой ми говори за безразсъдство, а? Нали ми обясняваше, че се излагам на ненужна опасност. Баркър и хората му ще те убият.

— Няма да се отървеш толкова лесно от обещанието за вечеря.

— Вечеря? Как можеш да мислиш за вечеря в цялата тази лудница? Ти си побъркан!

— Съвсем наред съм си. Но съм твърдо решен да изкарам една романтична вечеря за двама. Без никой да ни прекъсва.

Лицето ѝ омекна и на устните ѝ се появи усмивка.

— И на мен ми се иска. Така че се пази.

Той я целуна леко по устата, после двамата с Дзавала избутаха джета във водата. Машината бе поохлузена и бе получила няколко дупки от куршуми по време на нападението срещу катамарана, но двигателят ѝ работеше. Докато насочваше джета обратно към вихъра

на насилието, Остин си даде сметка, че не знае какво да прави, когато срещне Баркър. Какво пък, все щеше да измисли нещо.

Слязоха на брега на неколкостотин метра от кея и забързаха към плаца, където Баркър бе държал реч пред главорезите си. Плацът бе пуст — ескимосите се бяха пръснали в гората при атаката на хеликоптера. Е, имаше няколко трупа.

Самият купол бе невидим поради включения електронен камуфлаж, но в гората светеше тесен правоъгълен отвор. Никой не ги спря и те влязоха — пред очите им се разкри зашеметяващата картина на огромното сребърно торпедо. Лъчите на мощните прожектори се отразяваха от блестящата алуминиева кожа на цепелина и оставяха останалата част на купола в полумрак. Остин и Дзавела се плъзнаха в сенките и се скриха зад едно скеле на колела.

Около цепелина сновяха хора — очевидно правеха последни приготовления преди излитане. Няколко групи държаха закрепващите въжета, все едно участваха в някакво гигантско състезание по теглене на въже. Високо горе куполът бавно започна да се отваря и през цепнатината се видяха звезди. Остин плъзна поглед от притъпления нос до заострената опашка на цепелина — хладнокръвно преценяване всеки детайл — и за миг огледа триъгълната горна перка и думата „Ницше“. Корабът бе прекрасен пример на следваща функцията форма, но точно в момента естетиката бе на заден план. Поне за Остин.

Контролната кабина се намираще само на педя над пода, но беше заобиколена от стражи. Той отново огледа цепелина и откри онова, което търсеше. Посочи гондолата на най-близкия двигател и бързо изложи идеята си на Дзавала, който кимна в знак, че го е разбрал, обади се по радиото и съобщи на Диего, че се качват на цепелина. Отворът в покрива вече бе почти достатъчен, за да може корабът да мине през него. След няколко секунди екипите щяха да започнат да отпускат въжетата.

Цепелинът лежеше на стесняващи се нагоре подпори — приличаха на стари сондажни кули. Следван по петите от Дзавала, Остин се промъкваше от подпора до подпора, докато най-сетне стигна до двете скелета, поддържащи задната гондола на десния борд. Огледа

се. Екипите все още държаха на земята опъналия въжетата цепелин. След като се увери, че никой не ги е видял, Остин се закатери нагоре.

Яйцевидният корпус на двигателя беше горе-долу с размерите на голям джип и бе прикрепен към фюзелажа с метални греди. Перката бе висока колкото двама души. Остин се хвана за едната греда и се набра върху гондолата. Усети вибрацията на мощния мотор през подметките на кубинките си. С увеличаването на оборотите перката създаваше обратно течение и трябваше да се държи здраво, за да не бъде издухан. Пресегна се да подаде ръка на Дзавала, който все още се катереше по корпуса на двигателя, но в този момент екипите пуснаха въжетата и цепелинът започна да се издига и краката на Дзавала увиснаха във въздуха. Остин го сграбчи за едната ръка и успя да го издърпа при себе си.

Цепелинът вече бе на половината път до покрива. Гондолата ги скриваше от погледите отдолу. Перката обаче започваше да се върти все по-бързо и ставаше все по-трудно да се задържат на хлъзгавата заоблена повърхност. Остин погледна нагоре и видя правоъгълен отвор там, където гредите изчезваха във фюзелажа. Извика на Дзавала, но думите му бяха отвени от вятъра, така че просто посочи нагоре. Дзавала отвърна нещо и макар че Остин не успя да чуе отговора му, беше сигурен, че Джо казва: „След теб.“

Започна да се катери. По гредата имаше стъпала, за да могат монтьорите да стигат до двигателя при нужда от ремонт. При въртящата се перка и издигания се цепелин изминаването на тези няколко стъпки обаче бе върховно предизвикателство. Остин не се справи по най-блестящия начин, но все пак се добра до правоъгълния отвор в търбуха на цепелина.

Щом се озова извън тягата на перката, спря и погледна надолу. Дзавала го следваше. Цепелинът се бе издигнал над купола и сега той се затваряше. Хората долу приличаха на мравки. Докато Дзавала стигна до фюзелажа, куполът се бе затворил напълно. След като бяха взели решението си да пътуват гратис, двамата вече нямаха друг избор. Започнаха да се катерят в мрака.

„Ницше“ бе чудо на аеронавтиката. Два пъти по-дълъг от Боинг 747, той бе построен в епохата преди компютрите и космическите материали. Бе изработен по модела на „Граф Цепелин“ — 236-метровата сребърна пура, построена през 1928 година от пионера в областта на въздухоплаването Хюго Екнер — но нововъведенията, които по-късно щяха да станат част от „Хинденбург“, бяха приложени и в този проект. При „Граф Цепелин“ каютите за пътниците се бяха намирали зад контролната кабина. „Ницше“ бе проектиран така, че пространството за обитаване бе в самия фюзелаж.

Остин и Дзавала се озоваха в малка стая. На стената бяха закачени инструменти, резервни части и дълги черни кожени палта — любимите на авиаторите от една отдавна отминала епоха. Помещението не бе отоплено и дрехите определено щяха да се окажат полезни за работещите тук. Остин пробва едно палто и откри, че му е по мярка.

— Приличаш на Червения барон — отбеляза Дзавала.

Остин нахлупи една кожена шапка и отвърна:

— Предпочитам да мисля за себе си като за майстор на камуфлажа. — Видя скептицизма в очите на партньора си и добави: — Може би си забелязал, че на външен вид малко се различаваме от господата ескимоси, с които имаме честта да се срещнем. Ако тези нелепи костюми ни дадат дори секунда преднина, значи си заслужават.

— Какви жертви само правя за НАМПД... — Дзавала поклати глава и се зае да намери подходящо за ръста му палто.

Единствената врата извеждаше в дълъг коридор. Стените му бяха украсени със странни сцени на хора с цилиндри, управляващи най-различни чудновати балони с горещ въздух и други летателни машини. От тавана висяха кристални лампи. В края на застлания с мек килим коридор беше пътническият отсек с богато обзаведени каюти, всяка с по две легла и тапети на цветя.

Съвсем наблизно се намираше и салонът за хранене, с десетина малки правоъгълни маси с бели покривки и грижливо сгънати салфетки. До всяка маса имаше по два тапицирани стола от махагон. Бяха леко отдръпнати, сякаш гостите щяха да пристигнат всеки момент.

Високите, сега закрити със завеси прозорци биха накарали пътниците да се почувстват като богове, гледащи от небето света долу. След трапезарията бе салонът, с бар и дансинг от полирано дърво. Също като трапезарията, салонът бе в стил ар деко. Преобладаваха геометричните мотиви. Стената зад бара бе истинска фотоизложба на балони и цепелини.

Бе съвсем тихо, ако не се броеше приглушеното боботене на двигателите. Дзавала се огледа смаяно.

— Сякаш си на борда на стар океански лайнер.

— Само се моли да не е „Титаник“ — отвърна Остин.

Следващото помещение бе обзаведено с кожени дивани и кресла. Познанията на Остин по немски бяха оскъдни, но той все пак разбра, че надписът на вратата определя помещението като салон за пушене. От него продължиха по друг коридор, водещ към просторно помещение — явно работно. Имаше голяма работна маса, осветена с халогенни лампи, компютри и няколко стола, предназначени по-скоро за работа, отколкото за удобство. Част от помещението бе в сянка. Остин откри ключа на стената, светна — и двамата замръзнаха, когато видяха, че не са сами. До отсрещната стена стояха двама души. Дзавала изруга и вдигна пушката.

— Чакай! — спря го Остин.

Дзавала отпусна оръжието и се усмихна. Не бяха хора, а мумии — мумифицираните тела на двама мъже, изправени на метални стойки. Кожата им бе тъмна и опъната по черепите. Очните им орбити бяха празни, но лицата бяха изумително добре запазени. Остин и Дзавала се приближиха, за да ги огледат по-добре.

— Не са близнаци, като гледам — отбеляза Дзавала.

— Не мисля, че изобщо са роднини. Ако се съди по облеклото им, бих казал, че дори са от различни епохи.

Единият мъж бе облечен в дебела риза и гамаши от груба материя. Тъмната му коса се спускаше до раменете. Другият, по-висок, беше с къса руса коса и носеше кожено палто от времето преди

Втората световна война, почти същото като палтата на Остин и Дзавала. Над мумиите имаше голямо парче алуминий с неравни ръбове. Върху него бе изписана думата „Ницше“.

До мумиите имаше стъклена витрина, подобна на витрините в музеите. В нея имаше 35-мм фотоапарат „Лайка“ с няколко обектива, камера „Цайс“, карти на Северното полукукло и подвързан с кожа дневник. Остин отвори витрината и го прелисти. Бе пълен с бележки на немски — последната бе от 1935 година. Остин го прибра в джоба си и разглежда изложените ескимоски харпуни и ножове.

— Кърт. Ела да видиш — повика го Дзавала.

Партньорът му се бе навел над дълъг абаносов сандък, поставен върху висока до кръста платформа. Върху него имаше рог, изработен най-вероятно от слонски зъб. Бе инкрустиран със скъпоценни камъни и със златен обков. Остин внимателно го взе и го подаде на възхитения Дзавала, който се зае да изучава детайлите на баталните сцени, изрязани върху слоновата кост.

Остин вдигна капака на сандъка. Върху пурпурното кадифе лежеше меч в ножница. Той го вдигна и огледа позлатената држка. На триъгълния връх на држката бе инкрустиран огромен рубин. Предпазителят за ръката бе богато украсен с цветя. Замисли се за несъответствието между прекрасната украса върху такова смъртоносно оръжие.

Предпазливо изтегли меча от ножницата. По ръката му сякаш пробяга електрически ток. Нима това бе Дурендал, прочутият меч, размахван от Роланд срещу сарацините? Тук-там острието бе нацърбено. В ума му оживя картина на Роланд — как удря меча си в скалата, за да не го остави в ръцете на врага.

Дзавала подсвирна.

— Това сигурно струва цяло състояние.

Остин си помисли за времето и средствата, похарчени от Балтазар Агирес в търсене на рога и меча, който сега се намираще в ръцете му.

— Много повече от състояние.

Свали палтото си и запаса меча. Направи няколко пробни крачки и установи, че той се удря в крака му. Дебелият кожен колан пък му пречеше да извади бързо револвера. Преметна ремъка през рамо, така че ножницата увисна от лявата му страна. После облече палтото.

— Да поиграеш на фехтовка ли си решил? — попита Дзавала.

— Може би. Все пак трябва да признаеш, че е по-добър от швейцарското ти ножче.

— Да, но то има тирбушон — напомни му Дзавала. — А какво ще правим с тая огромна свирка?

— По-добре да я оставим. Не искам да известявам на всеослушание факта, че се опитвам да офейкам с клечка за зъби под палтото.

Нагласиха рога както си беше и отидоха до другата стана на стаята, където върху работната маса бе разгъната карта на света. Остин се наведе над нея и видя, че части от крайбрежните райони на всички континенти са оградени с червено. До всяка маркировка имаше отбелязана дата и списък на различни видове риба. Голяма звезда отбелязваше мястото на езерото, където се бяха качили на дирижабъла. Пръстът му проследи начертаната с молив линия право на изток — северната част на Атлантическия океан. Над линията бе отбелязана днешна дата.

Изправи се.

— Трябва да спрем този дирижабъл, преди да стигне до Атлантическия океан. Това не е пробен полет.

— Нищо против. Само ще напомня, че това нещо е дълго почти триста метра и е пълно с тежковъоръжени горили, които вероятно имат други планове.

— Не е нужно да овладяваме целия дирижабъл. Достатъчно е да се справим с контролната кабина.

— Защо не казваш? Смятай го за свършено.

— Мислиш ли, че ще можеш да управляваш това балонче?

— Едва ли е толкова трудно — каза Дзавала. — Даваш газ и насочваш носа, накъдето искаш да идеш.

Остин ни най-малко не се усъмни в думите на Дзавала. Партньорът му бе навъртял стотици часове във въздуха и бе летял на практика с всичко. Опита се да си представи къде точно се намират. Предположи, че са някъде в средната част на огромния кораб. Ако тръгнаха напред и надолу, щяха да стигнат до контролната кабина.

Излязоха от странния музей и продължиха през лабиринт от коридори, които напълно се различаваха от предишните. Обстановката бе по-нова и функционална. Стигнаха до спускащо се надолу

стълбище. Остин реши, че са стигнали до контролната кабина, но промени мнението си, когато носът му улови миризмата на солена вода и риба. С неприятно чувство си спомни за първата глътка въздух в рибната ясла на Фарьорските острови.

Поколеба се в началото на стълбите, извади револвера и бавно заслиза в непрогледния мрак. Ушите му долавяха звука на мотори и работещи аератори, което допълнително го убеди, че предположението му за рибна ясла е вярно. Беше изминал около половината от стъпалата, когато светлините се включиха и видя, че ще му се наложи да си има работа не само с генетично модифицирана риба.

Баркър стоеше под стълбището и му се усмихваше весело. Очите му бяха скрити от тъмните очила.

— Здравейте, господин Остин. Очаквахме ви. Ще се присъедините ли към нас?

Идеята да откаже отправената покана бе заглушена от каменните физиономии на стражите около Баркър и насочените към двамата с Дзавала дула. Докосването на спусъка от един-единствен пръст бе достатъчно, за да ги превърне в купчина молекули. Още по-убедително бе изражението на личната горила на Баркър — типа, който на няколко пъти се бе опитал да убие Остин. Червеникавокафявите устни се разтеглиха в широка усмивка. Явно Остин продължаваше да е мишена номер едно в мислите му.

— Ще е невъзпитано да откажа такава мила покана — рече Остин и заслиза по стъпалата.

— А сега пуснете оръжията си и ги изритайте насам — каза Баркър, щом слязоха.

Остин и Дзавала се подчиниха и ескимосите вдигнаха оръжията им. Един пребърка Дзавала. Белязаната мутра отиде до Остин, грубо го опипа отпред и изръмжа:

— С радост ще гледам как умираш.

Остин — усещаше с ребрата си Дурендал, сякаш бе нажежен до червено — каза нехайно:

— Познавам един зъболекар, който би направил чудеса с устата ти.

Белязаната мутра спря претърсването и го сграбчи за реверите, но го пусна по заповед на Баркър.

— Така не се посрещат гости — каза Баркър и се обърна към Джо. — Предполагам, вие сте господин Дзавала?

Устата на Дзавала леко се изви нагоре. Мекотата на тъмнокафявите му очи не можеше да скрие презрението в гласа му.

— А вие, предполагам, сте доктор Баркър, побърканият учен. Кърт ми е разказвал много за вас.

— Само хубави неща, уверен съм. — Баркър изглеждаше развеселен. Обърна се отново към Остин. — Господа, да не сте тръгнали на карнавал?

— Всъщност точно така. Ако нямате нищо против, ще продължим по пътя си — каза Остин.

— Не си тръгвайте така бързо. Току-що дойдохте.

— Щом настоявате. Бихме искали да свалим ръцете си, ако нямате нищо против.

— Както желаете. Само не давайте на хората ми повод да ви убият на място.

— Благодаря за предупреждението. — Остин се огледа. — Как разбрахте, че сме на борда? Да нямате скрити охранителни камери?

— Нямаме чак толкова сложна апаратура на тази стара реликва. Просто като предохранителна мярка поставихме из кораба сензори. Една лампа в контролната кабина отбелязва повишаване на температурата в ремонтното помещение при десния двигател. Когато отидохме да проверим причината, намерихме люка отворен. Решихме, че е случайност, но тъкмо тогава открихме липсата на две палта.

— Колко небрежно от наша страна.

— Подобна небрежност може да ви убие. Това е доста опасен начин да се качите на борда. Ако ни бяхте помолили за обиколка, с радост щяхме да ви приемем.

— Може би следващия път.

— Няма да има следващ път. — Баркър пристъпи напред, свали си очилата и ги изгледа с безцветните си очи, които Остин бе видял за първи път на приема в Смитсъновия институт. Ирисът бе почти бял и това му напомни за една отровна змия, която бе видял преди години. — Вие и НАМПД ми създадохте доста грижи.

— Грижите ви тепърва започват — каза Остин.

— Храбри думи за човек във вашето положение. Но не и неочаквани. Умейлик бе много разочарован, когато провалихте

плановете му относно вас във Вашингтон.

— Умейлик? — повтори Дзавала: чуваше името за първи път.

— Белязаната мутра — обясни Остин. — Означавало „кремъчно копие“.

Устните на Дзавала се изкривиха в тънка усмивка.

— Нещо смешно ли намирате в ситуацията? — попита Баркър.

— Странно — каза Дзавала. — Аз пък си помислих, че е думата за тюленско лайно на езика на киолая.

Белязаната мутра пристъпи напред и ръката му посегна към костения нож на колана му. Баркър го спря с протегнатата ръка и изглежда замислено пленниците си.

— Какво знаете за киолая?

— Зная, че инуитите ги смятат за отрепките на Арктика — каза Остин.

Бледото лице на Баркър стана алено.

— Инуитите не са в положение да съдят. Те са причината светът да смята, че хората на севера са нагъващи китова мас карикатури, които търчат насам-натам в кожи и живеят в ледени къщи.

Остин със задоволство откри, че е в състояние да ядоса Баркър, и каза:

— Чувал съм, че жените на киолая смърдят като гранясала китова мас.

Дзавала не пропусна шанса да се включи:

— Всъщност миришат по-лошо. Именно затова тези убийци предпочитат собствената си мъжка компания.

— Обиждайте ни колкото си искате — каза Баркър. — Посредственото ви остроумие е дърдоренето на обречения. Моите хора са братство, подобно на монасите воини от миналото.

Остин мислеше трескаво. Баркър бе прав. Двамата с Джо можеха да дрънкат каквито им хрумне обиди, но въпреки това си оставаха безпомощни срещу добре въоръжените стражи. Трябваше да намери начин да промени това положение. С усилие на волята все пак се прозя и каза:

— А обиколката, която ни обещахте?

— Колко невъзпитано от моя страна да забравя. Извинете.

Баркър ги поведе по пътеката, която минаваше през средата на помещението. От двете страни се разнасяше звук на бълбукаща вода,

но източникът на шума бе скрит в мрака. Баркър смени слънчевите очила и заповяда нещо на един от хората си. Секунда по-късно помещението се изпълни със синя светлина — идваше от аквариумите от двете страни и малко под нивото на пътеката. Аквариумите бяха пълни догоре и покрити с прозрачни плъзгащи се капаци, през които се виждаха плуващите вътре огромни риби.

— Изглеждате озадачен, господин Остин.

— Поредната грешна преценка от моя страна. Мислех, че държите рибата си в крайбрежното предприятие, където ще имате достъп до морска вода.

— Това не е обикновена риба. — В гласа на Баркър звучеше гордост. — Тези риби са проектирани така, че да живеят и в солена, и в прясна вода. Рибата семе е подобрен вариант на разработките ми с доктор Трокмортън. Те са малко по-големи и по-агресивни от обикновените риби. Идеални машини за разплод. Цепелинът ще се спусне до океана и ще ги пуснем по специално пригодени за целта улеи. — Баркър разпери ръце, както бе направил при представлението си на плаца. — Вижте моите творения. Скоро тези прекрасни същества ще плуват в морето.

— Тези чудовища — натърти Остин ще създадат невъобразим хаос.

— Чудовища? Не мисля. Просто използвах професионалните си умения на генетик, за да създам по-добър комерсиален продукт. В това няма нищо незаконно.

— *Убийството* е незаконно.

— Спестете ми жалкото си негодувание. Имаше много нещастни случаи и преди да се появите на сцената. А в бъдеще ще се наложи да премахнем много нови препятствия. — Баркър отиде до резервоарите в другия край на хранилището. — Това са специалните ми любимци. Искях да проверя колко голямо и гладно нещо мога да създам от обикновена риба. Тези са прекалено агресивни за разплод. Разделени са с шлюзове, за да не се нахвърлят една срещу друга.

По знак на Баркър един от стражите отиде до хладилника и извади замразена треска, дълга повече от половин метър. Плъзна настрана пластмасовия капак на един резервоари хвърли треската във водата. Само за няколко секунди треската бе разкъсана и погълната.

— Имате резервации за вечеря — каза Баркър.

— Не, благодаря, вече хапнахме — отвърна Остин.

Баркър се вгледа в лицата на пленниците си. Не видя и следа от страх, само предизвикателство. Намръщи се.

— Ще ви дам време да си помислите за съдбата си, да си представите какво ли е да бъдете разкъсвани на парчета от остри като бръснач зъби. Хората ми ще дойдат да ви вземат малко след като спрем във фабриката на крайбрежието за презареждане. Adieu, господа.

Хората на Баркър сграбчиха Остин и Дзавала, набутаха ги в нещо като склад и ги заключиха.

— Не изглеждаш особено притеснен, че ще нахраниш рибите — каза Дзавала.

— Нямам намерение да послужа за забава на този белоок изрод и кретенонидната му горила. Между другото, коментарът ти за жените на киолая ми хареса.

— Всъщност е в разрез с принципите ми. Както знаеш, падам си по всякакви жени. Сигурно не им е лесно, докато мъжете им търчат нагоре-надолу да убиват и да правят човешки жертвоприношения. И така, господин Худини, как смятате да се измъкнем от тази дребна неприятност?

— Предлагам да си пробием път навън.

— Така значи. И ако приемем, че успеем да преодолеем тази врата, какви са шансовете на двама души срещу батальон въоръжени мъже?

— Всъщност ние сме *трима*.

Дзавала се огледа.

— Несъмнено става въпрос за невидим приятел.

Остин свали палтото си и изтегли меча от ножницата. Дори на слабата светлина в стаята острието като че ли блестеше.

— Запознай се с приятеля ми — Дурендал.

Катамаранът доближи брега като десантен кораб на морски пехотинци и двойният корпус се плъзна по сушата с писък на фибростъкло върху чакъл. Бен Найтхоук пръв скочи на земята, следван от баските и хората от SOS. Помогнаха на индианците да слязат, после цялата група се скри в гората. На брега останаха само Бен и Диего.

Джес Найтхоук се върна при тях и дръпна Бен за ръката.

— Защо се бавиш?

— Вървете без мен — отвърна Бен. — С Диего имаме да свършим една работа.

— Каква работа?

Бен погледна към отсрещния бряг.

— Отмъщение.

— Не! — възкликна Джес. — Прекалено е опасно.

— Пилотите на хеликоптера бяха наши приятели — каза Диего. — Смъртта им не може да остане безнаказана.

— Те убиха братовчед ми — добави Бен. — И ви биха и измъчваха. Поругаха прекрасната ни гора.

Джес не можеше да види лицето на сина си в мрака, но от гласа му разбра, че решението му е непоколебимо.

— Добре — тъжно каза той. — Ще отведе всички на сигурно място.

Маркърс Райън също дойде, следван от Чък Мърсър и Тери Уелд, усети напрежението между тримата и попита:

— Какво става?

— Бен и този младеж се връщат — каза Джес. — Искат да отмъстят.

Бен сложи ръка на рамото на баща си.

— Това е последното нещо, което желая, тате. Не мога да говоря от името на Диего, но аз поне искам да излича онова голямо фалшиво иглу от лицето на земята.

— Трудна задача за двама души — каза Райън. — Ще имате нужда от помощ.

— Благодаря, Марк. Зная, че имаш добри намерения, но другите имат повече нужда от теб от нас.

— Не сте единствените, които имат сметки за уреждане — възрази Райън. В гласа му се усещаше стоманена нотка. — Баркър уби Джошуа и потопи кораба ми. А сега се опитва да убие океаните. Имам да му връщам. Онова нещо на отсрещния бряг не е тръстикова колиба. Няма да успеете да го съборите лесно.

— Знаем. Ще измислим нещо.

— Нямате време за опити и грешки. Аз знам как можем да изстреляме този купол в стратосферата. — Райън се обърна към Мърсър. — Помниш ли за какво си говорихме?

— Да. Че здравата можем да го наритаме, ако ни се отвори шанс.

— Е, Бен, какво ще кажеш? В играта ли сме? — попита Райън.

— Решението не е само мое. — Бен се обърна към Диего.

— Те са много, а ние сме само двама — каза баскът. — Пабло е извън играта. Ще извадим страхотен късмет дори ако се отървем живи. Бен се поколеба.

— Добре, Марк. Вътре сте.

Райън се усмихна ликуващо, после каза:

— Ще ни трябват малко експлозиви. Нашите ги взеха, когато ни заловиха.

— С брат ми имаме няколко ръчни гранати — каза Диего и потупа раницата си. — По три на човек. Стигат ли?

Райън погледна Мърсър.

— Може и да свършат работа, ако се поставят на нужното място — каза Чък.

— А аз какво да правя? — попита Тери.

— Хората на Бен са в доста лоша форма — каза Райън. — Ще им трябва помощта ти, особено на децата.

— Ще направя всичко възможно — каза Тери. Целуна го, после целуна Мърсър и Бен. — И да се пазите.

Докато Тери вървеше към гората, Бен и останалите избутаха катамарана във водата и се качиха на борда. Двойният корпус и мощните мотори осигуряваха добра скорост. Понесоха се по езерото и скоро стигнаха отсрещния бряг.

Мърсър се отби в бараката и излезе с две макари тънко корабно въже. Заобиколиха плаца, без да излизат от прикритието на дърветата, и стигнаха незабелязани до купола. Райън откри онова, което търсеше — висок цилиндричен резервоар за гориво наред малка поляна в гъстата гора. На него имаше предупредителен знак, че съдържанието му е леснозапалимо. Стоманена тръба с диаметър около петнадесет сантиметра свързваше резервоара със сградата. До мястото, където тръбата изчезваше в хангара, имаше заключена врата. Също като самия купол, вратата бе от пластмаса и бързо поддаде на силата и решимостта на раменете на Диего.

Влязоха в дълъг няколко метра коридор, успореден на тръбата. Тя изчезваше в стената до друга врата, която бе оставена отключена. Райън я откряна и надникна в хангара. Около мястото, където бе стоял цепелинът, се суетяха хора. Едни навиваха въжета, други местеха скелета и подпори.

Райън направи знак на останалите да са нащрек и двамата с Мърсър влязоха в хангара. Пропълзяха покрай стената зад високите макари с маркучи и стигнаха до мястото, където тръбата влизаше в сградата. Баркър беше посочил маркучите, когато обясняваше, че предпочита да пълни дирижабъла с водород вместо с хелий. Достъпът на газа се контролираше от клапан с кран. Райън го завъртя, докато не се чу съскане.

Водородът се заиздига към покрива — двамата се надяваха да е плътно затворен. Измъкнаха се през вратата. Бен и Диего също не бяха стояли със скръстени ръце — бяха изпълнили инструкциите на Мърсър и бяха прикрепили ръчните гранати към резервоара. Към халките на предпазителите бяха завързани върви, стигащи до въжето на една от макарите. Райън и Мърсър провериха работата им, останаха доволни и тръгнаха към езерото, като развиваха макаратата. Стараеха се въжето да върви по права линия, без да се оплита в храсти и дървета.

Когато шейсетметровото въже свърши, завързаха за края му втората макара. Тя също свърши на десетина метра от брега. Мърсър влезе в бараката и донесе още въжета. Снадиха ги, докато не стигнаха до водата. Щом приключиха, Диего се върна към плаца и зае позиция зад едно дебело дърво.

Приключили работата си в хангара, киолая вече излизаха. Някои се запътиха към спалното. Баскът хладнокръвно взе на мушка един от

тях и изстреля къс откос. Мъжът падна на земята. От спалното изскочиха няколко души и започнаха да стрелят към мястото, където бяха видели огъня от дулото, но Диего се местеше след всеки изстрел и куршумите минаваха далеч от него. След като паднаха още двама, останалите се втурнаха към гигантското иглу.

Диего разчиташе точно на такава реакция. Беше се опитал да свали онези, които се бяха отклонили към гората. В резултат на това стражите се принудиха да потърсят „защитата“ на хангара. Щом и последният се вмъкна вътре и плацът опустя, Диего спринтира към брега.

Райън го видя да тича към тях и подаде края на въжето на Бен.

— Нещо против?

— Благодаря — каза Бен и хвана въжето. — Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

Райън се обърна към останалите.

— Щом Бен дръпне въжето, скачате и оставате под водата колкото можете по-дълго. Хайде, Бен! Дай им да разберат!

Бен дръпна с все сила въжето, пусна го и се хвърли с останалите в езерото. Гмурнаха се под водата. Нищо не се случи. Райън подаде глава и изруга. Излезе на брега, хвана въжето пак и го дръпна. То спря, сякаш се беше закачило за клон.

— Ще ида да проверя. Явно се е закачило за нещо — каза той и тръгна към гората.

Оказа се отчасти прав. Въжето наистина се бе закачило, но не за нещо, а за *някой*. Един от ескимосите бе видял тичащия към езерото Диего, бе тръгнал след него, бе видял и въжето и сега го дърпаше. Видя и Райън. Шефът на SOS се беше привел и не откъсваше очи от въжето, така че изобщо не забеляза как стражът вдига оръжието си. Куршумът го блъсна в рамото като нажежен чук и Райън се свлече на колене.

Ескимосът така и не успя да стреля втори път — Диего, който бе тръгнал след Райън, изстреля един откос и куршумите се забиха в гърдите на стража. Той отлетя назад, но не пусна въжето — Райън го видя как пада и го опъва. В мозъка му зарева аларма и заглуши болката. Той се опита да се изправи, но краката му бяха омекнали. Усети нечии силни ръце да го вдигат и да го повличат към брега. Почти бяха стигнали водата, когато цялото езеро светна.

С падането си стражът бе дръпнал въжето и бе изтръгнал халките на гранатите. Милисекунда след взрива водородът в резервоара се запали, втурна се през късата тръба, излезе през дюзата, сякаш бе изстрелян от огнехвъргачка, и пламъците достигнаха невидимия водороден облак под купола.

Хангарът се превърна в огнен ад. Наситеният с водород въздух експлодира в затвореното пространство и мигновено подпали плът и кости. Куполът задържа горещината само няколко секунди — нажежи се до бяло, преди дебелите пластмасови панели на стените да се изпарят. Но това забавяне преди окончателната експлозия даде на Райън и Диего времето, от което се нуждаеха. Те стигнаха до езерото и се хвърлиха във водата в мига, когато куполът експлодира и изригна пламъци, които изпариха цялата околна гора и сградите. Изпепеляващата вълна се понесе във всички посоки.

Райън видя как водата над него се озарява и чу приглушен рев. Остана под повърхността колкото можеше по-дълго, преди да подаде глава навън. Лютивият дим от горящата гора опари очите му, но Райън не ги затвори. Гледаше с благоговение подобния на гъба облак, издигащ се високо в небето от центъра на оранжевата жарава на мястото, където допреди малко се намираше куполът. В сравнение с това експлозията на „Хинденбург“ бе приличала на пламък на свещ.

Бен, Мърсър и Диего също подадоха глави от водата — приличаха на поемащи си въздух видри — и впериха очи в облака. Всеки от тях бе изгубил приятел или роднина заради кроежите на Баркър и главорезите му киолая. Но предизвиканото от тях унищожение не им донесе задоволство и удовлетворение. Знаеха, че справедливостта е възтържествувала само отчасти. Побърканият генетик не бе спрял.

Остин седеше на един кашон рибни антибиотици, мечът бе между коленете му. Бе отпуснал глава на ефеса. За всеки това би изглеждало като израз на отпадналост, но не и за Дзавала. Остин щеше да се задейства, когато станеше готов.

За да се отпусне и съсредоточи, самият Дзавала се занимаваше с комплекс упражнения, които бяха отчасти йога, отчасти дзен и отчасти старомодното боксиране с въздуха. Довърши въображаемия си противник с лъв ъперкът и бърз десен прав, събра длани и каза:

— Току-що видях сметката на Роки Марциано, Шугар Рей Робинсън и Мохамед Али един след друг.

Остин вдигна глава.

— Запази малко удари за Баркър и приятелчетата му. Започваме да се спускаме.

Остин бе сигурен, че Баркър наистина смята да нахрани с тях така наречените си любимци и да хвърли каквото е останало в Атлантическия океан. Убиец като него би прибегнал до всякаква форма на насилие, за да постигне целите си, а самотнението му бе раздуто до такава степен, че да решава за живота и смъртта на другите все едно е бог. Щом бе казал, че ще ги убие над Атлантическия океан, значи наистина щеше да го направи.

Сега Остин чакаше спирането за презареждане с надеждата, че екипажът на цепелина ще бъде зает с приземяването на гигантската машина. Стражите им бяха взели часовниците и бе невъзможно да се каже с точност колко време е минало. След като се озоваха изолирани от външния свят, Остин бе опрял острието на меч в пода и бе долепил ухо до ефеса. Мечът поемаше вибрациите на двигателите като грамофонна игла. През последните няколко минути основният тон се бе променил — двигателите бяха забавили обороти. Остин стана и отиде до солидната дървена врата.

Почука тихо. Искаше да се увери, че от другата страна няма страж. Отговор не последва и Остин сграбчи меч с двете си ръце,

вдигна го над главата си и нанесе удар с цялата сила на яките си ръце.

Разхвърчаха се трески, но острието не мина през вратата. С върха Остин проби дупка, после я разшири, докато не стана достатъчно голяма, за да може да промуши ръката си. Вратата бе затворена с катинар. След още няколко минути усилен труд двамата с Дзавала го счупиха и отвориха. Не видяха никакви стражи и предпазливо се върнаха в рибарника.

— Съжалявам, че ви разочароваме, но имаме други планове за вечеря — каза Остин на млечнобелите риби в резервоарите.

Искаше да стигне до контролната кабина, но беше сигурен, че тя е охранявана. Трябваше да измисли нещо. Отново затърси отговор в лудостта на Баркър. Във вдъхновената си проповед той бе разкрил повече, отколкото би трябвало.

— Хей, Джо — замислено каза Остин. — Помниш ли какво спомена домакинът ни за шлюзовете?

— Че отделят по-агресивните риби една от друга. Иначе любимците му щели да се изпохапят.

— Каза също, че системите на балона му имат датчици за отчитане на температурата. Обзалагам се, че при вдигането на шлюзовете се включва аларма. Какво ще кажеш да създадем един малък хаос?

И вдигна една от преградите. Рибите от двете ѝ страни бяха изплували до повърхността на резервоара — явно появата на човек за тях означаваше храна. Щом шлюзът се вдигна, те за миг замръзнаха, след това се втурнаха една срещу друга сред проблясъци на сребристобели перки и остри зъби. Остин и Дзавала гледаха отвратено безмълвната битка. След секунди в червената от кръв вода плуваха само парчета месо. Рибите се бяха разкъсали една друга.

На стената мигаше червена светлина. Остин застана до вратата, а Дзавала небрежно закрачи по пътеката. Почти изкрещя от радост, когато в помещението нахълта един-единствен страж. Щом видя Дзавала, той спря и вдигна пушката си. Остин пристъпи зад гърба му и каза:

— Здравсти.

Ескимосът се обърна, Остин стовари лакътя си в челюстта му и той се строполи на пода като чувал китова мас. Остин взе пушката и я

метна на Дзавала. После откри таблото с бутоните и изключи алармата.

След като Дзавала отново бе въоръжен — Остин стискаше меч, сякаш се готвеше да обсажда замък — двамата излязоха от рибарника и минаха по късия коридор до стълбището, което водеше надолу до контролната кабина. Вратата беше отворена. Мъжете се движеха из помещението или стояха при уредите за управление, но Баркър не се виждаше никъде. Остин направи знак на Дзавала да отстъпи назад. Контролната кабина можеше да почака. Нямаше смисъл да се занимават с щипците и зъбите на чудовището Океанус, след като бе по-важно да му отсекаат главата.

Остин имаше доста добро предположение къде може да открие Баркър. Забързаха обратно през рибарника и коридора към комбинацията от работно помещение и музей, където Остин бе намерил Дурендал. Предположението му се оказа вярно. Ученият и обезобразената му горила се бяха навели над масата с картата.

С животинските си инстинкти Белязаната мутра ги усети, обърна се и физиономията му се разкри в пристъп на дивашка ярост. Баркър го чу как ръмжи и също се обърна. След първоначалната изненада на лицето му се появи усмивка. Остин не можеше да види очите му през тъмните очила, но бе сигурен, че са приковани в меч. Без да каже нито дума, Баркър отиде до витрината и вдигна рога, след което погледна в сандъка.

— Виж ти, господин Остин. Освен гратисчия се оказахте и крадец.

Затвори капака и понечи да върне рога на мястото му, но първо погледна към Белязаната мутра, който отговори с почти недоловимо кимване. Преди Остин да успее да помръдне, Баркър хвърли рога към главата на Дзавала. Той приклепна и рогът прелетя над него. Умейлик се възползва от момента, хвърли се зад бюрото и с бързината на котка се метна зад тежкия диван. Показа се за миг като грозен клоун на пружина, стреля напосоки и изчезна през вратата.

— Пипни го, преди да извика останалите! — изкрещя Остин, но Дзавала вече се беше втурнал след ескимоса.

Остин и Баркър останаха сами.

— Май нещата ще се решават между вас и мен, господин Остин — каза Баркър. Усмивката все така стоеше като залепена на

призрачното му лице.

Остин му се усмихна в отговор.

— В такъв случай с теб е свършено.

— Храбри думи. Но само помислете в какво положение сте. Умейлик ще убие партньора ви и само след секунди през вратата ще нахълтат въоръжени мъже.

— Помисли за *своето* положение, Баркър. — Остин вдигна меча и тръгна напред. — Смятам да изтръгна студеното ти сърце и да го хвърля на чудовищните ти мутанти.

Баркър се завъртя като балетист, сграбчи един харпун от витрината и го запрати към Остин с изненадваща точност. Остин спря, за да избегне оръжието. Харпунът се заби в гърдите на една от мумиите. Стойката, която я придържаше, се срути и повлече парчето от цепелина с думата „Ницше“. Баркър сграбчи втори харпун и се хвърли към Остин. В другата си ръка държеше костен нож.

Остин отби върха на харпуна с бързо завъртане на меча, но движението го остави открит. Той направи крачка назад, за да избегне ножа, настъпи лежащия на пода рог, подхлъзна се и падна. Баркър нададе триумфален крясък и се хвърли напред. Остин бе паднал с меча под себе си и не можеше да се защити. Ножът полетя надолу. Остин блокира китката на Баркър с ръба на дланта си. Опита се да я сграбчи, но ръката му бе потна. Той пусна меча, измъкна другата си ръка и с нейна помощ избута острието от гърлото си.

Баркър замахна за втори удар. Остин се претърколи настрани. Двамата едновременно скочиха на крака.

Остин понечи да вдигне меча, но ножът разсече въздуха на сантиметри от гърдите му. Баркър изрита меча настрани и направи крачка напред. Остин направи крачка назад и усети бюрото зад себе си. Повече нямаше накъде да отстъпва. Противникът бе толкова близко, че Остин виждаше отражението си в очилата му.

Баркър се усмихна и вдигна ножа.

Дзавала излетя от вратата и спря. Очакваше да се озове в друг коридор. Вместо това се намираше в тясно помещение, не по-голямо от телефонна кабина, със скоби за изкачване по едната стена. На стената светеше слаба крушка. Под нея имаше стойка за фенерчета.

Едно липсваше. Дзавала грабна друго и го насочи нагоре. Стори му се, че лъчът освети за миг някакво движение, след което не се виждаше нищо, освен мрак. Преметна пушката през рамо, затъкна фенерчето в колана си и започна да се катери. Шахтата свърши в коридор с триъгълно сечение заради поставените под ъгъл една спрямо друга греди. Вероятно това бе част от кила, който придаваше форма на цепелина и осигуряваше достъп до вътрешните му части.

Коридорът се пресичаше с друг. Дзавала затаи дъх и чу тих звън, който можеше да се получи само от стъпване на обувка или ботуш върху метал. Продължи по новия коридор и откри, че той описва дъга от вътрешната страна на цепелина. Бялата материя на надутите газови резервоари бе притисната плътно до рамката от другата страна. Предположи, че се намира в пръстена, който заедно с кила придаваше форма и здравина на кораба.

Предположението му се потвърди, когато коридорът започна да завива в обратната страна, така че сега той се катереше направо върху огромните газови резервоари. Бе в добра форма, но въпреки това дишаше тежко. Стигна върха на цепелина и се озова при друг триъгълен коридор, минаващ от носа до опашката. Този път изборът му бе по-лесен. Насочи лъча към напречните греди. Различи движение и чу тежки стъпки да отекват в далечината.

Втурна се напред. Трябваше да спре Беязаната мутра, преди да е стигнал до контролната кабина и да вдигне тревога. Стигна до друго разклонение, където надлъжният коридор се пресичаше с напречен пръстен. Не се чуваше никакъв звук, който да издава накъде е тръгнал противникът му. Дзавала мислено си представи вътрешността на огромния кораб.

Ако го гледаше като циферблат на часовник, коридорът, в който се намираше, щеше да е на мястото на дванадесет часа. Напречният коридор бе на осем часа. За да останат пръстените твърди, трябваше да има и трети хоризонтален проход на четири часа. Може би щеше да успее да пресрещне Беязаната мутра.

Спусна се по пръстена — наполовина слизаше, наполовина падаше. Едва не нададе ликуващ вик, когато се озова в третия напречен коридор. Затича се по него, като спираше и се заслушваше на всеки пръстен. Предполагаше, че Беязаната мутра ще се опита да стигне

колкото се може по-напред, преди да се спусне до контролната кабина по поредния пръстен.

На третата пресечка между кила и пръстена чу тропане. Някой слизаше по метална стълба. Изчака търпеливо, докато не чу тежкото дишане. Включи фенерчето. Лъчът хвана Белязаната мутра замръзнал на стълбата като някакъв огромен грозен паяк. Ескимосът разбра, че е пресрещнат, и се закатери обратно нагоре.

— Стой! — извика Дзавала и вдигна пушката.

Умейлик спря и му хвърли злобен поглед. После изкрещя:

— Глупак! Хайде, стреляй. Ще подпишеш смъртната си присъда. Ако ме пропуснеш и улучиш резервоара, цепелинът ще пламне и двамата с партньора ти ще умрете.

Дзавала се подсмихна. Като инженер той бе добре запознат със свойствата на различните елементи. Знаеше, че водородът е леснозапалим, но вероятността да предизвика пожар бе малка, освен ако не използваше трасиращ куршум.

— Тук грешиш — каза той. — Просто ще пробия дупка в резервоара.

Злобната усмивка изчезна. Умейлик се извърна на стълбата и насочи пистолета си към Дзавала. Пушката гръмна само веднъж. Тежкият куршум улучи Умейлик право в широкия гръден кош и той полетя надолу. Дзавала отстъпи, за да не бъде ударен от тялото, и Умейлик се свлече покрай него и се стовари в краката му. Докато животът го напускаше, на лицето му се изписа изненада.

— И тук грешиш — каза Дзавала. — Никога не пропускам цел.

Остин се бореше за живота си. Отново замахна с лявата си ръка и блокира удара — спря ножа на сантиметри от врата си. С дясната си ръка се опита да сграбчи Баркър за гърлото, но противникът му успя да се дръпне. Пръстите на Остин докопаха слънчевите очила и той ги смъкна. Изведнъж се озова срещу бледите змийски очи. Замръзна за миг и отпусна хватката си върху китката. Баркър рязко дръпна ръката си и се приготви да нанесе нов удар.

Остин посегна назад към бюрото. Пръстите му трескаво търсеха преспание или нещо друго, с което да размаже главата на противника си. Изведнъж усети парене. Ръката му бе напипала една от халогенните

лампи, които осветяваха картата. Той я сграбчи, завъртя я рязко и я натика в лицето на Баркър с надеждата да го изгори. Баркър отби удара, но не можеше да спре светлината. Сякаш Остин бе залял с киселина чувствителните му очи. Баркър изрева и вдигна ръце към лицето си, за да се предпази. Отстъпи с олюляване, като крещеше нещо на езика на киолая. Остин гледаше вцепенен. Не можеше да повярва, че с една проста крушка е причинил такива поражения.

Баркър слепешком се опита да излезе от стаята. Остин вдигна меч и тръгна след него. В бързината си да настигне противника си, преди да се е добрал до контролната кабина, си позволи да е непредпазлив. Баркър го чакаше в рибарника. Нападна го от засада и заби ножа в гърдите му — от другата страна на вече получената рана. Остин изпусна меч и падна върху пластмасовите капаци на аквариумите. Усети как ризата му се просмуква с нещо влажно и топло.

Чу противния смях на Баркър — той стоеше на пътеката, осветена от синьото сияние на резервоарите. Въртеше глава някак странно и Остин с облекчение осъзна, че противникът му все още е съп. Опита се да се изправи. Рибите под капациите се размърдаха, когато надушиха миризмата на кръв и усетиха движението му. Баркър рязко завъртя глава към него.

— Точно така, господин Остин. Все още не мога да виждам. Но острият ми слух ми дава друг вид зрение. В страната на слепите онзи с най-добрия слух е цар.

Опитваше се да го предизвика да предприеме фатална стъпка. Остин губеше кръв и не знаеше колко време ще остане в съзнание. Дзавала можеше и да е мъртъв. Трябваше да се оправя сам. Имаше само една възможност. Плъзна настрани съседния капак, като изстена, за да заглуши шума от отварянето му.

Главата на Баркър се извъртя като насочена към целта радарна антена. Той се усмихна и бледите му очи се впиха право в Кърт.

— Боли ли ви, господин Остин?

Направи няколко непредпазливи крачки по пътеката. Остин отново изстена и дръпна с още няколко сантиметра капака на резервоара. Баркър слезе от пътеката и бавно тръгна по резервоарите. Остин погледна към отвора. Все още бе по-тесен от стъпало. Изстена отново и дръпна капака още малко.

Баркър спря и се заслуша, сякаш бе заподозрял нещо.

— Начукай си го, Баркър — каза Остин. — Отварям шлюзовете.

Лицето на Баркър се разкриви, той изръмжа като звяр и се втурна напред. Така и не чу как Остин дръпна капака още една педя — и стъпи право в резервоара. Потъна, после главата му се показа на повърхността. Лицето му се превърна в маска на ужаса, когато осъзна къде се намира. Сграбчи ръба на резервоара и се помъчи да се измъкне. Рибата мутант в аквариума отначало се стресна, но сега се въртеше около краката му. Бе възбудена и от кръвта на Остин, която бе капала във водата.

Остин стана и хладнокръвно вдигна шлюза. Баркър наполовина се бе измъкнал, когато нахлуха и рибите от съседните резервоари и го откриха. Лицето му побеля още повече, после изчезна в аквариума. Последваха плясъци... и тялото му изчезна в кървава пяна.

Остин изключи алармата и се върна в работното помещение на Баркър. Откри аптечка и с помощта на лейкопласт и бинтове успя да спре кървенето. Взе меча и тъкмо щеше да тръгне да търси Дзавала, когато партньорът му се появи на вратата.

— Къде е Баркър?

— Имахме известни недоразумения и малко се поразпадна. — Устните на Остин се извиха в безрадостна усмивка. — Ще ти разправам после. А какво стана с Белязаната мутра?

— Фатална газова атака. — Дзавала се огледа. — Май е по-добре да слизаме от това нещо.

— Тъкмо почна да ми харесва, но май си прав.

Забързаха към контролната кабина. Вътре имаше само трима души. Единият стоеше при щурвала в предната част на гондолата. Друг държеше подобно колело в лявата част. Третият, който явно бе шефът, им даваше нареждания. Щом видя Остин и Дзавала, посегна към пистолета си. Остин обаче не бе в настроение за шеги и опря острия като бръснач меч в адамовата му ябълка.

— Къде са другите?

Омразата в тъмните очи на мъжа се смени с ужас.

— При въжетата за кацане.

Остин каза на Дзавала да го прикрива, свали меча и отиде до единия от прозорците на гондолата. От десетки места по дължината на грамадния цеppelin висяха въжета. Прожекторите на цебелина

осветяваха вдигнатите нагоре лица на хората долу — те чакаха да хванат краищата на въжетата и да придърпат въздушния кораб към кулата. Остин нареди на командира да вземе хората си и да се махне от гондолата. Заклучи зад тях.

— Какво мислиш? — обърна се към Дзавала. — Можеш ли да управляваш това нещо?

Дзавала кимна.

— Същото е като да управляваш голям кораб. Щурвалът отпред управлява руля. Онова отстрани е за елеваторите. По-добре да се заема с тях. Те изискват по-нежна ръка.

Остин застана зад щурвала. Цепелинът бе навел нос и пред очите му се разкриваше ясна картина на сцената долу. Някои от предните въжета вече бяха в ръцете на хората на земята.

Той пое дълбоко дъх и се обърна към Дзавала.

— Да полетим.

Дзавала завъртя колелото на елеваторите, но цепелинът отказа да се издигне. Остин даде половин скорост напред. Въздушният кораб започна де се движи, но въжетата го държаха.

— Трябва ни повече подемна сила — каза Дзавала.

— Какво ще кажеш да изхвърлим малко баласт?

— Може и да свърши работа.

Остин огледа контролния пулт и откри онова, което търсеше.

— Дръж се.

Натисна бутона. Разнесе се шум на течаща вода — резервоарите се изпразваха. Стотици мятаци се риби и хиляди литри вода потекоха по улеите под въздушния кораб и се изсипаха върху хората долу. Екипът на земята се пръсна, забравил за въжетата. Онези, които продължаваха да ги държат, изведнъж се озоваха във въздуха, когато цепелинът внезапно олекна, но бързо се пуснаха и паднаха долу.

Цепелинът се понесе напред и нагоре. Остин откри, че Дзавала е прав — управлението наистина не се различаваше особено от управлението на кораб. Имаше известно забавяне, преди огромната маса над главите им да реагира на завъртането на щурвала. Той насочи цепелина към морето. В златните отблясъци на водата под лъчите на изгряващото слънце различи силуета на кораб на няколко мили от брега. В този момент вниманието му бе отклонено от силно блъскане по вратата на кабината.

— Мисля, че вече злоупотребяваме с гостоприемството, Джо — извика Остин през рамо.

— Изобщо не подозирах, че сме били добре дошли. Както и да е, няма да споря с теб.

Остин зави към кораба и когато наближиха, превключи двигателите на бавна скорост. Дзавала нагласи елеваторите така, че цепелинът да се издигне. След това излязоха през прозорците и се хванаха за две въжета. Остин имаше известни трудности заради раната, но успя да увие крака около въжето и контролираше спускането си сравнително добре. Цепелинът започна да набира височина.

Пол тъкмо бе застанал на вахта, когато чу характерния звук на мощни двигатели. Нещо ставаше във въздуха над предприятието на „Океанус“. Минута преди това в небето се бяха забили лъчи на прожектори. Той видя огромна сянка, след това лъчите се отразиха от металната кожа на дирижабъла.

Пол веднага събуди Гамей и ѝ каза да вдигне останалите от екипажа. Боеше се, че от „Океанус“ са се обадили за въздушно подкрепление. Секунди по-късно съненият капитан излезе на палубата.

— Какво става?

Пол посочи приближаващия цепелин.

— По-добре да се размърдаме. Не зная дали са приятели, или врагове.

Капитанът, вече съвсем буден, се втурна към мостика.

Професор Трокмортън също излезе на палубата и възкликна:

— Господи! Не съм виждал по-грамадно нещо.

Двигателите изръмжаха и корабът потегли. Всички гледаха нервно как цепелинът стопява разстоянието помежду им. Летеше неравномерно, залиташе наляво-надясно, носът му се издигаше и спускаше. Все пак едно бе сигурно — движеше се право към тях. Вече се бе спуснал толкова ниско, че висящите от него въжета докосваха водата.

Гамей гледеше контролната кабина. Видя през прозореца да се подават глави, след което двама души се измъкнаха навън и започнаха

да се спускат по въжетата. Посочи ги на Пол и той се засмя, после викна на капитана да спре кораба.

— Но дирижабълът ще ни настигне!

— Точно така, капитане, точно така.

Капитанът измърмори нещо, но нареди да спрат. Пол и Гамей събраха неколцина от екипажа и спуснаха надуваемата лодка. Гигантският силует на цепелина вече изпълваше небето. Двамата, които се смъкваха по въжетата, ги пуснаха и паднаха във водата. Лодката ги доближи и Пол и Гамей издърпаха Дзавала и Остин на борда.

— Много мило, че се отбихте — каза Пол.

— Много мило, че ни качихте — отвърна Остин.

Макар да се бе ухилил до уши от радост, Остин не изпускаше цепелина от очи. За негово облекчение грамадната машина се завъртя и започна да се отдалечава. Явно хората на Баркър бяха успели да влязат в контролната кабина. Нищо не им пречеше да надупчат кораба и всички на борда му с автоматите си. Но сега киолая бяха обезглавени — великия им вожд Тунук го нямаше.

След няколко минути приятелски ръце помагаха на Остин и останалите да се качат на изследователския кораб. Гамей умело превърза Остин. Раната може би имаше нужда от няколко шева, но всъщност изглеждаше по-зле, отколкото бе в действителност. Остин се успокои, че поне ще има симетрични белези по ребрата. Седяха в камбуза и се наслаждаваха на силното кафе и топлината на печката. Готвачът, беше от Нюфаундленд, ги попита дали искат да закусят.

Остин осъзна, че не е слагал нищо в уста от парчето пастърма вчера. По погледа на Дзавала си личеше, че и той умира от глад.

— Каквото намерите — каза Остин. — Само гледайте да е много.

— Мога да ви направя рибени кюфтета и яйца — предложи готвачът.

— *Рибени кюфтета?* — обади се Дзавала.

— Да. Нюфаундлендски специалитет.

Остин и Дзавала се спогледаха и казаха едновременно:

— Не, благодаря.

Мечката пристигна, както бе обещал.

Тери се бе свързала с пилота по радиото, бе му казала, че ѝ се налага спешно да евакуира петдесет души, и го замоли за помощта му. Без да задава въпроси, Мечката бе събрал всичките си колеги в радиус сто и петдесет километра. От всички посоки долитаха хидроплани, за да качат пътниците от брега на езерото. Първо заминаха болните, децата и възрастните, след това останалите. Тери стоеше на брега, изпълнена едновременно с облекчение и тъга, и махаше за сбогом на новата си приятелка Рейчъл.

Кържавият медал за храброст на Райън му осигури място в един от първите самолети. След като бинтоваха рамото му, за да спрат кървенето и да не допуснат инфекция, той и останалите бяха откарани до най-близката болница. Братята Агирес си уредиха отделен транспорт — обадиха се на еврокоптера да ги върне на яхтата с новините за понесените загуби.

Преди да тръгнат, Бен и някои от по-младите от племето прекосиха отново езерото да видят какво е останало от комплекса на Баркър. Върнаха се и казаха, че от него няма и следа. Когато Тери го запита какво е станало с чудовищните риби, Бен само се усмихна и каза:

— Станали са на печено.

Тери, Бен и Мърсър бяха последните, които напуснаха района. Този път зарове в кабината на Мечката вдъхваха увереност. Докато хидропланът се издигаше над огромната гора, Тери погледна надолу към грамадния почернял район около унищожената невероятна сграда на Баркър.

— Май е имало малък горски пожар — надвика Мечката шума на двигателя. — Знаете ли нещо за това?

— Явно някой не е внимавал с кибрита — каза Мърсър.

Видя скептичното изражение на пилота и се ухили. — Като се приберем, ще ти разкажа цялата история на по бира.

Всъщност бирите се оказаха доста.

Междувременно Остин и Дзавала се наслаждаваха на срещата си с Траут и на безметежното обратно плаване на изследователския кораб на Трокмортън. Професорът все още беше смаян от новините за безумния замисъл на Баркър и обеща да свидетелства пред комисията на сенатор Греъм и да разкаже подробно на парламента за опасността от генетично модифицираната риба.

След като се върна във Вашингтон, Остин се срещна със Сандекър, за да докладва за резултата от мисията. Адмиралът изслуша захласнат историята за гибелта на Баркър, но остана най-очарован от Дурендал. Взе го и го разгледа с истинско благоговение.

За разлика от повечето морски вълци, Сандекър не бе суеверен, затова Остин повдигна учудено вежда, когато адмиралът впери поглед в блестящото острие и промърмори:

— Това оръжие е вълшебно, Кърт. Сякаш живее свой собствен живот.

— И аз изпитах същото — каза Остин. — Когато го докоснах за първи път, през ръката ми сякаш мина ток.

Сандекър примигна, сякаш се освобождава от магия, и прибра меч в ножницата.

— Суеверни дрънканици естествено.

— Естествено. Какво ще правим с него?

— Лично за мен въпросът не съществува. Връщаме го на законния му собственик.

— Роланд е мъртъв, а ако мумията, която видях, е на Диего, той едва ли ще предяви претенции към Дурендал в близко бъдеще.

— Нека да си помисля тогава. Имаш ли нещо против да го задържа за известно време?

— Не, макар че с негова помощ бих могъл да си пробия път из натрупаните бумаги.

Сандекър запали пурата си, метна кибритената клечка в камината и пусна познатата си крокодилска усмивка.

— Винаги съм намирал огъня за много по-ефективно средство за справяне с отпадъците на федералната бюрокрация.

Сандекър се обади след два дни. Гласът му пращеше в слушалката.

— Кърт, мини през кабинета ми за минутка. Вземи и Джо. Едни хора искат да се срещнат с вас.

Остин откри Дзавала в една лаборатория и му предаде съобщението на Сандекър. Стигнаха пред кабинета на адмирала едновременно. Секретарката им се усмихна и им махна да влизат. Сандекър ги посрещна на вратата и ги въведе в нервния център на НАМПД.

— Кърт. Джо. Радвам се, че дойдохте — възторжено каза той и ги хвана под ръка.

Остин се усмихна. Човек нямаше особен избор при подобно обаждане. Онези, които закъсняваха или изобщо не идваха, усещаха пълната тежест на адмиралския гняв.

В кабинета бяха Балтазар Агирес и двамата му синове. Балтазар изрева от радост, здрависа се енергично с Остин и едва не счупи ръката на Дзавала с мощното си стискане.

— Помолих господин Агирес и синовете му да се отбият, за да им благодарим за помощта им в Канада — каза Сандекър. — Тъкмо им разказвах за успеха ти.

— Нямаше да успеем без помощта ви — каза Остин на Агирес. — Съжалявам за загубата на пилотите и хеликоптера. И за раната на Пабло.

— Благодаря, приятелю. Хеликоптерът е просто машина, лесно може да се смени. Както виждате, раната на сина ми заздравява добре. Жалко за смъртта на пилотите, но като всички мъже на яхтата, те бяха добре платени наемници и много добре знаеха за опасностите на професията си.

— И все пак това е трагична загуба.

— Така е. Много се радвам за успеха на мисията ви. Случайно да имате новини за меча и рога?

— Изглежда, вашите реликви са имали дълго и мрачно пътешествие — каза Сандекър. — Благодарение на дневника, който Кърт открил в злокобния музей на Баркър, успяхме да съберем цялата картина. От Фарьорските острови предшественикът ви Диего потеглил през Атлантика. Но така и не успял да достигне сушата. Умрял заедно

с целия си екипаж, най-вероятно от някакво заболяване. Корабът бил скъпан от полярните ледове. Хората от цепелина открили каравелата след стотици години по време на тайния полет до Северния полюс и извадили тялото на прародителя ви. Някакви механични проблеми принудили дирижабъла да остане на леда. Киолая го открили и извадили телата на Диего и на капитана на цепелина Хайнрих Браун.

— Кърт ми разказа това — нетърпеливо го прекъсна Агирес. — Но какво е станало с реликвите?

— Господа, колко невъзпитано от моя страна — каза Сандекър. — Моля, седнете. Мисля, че е време да пийнем по чашка.

Адмиралът настави гостите си в удобни кожени кресла пред масивното си бюро и отиде до вградения в стената бар. Извади бутилка „В&В“ и наля на всички. Пъхна носа си в чашата, затвори очи и вдиша дълбоко. Отвори една кутия с овлажнител и извади специално свити пури. Почерпи гостите си и потупа джоба на мундира си.

— Май съм изгубил гилотината си за пури. Случайно някой да има нож? Няма значение. — Бръкна под стола, извади меч и го сложи на бюрото. — Може би това ще свърши работа.

Агирес се ококори, стана и посегна към меч. Вдигна го с две ръце, внимателно, сякаш бе от стъкло. С треперещи пръсти го извади от ножницата над главата си, сякаш вдигаше за битка воините на Карл Велики.

— Дурендал — прошепна невярващо.

— Рогът ще пристигне след няколко дни, заедно с останките на вашия прародител — каза Сандекър. — Реших, че може би ще успеете да съберете тези безценни реликви със законния им собственик.

Балтазар прибра меч в ножницата и го даде на синовете си.

— Законните им собственици са баските. Ще използвам меч и рога на Роланд, та най-сетне да осигури суверенитета на моя народ. — Той се усмихна. — Но по мирен път.

По светналите сини очи на Сандекър си личеше, че е страшно доволен от успеха на театралния си жест. Той вдигна високо чаша.

— Да пием за това.

По-късно същия ден Райън се обади на Остин и му съобщи, че се е върнал във Вашингтон. Помоли го да се срещнат на „обичайното място“. Остин пристигна на Рузвелт Айланд няколко минути по-рано и зачака пред статуята. След малко дойде и Райън, все още блед и

изнемощял от раната си. Имаше и нещо друго. Арогантният ъгъл на високо вдигнатата брадичка и момчешката усмивка на всезнайко, които така дразнеха Остин, бяха изчезнали. Райън изглеждаше много по сериозен и някак пораснал.

Усмихна се и протегна ръка.

— Благодаря, че дойде, Кърт.

— Как се чувстваш?

— Като използван за мишена.

— Ще ми се да ти кажа, че се свиква, но не е точно така. — Остин си спомни белезите от куршуми и остриета по собственото си тяло. — Все пак може да ти олекне, като си напомняш, че си пхнал пръчка в спиците на Баркър. Поздравления.

— Нямахте да се справя без помощта на Бен и Чък, както и на Диего Агирес.

— Не се прави на скромен.

— *Ти* се правиш на скромен. Чух за приключенията ти на цепелина.

— Хайде да не затъваме във взаимно възхищение — каза Остин. — Не желая да съсипвам такива чудесни отношения.

Райън се разсмя.

— Помолих те да се видим, за да ти се извиня. Зная, че бях доста арогантен и самомнителен.

— Случва се и на най-добрите.

— Има и друго. Опитах се да използвам Тери, за да си издействам помощта ти.

— Зная. Зная също, че Тери е прекалено независима, за да се остави да я използват.

— Както и да е, трябва да се извиня, преди да замина.

— Говориш така, сякаш си се запътил към оня свят.

— А, не. Още не съм готов за това. Заминавам за няколко дни за Бали. Ще се опитаме да спрем незаконната търговия с морски костенурки. След това ще трябва да помогна за спасяването на морските лъвове в Южна Африка и да видя какво можем да направим против браконьерството на Галапагос. Междувременно събирам пари за подмяната на „Морски страж“.

— Доста амбициозна програма. Желая ти успех.

— Ще ми трябва. — Райън си погледна часовника. — Съжалявам, но ще трябва да бягам да си видя войните.

На паркинга отново си стиснаха ръце.

— Разбрах, че тия дни имате среща с Тери.

— Ще вечеряме заедно веднага щом успеем да намерим свободно време.

— Обещавам да не ви се пречкам като онзи път в Копенхаген.

— Не се безпокой — каза Остин и погледна небето. На лицето му заигра загадъчна усмивка. — Там, където смятам да я заведа на вечеря, *никой* няма да успее да ни прекъсне.

— Да ви наля ли още шампанско, мадмоазел? — попита келнерът.

— Благодаря — усмихна се Тери. — С удоволствие.

Келнерът напълни фината кристална чаша, завъртя бутилката като истински професионалист, тракна с токове и се отдалечи дискретно, готов обаче да се появи и при най-малкия знак. Беше безукорно облечен, с тънки мустачки, черната му коса бе зализана назад с лъскав брилянтин. Владееше се до съвършенство и на лицето му бе изписано леко отегчение и разсеяност, примесени с пълно внимание.

— Чудесен е — прошепна Тери. — Откъде го намери?

— Направо от „Ориент експрес“ — каза Остин. Тери го погледна подозрително. — Честно казано, от кетъринг отдела на НАМПД. Работил е като оберкелнер в „Ла Тур д'Аржент“ в Париж, преди Сандекър да го наеме да организира трапезарията на НАМПД.

— Е, справил се е великолепно с организирането на вечерята ни — каза тя. Седяха на маса за двама с колосана покривка. Чиниите и сребърните прибори бяха в стил арт деко. Облеклото бе официално. Тери носеше зашеметяваща вечерна рокля без презрамки, а Остин бе сменил смокинга, който бе съсипал по време на надпреварата с кучешките шейни. Тери кимна към струнния квартет, който тихо свиреше Моцарт. — Предполагам, че музикантите са от Националния симфоничен оркестър.

Остин се усмихна глуповато.

— Приятели от инженерния отдел на НАМПД — събират се да свирят през уикендите. Много са добри, нали?

— Да. Както и вечерята. Не зная кой е готвачът, но... — Тя млъкна и улови погледа му. — Не, само това не! Готвачът също е от НАМПД, така ли?

— Не. Един мой приятел, Сен Жулиен Перлмутер. Настоя лично да сготви. Ще ви запозная по-късно.

Тя отпи от шампанското и изведнъж се навъси.

— Извинявай, но непрекъснато се сещам за доктор Баркър и чудовищата му. Струва ми се като кошмар.

— Искан ми се да беше просто лош сън. Баркър и приятелчетата му си бяха съвсем истински. Както и франкенрибите.

— Какъв странен и ужасен човек! Никога няма да разберем как такъв блестящ ум може да се превърне в такова зло.

— Още по-изумително е, като имаш предвид, че според всички сведения прародителят му е бил съвсем почтено човешко същество. Първият Фредерик Баркър е виждал, че ескимосите измират от глад, и се е опитал да накара останалите китоловци да спрат да избиват моржовете.

— Сигурно гените му са се объркали през поколенията.

— Добави към генетичната попара малко божествен синдром и ще получиш побъркан учен, смятащ се за персонификация на зъл дух.

— Ама че ирония — каза тя след кратък размисъл. — Баркър е продукт на повредени гени. И е използвал в лабораторията си абсолютно същия процес, за да създаде чудовища от съвсем нормални риби. Тръпки ме побиват, когато си помисля за нещастните обезобразени създания. — В очите ѝ се появи безпокойство. — Това наистина е краят на целия този безумен проект, нали?

Остин кимна.

— Баркър е бил истински гений. Не е оставил никакви записки. Пазил е бележките за генетичните си бърникания в главата си. Познанията му умряха с него.

— Но това няма да попречи на някой друг също така блестящ гений да повтори труда му.

— Няма. Но вратичките в закона скоро ще бъдат затворени. Генетично модифицираната риба ще бъде забранена в Щатите. Европейците също са твърдо решени, че никога няма да допуснат в менюто им да се появи франкенриба с картопки. А при липсата на пазар няма да има стимул.

— Какво стана с останалите от племето киолая?

— Арестувани, мъртви — или се крият. Без камшика на Баркър, който да ги събере във фанатична тълпа, вече не бих ги нарекъл заплаха. Холдингите на Баркър се разпадат. Вълците разкъсват

огромната му корпорация на парчета. А сега нека аз те попитам нещо. Какви са бъдещите ти намерения за SOS?

— Разделяме се. Реших, че командоските им набези не са в моя стил. Предложиха ми място на съветник по околната среда в екипа на сенатор Греъм.

— Радвам се, че ще се засичаме.

Келнерът донесе на масата черен телефон.

— Господин Дзавала желае да разговаря с вас.

— Съжалявам за прекъсването на вечерята — разнесе се в слушалката гласът на Джо. — Реших, че трябва да знаеш. Скоро ще започнем подхода.

— Благодаря за информацията. Колко ни остава?

— Достатъчно за един много дълъг танц.

Остин се усмихна и затвори.

— Джо се обади от контролната кабина. Скоро ще кацнем.

Тери се загледа през големия прозорец към килима светлини долу.

— Прекрасно е. Никога няма да забравя тази вечер. Но би ли ми казал как успя да уредиш цял щепелин за една вечеря?

— Наложих се да използвам малко връзки. Германците нямат търпение да си върнат първия въздушен кораб, кацнал на Северния полюс. Когато чух, че щепелинът ще лети от Канада до Вашингтон, предложих услугите на опитен пилот и в замяна на това резервирах трапезния салон за няколко часа. Струва ми се, че само така можем да вечеряме необезпокоявани. — Остин си погледна часовника. — Пилотът каза, че имаме време за един танц.

— С най-голямо удоволствие.

Станаха, Остин ѝ подаде ръка и двамата излязоха на приглушено осветения дансинг. Остин включи уредбата и от колоните се разнесе меката музика на Глен Милър.

— Мисля, че можем да послушаме и малко по-съвременна музика.

Тери се взираше през прозореца към светлините на огромния мегаполис на Източното крайбрежие. Обърна се към него.

— Благодаря ти за изключителната вечер.

— Тя още не е свършила. След като кацнем, ще пием по едно у нас. Кой знае накъде ще ни отведе вечерта?

— О, зная *точно* къде ще ни отведе — каза тя със замечтана усмивка.

Остин я прегърна, вдиша аромата на парфюма ѝ и двамата затанцуваха сред звездите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.